

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

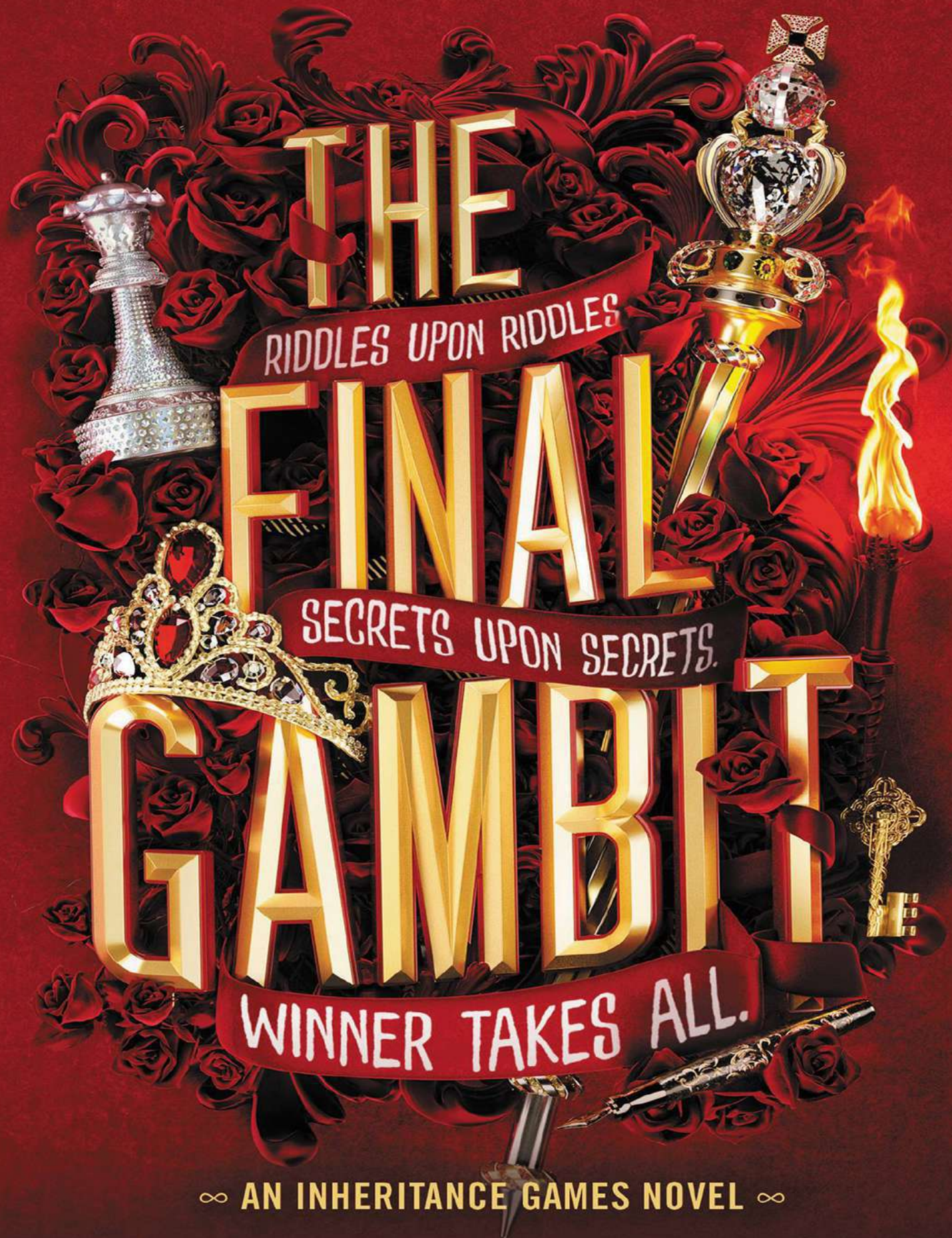
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER LYNN BARNES

#1 *New York Times* bestselling author

THE FINAL GAMBIT

∞ AN INHERITANCE GAMES NOVEL ∞

#1 *New York Times* bestselling author

JENNIFER LYNN BARNES

LITTLE, BROWN AND COMPANY

New York Boston

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgu olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, mekanlara ya da yaşayan ya da ölü kişilere olan herhangi bir benzerlik rastlantısaldır.

Telif hakkı © 2022, Jennifer Lynn Barnes'a aittir.

Kapak resminin telif hakkı © 2022, Katt Phatt'a aittir. Kapak tasarımı Karina Granda'ya aittir. Kapak telif hakkı © 2022, Hachette Book Group, Inc.

Hachette Kitap Grubu, özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyet hırsızlığıdır. Kitaptaki materyali kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), lütfen izinler@hbgusa.com ile iletişime geçin . Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown ve Company

Hachette Kitap Grubu

1290 Amerika Kitası Bulvarı, New York, NY 10104 Bizi şu adreste

ziyaret edin:LBYR.com

Birinci Basım: Ağustos 2022

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, sahibi olmadığı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Veri

İsimleri: Barnes, Jennifer (Jennifer Lynn), yazar.

Başlık: Son kumar / Jennifer Lynn Barnes.

Açıklama: New York; Boston : Little, Brown and Company, 2022. |

Dizi: Bir miras oyunu romanı | Seyirci: 12+ yaş. | Özet: "On sekiz yaşındaki Avery Grambs'ın milyarlarca dolarlık Hawthorne servetini devralmasına haftalar kaldı, ancak önce intikam peşinde koşan eski bir düşmana karşı oynanan tehlikeli bir oyundan sağ çıkması gerekecek."—Yayıncı tarafından sağlandı.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022017764 | ISBN 9780316370950 (ciltli) | ISBN 9780316371124 (e-kitap) | ISBN 9780316466301 (uluslararası) | ISBN 9780316485050 (Walmart'a özel sürüm) | ISBN 9780316451338 (B&N özel baskısı)

Konular: CYAC: Miras ve Veraset-Kurgu. | Zenginlik — Kurgu. | Bulmacalar—Kurgu. | Sırlar—Kurgu. | Aileler—Kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.B26225 Fin 2022 | DDC [Fic]—dc23 LC kaydı
<https://lcn.loc.gov/2022017764> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-0-316-37095-0 (ciltli), 978-0-316-37112-4 (e-kitap), 978-0-316-46630-1 (uluslararası), 978-0-316-48505 -0 (Walmart'a özel sürüm), 978-0-316-45133-8 (B&N'ye özel sürüm)

E3-20220730-JV-NF-ORI

İçindekiler

[KAPAK](#)

[BAŞ SAYFA](#)

[TELİF HAKKI](#)

[Adanmışlık](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[4. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

18. BÖLÜM

19. BÖLÜM

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

BÖLÜM 37

BÖLÜM 38

BÖLÜM 39

BÖLÜM 40

41. BÖLÜM

BÖLÜM 42

BÖLÜM 43

BÖLÜM 44

[BÖLÜM 45](#)

[BÖLÜM 46](#)

[BÖLÜM 47](#)

[48. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 49](#)

[BÖLÜM 50](#)

[51. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 52](#)

[BÖLÜM 53](#)

[BÖLÜM 54](#)

[BÖLÜM 55](#)

[BÖLÜM 56](#)

[BÖLÜM 57](#)

[58. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 59](#)

[BÖLÜM 60](#)

[BÖLÜM 61](#)

[BÖLÜM 62](#)

[BÖLÜM 63](#)

[BÖLÜM 64](#)

[BÖLÜM 65](#)

[BÖLÜM 66](#)

[BÖLÜM 67](#)

[BÖLÜM 68](#)

[BÖLÜM 69](#)

[BÖLÜM 70](#)

[BÖLÜM 71](#)

[BÖLÜM 72](#)

[BÖLÜM 73](#)

[BÖLÜM 74](#)

[BÖLÜM 75](#)

[BÖLÜM 76](#)

[BÖLÜM 77](#)

[78. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 79](#)

[BÖLÜM 80](#)

[81.BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 82](#)

[BÖLÜM 83](#)

[BÖLÜM 84](#)

[85. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 86](#)

[BİR YIL SONRA...](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[DAHA FAZLASINI KEŞFET](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[AYRICA JENNIFER LYNN BARNES'IN YAZDIĞI](#)

William için

Kitap hediyelerini, kısa tanıtımları, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokun.](#)

BÖLÜM 1

WOn sekizinci doğum günün hakkında konuşmam lazım." Alisa'nın sözleri yankılandı Hawthorne House'un beş kütüphanesinden en büyüğü aracılığıyla. Tabandan tavana raflar iki kata kadar uzanıyordu ve çoğu paha biçilemez, her biri bu odayı inşa eden adamı hatırlatan ciltli ve deri ciltli ciltlerle bizi çevreliyordu.

Bu ev.

Bu hanedan.

Diz çöküp elimi maun döşeme tahtalarının üzerinde gezdirirken, parmaklarım dikişlerdeki düzensizlikleri ararken Tobias Hawthorne'un hayaletinin beni izlediğini neredeyse hayal edebiliyordum.

Hiçbir şey bulamayınca ayağa kalktım ve Alisa'nın ifadesine cevap verdim. "Öyle mi?" Söyledim. "Biz mi Gerçekten?"

"Yasal olarak mı?" Korkunç Alisa Ortega kaşını kaldırarak bana baktı. "Evet. Zaten özgürleşmiş olabilirsiniz ama konu mirasınızın şartlarına gelince—"

Bir sonraki hamlem için odayı tarayarak, "On sekizime girdiğimde hiçbir şey değişmiyor," dedim. "Hawthorne Malikanesi'nde bir yıl yaşayana kadar miras alamayacağım."

Avukatımı bilecek kadar iyi tanıyordum Oasıl konuşmak istediği şey buydu. Doğum günüm on sekiz Ekim'di. Kasım ayının ilk haftasında yıl dönümüne girecektim ve anında gezegendeki en zengin genç olacaktım. O zamana kadar odaklanmam gereken başka şeyler vardı.

Kazanılacak bir bahis. En iyisi Hawthorne.

"Öyle olsa da..." Alisa bir hızlı tren kadar kolay caydırılmıştı. "Doğum günün yaklaşırken tartışmamız gereken bazı şeyler var."

homurdandım. "Kırk altı milyar mı?"

Alisa bana bıkkın bir bakış attığında görevime odaklandım.

Hawthorne Evi gizli geçitlerle doluydu. Jameson hepsini bulamayacağıma dair benimle iddiaya girmişti. Masa görevi gören devasa ağaç gövdesine bakarken botumun iç kısmına sabitlenmiş kılıfa uzandım ve masanın yüzeyindeki doğal bir çatlağı test etmek için bıçağımı çıkardım.

Silahsız bir yere gitmeye gücümün yetmeyeceğini zor yoldan öğrenmiştim.

"Moping kontrolü!" Xander "Ben Yaşayan, Nefes Alan Bir Rube Goldberg Makinesiyim" Hawthorne başını kütüphaneye uzattı. Avery, birden ona kadar bir ölçekte, şu anda dikkatini dağıtacak bir şeye ne kadar ihtiyacın var ve kaşlarına ne kadar takıntılısın?

Jameson dünyanın diğer tarafındaydı. Grayson Harvard'a gittiğinden beri bir kez bile aramamıştı. Xander, kendimi atadığım BHFF'im...*Sonsuza Kadar En İyi Hawthorne Arkadaşı*- kardeşlerinin yokluğunda moralimi yüksek tutmanın kutsal görevi olduğunu düşünüyordu.

"Bir" diye cevap verdim. "Ve on."

Xander hafifçe eğildi. "O halde sana veda ediyorum." Bir anda gitti.

Önümüzdeki on dakika içinde kesinlikle bir şeyler patlayacaktı. Alisa'ya dönüp odanın geri kalanını da içtim: sonsuz gibi görünen raflar, yukarıya doğru spiral çizen ferforje merdivenler. "Buraya ne söylemeye geldiğini söyle, Alisa."

"Evet, Lee-Lee," diye derin, tatlı bir ses salondan yükseldi. "Bizi aydınlatın." Nash Hawthorne kapı eşiğinde yerini aldı, markalaşmış kovboy şapkası aşağıya doğru eğilmişti.

"Nash." Alisa güç kıyafetini zırh gibi giyiyordu. "Bu seni ilgilendirmiyor."

Nash kapı çerçevesine yaslandı ve tembelce sağ ayağını sol bileğinin üzerine attı. "Çocuk bana gitmemi söylüyor, gideceğim." Nash Alisa'ya bana güvenmedi. Aylardır yoktu.

"İyiyim Nash," dedim. "Gidebilirsin."

"Sanırım yapabilirim." Nash kapı çerçevesini itmek için hiçbir harekette bulunmadı. Dört Hawthorne kardeşin en büyüğüydü ve diğer üçünün sürüsüne binerdi. Geçtiğimiz yıl bunu bana da uzatmıştı. O ve kız kardeşim aylardır "çıkıyorlardı".

"Bu randevu gecesi değil mi?" Diye sordum. "Peki bu, gidecek bir yerin olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Nash kovboy şapkasını çıkardı ve sabit bakışlarını benimkilere sabitledi.

"Dolardan çöreklerle," dedi odadan çıkmak üzere dönerken, "seninle bir güven kurma konusunda konuşmak istiyor."

Alisa'ya dönmeden önce Nash'in işitme menziline çıkmasını bekledim. "Güven mi?"

"Sadece seçeneklerinin farkında olmanı istiyorum." Alisa ayrıntılardan avukatlık rahatlığıyla kaçındı. "İncelemen için sana bir dosya hazırlayacağım. Şimdi, doğum gününle ilgili olarak bir de parti meselesi var."

"Parti yok" dedim hemen. İstedğim son şey, doğum günümü manşetlere çıkan, hashtag patlaması yaratan bir etkinliğe dönüştürmekti.

"En sevdiğiniz grup var mı? Veya şarkıcı? Eğlenceye ihtiyacımız olacak."

Gözlerimin kısıldığını hissedebiliyordum. "Parti yok, Alisa."

"Davetli listesinde görmek istediğin biri var mı?" Alisa söylediğinde *herhangi biri*, tanıdığım insanlardan bahsetmiyordu. Ünlülerden, milyarderlerden, sosyetiklerden, kraliyet ailesinden bahsediyordu...

"Davetli listesi yok" dedim, "çünkü parti vermiyorum."

"Gerçekten de optikleri dikkate almalısın..." diye başladı Alisa ve ben sustum. Ne söyleyeceğini biliyordum. Neredeyse on bir aydır bunu söylüyordu. *Herkes bir Cinderella hikayesini sever.*

Kuyu, *Bu Cinderella'nın kazanacağı bir iddia vardı. Ferforje merdivenleri inceledim. Üçü saat yönünün tersine spiral çizdi. Ama dördüncüsü... Ona doğru yürüdüm, sonra basamakları tırmandım. İkinci katın sahanlığında parmaklarımı merdivenin karşısındaki rafın alt tarafında gezdirdim. Bir yayın. Tetikledim ve kavisli rafın tamamı geriye doğru kıvrıldı.*

On iki numara. Buruk bir şekilde gülümsedim. *Al şunu, Jameson Winchester Hawthorne.*

"Parti yok," diye tekrar Alisa'ya seslendim. Daha sonra duvarın içinde kayboldum.

BÖLÜM 2

T şapka gecesi, yatağa girdim, Mısır pamuğundan çarşaflar serin ve pürüzsüzdü cildim. Jameson'ın aramasını beklerken elim komodinin yanındaki anahtar şeklindeki küçük bronz iğneye doğru kaydı.

"Bir el seç." Jameson iki yumruğunu havaya kaldırıyor. Sağ eline hafifçe vuruyorum ve o da parmaklarının kıvrımlarını açarak bana boş bir avuç içi gösteriyor. Solu denedim; aynı. Sonra parmaklarımı yumruk haline getiriyor. Onları açıyorum ve iğne orada, avucumun içinde duruyor.

Xander bana "Anahtarları hepimizden daha hızlı çözdün" diye hatırlattı.

"Bunun zamanı geçti!"

Nash, "Üzgünüm evlat," dedi. "Altı ay oldu. Artık bizden birisin." Grayson hiçbir şey söylemiyor ama ben iğneyi takmayı denediğimde ve iğne parmaklarımdan düştüğünde, yere çarpmadan yakalıyor.

Bu anı bir başkasına dönüşmek istiyordu—Grayson, ben, şarap mahzeni—ama buna izin vermezdim. Geçtiğimiz birkaç ayda kendi dikkatimi dağıtma yöntemlerimi geliştirdim. Telefonumu kapıp kitlesel fonlama sitesine girdim ve bir arama yaptım. *Sağlık Faturaları* Nekira Hawthorne'un serveti altı hafta daha benim olmayacaktı ama McNamara, Ortega ve Jones'taki ortaklar benim neredeyse limitsiz bir kredi kartım olmasını çoktan sağlamışlardı.

Hediyeyi anonim tutun. O kutuya tekrar tekrar tıkladım. Sonunda telefonum çaldığında arkama yaslanıp cevap verdim. "Merhaba."

"Bu kelimenin anagramına ihtiyacım var çıplak." Jameson'ın sesinde bir enerji uğultusu vardı.

"Hayır, yapmıyorsun." Yan tarafıma yuvarlandım. "Toskana nasıl?"

"İtalyan Rönesansının doğduğu yer mi? Uzaklarda bir sabah sisinin yayıldığı dolambaçlı yollar, tepeler ve vadilerle dolu ve ormanlar, tüm dünyanın en iyi şekilde yanıyormuş gibi hissedeceği kadar altın kırmızısı yapraklarla dolu mu? Şu Toskana?"

"Evet," diye mırıldandım. "Şu Toskana."

"Daha iyisini gördüm."

"Jameson!"

"İlk önce neyi duymak istersiniz Mirasçı: Siena mı, Floransa mı, yoksa üzüm bağları mı?"

istedim *hepsini* ancak Jameson'ın seyahat etmek için standart Hawthorne boşluk yılını kullanmasının bir nedeni vardı. "Bana villadan bahset." *Bir şey buldun mu?*

"Toskana'daki villanız on yedinci yüzyılda inşa edilmiş. Sözde bir çiftlik evi ama daha çok bir kaleye benziyor ve yüz dönümden fazla zeytin bahçesiyle çevrili. Bir havuz, odun ateşinde pişirilen bir pizza fırını ve evin orijinali olan devasa bir taş şömine var."

Bunu hayal edebiliyordum. Canlı bir şekilde - ve sadece bir dosyam olduğu için değil. "Peki şömineyi kontrol ettiğinde?" olup olmadığını sormama gerek yoktu *vardı* şömineyi kontrol ettim.

"Bir şey buldum."

Doğrudum, saçlarım sırtıma düşüyordu. "Bir ipucu?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı Jameson. "Ama hangi bilmeceye?"

Tüm vücudumun elektriklendiğini hissettim. "Bana söylemezsen ben söylerim *sonsən*, Hawthorne."

"Ve ben," diye yanıtladı Jameson, "sonunun gelmesinden çok keyif alırım." Hain dudaklarım gülümsemekle tehdit ediyordu. Zaferi tadan Jameson bana cevabımı verdi. "Üçgen bir ayna buldum."

Aynen öyle, beynim yarışlara kapalıydı. Tobias Hawthorne torunlarını bulmacalar, bilmeceler ve oyunlarla büyütmüştü. Ayna muhtemelen bir ipucuydu ama Jameson haklıydı: Hangi oyunun parçası olması gerektiği bilinmiyordu. Her halükarda dünyayı dolaşırken aradığı şey bu değildi.

"Diskin ne olduğunu bulacağız." Jameson aklımı okumak kadar iyiydi. "Dünya tahtadır, Mirasçı. Sadece zar atmaya devam etmeliyiz."

Belki, ama bu sefer bir iz takip etmiyorduk ya da yaşlı adamın oyunlarından birini oynamıyorduk. Karanlıkta etrafı yokluyor, bir yerlerde yanıtlar olabileceğini umuyorduk; bu yanıtlar bize eşmerkezli dairelerle oyulmuş madeni paraya benzer küçük bir diskin neden bir servet değerinde olduğunu anlatacaktı.

Tobias Hawthorne'un adaşı ve tek oğlu neden o diski anneme bırakmıştı?

Toby'nin tekrar ölü taklidi yapmak üzere ortadan kaybolmadan önce onu neden benden geri aldığını.

Toby ve o disk annemle olan son bağlantılarımdı ve onlar da gitmişti. Bunu bu kadar uzun süre düşünmek acı veriyordu. "Bugün geçitlere başka bir giriş buldum," dedim aniden.

"Gerçekten mi?" Jameson, valsini başlangıcında elini uzatmanın sözlü eşdeğeri olarak yanıt verdi. "Hangisini buldun?"

"Dairesel kütüphane."

Telefon hattının diğer ucunda kısa ama belirgin bir sessizlik vardı.

Farkındalık aklıma geldi. "Senin bunu bilmiyordun." Zafer çok tatlıydı. "Sana nerede olduğunu söylememi ister misin?" diye mırıldandım.

"Geri döndüğümde," diye mırıldandı Jameson, "onu kendim bulacağım."

Ne zaman döneceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yakında Hawthorne Malikanesi'ndeki yılım dolacaktı. Özgür olurdum. Her yere gidebilir, her şeyi yapabilirdim.*her şey.*

"Bundan sonra nereye gidiyorsun?" Jameson'a sordum. Eğer kendime çok fazla düşünme izni veririm*her şey*, içinde boğulurdum; arzu içinde, özlem içinde, her şeye sahip olabileceğimize inanırken.

"Santorini," diye yanıtladı Jameson. "Ama sözünü söyle Mirasçı ve..." "Devam et. Bakmaya devam et." Sesim kısıklaştı. "Bana her şeyi anlatmaya devam et."

"Her şey?" Jameson kaba ve alçak bir ses tonuyla tekrarladı; bu bana onun yanında olsaydım ikimizin ne yapabileceğini düşündürdü.

Karnımın üstüne yuvarlandım. "Aradığınız anagram mı? Onun *yoğurmak.*"

BÖLÜM 3

W geceler hayırseverlik galaları ve hazırlık okulu sınavları, geceler arasında geçti Jameson'la konuşuyordum ve Grayson'ın lanet bir telefonu açıp açmayacağını merak ederek çok fazla vakit geçiriyordum.

Odak. Herşeyi aklımdan uzaklaştırıp nişan aldım. Silahın namlusuna bakıp nefes alıp verdim ve ateş ettim - sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Hawthorne arazisinde kendi atış poligonu dahil her şey vardı. Ben silahlı bir insan değildim. Bu benim eğlence anlayışım değildi. Ama ikisi de savunmasız değildi. Çenemi açmaya zorlayarak silahımı indirdim ve kulak koruyucumu çıkardım.

Nash hedefimi inceledi. "Güzel gruplama, evlat."

Teorik olarak asla bir silaha ya da çizmemdeki bıçağa ihtiyacım olmaz. Teorik olarak Hawthorne malikanesine girilemezdi ve dünyaya çıktığımda her zaman yanımda silahlı güvenlik bulundururdum. Ama Tobias Hawthorne'un vasiyetinde adı geçtiğinden beri vuruldum, neredeyse havaya uçtum ve kaçırdım. *Teorik*abusları uzak tutmamıştı.

Nash bana karşı koymayı öğretmişti. "Avukatınız size o güven evrakını getirdi mi henüz?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

Avukatım onun eski sevgilisiydi ve onu çok iyi tanıyordu. "Belki," diye yanıtladım, Alisa'nın açıklaması kulaklarımda çınlıyordu. *Tipik olarak, sizin yaşınızda bir varis söz konusu olduğunda belirli korumalar mevcut olacaktır. Bay Hawthorne bunları dikmeyi uygun görmediğinden bu sizin düşünmeniz gereken bir seçenek.* Alisa'ya göre, eğer parayı bir vakfa koyarsam, benim adıma serveti korumak ve büyütmekten sorumlu bir müteveli olacak. Alisa ve McNamara, Ortega ve Jones'taki ortaklar, talep ettiğim hiçbir şeyin reddedilmeyeceği anlayışıyla, elbette müteveli heyeti olarak hizmet etmeye istekli olacaklardı. *İptal edilebilir bir güven, dizginleri tamamen ele almaya hazır olana kadar üzerinizdeki baskıyı en aza indirecektir.*

Nash bana, "Bana bir kez daha hatırlat," dedi ve bakışlarımı bakışlarıyla yakalamak için eğildi.
"Kötü dövüşmek konusunda kuralımız nedir?"

Alisa Ortega söz konusu olduğunda düşündüğü kadar kurnaz değildi ama yine de soruyu yanıtladım. Nash'e, "Kötü dövüşmek diye bir şey yoktur," dedim, "eğer kazanırsan."

4. BÖLÜM

Ton sekizinci doğum günümün sabahı ve güz tatilinin ilk günü övülen Heights Country Day School - Kapımın eşiğinde tarif edilemez derecede muhteşem bir balo elbisesinin asılı olduğunu görmek için uyandım. Koyu, narin, büyüleyici bir desenle onbinlerce minik siyah mücevherle işaretlenmiş korsajıyla yere kadar uzanan koyu gece yeşili bir elbiseydi.

Dur-bak şeklinde bir elbiseydi. Nefes kesen ve tekrar bakan bir elbise.

Manşetlere konu olan, hashtag patlaması yaratan bir siyah kravat etkinliğinde giyilecek türden bir şey. *Lanet olsun, Alisa.* Bir isyan duygusuyla elbiseye doğru yürüdüm - sonra askıdan sarkan notu gördü: *CESARETİNİZ VARSA BENİ GİYİN.* Bu Alisa'nın el yazısı değildi.

Jameson'ı Kara Orman'ın kenarında buldum. Vücuduna çok iyi oturan beyaz bir smokin giyiyordu ve açıkçası bir sıcak hava balonunun yanında duruyordu.

Jameson Winchester Hawthorne. Sanki balo elbisesi bana ağırlık yapmıyormuş gibi, sanki kalçama bir bıçak bağlı değilmiş gibi koştum.

Jameson beni yakaladı, vücutlarımız çarpıştıyordu. "Doğum günün kutlu olsun Mirasçı." Bazı öpücükler yumuşak ve nazikti, bazıları ise ateş gibiydi. Sonunda, bir izleyici kitlemizin olduğunun farkına varmak beynime nüfuz etmeyi başardı. Oren sağduyulu davrandı. O bakmıyordu *en* ama güvenlik şefim açıkça Jameson Hawthorne'un benimle yalnız uçup gitmesine izin vermeyecekti.

İsteksizce geri çekildim. "Bir sıcak hava balonu?" Jameson'a kuru bir tavırla sordum. "Gerçekten mi?"

"Seni uyarmalıyım Mirasçı..." Jameson kendini sepetin kenarına doğru sallayıp çömeldi. "Doğum günlerinde tehlikeli derecede iyiyimdir."

Jameson Hawthorne pek çok konuda tehlikeli derecede iyiydi.

Elini bana doğru tuttu. Onu aldım ve buna alışmış gibi davranmaya bile çalışmadım; hepsine, herhangi birine, o. Bir milyon yıl sonra Tobias Hawthorne'un bana bıraktığı hayat hâlâ nefesimi keserdi.

Ören de arkamdan balona bindi ve bakışlarını ufka sabitledi. Jameson ipleri attı ve aleve çarptı.

Yukarıya doğru yükseldik.

Havada, yüreğim boğazımda, Hawthorne Evi'ne baktım. "Nasıl yön verirsin?" Jameson'a ikimiz ve çok ihtiyatlı korumam dışında her şey küçülüp uzaklaşırken sordum.

"Yapmıyorsun." Jameson'ın kolları gövdemin etrafında kıvrıldı. "Bazen Mirasçı, yapabileceğin tek şey rüzgarın hangi yönden estiğini anlamak ve bir rota belirlemektir."

Balon sadece başlangıçtı. Jameson Hawthorne yarı yolda hiçbir şey yapmadı.

Gizli bir piknik.

Körfez'e helikopter yolculuğu.

Paparazzilerden hızla uzaklaşıyorum.

Sahilde çıplak ayakla yavaş dans.

Okyanus. Bir uçuş. Bir bahis. Bir yarış. Bir cesaret. *Bunu hatırlayacağım.* Helikopterle eve dönerken hissettiğim en büyük duygu buydu. *Hepsini hatırlayacağım.* Bundan yıllar sonra bile hala yapabiliyordum *hissetmek*. Balo elbisesinin ağırlığı, yüzüme çarpan rüzgar. Tenimde güneşin ısıttığı kum ve dilimde eriyen çikolata kaplı çilekler.

Gün batımında neredeyse evdeydik. Mükemmel bir gün olmuştu. Kalabalık yok. Ünlü yok. Hayır... Helikopter Hawthorne arazisine yaklaşırken, "Parti," dedim ve aşağıdaki manzarayı izledim. Budama bahçesi ve bitişikteki çimenlik binlerce küçük ışıkla aydınlatılıyordu ve en kötüsü bu bile değildi.

Jameson'a karanlık bir tavırla, "Burası dans pisti olmasa iyi olur," dedim.

Jameson helikopteri inişe geçirdi, başını geriye attı ve gülümsedi. "Dönme dolap hakkında yorum yapmayacak mısın?"

Beni Meclis'ten çıkarmak zorunda kalmasına şaşmamalı. "Sen ölü bir adamsın, Hawthorne."

Jameson motoru kesti. "Neyse ki Mirasçı, Hawthorne adamlarının dokuz canı var."

Karaya çıkıp bahçeye doğru yürürken Ören'e baktım ve gözlerimi kıstım. "Bunu biliyordun" diye suçladım.

"Siteye girişte inceleme yapmam için bana bir misafir listesi sunulmuş olabilir." Güvenlik şefimin ifadesi kesinlikle okunamazdı... ta ki parti tam olarak ortaya çıkana kadar. Sonra *oneredeyse* gülümsedi. "Ayrıca o listedeki birkaç ismi veto etmiş olabilirim."

Ve tarafından *bir kaç*, Bir süre sonra neredeyse hepsini kastettiğini fark ettim.

Dans pisti gül yapraklarıyla kaplıydı ve gecenin karanlığında ateşböcekleri gibi yavaşça parıldayan, tepeden çaprazlama geçen hassas ışık dizileriyle aydınlatılıyordu. Bir kraliyet düğününde görmeyi beklediğim türden pastanın solunda bir yaylı çalgılar dördlüsü çalıyordu. Dönme dolap uzakta döndü. Smokinli garsonlar tepsiler dolusu şampanya ve meze taşıyordu.

Ama misafir yoktu.

"Sever misin?" Libby yanımda belirdi. Gotik bir masaldan fırlamış gibi giyinmişti ve kulaktan kulağa sırtıyordu. "Siyah gül yaprakları istemiştin ama bu da çok hoş."

"Nedir-dirBu?" Nefes aldım.

Kız kardeşim omzunu benimkine çarptı. "Biz buna içe dönüklerin topu diyoruz."

"Burada kimse yok." Kendi gülümsememin oluştuğunu hissedebiliyordum.

Libby neşeyle, "Doğru değil" diye yanıtladı. "Buradayım. Nash bu gösterişli yemeklere burun kıvırdı ve kendisini ızgaranın sorumluluğunu üstlendi. Bay Laughlin, Bayan Laughlin'in gözetimi altında dönme dolabı yönetiyor. Thea ve Rebecca bir şeyler çalışıyorlar *Süper-* buzdan heykellerin arkasında çalınmış bir an. Xander sürprizinizi izliyor, işte Zara ve Nan!"

Bir bastonla dürtülmek için tam zamanında döndüm. Jameson'un büyük büyükannesi bana ters ters bakarken, teyzesi ciddi bir şekilde eğlenerek bakıyordu.

"Sen kızım," dedi Nan, bu aslında benim adımın onun versiyonuydu. "Bu elbisenin yakası seni fahişe gibi gösteriyor." Bastonunu bana doğru salladı, sonra homurdandı. "Onaylıyorum."

Sol tarafımdan "Ben de öyle" diye bir ses yükseldi. "Fakslamanın doğum günü kutlu olsun, seni güzel plaj."

"Max?" En yakın arkadaşıma baktım, sonra tekrar Libby'ye baktım.

"Sürpriz!"

Yanımda Jameson sırttı. "Alisa çok daha büyük bir parti olacağı izlenimine kapılmış olabilir."

Ama yoktu. Sadece...*biz*.

Max kolunu bana doladı. "Bana üniversitenin nasıl olduğunu sor!"

"Üniversite nasıl?" diye sordum, hâlâ tamamen yere düşmüş halde.

Max sırttı. "Dönme Dolap Birdirbir Ölüm Maçı kadar eğlenceli değil."

"Dönme Dolap Birdirbir Ölüm Maçı mı?" Tekrarladım. Her yerinde Xander yazıyordu. İkisinin iletişim halinde kaldığını kesinlikle biliyordum.

"Kim kazanıyor?" Jameson başını yana eğdi.

Max cevap verdi ama ben onun ne dediğini anlayamadan gözümün ucuyla bir hareket gördüm ya da belki de bunu hissettim. Algılandı. Grayson Hawthorne, tamamen siyahlara bürünmüş, diğer erkeklerin eski püskü tişörtü giydiği gibi on bin dolarlık bir smokin giyerek dans pistine çıktı.

O eve geldi. Bu düşünceye onu en son gördüğüm zamana ait bir anı eşlik ediyordu: *Grayson, kırık. Ben, onun yanında.* Grayson Hawthorne şimdiki zamanda gözlerini benimkilerden bir anlığına ayırmadı, sonra onları partinin geri kalanına kaydırды. "Dönme Dolap Birdirbir Ölüm Maçı," dedi sakince. "Bunun sonu asla iyi bitmez."

BÖLÜM 5

TErtesi sabah, balo elbisemin etrafa saçıldığını görerek uyandım. yatağımın sonu. Jameson yanımda uyuyordu. Parmak uçlarımı çenesinin üzerinde gezdirme ve göğsünden aşağı inen yara izine hafifçe dokunma isteğimi geri ittim.

Ona bu yara izinin nasıl oluştuğunu defalarca sormuştum ve o da bana bir düzine farklı yanıt vermişti. Bazı versiyonlarda suçlu sivri uçlu bir kayaydı. Çelik bir çubuk. Bir ön cam.

Bir gün gerçek cevabı alacaktım.

Jameson'ın yanında kendime bir dakika daha izin verdim, sonra yatağımdan kaydım, Hawthorne rozetimi aldım, giyindim ve aşağı indim.

Grayson yemek odasında yalnızdı.

Bir şekilde onun karşısındaki koltuğa oturmayı başararak, "Eve varabileceğini düşünmemiştim," dedim.

"Teknik olarak öyle değil *Benim* artık evde." Düşük ses seviyesinde bile Grayson'ın sesi sanki bir dalga gibi odayı kapladı. "Çok kısa bir süre içinde buradaki her şey resmi olarak sizin olacak." Bu bir kınama ya da şikayet değildi. Bu bir gerçektir.

"Bu hiçbir şeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmiyor" dedim.

"Avery." Delici soluk gözler benimkilerle buluştu. "Zorunlu. *Sen* zorunda." Ben gelmeden önce Grayson veliahttı. Hangi konuda pratikte uzmandı *vardı* yapmak.

Ve bunu bilen tek kişi bendim: O yenilmez, kontrollü dış görünüşün altında parçalanıyordu. Bunu söyleyemedim, bunu düşündüğümü bile belli edemedim, bu yüzden asıl konuya odaklandım. "Ya bunu kendi başıma yapamazsam?" Diye sordum.

"Tek başına değilsin." Grayson gözlerini benimkilerde gezdirdi, sonra

dikkatlice ve kasıtlı olarak göz temasını bozdu. Bir süre sonra, "Her yıl doğum günlerimizde" dedi, "yaşlı adam bizi çalışma odasına çağırırdı."

Bunu daha önce de duymuştum. "*Yatırım. Yetiştirmek. Yaratmak*," Söyledim. Hawthorne kardeşlere çocukluklarından beri her yıl doğum günlerinde yatırım yapmaları için on bin dolar veriliyordu. Ayrıca onlara geliştirmek için bir yetenek veya ilgi alanı seçmeleri söylenmişti ve bu yetiştirmede hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Son olarak Tobias Hawthorne bir doğum günü yarışması düzenledi: icat edecekleri, yaratacakları, gerçekleştirecekleri veya hayata geçirecekleri bir şey.

"*Yatırım*- yakında halledeceksin. *Yetiştirmek*—kendin için istediğin bir şeyi seçmelisin. Bir eşya ya da deneyim değil, bir beceri." Grayson'ın bana neyi seçeceğimi sormasını bekledim ama o sormadı. Bunun yerine ceketinin iç kısmından deri bir kitap çıkarıp masanın üzerine kaydırıldı. "Doğum günü mücadelenize gelince, bir plan oluşturmanız gerekecek."

Deri koyu, zengin bir kahverengiydi ve dokunuşu yumuşaktı. Sayfaların kenarları sanki kitap elle ciltlenmiş gibi biraz dengesizdi.

"Finansal durumunuzu sağlam bir şekilde kavrayarak başlamak isteyeceksiniz. Oradan geleceği düşünün ve önümüzdeki beş yıl için zamanınızı ve mali taahhütlerinizi planlayın.

Kitabı açtım. Kalın kirli beyaz sayfalar boştu.

Grayson, "Hepsini yazın," diye talimat verdi. "Sonra onu parçalara ayır ve yeniden yaz. İşe yarayacak bir planınız olana kadar tekrar tekrar.

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın biliyorsun." Bir yerlerde kendine ait bir günlüğü ve planı olduğuna dair tüm servetim üzerine bahse girerdim.

Grayson'ın gözleri benimkilere döndü. "Sen ben değilsin."

Harvard'da onu benim ve kardeşlerinin onda biri kadar tanıyan birinin -tek bir kişinin- var olup olmadığını merak ettim. "Bana yardım edeceğine söz vermiştin." Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan kaçtı. "Bana bilmem gereken her şeyi öğreteceğini söylemiştin."

Grayson Hawthorne'a tutulmayan bir sözü hatırlatmamam gerektiğini biliyordum. Ondan bunu istemeye, ondan hiçbir şey istemeye hakkım yoktu. Jameson'la birlikteydim. BEN*sevi/en*Jameson. Ve Grayson'ın hayatı boyunca herkes çok fazlasını beklemişti.

"Özür dilerim" dedim. "Bu senin sorunun değil."

Grayson kabaca, "Yapma," diye emretti, "bana kırılmışım gibi bakma." *Kırık değilsin.* Bu sözleri ona söylemiştim. Bana inanmamıştı

Daha sonra. Şimdi de yapmazdı. "Alisa parayı vakfa yatırmamı istiyor" dedim çünkü ona en az borcum konu değişikliği idi.

Grayson kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Elbette öyle." "Henüz hiçbir konuda anlaşılmaya varmadım."

Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tabii ki yapmadın." Ben cevap veremeden Oren kapıda belirdi. "Az önce adamlarımdan birinden bir telefon aldım" dedi bana. "Kapıda biri var."

Aklımda bir uyarı sesi yankılandı çünkü Oren istenmeyen ziyaretçilerle bizzat ilgilenebilecek kapasiteye sahipti. *Skye mı? Yoksa Ricky mi?* Grayson'ın annesi ve benim beş babam artık bana hayatıma kastettikleri için hapiste değillerdi. *yapmamıştı* Orkestralı. Bu hâlâ tehdit olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Kim o?" Grayson'ın ifadesi keskinleşti.

Oren soruyu yanıtlarken bana baktı. "Adının Eve olduğunu söylüyor."

BÖLÜM 6

Faylar boyunca Toby'nin kızının varlığını benden bir sır olarak saklamıştım. Jameson dışında herkes. Çünkü Toby benden bunu yapmamı istemişti ama değil *Sadece* çünkü Toby benden bunu yapmamı istemişti.

"Bununla ilgilenmem gerekiyor," dedim hiçbir şekilde hissetmediğim bir sakinlikle.

"Yardımanın gerekli olmadığını varsayıyorum?" Grayson'un ses tonu soğuktu ama onu tanıyordum. Yardımının reddedilmesini ona çocuk eldivenleriyle davrandığının kanıtı olarak kabul edeceğini biliyordum.

Aliçların kırılmaması gerekiyordu diye fısıldadı sesi hafızamda. *Özellikle ben.*

Şu anda Grayson Hawthorne'u öyle olmadığına ikna etmeye çalışma lüksüm yoktu. *zayıf veya kırık veya hasarlı* bana göre. "Teklifini takdir ediyorum" dedim ona, "ama sorun olmayacak."

Grayson'un ihtiyaç duyduğu son şey, kızı kapıda görmektir.

Oren beni oraya götürürken aklım hızla çalışıyordu. *Onun burada ne işi var? O ne istiyor?* Kendimi hazırlamaya çalıştım ama Toby'nin kızını kapının dışında gördüğüm anda üzerime bir duygu duvarı çöktü. Kehribar rengi saçları hafif bir esintiyle uçuşuyordu. Bu kız, arkadan bakıldığında, lekelerle bulanmış yıpranmış beyaz bir elbise giyse bile ışıltılı parlıyordu.

Onun burada olmaması gerekiyor. Toby açıkladı: Beni Tobias Hawthorne'un geride bıraktığı mirastan kurtaramazdı ama *abilir* Eve'i kurtar. Basından. Tehditlerden. *Zehirli ağaçtan*, SUV'dan inerken düşündüm.

Eve döndü. Eşit derecede zarafet ve teslimiyetle bir dansçı gibi hareket etti ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda nefes almayı bıraktım.

Eve'in Emily Laughlin'e çok benzediğini biliyordum. Bunu biliyordum.

Ama onu görmek, aşağıya doğru gelen bir tsunamiyi görmek gibiydi. Emily'nin çilek sarısı saçları ve Emily'nin zümrüt gözleri vardı. Aynı kalp-

şekilli yüz, aynı dudaklar ve çillerin hassas bir şekilde tozlanması.

Onu görmek Grayson'ı öldürür. Jameson'a zarar verebilirdi ama *öldürmek* Grayson.

Onu buradan çıkarmalıyım. Bu düşünce aklımdan geçti ama kapılara ulaştığımda içgüdülerim başka bir uyarı gönderdi. Yolu taradım.

Oren'a "İçeri girmesine izin verin" dedim. Hiç paparazzi görmedim ama deneyimlerim bana teleskopik lenslerin tehlikelerini öğretmişti ve Jameson ya da Grayson'ın ihtiyaç duyduğu son şey bu kızın yüzünün internetteki her dedikodu sitesinde görülmesiydi.

Kapılar açıldı. Eve bana doğru bir adım attı. "Sen Avery'sin." Pürüzlü bir nefes aldı. "Ben-"

"Ben senin kim olduğunu biliyorum." Sözcükler düşündüğümde daha sert çıktı ve işte o an şakağında kanın kabuklandığını gördüm. "Yuh." Yaklaştım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Eve'in parmakları yıpranmış postacı çantasının askısına sımsıkı dolandı. "Toby değil."

HAYIR. Aklım isyan etti. Annem Toby'yi seviyordu. O gittikten sonra bana göz kulak olmuştu. *İyi olması gerekiyor.* Nefesim göğsümde sıkışıp kalarak, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, Oren'ın ikimize SUV'un arkasında eşlik etmesine izin verdim.

"Toby'ye ne oldu?" Acilen talep ettim.

Eve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana eğer ona bir şey olursa senin yanına gelmem gerektiğini söyledi. Ve bak, saf değilim, tamam mı? Muhtemelen beni burada istemediğini biliyorum." Bu sözleri istenmemeye alışmış bir insan gibi söyledi. "Ama gidecek başka yerim yoktu."

Eve'in durumunu öğrendiğimde onu Hawthorne Malikanesi'ne getirmeyi teklif etmiştim. Toby bu fikri veto etmişti. Kimsenin onun hakkında bir şeyler bilmesini istemiyordu. *Peki neden onu bana göndersin ki?* Çenemdeki ve midemdeki tüm kaslar gerginken, kendimi önemli olan tek şeye konsantre olmaya zorladım.

"Toby'ye ne oldu?" Tekrar dedim, sesim alçak ve gırtlaktan geliyordu. Rüzgâr Havva'nın saçını yakaladı. Pembe dudakları aralandı. "Onu götürdüler."

Ciğerlerimden hava fışkırdı, kulaklarım çınladı, yer çekimi duygum bozuldu. "DSÖ?" Ben talep ettim. "Onu kim aldı?"

"Bilmiyorum." Eve'in kolları gövdesinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. "Toby beni aylar önce buldu. Bana kim olduğunu söyledi. DSÖ BEN öyleydi. Biz yapıyorduk

tamam, sadece ikimizdik ama geçen hafta bir şey oldu. Toby birini görmüş."

"DSÖ?" Tekrar sordum, o kelime ağzımdan çıktı.

"Bilmiyorum. Toby bana söylemedi. Sadece gitmesi gerektiğini söyledi." *Toby bunu yapıyordiy*e düşündüm, gözlerim yanıyordu. *O ayrılır.*" Birinin onu götürdüğünü söylemiştin."

Eve ters bir tavırla, "Ben de o noktaya geliyorum," dedi. "Toby beni yanına almak istemedi ama ben ona başka seçenek bırakmadım. Eğer beni geride bırakmaya kalkarsa basına gideceğimi söyledim."

Sızan bir fotoğrafa ve bazı magazin söylentilerine rağmen hiçbir medya kuruluşu Toby'nin hayatta olduğuna dair iddiaları henüz kanıtlayamadı. "Seni yanına alması için ona şantaj mı yaptın?"

"Benim yerimde olsaydın," diye yanıtladı Eve, ses tonunda neredeyse yalvaran bir tonla, "sen de aynısını yapardın." Aşağıya baktı, inanılmayacak kadar uzun kirpikleri yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Toby ve ben ortalığın dışına çıktık ama birisi bizi takip ediyordu, av gibi takip ediyorduk. Toby bana kimden kaçtığımızı söylemedi ama Pazartesi günü ayrılmamız gerektiğini söyledi. Planımız üç gün sonra tekrar buluşmaktı. Bekledim. Tıpkı onun bana öğrettiği gibi, şebekeden uzak durdum. Dün buluşma yerimize gittim." Başını salladı, yeşil gözleri parlıyordu. "Toby yapmadı."

"Belki de ikinci kez düşündü," dedim, bunun doğru olmasını isteyerek. "Belki — "

"Hayır," diye ısrar etti Eve umutsuzca. "Toby bana asla yalan söylemedi. Hiçbir zaman verdiği sözden dönmedi. O..." Sözüünü kesti. "Birisi onu aldı. Bana inanmıyor musun? Kanıtlayabilirim."

Eve saçlarını yüzünden çekti. Gördüğüm kurumuş kan buzdağının sadece görünen kısmıydı. Kesiğin etrafındaki deri benekliydi, mide bulandırıcı bir siyah ve mavi karışımıydı.

"Biri sana vurdu." Oren konuşana kadar onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Sanırım silahın dipçisiyle."

Eve ona bakmadı bile. Parlak yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Toby buluşma yerimize gelmedi ama başka biri geldi." Saçlarının morluğun üzerine düşmesine izin verdi. "Beni arkamdan yakaladılar ve eğer benim için neyin iyi olduğunu bilsem Toby Hawthorne'u tamamen unutacağımı söylediler."

"Gerçek adını mı kullandılar?" Soruyu oluşturmayı başardım.

Eve başını salladı. "Hatırladığım son şey bu. Beni bayılttılar. Uyandıgımda üzerimdeki her şeyi çaldıklarını gördüm. Ceplerimi bile karıştırdılar." Sesi hafifçe titredi ve sonra kendini toparladı. "Toby ve ben acil durumlar için bir çanta saklamıştık: her birimiz için yedek kıyafet ve biraz para." Şimdi o çantayı ne kadar sıkı tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ettim. "Otobüs bileti aldım ve buraya geldim. Sana."

*Senin bir kızın var*Eve'i öğrendiğimizde Toby'ye söylemişim ve o da şöyle cevap vermişti:*İki taneye sahibim*.İçimdeki çarpık duygu yığınının yutarak Oren'a döndüm. "Yetkilileri aramalıyız"

"HAYIR." Eve kolumu yakaladı. "Ölü bir adamın kaybolduğunu bildiremezsiniz ve Toby bana polise gitmemi söylemedi. bana gelmemi söyledi*Sen*."

Boğazım düğümlendi. "Birisi sana saldırdı. Bunu bildirebiliriz."

Eve, "Peki," dedi, "benim gibi bir kıza kim inanır?"

Fakir büyümüşüm. ben *O* kız-kimsenin kendisinden pek bir şey beklemediği, benim daha az şeyim olduğu için daha az muamele gören kişi.

Oren bana, "Yetkilileri olaya dahil etmek elimizi kolunu bağlayabilir" dedi. "Fidye talebine hazırlanmalıyız. Böyle bir talep gelmemesi halinde..."

Toby'yi kaçıran kişinin para peşinde olmamasının ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum. "Eve sana Toby ile nerede buluşacağını söylerse keşif yapması için bir ekip gönderebilir misin?" Ören'e sordum.

"Bunu olmuş say," dedi ve sonra bakışları aniden arkamdaki bir şeye ya da birine kaydı. O taraftan bir ses duydum, boğuk, neredeyse insanlık dışı bir sestir ve daha arkama dönmeden orada ne göreceğimi biliyordum.*DSÖ*Orada görecektim.

"Emily?" Grayson Hawthorne bir hayalete bakıyordu.

BÖLÜM 7

Grayson Davenport Hawthorne kontrole değer veren bir insandı. her durum, her duygu. Ben ona doğru bir adım attığımda o geri adım attı.

"Grayson," dedim yumuşak bir sesle.

Havva'ya bakışını anlatacak kelime yoktu; sanki o bir rüyaydı, her umut ve her azap.*her şey.*

Gümüş grisi gözleri kapalı. Avery. Yapmalısın..." Grayson zorla nefes alıp verdi. Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. "Şu anda buralarda olmak güvenli değil Avery."

Halüsinasyon gördüğünü düşündüğünü anlamam biraz zaman aldı. *Tekrar.*Kırılıyor.*Tekrar.*

Bana kırılmadığımı bir kez daha söyle.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak Grayson'ı omuzlarından tuttum. "Merhaba" dedim yumuşak bir sesle. "*Hey.*Bana bak Gray."

O parlak gözler açıldı.

"O Emily değil." Bakışlarını tuttum ve başka yere bakmasına izin vermedim. "Ve sen halüsinasyon görmüyorsun."

Grayson'ın gözleri omzumun üzerinden titreşti. "Anlıyorum-"

"Biliyorum," dedim elimi yüzünün kenarına götürüp gözlerini tekrar benimkilere dikmeye çalışarak. "O gerçek. Adı Havva." Bırakın söylediklerimi işlemeyi, beni duyduğundan bile emin değildim. "O Toby'nin kızı."

"Bakıyor..."

"Biliyorum" dedim, elim hâlâ çenesindeyken. "Emily'nin annesi Toby'nin biyolojik annesiydi, hatırladın mı?" Yeni doğan Toby, Hawthorne ailesine gizlice evlat edinilmişti. Alice Hawthorne, evlat edinilmesini gizlemek için hamile numarası yapmış ve onu kendisininmiş gibi göstermişti. "Bu da Eve'i kan bağıyla bir Laughlin yapıyor," diye devam ettim. "Aile benzerliği var"

"Düşündüm ki..." Grayson sözlerini kesti. Bir Hawthorne zayıflığı kabul etmezdi. "Biliyordun." Grayson bana baktı ve sonunda elimi yüzünden çekmesine izin verdim. Onu gördüğüne şaşırmadın Avery. Biliyordun."

Söylemediklerini duydum: *O gece şarap mahzenindeydim; biliyordum.* Kendi kendime, "Toby varlığının gizli kalmasını istedi" dedim. Oona söylemememin nedeni buydu. "Bu hayatı Havva için istemiyordu."

"Başka kim biliyor?" Grayson o veliaht gibi görünen ses tonuyla, soruları yüzeysel gibi gösteren bir ses tonuyla sordu; sanki cevabı onların zihninden almak yerine sorarak sorguladığı kişiye nezaket gösteriyormuş gibi.

"Sadece Jameson," diye yanıtladım.

Uzun, işkence dolu bir anın ardından Grayson, çenesinin her kasına duygu kazanmış bir halde benden geçip Eve'e baktı. Acısının ne kadarının olduğundan emin değildim çünkü onu zayıf bulduğumu ve ne kadarının onun olduğunu düşünüyordu. Her iki durumda da Grayson bu sefer acısından saklanmadı. Dondurucu yağmura adım atan gömleksiz bir adam gibi, akışına bırakarak Eve'e doğru yürüdü.

Eve ona baktı. O anın yoğunluğunu hissetmiş olmalı... *onun-* ama o bunu silkeledi. "Bak ne olduğunu bilmiyorum *Budır-dir.*" Grayson'ın yüzünün yakınına işaret etti. "Ama gerçekten uzun bir hafta oldu. Ben pisim. Korkuyorum." Sesi bozuldu ve bana döndü. "Peki beni içeri davet edecek misin ve güvenlik adamlarının Toby'ye ne olduğunu anlamalarına izin mi vereceksin, yoksa burada öylece duracak mıyız?"

Grayson sanki onu görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı... *Havva-ilk kez.*

"Yaralanmışsın."

Ona tekrar baktı. "Kızgınlım."

Yutmuşum. Havva haklıydı. Burada geçirdiğimiz her saniye, Ören ve ekibinin Toby'yi bulmak yerine beni korumaya odaklandığı bir saniyeydi.

"Hadi," dedim, kelimeler boğazıma taş gibi oturmuştu. "Hadi Meclis'e geri dönelim."

Ören SUV'un arka yolcu kapısını açtı. Eve içeri girdi ve ben onu takip ederken Pandora'nın kutuyu açtığı anda hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM 8

BEN Eve'in duşumu kullanmasına izin ver. Hawthorne'daki banyoların sayısı göz önüne alındığında House, bu kararın ne olduğunu anladım: Ona göz kulak olabileceğim bir yer olmasını istiyordum.

Jameson'ın hâlâ yatağında olduğu gerçeğini düşünmeyi ihmal ettim. Eve banyoma giderken onu fark etmemişti ama Grayson fark etmişti ve Jameson kesinlikle Eve'i fark etmişti. Banyo kapısı arkasından kapandığı anda ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı.

Gömleksiz: "Bana her şeyi anlat Mirasçı."

Ne hissettiğine dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesini araştırdım ama Jameson Hawthorne mükemmel bir poker oyuncusuydu. Havva'yı görmek onda bir çeşit duygu uyandırmış olmalı. Grayson'ın bunu saklaması gerçeği beni en az Grayson'ın banyo kapısından gözlerini ayıramaması kadar etkiledi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum" dedim. Bu sözleri kendime söyleyemedim *Bu Toby*.

Jameson uzun adımlarla yanıma geldi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle Mirasçı."

Grayson sonunda bakışlarını banyo kapısından uzaklaştırdı. Eğildi, yerden bir fanila aldı ve kardeşinin yüzüne fırlattı. "Bir gömlek giy."

Her nasılsa, Jameson'un Grayson'a vurduğu komik hoşnutsuz bakış *Kesinlikle* ihtiyacım olan şey. Havva'nın bana söylediği her şeyi ikisine anlattım. "Eve, Oren'a pek fazla ayrıntı veremedi," diye bitirdim.

"Kaçırılma yerinde keşif yapmak için bir ekip kuruyor ama..."

Grayson, "Bu noktada pek bir şey bulmaları pek mümkün değil," diye bitirdi.

"Bu uygun," diye yorum yaptı Jameson. "Ne?" dedi Grayson'ın buz gibi gözleri kısıldığında. "Sadece şunu söylüyorum, şu anda sahip olduğumuz tek şey kapımızın önünde beliren ve ona göre konuşan bir yabancı'nın hikayesi.

içeri."

Haklıydı. Eve'i tanıımıyorduk.

"Ona inanmıyor musun?" Grayson normalde cevaplar zaten belliyken soru soran tiplerden değildi, bu yüzden bu seferki gizli bir sürtüşmeyi de beraberinde getirdi.

"Ne söyleyebilirim?" Jameson tekrar omuz silkti. "Ben şüpheli bir piçim." *Ve Eve tıpkı Emily'ye benziyor*, Düşündüm. Jameson bundan etkilenmemişti. Uzak bir ihtimal değil.

"Yalan söylediğini düşünmüyorum" dedim. *O yara.*

Jameson yumuşak bir sesle, "Yapmazsın," dedi. Grayson'a çok farklı bir ses tonuyla, "Ve sen de" dedi, "istemezdin."

Bu açıkça Emily'ye bir göndermeydi. Her ikisini de oynamış, ikisini de yönlendirmişti ama Grayson onu sonuna kadar sevmişti.

"Biliyordun." Grayson Jameson'a doğru ilerledi. Onun orada olduğunu biliyordun Jamie. Toby'nin bir kızı olduğunu biliyordun ve tek kelime etmedin."

"Gerçekten ders mi vereceksin? *Bensırlar* hakkında, Gray?"

Neyden bahsediyor? Kardeşinin gecenin karanlığında bana itiraf ettiği şeyler hakkında Jameson'a tek kelime etmemiştim.

Grayson yumuşak ve ölümcül bir sesle, "En azından," dedi, "o kıza koruma borçluyuz."

"Görünüşü yüzünden mi?" Jameson eldiveni yere attı. Grayson, "Çünkü o Toby'nin kızı," diye yanıtladı, "ve bu onu bizden biri yapıyor."

Parmaklarım iğneme gitti. *Eve bir Hawthorne'dur.* Bunun acıtmaması gerekirdi. Haber değildi. Eve, Toby'nin kızıydı ama Grayson'ın onu kuzeni olarak görmediği zaten açıktı. *Onlarla kan bağı yok. Birlikte büyümediler.* Grayson onun onlardan biri olduğunu ve ona koruma borçlu olduklarını söylediğinde tek düşünebildiğim onun bir zamanlar benim hakkımda da benzer sözler söylediği idi.

Bu eski nobis'imiz. Hayır, Eius'u savunuyorum.

"Lütfen sadece Toby'ye odaklanabilir miyiz?" Söyledim. Grayson ses tonumdan bir şeyler duymuş olmalı ki geri çekildi.

Aşağı indim.

Jameson'a döndüm. "Bir anlığına Eve'e güveniyormuş gibi davran. Emily'ye hiç benzemiyormuş gibi davran. Gerçeği söylüyormuş gibi davran. Ondak başka

Oren'in arayışı, bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

Jameson ve benim yaptığımız da buydu: Sorular ve cevaplar, diğer insanların kaçırdığı şeyleri aramak. Eğer bunu benimle yapmasaydı, eğer Eve'i görmek onu bu kadar üzseydi...

Jameson sonunda, "Motif," dedi. "Toby'yi kimin kaçırdığını öğrenmek istiyorsak şunu bilmemiz gerekiyor: *Neden onu götürdüler.*"

Mantıksal olarak üç geniş olasılık düşünebilirim. "Ondan bir şey istiyorlar. Onu koz olarak kullanmak istiyorlar." Yutmuşum. "Ya da ona zarar vermek istiyorlar."

Gerçek adını biliyorlardı. Bir şekilde onu nasıl bulacaklarını biliyorlardı. "Kaybettiğimiz bir şeyler olmalı" dedim. Bunun bir bulmaca olmasına ihtiyacım vardı. Orada ipuçlarına ihtiyacım vardı.

"Eve'in onu bayıltan kişinin ceplerini karıştırdığını söylediğini söylemiştin." Jameson'ın bir durumun gerçekleriyle oynama ve onları parmaktan parmağa dönen bir madeni para gibi ters çevirme gibi bir tarzı vardı. "Peki ne arıyorlardı?"

Toby'de bir başkasının onu kaçırmak isteyecek kadar fena isteyebileceği ne vardı? Bu tür bir riske değecek ne olabilir ki?

Bir cebe ne sığar? Kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı.

Jameson ve ben son dokuz ayı hangi gizemi çözmeye çalışarak geçirdik?

"Disk," diye nefes aldım.

Banyonun kapısı açıldı. Eve beyaz bir havluya sarılı, ıslak saçları boynunun yanlarından aşağıya doğru sarkmış halde orada duruyordu. Üzerinde bir madalyon vardı ve havludan başka bir şey yoktu. Grayson ona bakmamak için çok çabaladı.

Jameson bana baktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Eve'e sordum. Saçları daha koyu, ıslak ve daha az dikkat çekiciydi. Dikkatini yüzünden başka yöne çekmediği için gözleri daha büyük, elmacık kemikleri daha yüksek görünüyordu.

"Bandaj," diye yanıtladı Eve. Orada havluyla durmak konusunda çekingen davrandıysa da bunu göstermedi. "Kesiğim duşta açıldı."

Grayson yapamadan, "Sana yardım edeceğim," diye gönüllü oldum. Eve'le ne kadar erken ilgilenirsem, Jameson'a ve az önce hayata geçirdiğim olasılığa o kadar erken dönebilirdim.

Ya Toby'yi kaçıran kişi diskin peşindeyse? Aklım hızla karışırken Eve'i tekrar banyoya yönlendirdim.

"Hangi disk?" arkamdan sordu. İlk yardım çantasını çıkarıp ona verdim. Onu benden aldı, parmakları benimkine değiyordu. "Odaya geldiğimde Toby'nin başına gelenlerden bahsediyordun" dedi inatla. "Bir diskten bahsettin."

Başka ne kadar şey duyduğunu ve kulak misafiri olmak isteyip istemediğini merak ettim. Belki Jameson haklıydı. Belki ona güvenemedik.

"Hiçbir şey olmayabilir." dedim soruyu geçiştirerek.

"Hiçbir şey ne olabilir?" Eve bastı. Ben cevap vermeyince bomba gibi bir soru daha attı. "Emily kim?"

Yutmuşum. "Bir kız." Bu bir yalan değildi ama gerçeklerden o kadar uzaktı ki onu orada bırakamazdım. "O öldü. Siz ikiniz akrabasınız."

Eve bir bandaj seçti ve ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Neredeyse ona yardım etmeyi teklif edecektim ama bir şey beni engelledi. Bandajı yerine sabitlerken, Toby bana evlat edinildiğini söyledi, dedi. "Ama bana biyolojik ailesi ya da Hawthorne'lar hakkında hiçbir şey söylemedi."

Sanki ona bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekledi. Ben bunu yapmayınca aşağıya baktı. "Bana güvenmediğini biliyorum" dedi. "Ben de kendime güvenmezdim. Senin her şeyin var ama benim hiçbir şeyim yok ve bunun nasıl görüldüğünü biliyorum."

Ben de öyle. Deneyimlerime göre, *ben de öyle*.

Eve, "Buraya gelmeyi hiç istemedim," diye devam etti. "Senden ya da onlardan hiçbir şey istemek istemedim." Sesi gergindi. "Ama Toby'nin geri gelmesini istiyorum. ben benimkini istiyorum *baba* Geri dön, Avery." Zümrüt yeşili gözleri benimkilere kilitlendi ve neredeyse Hawthorne'a benzeyen bir yoğunluk yaydı. "Ve her şeyi yapacağım—*herhangi bir şey* - İsteddiğimi elde etmek için, bu senin yardımın için yalvarmak anlamına gelse bile. O yüzden lütfen Avery, Toby'yi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan bana söyle."

BÖLÜM 9

BENEve'e diskten bahsetmedim. Bunu kendime haklı çıkardım çünkü her şeye rağmen biliyordum, anlatacak hiçbir şey yoktu. Her gizem ayrıntılı bir bulmaca değildi. Cevap her zaman zarif ve özenle tasarlanmış değildi. Toby'nin kaçırılmasının diskle bir ilgisi olsa bile bu bizi nereye bıraktı?

Eve borçluymuşum gibi hissediyorum *bir şey*, Bayan Laughlin'den ona bir oda hazırlamasını istedim. Yaşlı kadının torununun torununa baktığı anda gözyaşları taşıtı. Havva'nın kim olduğu saklanmıyordu.

Onun buraya ait olduğunu saklamak yok.

Saatler sonra Tobias Hawthorne'un çalışma odasında yalnızdım. Kendime Jameson ve Grayson'a alan vererek doğru şeyi yaptığımı söyledim. Eve'i görmek travmayı derinleştirmişti. İşlemeleri gerekiyordu ve benim de düşünmem gerekiyordu.

Yaşlı adamın masasındaki gizli bölmeyi tetikledim ve Jameson ile benim içinde sakladığımız dosyaya uzandım. Kapağı açıp, yaptığım bir çizime baktım: çeyrek büyüklüğünde, madeni paraya benzeyen, eşmerkezli dairelerle oyulmuş küçük bir disk. Bu metal parçasını en son gördüğümde Toby onu ellerimden kapmıştı. Ona bunun ne olduğunu sormuştum. Cevap vermemişti. Gerçekten bildiğim tek şey, Toby'nin bir zamanlar anneme yazdığı bir mesajda okuduğum şeydi: Bir şeye ihtiyacı olursa Jackson'a gitmesi gerektiği. *Orada ne bıraktığımı biliyorsun* Toby yazmıştı. *Değerinin ne olduğunu biliyorsun*.

Çizime baktım. *Bunun değerinin ne olduğunu biliyorsun*. Bir milyarderin oğlundan gelen bu yorum neredeyse anlaşılmazdı. Toby'nin gidişinden bu yana geçen aylarda Jameson ve ben sanat ve antik uygarlıklar, nadir paralar, kayıp hazineler ve büyük arkeolojik buluntular üzerine kitaplar araştırdık. Masonlar ve Tapınak Şövalyeleri gibi örgütleri bile araştırmıştık.

Araştırmayı masanın üzerine yayarak bir şey aradım.

gözden kaçırdığımız bir şey vardı ama hiçbir yerde diskin kaydı yoktu ve Jameson'ın Hawthorne'daki tatil mülklerini dünya çapında yaptığı arama da anlamlı bir şey ortaya çıkarmamıştı.

"Diskten kimin haberi var?" Kendimi sesli düşünmeye bıraktım. "Bunun değerinin ne olduğunu ve Toby'de olduğunu kim bilebilir?"

Bırakın onu nerede bulacağını, Toby'nin yaşadığını bile kim kesin olarak biliyordu?

Sahip olduğum tek şey sorulardı. Jameson'ın burada olmaması ve bunları benimle istemesi yanlış geldi.

İstemedenden gizli bölmeye, milyarder Tobias Hawthorne'un benim hakkımda topladığı başka bir dosyaya uzandım. *Yaşlı adamın Eve'den haberi var mıydı?* Tobias Hawthorne'un *vardı* Toby'nin kızı hakkında bilgim olsaydı burada olmazdım. Milyarder beni büyük ölçüde ailesi üzerinde yaratacağı etki için seçmişti. Oğlanları kendi sorunlarıyla yüzleşmeye zorlamak ve Toby'yi tekrar yönetim kuruluna çekmek için beni kullanmıştı.

O olmalıydı.

Arkamdan bir gıcırta geldi. Döndüğümde Xander'ın duvardan dışarı çıktığını gördüm. Yüzüne bir bakış bana BHFF'imın ziyaretçimizi gördüğünü söyledi.

Ciddi bir tavırla, "Huzur içinde geldim," dedi. "Pastayla geliyorum."

"Benimle geliyor." Max, Xander'ın arkasından odaya girdi. "Sürekli faks çeken elf neler oluyor, Avery?"

Xander pastayı masanın üzerine bıraktı. "Üç çatal getirdim." Onun sert ses tonundan bir anlam okudum. "Üzgünsün."

"Bu pastayı paylaşma konusunda mı?"

Uzaklara baktım. "Eve hakkında."

"Biliyordun," dedi Xander bana, ses tonunda suçlamadan çok kırgınlık vardı. Kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. "Yaptım."

"Bunca zaman birlikte Kurabiye Golfü oynadık ve bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmedin mi?" Xander pasta kabuğundan bir parça çıkardı ve onu havaya fırlattı. "Bu dikkatinizden kaçmış olabilir ama ben sır saklama konusunda çok iyiyim! Çelik tuzak gibi bir ağzım var."

Max homurdandı. "'Çelik tuzak gibi akıl' ifadesi değil mi?"

"Zihnim daha çok bir M'ye gömülmüş bir labirentin içindeki hız trenine benziyor. Başka bir hız trenine binen C. Escher tablosu." Xander omuz silkti. "Ama benim *ağız* çelik bir tuzaktır. Sadece bana tüm sırları sor

Saklıyorum."

"Hangi sırları saklıyorsun?" Max anlayışla sordu.

"Sana söyleyemem!" Xander muzaffer bir edayla çatalını pastaya batırdı. "Yani sana Toby'nin orada Emily Laughlin'e tıpatıp benzeyen bir kızı olduğunu söyleseydim, sen *yapmazdım* Rebecca'ya söyledin mi?" Emily'nin kız kardeşine ve Xander'ın en eski arkadaşına atıfta bulunarak dedim.

"Ben kesinlikle, yüzde yüz, tamamen... *istemek* Rebecca'ya söyledim," diye itiraf etti Xander. "Geçmişe bakınca bana söylemediğiniz için iyi ki varsınız. Mükemmel karar, sağlam muhakemenin göstergesidir."

Telefonum çaldı. Aşağıya baktım, sonra tekrar Xander ve Max'e baktım. "Bu Ören." Kalbim kulaklarımda atıyor diye cevap verdim. "Biz ne biliyoruz?"

"Fazla değil. Henüz değil. Eve'in Toby ile buluşacağını söylediği buluşma noktasına bir ekip gönderdim. Bir kavgaya dair fiziksel bir kanıt yoktu ama biraz araştırınca, Eve'in geldiğini söylemesinden saatler önce yapılmış bir dokuz-bir-bir görüşmesinin kaydını bulduk."

Elim telefonun etrafında sıkılaştı. "Ne tür bir dokuz-bir-bir araması?" "Ateş edildi." Ören sözlerini yumuşatmadı. "Bir devriye birimi oraya vardığında manzara açıldı. Bunu havai fişeklere ya da arabanın ters tepmesine bağladılar.

"Dokuzbir-biri kim aradı?" Diye sordum. "Kimse bir şey gördü mü?" "Ekibim bunun üzerinde çalışıyor." Ören durakladı. "Bu arada, adamlarımdan birini Eve'in Hawthorne Evi'nde kaldığı süre boyunca ona eşlik etmesi için görevlendirdim."

"Onun bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?" Elim refleks olarak yine Hawthorne rozetime gitti.

Ören, "Benim işim herkese tehditmiş gibi davranmak" diye yanıtladı. "Şu anda ihtiyacım olan şey, olduğun yerde kalacağına ve hiçbir şey yapmayacağına dair söz vermen." Bakışlarım masanın üzerine yayılan araştırmaya gitti. "Ekibim ve ben mümkün olan en kısa sürede öğrenebileceğimiz her şeyi öğreneceğiz, Avery. Buradaki hedef Toby olabilir ama o da olmayabilir."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?" "Bize yirmi dört saat verin, size haber vereyim."

Yirmi dört saat? Yirmi dört saat boyunca hiçbir şey yapmadan burada mı oturacaktım? Telefonu kapattım.

"Ören, Havva'nın bir tehdit olduğunu mu düşünüyor?" Max dramatik bir fısıltıyla sordu.

Xander yüzünü buruşturdu. "Kendime not: Hoş geldin şenliklerini iptal et." Oren'ın bu işi bana bırakmamı söylediğini, ardından Eve'in tek istediğinin Toby'yi bulmak olduğuna yemin ettiğini düşündüm. "Hayır" dedim Xander'a. "Hiçbir şeyi iptal etme. Eve'e dair bir şeyler hissetmek istiyorum. Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmem gerekiyordu çünkü güvenebilseydik belki o benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. "Aklınızda özel bir şenlik var mı?" Diye sordum.

Xander ellerini birbirine bastırdı. "Gizemli Havva'nın karakterinin gerçekliğini değerlendirmek için en iyi seçeneğimizin... Kanallar ve Merdivenler olduğuna inanıyorum."

BÖLÜM 10

TChutes and Ladders'ın Hawthorne versiyonu bir masa oyunu değildi.

Xander, Eve'i oynamayı kabul ettirdiğimde daha detaylı açıklayacağına söz verdi. Bu göreve odaklanarak Versailles kanadına doğru yola çıktım. Doğudaki merdivenin tepesinde, Grayson'ı kanadın dışında heykel gibi hareketsiz dururken buldum, gümüş renkli üç parçalı bir takım elbise giymişti, sarı saçları havuzdan ıslanmıştı.

*Havuz başı kokteyl partisi.*Anı bana çarptı ve bırakmadı. *Grayson önüme çıkan her mali soruşturmayı ustalıklarla geri çeviriyor. Havuza doğru bakıyorum. Kenarda tehlikeli bir şekilde dengelenmiş bir yürümeye başlayan çocuk var. Öne eğiliyor, devriliyor, batıyor ve çıkmıyor. Ben hareket edemedim, hatta bağırarak Grayson koşuyor.*

Tek bir akıcı hareketle, tamamen giyinik bir halde havuza dalıyor. "Jameson nerede?" Grayson'ın sorusu beni şimdiki zamana geri götürdü.

"Muhtemelen olmaması gereken bir yerde," diye dürüstçe yanıtladım, "çok kötü kararlar veriyor ve tedbiri elden bırakıyor."

Grayson'a Versailles kanadının dışında ne yaptığını sormadım. "Ören'in Eve'e bir adam verdiğini görüyorum." Grayson neredeyse hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi görünmeyi başardı ama hiçbir zaman bir yorum sadece ondan gelen bir yorum gibi gelmiyordu.

"Güvende kalmamı sağlamak Ören'in görevi." Başka koşullar altında Grayson'ın da bunu kendi işi olarak kabul edeceğini belirtmedim.

Bu eski nobis'imiz. Hayır, Eius'u savunuyorum.

"Ören endişelenmemeli *Ben*." Eve salona girdi. Saçları kuruydu ve hafif dalgalar halinde dökülüyordu. "Güvenlik ekibiniz her şeyi Toby'ye odaklamalı." Eve canlı yeşil gözlerinin benden Grayson'a gitmesine izin verdi ve onun onun üzerinde yarattığı etkiyi fark edip etmediğini merak ettim. Seni bir tehdit olmadığımı ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?

Grayson'a bakıyordu ama soruyu yanıtlayan bendim. "Bir oyuna ne dersin?"

Bir yastık yığınının, halat merdivenlerin, kancaların, vantuzların ve naylon halatların önünde duran Xander, "Hawthorne Kanalları ve Merdivenleri," diye gürledi. "Kurallar oldukça basit." Xander Hawthorne'un "oldukça basit" olarak nitelendirdiği karmaşık şeylerin listesi uzundu. Xander, "Hawthorne House'un üç paraşütü var; geçitlere girişler, diyelim ki bir düşüş," diye devam etti Xander.

Gülümsedim. Üçünü de zaten bulmuştum.

"Köşkünüzün duvarlarında kaydıraklar mı var?" Max homurdandı. "Zengin insanları kandıran anne."

Xander alınmadı. "Bazı paraşütler diğerlerinden daha avantajlı. Eğer başka bir oyuncu seni paraşütle atmaya çalışırsa, o paraşüt üç dakika boyunca donar, dolayısıyla herkesin bunlardan birine ihtiyacı olacak." Xander yastıklardan birini aldı ve onu nazik ama bir şekilde tehditkar bir şekilde salladı. "Savaşlar yürütülmeli."

"Hawthorne Chutes and Ladders'ta yastık savaşı da var mı?" Max, bana dört Hawthorne kardeşin birbirine yastık salladığını hayal ettiğini düşündüren bir ses tonuyla sordu. Muhtemelen gömleksiz.

"Yastık *savaş* lardiye düzeltti Xander. "Paranızı başarıyla alıp zemin kata ulaştığınızda, Evden çıkıyorsunuz ve bu, dışarıdan çatıya tırmanmak için bir yarış."

Ayaklarımızın dibine serilen tırmanma malzemelerini inceledim. "Bir merdiven mi seçeceğiz?"

Xander sert bir tavırla beni düzeltti: "Yapmaz, sadece *seçmek* bir merdiven."

Grayson, Eve koridora adım attığı anda benimsediği sessizliği bozdu. "Büyükbabamız her şeye değer olan her seçimin bir bedeli olduğunu söylemekten hoşlanırdı."

Eve onu değerlendirdi. "Ve tırmanma malzemelerinin maliyeti..." Grayson onun değerlendirici bakışına kendi bakışlarından biriyle karşılık verdi. "Bir sır."

Xander konuyu detaylandırdı. "Her oyuncu bir sırrı itiraf eder. En iyi sırrı bilen kişi ilk önce tırmanma malzemelerini seçer ve bu böyle devam eder. En az etkileyici sırrı olan kişi sonuncu olur." Xander'ın neden bu oyunu seçtiğini anlamaya başlıyordum. "Şimdi," diye devam etti ellerini ovuşturarak. "Hangi cesur ruh ilk önce gitmek ister?"

Eve'e baktım ama Grayson müdahale etti. "Gideceğim." Gümüşi gözlerini doğrudan ileriye sabitledi. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama kesinlikle hiçbir tonlama olmadan "Harvard'da bir kızı öptüm" diyen kişi kesinlikle o değildi.

O... Hayır, bu düşünceyi bitirmeyecektim. Grayson Hawthorne'un dudaklarıyla yaptıkları beni hiç ilgilendirmiyordu.

"Dövme yaptırdım." Max sırtarak kendi sırrını açıkladı. "Çok inek bir yer ve açıklamayacağım bir yerde. Ailem yapabilirAs/aanlamak."

"Bana bu inek dövmesi hakkında daha fazla bilgi ver" dedi Xander.

Grayson kardeşine kaşını kaldırdı ve ben de Eve'in kendisini açması gerektiğini hissettirecek bir şey düşünmeye çalıştım. "Bazen" dedim sessizce, "Tobias Hawthorne'un bir hata yaptığını hissediyorum." Belki bu bir sır değildi. Belki de açıktı. Ancak bir sonraki kısmı söylemek daha zordu. "Sanki başka birini seçmesi gerekiyormuş gibi."

Eve bana baktı.

Grayson, sizi tartışmaya cesaretlendiren ve şiddetle karşı çıkmanızı tavsiye eden bir ses tonuyla, "Yaşlı adam hata yapmadı," dedi.

"Benim sıram." Xander elini kaldırdı. "Babamın kim olduğunu buldum"

"SenNe?" Grayson başını kardeşine doğru salladı. Skye Hawthorne'un, her birinin farklı bir babaya sahip olduğu ve hiçbirinin kimliğini belirlemediği dört oğlu vardı. Nash ve Grayson babalarını geçen yıl keşfetmişlerdi. Xander'ın kendisini aradığını biliyordum.

"Beni bilip bilmediğini bilmiyorum." Xander kelimeleri aceleyle söyledi. "Temas kurmadım. Yapacağımdan emin değilim ve Paraşütler ve Merdivenler'in kutsal kurallarına göre hiçbiriniz bunu yapamazsınız. *durmadan*Önce ben gündeme getirmediğim sürece bundan tekrar bahsedeceğim. Havva?"

Geri kalanımız hâlâ Xander'a odaklanmışken Eve eğildi ve bir kancayı aldı. Ona bakmak için döndüğümde parmağını kenarda gezdirdi. "Neredeyse yirmi bir yıl önce annem sarhoş oldu ve kocasını aldattı ve bunun sonucu ben oldum." Tek bir kişinin gözüne çarpmadı. "Kocası benim ondan olmadığımı biliyordu ama evli kaldılar. Yeterince iyi, yeterince akıllı, yeterince tatlı olabilirsem diye düşünürdüm. *bir şey* Yeterince babammış gibi davrandığımız adam doğduğum için beni suçlamayı bırakacaktı. Yakalama kancasını geri fırlattı. "En kötü yanı annemin de beni suçlamasıydı."

Grayson ona doğru eğildi. Bunu yaptığını bildiğinden bile emin değildim.

Eve, "Yaşlandıkça" diye devam etti, sesi alçak ama sertti, "anladım ki

Ne kadar mükemmel olduğum önemli değildi. Hiçbir zaman yeterince iyi olamayacaktım çünkü olmamı istemediler *mükemmel* veya *olağanüstü*. Görünmez olmamı istediler." Havva'nın hissettiği duygular, görülemeyecek kadar derinlere gömülmüştü. "Ve asla olamayacağım tek şey bu."

Sessizlik.

"Peki ya kardeşlerin?" Diye sordum. Şu ana kadar Eve'in Emily'ye olan benzerliğine, Toby'nin kızı olmasına o kadar odaklanmışım ki diğer aile üyelerini ya da onların ne yaptığını düşünmemiştim.

Eve kesinlikle hiçbir tonlama olmadan, "Üvey kardeşler," dedi. Teknik olarak Hawthorne kardeşler üvey kardeşlerdi. Teknik olarak Libby ve ben öyleydik. Ama Eve'in ses tonunun ses tonu konusunda yanıltıcı bir yanı yoktu: Bu onun için farklı bir anlam taşıyordu.

"Eli ve Mellie buraya sahte iddialarla geldiler" dedim. "Senin için." Eve, sesi boğuk ve başı dik bir şekilde, "Eli ve Mellie benim için hiçbir şey yapmadılar," diye yanıtladı. "Beş yaşımdayken Noel sabahı, onların ağacın altında hediyeler olduğu ve benim yapmadığım zaman mı? Benden başka herkesin gitmek zorunda olduğu aile toplantıları mı? Her seferinde biraz fazla yüksek sesle var olduğum için cezalandırıldım mı? Ne zaman kimse beni almaya zahmet etmedi diye bir şeyden eve gitmek için yalvarmak zorunda kalıyordum? Aşağı baktı. "Eğer benim *kardeşler* Hawthorne House'a geldiğimde kesinlikle bana göre değildi. İki yıldır ikisiyle de tek kelime konuşmadım." Parlayan zümrüt gözleri tekrar benimkilere döndü. "Bu senin için yeterince kişisel mi?"

Buz gibi bir suçluluk duygusunun iğne batışını hissettim. Bir yabancı olarak Hawthorne House'a gelmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım ve aniden annemi ve onun Toby'nin kızını kollarını açarak nasıl karşıladığını düşündüm.

Şimdi onu çapraz sorguya çektiğimi görseydi ne derdi? Oy pusulaları dağıtıldı. Sırlar sıralandı. Malzemeler seçildi. Ve ardından yarış başladı.

BÖLÜM 11

TChutes'un geri kalanında Eve hakkında keşfettiğim şey buydu ve Merdivenler: Rekabetçiydi, yüksekten korkmuyordu, acıya karşı yüksek toleransı vardı ve Grayson üzerinde yarattığı etkinin kesinlikle farkındaydı.

Buraya, Hawthorne Evi'ne, Hawthorne'ların yanına yerleşti.

Parmaklarım çatının kenarına kenetlendiğinde aklımdaki düşünce buydu. Bir el uzanıp bileğimin çevresini kapattı. Jameson bana bu konuda ne hissettiğimi bildiğini açıkça ifade eden bir ses tonuyla "İlk değilsin" dedi. *O*. "Ama sen sonuncu değilsin."

Bu onur eninde sonunda birbirleriyle yastık kavgasında çok uzun zaman harcayan Xander ve Max'e gidecekti. Jameson'un üzerinden çatının düzleşen kısmına baktım.

Grayson ve Eve'e.

Jameson, "Sıkıcıdan kara kara düşünmeye kadar uzanan bir ölçekte" diye espri yaptı, "nasıl dayanıyor?"

Tanrı Jameson Hawthorne'un açıkça yakalanmasını yasakladı *önemsemek* kardeşi hakkında.

"Açıkçası?" Dudağımı ısırdım, bir süre dişlerimin arasında tuttum, sonra sesimi alçalttım. "Endişeliyim. Grayson iyi değil Jameson. Kardeşinin uzun zamandır iyi olduğunu sanmıyorum."

Jameson çatının kenarına doğru ilerledi; *çok* kenardan - ve genişleyen araziye baktı. "Hawthorne'ların genel bir kural olarak başka bir şey olmasına izin verilmez."

O da acı çekiyordu ve Jameson Hawthorne yaralandığında risk aldı. Onu tanıyordum ve acısını itiraf etmesinin ve zehri temizlemesinin tek bir yolu olduğunu biliyordum.

"*Tahiti*," Söyledim.

Bu, hafife almadığım bir kod kelimeydi. Eğer Jameson veya ben ararsak *Tahiti*,

diğerinin mecazi olarak soyunması gerekiyordu.

"Doğum günün Emily'nin ölümünün ikinci yıldönümüydü." Jameson'un omuzları ve sırtı gömleğinin altında gergindi. "Bunu düşünmemeyi neredeyse başardım ama şu an bana onu öldürmediğimi söylemen için en kötü zaman değil."

On iki metrelik uçuşuma aldırış etmeden çatının tam kenarına, yanına çıktım. "Emily'nin başına gelenler senin hatan değildi."

Jameson başını bana doğru çevirdi. "Ayrıca bana Eve'in Grayson'a bu kadar yakın durmasını kıskanmadığını söylemen için de en kötü zaman olmazdı."

Onun ne hissettiğini bilmek isterdim. Bu, Emily'yi düşünmenin ona yaptığı şeyin bir parçasıydı.

"Kıskanmıyorum." dedim.

Jameson gözlerimin içine baktı. *"Tahiti."*

Bana kendisinininkini göstermişti. "Tamam." dedim kabaca. Belki öyleyim ama bu sadece Grayson'la ilgili değil. Eve, Toby'nin kızıdır. Olmak isterdim. Öyle olduğumu sanıyordum. Ama ben değilim ve o öyle ve şimdi birdenbire burada oldu ve bu yere, hepinize bağlandı - ve hayır, bundan hoşlanmıyorum ve bu şekilde hissettiğim için kendimi önemsiz hissediyorum. Kenardan geri adım attım. "Ama ona diskten bahsedeceğim."

Eve'e tamamen güvenebilsem de güvenmesem de aynı şeyi istediğimize güvendim. Toby ile tanışmanın onun için ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anladım. *aranan.*

Jameson disk hakkındaki kararımı sorgulamaya fırsat bulamadan Max kendini çatıya çekti ve yere yığıldı. *"Faaaaaaax."* Kelimeyi çıkardı. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Xander onun arkasında ayağa kalktı. "Yarına ne dersin? Aynı zamanda?"

Görünüşleri Grayson ve Eve'i bize doğru çekti.

"Bu yüzden?" dedi Eve, yüzündeki ifade kırılganlıkla lekelenmişti ve sesi sertti. "Küçük testini geçtim mi?"

Cevap olarak diskin çizimini cebimden çıkardım ve Eve'e verdim. "Toby'yi son gördüğümde," dedim yavaşça, "bu diski benden aldı. Ne olduğunu bilmiyoruz ama bir servet değerinde olduğunu biliyoruz."

Eve çizime baktı, sonra gözleri benimkileri buldu. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Anneme bıraktı. Bir mektup vardı." Bu benim kadardı

kendimi ona söylemeye ikna edebildim. "Sana bu konularda hiç bir şey söyledi mi? Diski nerede sakladığına dair bir fikrin var mı?"

"HAYIR." Eve başını salladı. "Ama eğer birisi bunu almak için Toby'yi aldıysa..." Nefesi kesildi. "Eğer onlara vermezse ona ne yapacaklar?"

Ve, diye düşündüm, kendimi hasta hissederek, onu ele geçirdiklerinde ona ne yapacaklar?

BÖLÜM 12

Tşapka gecesinde beni kabuslardan koruyan tek şey Jameson'unkiydi cesedim yanımda. Rüyamda annemi, Toby'yi, ateşi ve altını gördüm. Bağırma sesiyle uyandım.

"Onu boğacağım!" Kız kardeşimi ayağa kaldırabilecek toplam bir kişi vardı.

Jameson kıpırdamaya başlayınca yataktan kalktım ve odamdan koridora doğru yürüdüm. "Başka bir kovboy şapkası mı?" Tahmin ettim. Son iki aydır Nash, Libby'ye kovboy şapkaları alıyordu. Gerçek bir renk ve stil gökkuşağı. Onları kız kardeşimin bulabileceği yere bırakmayı severdi.

"Şuna bak!" Libby sordu. Kovboy şapkasını havaya kaldırdı. Siyahtı, ortasında mücevherlerle süslü bir kafatası ve çapraz kemikler, yanlarında ise metal çiviler vardı.

"Tam sensin," dedim ona.

"Mükemmel!" Libby öfkeyle söyledi. "Kabullen

Lib," dedim ona. "Siz bir çiftsiniz."

Libby, "Biz bir çift değiliz" diye ısrar etti. "Bu benim hayatım değil Ave. Bu senin." Aşağıya baktı, gökkuşağı uçları ile siyaha boyanmış saçları yüzüne düşüyordu. "Ve deneyimlerim bana konu aşk olduğunda son derece yetersiz olduğumu öğretti. Bu yüzden." Libby kovboy şapkasını bana doğru uzattı. "Nash Hawthorne'a aşık değilim. Biz bir çift değiliz. Biz çıkmıyoruz. Ve o kesinlikle bana aşık değil."

"Avery." Ören varlığını duyurdu. Ona doğru döndüm ve nabzım hızlandı.

"Nedir?" Diye sordum. "*Toby?*"

"Gece yarısı kuryeyle geldi." Oren, ön tarafında zarif harflerle adımın yazılı olduğu bir zarf uzattı. "İnceledim; zehir, patlayıcı veya kayıt cihazı izi yok."

"Bu bir fidye talebi mi?" Diye sordum. Eğer fidye talebi olsaydı Alisa'yı arayıp ödemesini sağlayabilirdim.

Cevap beklemeden zarfı Ören'den aldım. Bir mektup olamayacak kadar ağırdı. Duyularım arttı, etrafımdaki dünya ağır çekime geçti, açtım.

İçeride tek bir sayfa kağıt ve tanıdık bir altın disk buldum. *Ne oluyor be?* Yukarı baktım. "Jameson!" Zaten bana doğru geliyordu. *Yanılmışız.* Kelimeler boğazımda sıkışıp kaldı. *Toby'yi kaçıran kişi diskin peşinde değildi.*

Ona baktım, aklım yarışıyordu.

"Toby'yi kaçıran kişi neden bunu sana göndersin ki?" Jameson sordu. "Yaşamın kanıtı?"

"Onu ele geçirdiklerinin kanıtı." Düzeltme yapmak istemedim ama bu, bunun kanıtı değildi. *hayat.* "Ve onu göndermiş olmaları gerçeği," diye devam ettim kendimi cesaretlendirerek, "ya Toby'yi alan kişinin diskin değerini bilmediği anlamına geliyor..."

"Ya da umursamıyorlar." Jameson elini omzuma koydu.

Toby iyi. Olmalı. O yapmak zorunda. Avucumu dağ gibi yakan diskin üzerine yumruğumu sıktım ve beraberindeki mesajı kendime okuttum. Kağıt ketendi ve pahalıydı. Üzerine koyu kan kırmızısıyla harfler yazılmıştı.

A

TEKRAR

ANCE

A

R

"Bu kadar?" dedi Jameson. "Başka bir şey yok muydu?"

Zarfı tekrar kontrol ettim. "Hiç bir şey." Parmak ucumu yazıya ve kırmızı mürekkebe götürdüm. Midem burkuldu. "Odır-dimürekkep değil mi?"

Kan kırmızısı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Jameson yoğun bir şekilde, "ama ne yazdığını biliyorum." Sayfanın her yerine dağılmış harflere baktım.

A

TEKRAR

ANCE

A

R

Jameson bana "Bu basit bir numara" dedi. "Dedemin en sevdiği şeylerden biri. Her boşluğa aynı harf dizisini yerleştirerek mesajın kodunu çözersiniz. Bu durumda beş harf."

Kalbim göğüs kafesimin içine vahşice saldırırken odaklanmaya çalıştım. Bundan sonra hangi beş harf gelebilir? Aveya *TEKRAR* ve önce *ANCE*?

Birkaç saniye sonra onu gördüm. Yavaş yavaş, titizlikle beynim cevabı harf harf işaretledi. "V.e.N." Keskin bir nefes aldım. "G.e."

İntikam. Tamamlandığında mesaj rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı. "İntikam al." dedim yüksek sesle. "İntikam. İntikam." Şifresi çözülmüş son satır daha çok bir imzaya benziyordu.

Gözlerim Jameson'a kaydı ve o bunu benim için söyledi. "İntikamcı."

BÖLÜM 13

BENGrayson ve Xander'a mesaj attı. Bizimle dairesel kütüphanede buluştuklarında Eve onlarla birlikteydi. Hiçbir şey söylemeden diski havaya kaldırdım. Eve tereddütle onu benden aldı ve oda sessizliğe büründü.

"Değeri ne kadar demiştin?" diye sordu, sesi pürüzlü bir fısıltıydı.

Başımı salladım. "Tam olarak değil ama çoğunu bilmiyoruz." Eve isteksizce diski bana geri verene kadar dört ya da beş saniye daha geçti.

"Bir mesaj mı vardı?" Grayson sordu ve ben de kağıdı ona verdim. "Fidye talep etmediler" dedi, sesi neredeyse fazlasıyla sakindi.

Göğsüm sanki çok uzun süredir nefes alıyormuşum gibi yanıyordu, oysa tutmamıştım. "Demedim. "Yapmadılar." Önceki gün, adam kaçırmanın üç sebebini bulurdum. *Kaçıran kişi Toby'den bir şey istiyordu. Kaçıran kişi Toby'yi koz olarak kullanmak istiyordu.*

Veya onu kaçırın kişi ona zarar vermek istemiştir.

Bu seçeneklerden biri artık çok daha olası görünüyordu.

Xander nota daha yakından bakmak için boynunu Grayson'ın omzunun üzerinden uzattı. Mesajın şifresini Jameson kadar çabuk çözdü. "İntikam temalı. Neşeli."

"Neyin intikamı?" Eve çaresizce sordu.

Mesajın şifresini çözdüğüm anda bariz cevap aklıma geldi ve şimdi karnıma savrulan bir kürek gücüyle bana tekrar çarptı. "Hawthorne Adası" dedim. "Ateş."

Yirmi yılı aşkın bir süre önce Toby pervasız, kontrolden çıkmış bir gençti. Dünyanın onun canını aldığını zannettiği yangın, üç gencin de canını almıştı. *David Golding. Colin Anders Wright. Kaylie Rooney.*

"Üç kurban." Jameson bir panter gibi odanın etrafında dönmeye başladı.

sinsi sinsi. "Üç aile. Bu bize toplamda kaç şüpheli verir?"

Eve de Grayson'a doğru ilerledi. "Ne ateşi?"

Xander aralarına girdi. "Toby'nin kazara ama bir nevi bilerek ayarladığı şey. Bu, baba sorunlarını, sarhoş gençleri, önceden tasarlanmış kundakçılığı ve acayip bir yıldırım çarpmasını içeren uzun, trajik bir hikaye."

"Üç kurban." Jameson'un söylediklerini tekrarladım ama gözlerim Grayson'a kaydı. "Üç aile."

Grayson, "Biri senin," diye yanıtladı. "Ve bir de benim."

Annemin kız kardeşi Hawthorne Adası'ndaki yangında ölmüştü. Milyarder Tobias Hawthorne, yangının suçunu ona yükleyerek kendi ailesinin itibarını kurtarmıştı. Kaylie Rooney'nin ailesi, yani annemin ailesi, suçlularla doluydu. Şiddet içeren türden.

Hawthornes'tan nefret eden türden.

Döndüm ve midem ağırlaşarak kapıya doğru yürüdüm. "Bir arama yapmam gerekiyor."

Hawthorne House'un devasa, dolambaçlı koridorlarından birinde, daha önce yalnızca bir kez aradığım bir numarayı çevirdim ve beni bunaltmakla tehdit eden anıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Eğer değersiz kızım sana bu aile hakkındaki ilk lanet şeyi öğretmiş olsaydı, numaramı çevirmeye cesaret edemezdin. Annemi doğuran ve büyüten kadın pek de anne tipi değildi. *Eğer o küçük kaltak kaçmasaydı, ona kendim kurşun sıkacaktım.* En son aradığımda büyükannemin adını unutmam ve eğer şanslıysam onun ve Rooney ailesinin geri kalanının benimkini unutacağı söylenmişti.

Yine de oradaydım ve tekrar aradım.

Telefonu açtı. "Dokunulmaz olduğumu mu sanıyorsun?"

Bu selamlamayı numaramı tanıdığının kanıtı olarak kabul ettim, bu da "O sende mi?" dışında bir şey söylememe gerek kalmadığı anlamına geliyordu.

"Sen kim olduğumu zannediyorsun?" Onun kaba ve gırtlaktan gelen sesi bana bir kırbaç gibi çarptı. "Gerçekten size ulaşamayacağımı mı düşünüyorsunuz Bayan High ve Mighty? O kalende güvende olduğumu mu sanıyorsun?"

Bana Rooney ailesinin küçük bir aile olduğu, Hawthorne ailesi ve Hawthorne varisi ile karşılaştırıldığında güçlerinin sönük kaldığı söylenmişti. "Seni hafife almanın bir hata olacağını düşünüyorum." Sağ elimin telefonu mengene gibi tutması sırasında sol elimi yumruk haline getirdim. "Yapmak. Sen. Sahip olmak. O."

Uzun, hesaplı bir duraklama oldu. "Şu küçük, sevimli Hawthorne torunlarından biri mi?" dedi. "Belki öyledir ve belki de onu geri aldığında o kadar da güzel olmayacaktır."

Benimle oynamadığı sürece sadece elini salladı. Hawthorne'un torunlarının nerede olduğunu biliyordum. Ama eğer Rooney'ler Toby'nin kaybolduğunu bilmiyorlarsa, eğer onun kaybolduğunu bilmiyorlarsa ya da buna inanmasalardı. *canlı*—Yanlış tahmin ettiğini açığa vurmayı göze alamazdım.

Ben de birlikte oynadım. "Eğer Jameson varsa, ona parmağını sürersen..."

"Söyle bana kızım, köpeklerle yatarsan ne olacağını söylüyorlar?"

Sesimi düz tuttum. "Pirelerle uyanıyorsun."

"Buralarda farklı bir sözümüz vardır." Hattın diğer ucunda hiçbir uyarı olmadan şiddetli havlamalar ve hırıltılar yükseldi; en az beş ya da altı köpek. "Açlar, zalimler ve kandan hoşlanıyorlar. Bu numarayı tekrar aramadan önce bunu düşün."

Ben kapattım ya da o kapattı. *Rooney'lerde Toby yok.* Buna konsantre olmaya çalıştım.

"İyi misin evlat?" Nash Hawthorne'un nazik bir tavrı ve dikkat çekici bir zamanlaması vardı.

"İyiyim," dedim, bu sözler bir fısıltıydı.

Nash beni göğsüne çekti, yıpranmış beyaz tişörtü yumuşak bir şekilde yanağıma değiyordu.

Gömleğinin içine, "Çizmemde bir bıçak var," diye mırıldandım. "Mükemmel bir atıcıyım. Kirli dövüşmeyi biliyorum."

"Elbette öylesin evlat." Nash eliyle saçımı okşadı. "Bunun neyle ilgili olduğunu bana anlatmak ister misin?"

BÖLÜM 14

BKütüphaneye vardıklarında Nash zarfı, mesajı ve notları inceledi. disk.

"Rooney'lerde Toby yok" diye duyurdum. "Acımasızlar ve Toby'nin hayatta olduğundan emin olsalardı muhtemelen onun yüzünü bir köpek sürüsüne yedirmek için gerçekten çaba gösterirlerdi, ama onun ellerinde olmadığından neredeyse eminim."

Xander sağ elini kaldırdı. "Yüzler ve köpekler hakkında bir sorum var." Ben titredim. "Bilmek istemezsin."

Grayson ağaç gövdesinden oluşan masanın kenarına tünneyerek takımının ceketinin düğmelerini çözdü. "Ben de Grayson'ları temize çıkarabilirim."

Eve ona bir bakış attı. "*Grayson'lar?*"

Grayson, yüzü taş gibi, "Babam ve ailesi," diye açıkladı. "Yangında ölen Colin Anders Wright'la akrabalar. Sheffield Grayson birkaç ay önce karısını ve kızlarını terk etti."

Bu bir yalandı. Sheffield Grayson ölmüştü. Eve'in üvey kız kardeşi beni kurtarmak için onu öldürmüştü ve Oren bunu örtbas etmişti. Ancak Eve bunu bildiğine dair hiçbir işaret vermedi ve kardeşleri hakkında bize anlattıklarına dayanarak bu takip edildi.

Grayson, "Sözde babamın Cayman Adaları'nda bir yerlerde olduğu yönünde söylentiler var," diye devam etti Grayson. "Onun yokluğunda ailenin geri kalanına göz kulak oluyordum."

"Grayson ailesinin senden haberi var mı?" Jameson kardeşine sordu. Şaka yok, alay yok. Ne olduğunu biliyordu *aile* Grayson'a yönelikti.

Cevap geldi: "Buna gerek görmedim." "Ama sizi temin ederim ki, eğer Sheffield Grayson'ın karısının, kız kardeşinin ya da kızlarının bu işte parmağı olsaydı bunu bilirdim."

"Birini işe aldın." Jameson'un gözleri kısıldı. "Hangi parayla?" "Yatırım.

Yetiştirmek. Yaratmak." Grayson ayağa kalkmadan önce bundan başka bir açıklama yapmadı. "Colin Anders'in ailelerini elemiş olsaydık

Wright ve Kaylie Rooney, geriye yalnızca üçüncü kurbanın ailesi kalıyor: David Golding."

"Birinin bunu incelemesini sağlayacağım." Oren konuşmak için gölgelerin dışına bile çıkmadı.

"Görünüşe göre bunu çok yapıyorsun." Eve ona doğru bir bakış attı. "Mirasçı." Jameson aniden adım atmaya bıraktı. Mesajın geldiği zarfı aldı. "Bu şu adrese yazılmıştı: *Sen*."

Ne dediğini duydum, gördüğüm ihtimali. "Ya Toby intikamın hedefi değilse?" Yavaşça dedim. "Ya öyleyse?"

"Çok düşmanın mı var?" Eve bana sordu.

"Onun durumunda," diye mırıldandı Grayson, "bunu yapmamak çok zor."

"Ya buna yanlış bakıyorsak?" Xander adım attığında düz çizgiler ya da daireler çizmiyordu. "Ya mesajla ilgili değilse? Ya koda odaklanmamız gerekiyorsa?"

Jameson "Oyun" diye tercüme etti. "Hepimiz bu kelime oyununu tanıdık."

"Elbette öyle." Nash başparmaklarını eskimiş kot pantolonunun ceplerine soktu. "Yaşlı adamın nasıl oynadığını bilen birini arıyoruz."

"Ne demek istiyorsun *yaşlı adam nasıl oynadı*?" Havva sordu.

Grayson cevap verdi ve konuyu kısa tuttu. "Büyükbabamız bulmacaları, bilmeceleri ve kodları severdi."

Tobias Hawthorne yıllardır her Cumartesi sabahı torunları için bir meydan okuma hazırlamıştı; oynanacak bir oyun, çözülmesi gereken çok adımlı bir bulmaca.

Nash, "Bizi sınamayı seviyordu," dedi. "Kuralları koymak. Dans etmemizi izliyor."

Xander, Eve'e "Nash'in büyükbabasıyla sorunları var" dedi. "Trajik ama sürükleyici bir hikaye..."

"Bu cümleyi bitirmek istemezsin küçük kardeşim." Nash'in ses tonunda açıkça tehlikeli ya da tehditkar hiçbir şey yoktu ama Xander aptal değildi.

"Elbette yapma!" o kabul etti.

Düşüncelerim yarıştı. "Tobias Hawthorne'un oyunlarını bilen birini arıyorsak, tehlikeli ve bana kin besleyen sert birini..."

"Sky." Jameson ve Grayson hemen annelerinin adını söylediler. Beni öldürmeye çalışmak onun için pek iyi sonuçlanmamıştı. Ama Sheffield Grayson'ın işlemediği bir cinayet girişiminin suçunu ona yüklediği göz önüne alındığında, *Olumsuz*

Beni öldürmeye çalışmak Skye Hawthorne için de pek işe yaramamıştı.

Ya bu onun bir sonraki oyunuysa?

Jameson hemen, "Onunla yüzleşmemiz lazım," dedi. "Onunla bizzat konuş."

"Bu fikri veto etmek zorunda kalacağım." Nash yavaş adımlarla Jameson'a doğru yürüdü.

"Bu klasik atasözü nasıl gidiyor?" Jameson düşündü. "*Sen benim patronum değilsin?* Bunun gibi bir şey. Hayır, dur, hatırladım! Onun*Sen benim patronum değilsin, wanker.*"

Xander, "İngiliz argosunun mükemmel kullanımı" diye yorum yaptı. Jameson omuz silkti. "Artık dünyanın bir adamıyım."

"Jamie haklı." Grayson bunu yüzünü buruşturmadan söylemeyi başardı. "Skye'dan bir şeyler öğrenmemizin tek yolu yüz yüze konuşmaktır."

Hiç kimse Skye gibi Grayson'a, hiçbirine zarar veremezdi. "Bunun arkasında o olsa bile," dedim, "her şeyi inkar edecek."

Skye'in yaptığı da buydu. Onun zihninde her zaman kurban oydu ve iş oğullarına gelince bıçağı nasıl bükeceğini biliyordu.

"Peki ya ona diski gösterirsen?" Eve sessizce önerdi. "Eğer tanırса belki onu konuşturmak için kullanabilirsin."

"Skye'nin o diskin değerinin ne olduğu hakkında bir fikri olsaydı" diye yanıtladım, "kesinlikle onu bana göndermezdi." Skye Hawthorne neredeyse tamamen mirastan mahrum edilmişti. Hiçbir şekilde değerli bir şeyden ayrılmıyordu.

Grayson kibirli bir tavırla, "Yani disk için bir hamle yaparsa, onun değerinin farkında olduğunu ve dolayısıyla kaçırma olayının arkasında olmadığını bileceğiz."

Grayson'a baktım. "Hiçbirinizin ben olmadan bunu yapmasına izin vermeyeceğim." "Avery." Oren gölgelerin arasından çıktı ve bana kısmen babacan, kısmen askeri komutan gibi bir bakış attı. "Skye Hawthorne ile herhangi bir çatışmaya girmemenizi şiddetle tavsiye ediyorum."

Nash, Oren'a konuşkan bir tavırla, "Ben koli bandının tavsiyeden daha etkili olduğunu buldum," dedi.

"O halde mesele halledildi!" dedi Xander neşeyle. "Aile birleşimi, Hawthorne tarzı!"

"Ee, Xander?" Max kapı eşiğinde belirdi, buruşuk görünüyordu. Bir telefon uzattı. "Bunu komodinin üzerinde bırakmışsın."

Komidin? Max'e bir bakış attım. Onun ve Xander'ın arkadaş olduğunu biliyordum ama bu *Olumsuz* dost canlısı bir tür gürültü. "Rebecca mesaj attı," Max

dedi Xander, bakışlarımı bariz bir şekilde görmezden gelerek. "Buraya geliyor."

Max ve Xander'ın geceyi birlikte geçirme fikri dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki geri kalanların bunu anlaması biraz zaman aldı. Rebecca.

Eve'i görmek Emily'nin kız kardeşini yok ederdi.

"Yeni plan," diye duyurdu Xander. "Aile buluşmasını atlıyorum. Geri kalan hepiniz geri bildirimde bulunabilirsiniz."

Eve kaşlarını çattı. "Rebecca kim?"

BÖLÜM 15

Arabayı Oren sürüyordu ve Nash pompalı tüfekle oturuyordu. İki koruma daha toplandı SUV'un arkası beni orta sırada bıraktı; bir tarafta Jameson, diğer tarafta Grayson vardı.

"Senin şu sıralarda Harvard'a dönüş uçağında olman gerekmiyor mu? Şimdi?" Jameson kardeşine bir göz atmak için öne doğru eğilip yanıma geldi.

Grayson kaşını kaldırdı. "Puanınız?"

"Bana yanıldığımı söyle," dedi Jameson. "Bana Eve yüzünden kalmadığını söyle."

Grayson, "Bir tehdit var," diye çıkıştı. "Birisi bizim aleyhimize hareket etti aile. Tabii ki kalıyorum."

Jameson, Grayson'ı takım elbisesinden yakalamak için yanıma uzandı. "O Emily değil."

Grayson çekinmedi. Karşı koymadı. "Biliyorum ki."

"Gri."

"Biliyorum ki!" İkinci seferde Grayson'ın sözleri daha yüksek sesle, daha çaresizce duyuldu.

Jameson onu bıraktı.

Grayson, "Siz neye inanıyor gibi görünseniz de," diye çıkıştı, "ikinizin de neye inanıyor gibi görüldüğüne rağmen, ben başımın çaresine bakabilirim." Grayson liderlik yapmak için yetiştirilen Hawthorne'du. Hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyaç duymasına asla izin verilmeyen kişi. "Ve haklısın Jamie, o Emily değil . Eve, Emily'nin hiç olmadığı kadar savunmasız."

Göğüs kaslarım gerildi.

"Bu gerçekten aydınlatıcı bir Chutes oyunu olmalı ve Merdivenler," dedi Jameson.

Grayson ikimizden uzağa, pencereden dışarı baktı. "Dün gece uyuyamadım. Havva da bunu yapamazdı." Sesi kontrollüydü, vücudu hareketsizdi. "Onu koridorlarda dolaşırken buldum."

Grayson'ın Harvard'da bir kızı öptüğünü düşündüm. Grayson hayalet görüyor.

Grayson, çenesindeki kaslar görünür ve sert bir şekilde, "Şakasındaki morluğun ona acı verip vermediğini sordum," diye devam etti. "Ve bana bazı oğlanların onun evet demesini isteyeceğini söyledi. Bazı insanlar onun gibi kızların zayıf olduğunu düşünmek istiyor." Bir-iki saniye sessiz kaldı. "Fakat Havva zayıf değil. Bize yalan söylemedi. Bu dünyada onu olduğu gibi gören tek kişiyi bulmaktan başka hiçbir şey istemedi."

Eve'in çocukluğunda mükemmel olmak için ne kadar çabaladığını anlattığını düşündüm. Sonra Grayson'ı düşündüm. Kendisinin uyması imkansız standartlar hakkında.

Grayson, "Belki de bu kızın kendine ait olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı olan kişi ben değilimdir" dedi, sesi bıçak gibi keskindi. "Ama devam et Jamie, bana tehlikeye atıldığımı söyle, bana yargılarıma güvenilemeyeceğini, çok kolay manipüle edilebildiğimi ve kırılgan olduğumu söyle."

Nash ön koltuktan Jameson'u "Yapma" diye uyardı.

Jameson, Grayson'a "Tüm kişisel eksikliklerinizi tartışmaktan mutluluk duyacağım" dedi. "Alfabetik olarak ve çok detaylı bir şekilde. Önce şunu halledelim."

Bu bizi McMansion'larla dolu bir mahalleye götürdü. Bir zamanlar arsaların ve üzerlerindeki evlerin büyüklüğü beni hayrete düşürürdü ama Hawthorne Evi ile karşılaştırıldığında bu devasa evler kesinlikle sıradan görünüyordu.

Oren caddeye park etti ve güvenliğimize saldırmaya başladı.
protokole baktığımda tek düşünebildiğim Skye Hawthorne'un buraya nasıl geldiği idi?

Savcı cinayeti ve cinayete teşebbüs suçlamalarını düşürdükten sonra başına gelenleri takip etmemiştim ama bir düzeyde onu ya zor durumda ya da lüksün tam kucağında bulmayı bekliyordum - banliyöde değil.

Kapı zilini çaldık ve Skye kapıyı bol deniz mavisi bir elbise ve güneş gözlüğü takarak açtı. "Eh, bu bir sürpriz." Güneş gözlüğünün üzerinden çocuklara baktı. "Sonra bu sabah yine bir değişiklik kartı çektim. Çarkifelek ve ardından Kupa Sekizlisi tersine döndü.

İçini çekti. "Ve burcum bağışlamayla ilgili bir şeyler söylüyordu."

Grayson'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Seni affetmeye gelmedik."

" Beni affet? Gray, sevgilim, neden birinin affına ihtiyaç duyayım ki?"
Bu, hayatıma yönelik yanlış bir girişim nedeniyle kendisini tutukladıkları için suçlamaları düşürülen kadından geliyor. "Sonuçta," diye devam etti Skye, eve çekilip nezaketle bizim de takip etmemize izin vererek, " seni sokağa atmadım, değil mi?"

Grayson benim için Skye'ı Hawthorne Evi'nden ayrılmaya zorlamıştı. Gidecek bir yerin olduğundan emin oldum, dedi sertçe.

Skye dramatik bir şekilde, "Hapishanede çürümene izin vermedim," diye devam etti . "Seni, düzgün bir hukuk danışmanlığı için arkadaşlarına boyun eğmeye zorlamadım. Gerçekten mi! Siz çocuklar bana bağışlamadan bahsetmeyin. Seni terk eden ben değilim."

Nash tek kaşını kaldırdı. "Tartışmalı değil mi sence?"

"Nash." Skye tıslama sesi çıkardı . "Çocukça kinlere tutunmak için biraz yaşlı değil misin? Herkesten önce sizin anlamalısınız: Ben sabit olmak için yaratılmadım. Benim gibi bir kadın kesinlikle hareketsizlikten ölebilir. Annenin de bir insan olduğunu anlamak gerçekten bu kadar zor mu?"

Hiç denemeden onları parçalayabilirdi. Yıllar geçirmiş olan Nash bile Skye'ın annelik dürtülerinin eksikliğini aşmak için bağışık değildi.

"Yüzük takıyorsun." Jameson zekice bir gözlemler araya girdi.

Skye ona çekingen bir gülümseme sundu. "Bu küçük şey mi?" dedi, sol yüzük parmağında üç karatlık bir elmas olması gereken şeyi sallayarak. "Sizi düğüne davet ederdim ama bu küçük bir adliye meselesiydi. Gösteriştin ne kadar nefret ettiğimi bilirsin ve Archie ile nasıl tanıştığımıza bakılırsa adliyede bir düğün uygun göründü.

Skye Hawthorne gösteri için yaşadı .

Grayson, onun ne demek istediğini sindirip gözlerini kısarak, "'Adliyede bir düğün uygun göründü'," diye tekrarlardı. "Savunma avukatınla mı evlendin?"

Skye zarif bir şekilde omuz silkti. "Archie'nin çocukları ve torunları her zaman emekli olması için onun peşinde ama sevgili kocam yaşlılıktan ölene kadar cezai savunma yapacak." Başka bir deyişle: Evet, avukatıyla evlenmişti ve evet, adam ondan çok daha yaşlıydı ve muhtemelen bu dünyaya çok da uzun süre kalmamıştı. "Şimdi, eğer benden af dilemek için burada değilsen..." Skye sırayla üç oğluna da baktı. "O zaman neden buradasın?"

Jameson, "Bugün Hawthorne House'a bir paket teslim edildi" dedi.

Skye kendine bir bardak köpüklü şarap doldurdu. "Ah?"
Jameson diski cebinden çıkardı. "Sen olmazsın
Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Skye Hawthorne bir anlığına dondu. Gözbebekleri genişledi. "Bunu nereden aldın?"
diye sordu, onu elinden almak için harekete geçti ama Jameson bir sihirbaz gibi "parayı"
yok etti.

Skye bunu tanıdı. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum.

Grayson, "Bize bunun ne olduğunu söyleyin," diye emretti.

Skye ona baktı. Her zaman çok ciddiye, diye mırıldandı, yanağına dokunmak için
uzanarak. "Ve o gözlerdeki gölgeler..."

"Sky." Jameson dikkatini Grayson'dan uzaklaştırdı. "Lütfen."

"Terbiyeli olmak mı, Jamie? Senden?" Skye elini düşürdü. "Beni şok edin ama yine
de size söyleyebileceğim pek bir şey yok. Bunu daha önce hayatımda hiç görmemiştim."

Sözlerini dikkatle dinledim. Hiç görmemişti . "Ama ne olduğunu biliyorsun." dedim.

Bir an için Skye, sanki maçıdan önce el sıkışan iki oyuncuymuşuz gibi gözlerini
benimkilerle buluşturdu.

Nash, "Eğer birisi kocanıza ulaşırsa kesinlikle çok yazık olur," dedi.
yukarı. "Onu birkaç konuda uyardım."

Skye, "Archie söylediğin tek kelimeye bile inanmayacak" diye yanıt verdi. "Beni
zaten bir kez sahte suçlamalara karşı savundu."

"İlginç bulacağı bir iki şeyi bildiğime bahse girerim." Nash duvara yaslanmış
bekliyordu.

Skye Grayson'a baktı. Hepsi arasında hâlâ ona en sıkı sarılan oydu. "Fazla bir şey
bilmiyorum," diye geçiştirdi. "Paranın babama ait olduğunu biliyorum. Büyük Tobias
Hawthorne'un kaybolduğunda beni saatlerce çapraz sorguya çektiğini ve bunu tekrar
tekrar anlattığını biliyorum. Ama onu alan ben değildim."

"Toby öyleydi." Hepimizin düşündüğünü söyledim.

"Küçük Toby'im o yaz çok kızgındı." Skye'nin gözleri kapandı ve bir an için tehlikeli,
manipülatif ve hatta çekingen görünmedi. "Nedenini gerçekten hiç bilmiyordum."

Evlat edinme. Gizlilik. Yalanlar.

"Sonunda sevgili küçük kardeşim kaçtı ve bunu bir veda hediyesi olarak aldı.
Babamızın tepkisine göre Toby intikamını çok iyi seçti. İle

Babamın imkanlarına sahip birinden böyle bir yanıt mı alacaksınız?" Skye gözlerini yeniden açtı. " Çok değerli olmalı ."

Jackson'a git. Toby'nin anneme verdiği talimatlar zihnimde yankılanıyordu.

Orada ne bıraktığımı biliyorsun. Değerinin ne olduğunu biliyorsun.

"Sende Toby yok." Jameson peşine düştü. "Yapıyor musun?"

Skye kurnazca, "Kardeşimin hayatta olduğunu kabul ediyor musun?" dedi.

Ona söylediğimiz her şeyi basına duyurabilir.

Grayson, "Soruma cevap ver," diye emretti.

" Artık hiçbirinize sahip değilim , değil mi? Toby değil. Siz değil çocuklar. Skye neredeyse kederli görünüyordu ama gözlerindeki parıltı biraz fazla keskindi. "Gerçekten beni tam olarak neyle suçluyorsun Grayson?" Skye bir içki aldı. "Sanki ben bir canavarmışım gibi davranıyorsun." Sesi hala yüksek ve netti ama yoğundu. İlk kez onunla oğulları arasında bir benzerlik görebiliyordum, özellikle de Jameson'da. "Hepiniz öyle, ama benim istediğim tek şey sevmekti."

Aniden bunun Skye'nin gördüğü gerçek olduğunu hissettim.

"Fakat aşka ne kadar çok ihtiyaç duyduysam, onu ne kadar çok arzuluyorsam, dünya da o kadar kayıtsızlaştı. Ailem. Senin babanın. Siz bile çocuklar. Skye bir keresinde Jameson ve bana hamile kaldıktan sonra erkekleri test amaçlı terk ettiğini söylemişti: Onu gerçekten isteselerdi peşinden gelirlerdi.

Ama hiç kimse bunu başaramadı.

Nash bana küçük çocuğu hatırlatacak şekilde, "Seni sevdik," dedi. öyle olmalı. "Sen bizim annemizdin. Nasıl yapamayız?

"Her hamile kaldığımda kendime bunu söyledim." Skye'ın gözleri parladı. "Ama hiçbiriniz uzun süre benim kalmadınız. Ne yaparsam yapayım sen büyükbabanın birincisi, benim ikincimdin." Skye bir yudum daha aldı, sesi daha şövalyeli bir hal almıştı. "Babam beni hiçbir zaman büyük oyunun bir oyuncusu olarak görmedi, ben de elimden geleni yaptım. Ona mirasçılar verdim." Bakışlarını bana çevirdi. "Bakın nasıl sonuçlandı." Hafifçe omuz silkti. "Demek işim bitti."

"Gerçekten sadece havlu attığına inanmamızı mı bekliyorsun?" Jameson sordu.

"Sevgilim, neye inandığın umurumda değil. Ama yönetmeyi tercih ederim Onun kırıntılarıyla yetinmektense benim krallığım ."

"Yani her şeyden geri adım mı atıyorsun?" Bir gerçeği sezmeye çalışarak Skye Hawthorne'a baktım. "Hawthorne Evi mi? Para mı? Senin babanın

miras?"

"Milyonlarla milyarlar arasındaki gerçek farkın ne olduğunu biliyor musun?"

Ava mı?" Skye sordu. "Çünkü belli bir noktada mesele para değil."

Yanımdaki Grayson, "Bu güçle ilgili," dedi.

Skye bardağını ona kaldırdı. "Gerçekten harika bir mirasçı olurdun."

"Yani bu kadar mı?" diye sordu Nash devasa girişe bakarak. "Burası artık senin krallığın mı?"

"Neden?" Skye umursamaz bir tavırla cevap verdi. "Babam beni hiçbir zaman güçlü bir oyuncu olarak görmedi Neyse." Zarif, küçük bir omuz silkme daha yaptı. "Ben kimim ki hayal kırıklığına uğratayım?"

BÖLÜM 16

Uzun araba yolundaki yürüyüş gergindi.

Jameson, "Ben şahsen bunu ferahlatıcı buldum," dedi. "Annemiz bu sefer kötü adam değil ." Sanki kurşun geçirmezmiş gibi davranabilirdi, sanki Skye'ın duygusuzluğu ona dokunamıyormuş gibi ama ben daha iyisini biliyordum. "Kişisel olarak en sevdiğim kısım," diye devam etti görkemli bir şekilde, "onu hiçbir zaman yeterince sevmediğim için suçlanmaktı, yine de şunu hatırlatmam gerekir ki, o tatlı, tatlı Hawthorne milyardlarının asla yoldan çıkmaması için nafile bir girişimle yaratıldık. "

"Kapa çeneni." Grayson takımının ceketini çıkardı ve keskin bir şekilde sağa doğru eğildi.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim.

Grayson arkasını döndü. "Yürümeyi tercih ederim."

"On sekiz mil mi?" Nash geri çekildi.

"Sizi -hepinizi- bir kez daha temin ederim ki..." Grayson elini rulo yaptı.

gömlek kolları, uygulanan hareket, vurgulu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Jameson, "Bunu bir daha söyle," diye cesaretlendirdi, "ama daha çok öyle görünmeye çalış, bu sefer bir otomat."

Jameson'a bir bakış attım. Grayson acı çekiyordu. İkisi de öyleydi.

Jameson yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırarak, "Haklısın Mirasçı," dedi.

"Otomatlara korkunç derecede haksızlık ediyorum."

Grayson, tehlikeli derecede tarafsız bir sesle, "Kavgaya hazırlanıyorsun," yorumunu yaptı.

Jameson kardeşine doğru bir adım attı. "On sekiz millik bir yürüyüş yeterli olur."

Birkaç saniye boyunca ikisi sessizce bakma yarışına girdiler.

Sonunda Grayson başını eğdi. "Seninle konuşmamı bekleme."

Jameson "Bunu hayal bile edemezdim" diye yanıtladı.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz" dedim. "İkiniz Hawthorne Evi'ne yürüyerek dönemezsiniz."

Gerçekten şimdiye kadar söylemekten daha iyisini bilmeliydim

Hawthorne'da bir şey yapamazdı.

Nash'e döndüm. "Bir şey söylemeyecek misin?" Ona sordum.

Buna karşılık Nash bana SUV'un arka kapısını açtı. "Ben av tüfeği diyorum."

Orta sırada tek başıma, Hawthorne Evi'ne giden yolu sessizce geçirdim. Skye kesinlikle oğullarına ulaşmıştı. Grayson bunu içe doğru çevirirdi. Jameson harekete geçecekti. Sadece ikisinin de eve zarar görmeden ulaşmasını umabilirdim. Onlar için acı çekerken, kimin Skye'yi birinin dünyasının merkezi olma konusunda bu kadar çaresiz bıraktığını, onların da onu yeterince sevmeyeceklerinden korktuğu için kendi çocuklarını bile sevmeyeceğini merak ettim.

Bir düzeyde cevabı biliyordum. Babam beni hiçbir zaman büyük oyunun bir oyuncusu olarak görmedi. Biraz daha geriye giderek Toby'nin şifreli yazdığı bir şiiri düşündüm. Ağaç zehirdir, görmüyor musun? S ve Z'yi zehirledi ve Ben.

"Skye hamile olmayı seviyordu." Nash SUV'daki sessizliği bozdu.

Ön koltuktan bana baktı. "Sana bunu hiç söyledim mi?"

Başımı salladım.

"Yaşlı adam ona çok düşkündü. Her hamilelik boyunca Hawthorne House'da, hatta yuva halinde kaldı. Ve yeni bir bebeği olduğunda, o ilk birkaç gün adeta bir sihir gibiydi. Hastaneden eve döndükten hemen sonra kapı eşiğinde durup Gray'i beslemesini izlediğimi hatırlıyorum. Yaptığı tek şey ona bakmak ve yavaşça mırıldanmaktı. Bebek Gray gerçekten sessiz, ciddi bir adamdı. Jamie çığlık atan biriydi. Xander kıpırdadı." Nash başını salladı.

"Ve her seferinde, o ilk birkaç günde, belki de kalır diye düşündüm ."

Yutmuşum. "Ama asla yapmadı."

"Skye'nin anlattığına göre yaşlı adam bizi çaldı. Gerçek şu ki, kardeşlerimi onun kollarına veren oydu. Bunları ona verdi . Sorun onun bizi sevmemesi değildi; yalnızca geri kalanını daha çok istiyordu."

Babasının onayı. Hawthorne'un serveti. Nash'in annesinin bu işin bir parçası olmak istemediğine karar vermeden önce kaç bebek verdiğini gördüğünü merak ettim.

"Eğer bir bebeğin olsaydı..." dedim.

"Bir bebeğim olduğunda" derin, yürek parçalayıcı bir cevap geldi, "o benim tüm dünyam olacak."

"O?" Tekrarladım.

Nash tekrar yerine oturdu. "Lib'i küçük bir kızla hayal edebiliyorum."

Ben buna cevap veremedim Oren bir telefon aldı. "Neye sahipsin?" cevap verdiği anda sordu. "Nerede?" Oren SUV'u kapının önünde durdurdu. Geri kalanımıza "Bir ihlal var" dedi. "Tünellerde bir sensör tetiklendi."

Adrenalin kan dolaşımımı doldurdu. Çizmeme bacağına uzandım; onu çekmek için değil, sadece kendime şunu hatırlatmak için: Savunmasız değildim. Sonunda beynim, Hawthorne Evi'nden hangi koşullarda ayrıldığımızı hatırlayacak kadar sakinleşti.

Ören, "Her iki taraftan da ekiplerin gelmesini istiyorum" diyordu.

"Durmak." Onun sözünü kestim. "Bu bir güvenlik ihlali değil." Derin bir nefes aldım. "Ben Rebecca."

BÖLÜM 17

Hawthorne malikanesinin altından geçen tünellerin girişi daha azdı

gizli geçitlerden daha Yıllar önce Tobias Hawthorne bu girişleri genç Rebecca Laughlin'e göstermişti. Yaşlı adam, hasta ablasının gölgesinde yaşayan bir kız görmüştü. Rebecca'ya kendine ait bir şeyi hak ettiğini söylemişti.

Onu tenis kortunun altındaki tünelde buldum. Yalnızca telefonumun ışığının rehberliğinde, durduğu yere doğru ilerledim. Tünelin sonu beton bir duvarla bitiyordu. Rebecca onun karşısında duruyordu; kızıl saçları dağılmıştı, kıvrak vücudu kasılmıştı.

"Git buradan, Xander," dedi.

Ondan birkaç metre uzakta durdum. "Benim."

Rebecca'nın titrek bir nefes aldığını duydum. "Git buradan, Avery."

"HAYIR."

Rebecca sessizliği bir silah ya da kalkan olarak kullanmakta iyiydi. Sonrasında Emily'nin ölümüyle kendini o sessizliğe sarılmış halde izole etmişti.

"Bütün günüm var" dedim.

Rebecca sonunda dönüp bana baktı. Güzel bir kız için çirkin ağladı.

"Eve'yle tanıştım. Ona Toby'nin evlat edinilmesiyle ilgili gerçeği anlattık." Bir yudum havayı içine çekti. "Annemle tanışmak istiyor."

Tabii ki yaptı. Rebecca'nın annesi Eve'in büyükannesiydi. "Senin annem halleder mi?" Diye sordum.

Mallory Laughlin'le yalnızca birkaç kez tanışmıştım ama onu tanımlamak için kullanacağım kelime istikrarlı değildi. Gençliğinde, onu evlat edinenlerin Hawthornelar olduğundan habersiz, bebek Toby'yi evlatlık vermişti. Bebeği yıllardır çok yakınındaydı ve o bunu bilmiyordu; o zamanlar bilmiyordu. Yirmi yıl sonra nihayet bir çocuğu daha olduğunda Emily kalp rahatsızlığıyla doğmuştu.

Ve şimdi Emily ölmüştü. Mallory'nin bildiği kadarıyla Toby de öyleydi.

Rebecca bana, " Bununla ben ilgilenmiyorum," dedi. "Ona çok benziyor Avery." Rebecca'nın sesi çok kızgındı, fazlasıyla kırılgandı; sesi tek bir bedene sığmayacak kadar çok duygudan oluşan bir mozaikti. "Hatta Emily'ye benziyor."

Rebecca'nın büyümesi tüm hayatı kız kardeşiyle ilgiliydi. Kendini küçültecek şekilde yetiştirilmişti.

"Eve'nin Emily olmadığını söylememe gerek var mı ?" Diye sordum.

Rebecca yutkundu. "Eh, benden nefret ediyor gibi görünmüyor, bu yüzden..."

"Senden nefret ediyorum?" Diye sordum.

Rebecca oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti. "Em ve benim yaptığımız son şey kavgaya etmekti. Bunun affedilmesi için beni ne kadar uğraştırırdı biliyor musun? Haklı olduğun için mi?" Emily'nin o geceki planları, onun öldürülmesine neden olan planları hakkında tartışmışlardı. Rebecca dalgalı kızıl saçlarının uçlarını parmaklarıyla gezdirerek, "Kahretsin," dedi, "bunun için o da benden nefret ederdi."

Yanına oturdum. "Saçın?"

Rebecca'nın kaslarındaki gerginlik bir miktar azaldı ve tüm vücudu ürperdi. "Emily saçımızın uzun olmasını sevdi."

Bizim saçımız. Rebecca'nın bunu şimdi bile ne kadar berbat olduğunu fark etmeden söyleyebilmesi, bende onun adına birine vurma isteği uyandırdı.

Buna inanmasını isteyerek, "Sen kendine ait birisin, Rebecca," dedim.

"Sen her zaman öyleydin."

"Ya kendi kişiliğim olma konusunda iyi değilsem?" Rebecca son birkaç aydır farklıydı. Farklı görünüyordu, farklı giyiniyordu, istediğinin peşinden gidiyordu. Thea'nın tekrar içeri girmesine izin verirdi. "Ya tüm bunlar sadece evrenin bana hayatıma devam edemeyeceğimi söylemesiye? Durmadan."

Rebecca'nın çenesi titredi. "Belki de bunu istediğim için berbat bir insanımdır."

Eve'i görmenin ona zarar vereceğini biliyordum. Jameson için olduğu gibi, Grayson için de geçmişini ortaya çıkaracağını biliyordum. Ama bu, iliklerine kadar kesilmiş Rebecca'ydı.

"Korkunç bir insan değilsin" dedim ama bunu yapabileceğimden emin değildim . onu buna inandır. "Thea'ya Eve'den bahsettin mi?" Diye sordum.

Rebecca ayağa kalktı ve yıpranmış savaş botunun ucunu zemin. "Neden yapayım?"

"Bex."

"Bana öyle bakma Avery."

Canı acıyordu. Bu yakın zamanda acı vermeyi bırakmayacaktı . "Ne

yapabilir miyim?" Diye sordum.

Rebecca, "Hiçbir şey," dedi ve kırıldığını duyabiliyordum. "Çünkü şimdi gidip anneme, eğer evren ona Emily ile benim aramda bir seçim yapma şansı vermiş olsaydı, sahiplenmek isteyeceği kızına tıpatıp benzeyen bir torunu olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor."

Rebecca buradaydı. Hayattaydı. O iyi bir kızdı. Ama annesi hâlâ ona bakıyor ve hıçkırarak bütün bebeklerinin öldüğünü söylüyordu.

"Annene söylemek için seninle gelmemi ister misin?" Diye sordum.

Rebecca başını salladı, saçlarının dalgalı uçları rüzgara kapılmıştı. "Artık bir şeyleri isteme konusunda eskisinden daha iyiyim, Avery." Doğruldu, omurgasından aşağı doğru uzanan görünmez bir çelik çizgi vardı. "Ama bunun için seni yanımda isteyemem."

18. BÖLÜM

Rebecca gittikten sonra tünellerde kaldım, tartıştım, sonra da yaramı yaraladım .

Hawthorne Evi'ne doğru ilerledim ve gizli bir merdivenden Büyük Oda'ya çıktım. Tekrar cep telefonu sinyali alınca tetiği çektim ve aramayı yaptım.

"Bu şüpheli onuru neye borçluyum?" Thea Calligaris'in vardı
sözlü sırtış sanatını mükemmelleştirdi.

"Sana da merhaba Thea."

"Dur tahmin edeyim" dedi sertçe. "Moda yardımına çaresizce mi ihtiyacınız var? Ya da belki Hawthorne'lardan biri kriz geçiriyordur?" Cevap vermedim ve tahminini değiştirdi.

"Birden fazla?"

Bir yıl önce, ikimizin uzaktan bile arkadaşla benzeyeceğimizi asla hayal etmezdim, ama birbirimizden büyümüştük - aşağı yukarı.

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Eh," diye çekingen bir şekilde yanıtladı Thea, "Bütün günüm yok. Notu kaçırmış olmanız durumunda, zamanım çok değerlidir. Yaz boyunca Thea viral olmuştu. Saint Bart's ile Maldivler arasında bir yerde, büyük I harfiyle Etkileyici olmuştu . Sonra Rebecca'ya geri dönmüştü.

Ne kadar sürerse sürsün, Thea bana bir kez söylemişti. Onu seçmeye devam edeceğim.

Ona her şeyi anlattım.

"Bu kızın tam olarak neye benzediğini söylediğinde..."

"Tam olarak demek istiyorum " diye tekrarladım.

"Ve Rebecca..."

Rebecca bunun için beni öldürecekti. "Yeni tanıştılar. Havva istiyor Bex'in annesiyle tanışın.

Thea tam üç saniye boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. "Bu Hawthorne ve Hawthorne'un komşu standartlarına göre bile berbat."

"İyi misin ?" Diye sordum. Emily, Thea'nın en iyi arkadaşıydı.

Thea, "Ben savunmasız değilim," diye karşılık verdi. "O benim kaltağımla çatışıyor estetik." Durdu. "Bex bana söylemeni istemedi, değil mi?"

"Tam olarak değil."

Thea'nın bunu omuz silktiğini ya da bunu yapmaya çalıştığını neredeyse duyabiliyordum . "Sadece meraktan soruyorum" dedi hafifçe, " şu anda tam olarak kaç Hawthorne sinir krizi geçiriyor? "

"Thea."

"Buna schadenfreude denir Avery. Aslında Almanlar, dünyanın en kibirli piçlerinin de ufacık duygulara sahip olduğunu bilmekten küçük tatminler elde etme duygusunu daha net bir şekilde anlatan bir kelime bulmalı." Thea görüldüğü kadar soğuk değildi ama Hawthornes söz konusu olduğunda onu aramamam gerektiğini biliyordum.

"Rebecca'yı arayacak mısınız?" Onun yerine sordum.

"Peki aramamdan kaçınmasına izin mi vereceğim?" Thea sert bir şekilde cevap verdi. Bir vuruş vardı. "Elbette öyleyim." Bir keresinde Rebecca'nın gitmesine izin vermişti. Bir daha gitmeyecekti.

"Şimdi, eğer hepsi buysa, kurmam gereken bir imparatorluğum ve kovalamam gereken bir kız var."

Ona iyi bak Thea, dedim.

"Yapacağım."

19. BÖLÜM

Oren, varlığını göstermek için Thea'yla telefonda çıkmamı bekledi bilinen. Görüş alanına girdi ve beynimi odaklanmaya zorladım.

"Henüz hiçbir şey?" Ona sordum.

"Kurye servisini bulma şansım olmadı ama Toby'nin Eve ile buluşacağı buluşma noktasına gönderdiğim ekip tekrar rapor verdi."

İki kelimenin anısı aklımda çınladı: Silahlar ateşlendi. "Dokuz bir bir aramasını kimin yaptığını buldun mu?" diye sordum, on iki metrelik bir uçuşumun üzerinde sallanan bir insanın ulaşabildiği her şeye tutunması gibi sakinliğimi koruyarak.

"Çağrı komşu bir depodan yapıldı. Adamlarım sahibini buldu. Aramayı kimin yaptığı hakkında hiçbir fikri yok ama bizim için bir şeyi vardı."

Bir şey. Oren'in bunu söyleme şekli midemin sanki kurşunla kaplanmış gibi hissetmesine neden oldu. "Ne?"

"Başka bir zarf." Oren devam etmeden önce benim işlem yapmamı bekledi. "Dün gece kuryeyle gönderildi, izi sürülemiyor. Depo sahibine dokuz bir bir aramasını isteyen herkese vermesi için nakit ödeme yapıldı. Ödeme paketle birlikte geldi, dolayısıyla takip edilmesi de mümkün değil." Oren zarfı uzattı. "Açmadan önce..."

Onu elinden çekip aldım. İçeride Toby'nin yüzü morarmış ve şişmiş bir fotoğrafı vardı, elinde dünün tarihinin yazılı olduğu bir gazete tutuyordu. Yaşamın kanıtı. Yutkundum ve resmi ters çevirdim. Arkasında hiçbir şey yoktu, zarfın içinde başka hiçbir şey yoktu.

Dün itibarıyla hayattaydı. "Fidye talebi yok mu?" Boğuldum.

"Hiçbiri."

Toby'nin morluklarına, şişmiş yüzüne baktım. "David Golding'in ailesi hakkında bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum, kendimi toparlamaya çalışarak.

Ören, "Şu anda ülke dışında" diye yanıtladı. "Ve mali durumları da açık."

"Şimdi ne var?" Diye sordum. Eli ve Mellie'nin nerede olduğunu biliyor muyuz? Peki ya Ricky? Konstantin Calligaris hâlâ Yunanistan'da mı?" Bu kadar çılgınca ses çıkarmamdan ve zihnimin hiçbir tartışma olmadan olasılıktan olasılığa atlamasından nefret ediyordum: Eve'in üvey kardeşleri, babam, Zara'nın yakın zamanda görüşmediği kocası, başka kim?

Ören, "Az önce bahsettiğiniz dört kişiyi de altı aydan uzun süredir takip ediyorum" dedi. "Hiçbiri Toby'nin kaçırıldığı yerin iki yüz mil yakınında değildi ve bunların herhangi birinin bu işe karıştığından şüphelenmek için hiçbir nedenim yok." Ören durakladı. "Ben de Eve'i biraz araştırdım."

Eve'in o Chutes and Ladders oyunu için kendini dilimlemesini, Grayson'un arabada onun hakkında söylediklerini düşündüm. "Ve?" Sessizce sordum.

Oren bana "Hikâyesi doğrulandı" dedi. "On sekiz yaşına bastığı gün taşındı, kardeşleri de dahil olmak üzere tüm ailesiyle iletişim kurmadı. Bu iki yıl önceydi. Geçen hafta Toby'yle birlikte karanlığa gömülene kadar düzenli olarak gittiği bir garsonluk işi vardı. On sekiz yaşından birkaç ay önce Toby ile tanışana kadar, gerçekten berbat görünen oda arkadaşlarıyla göğüs göğüse yaşıyordu. Daha derine inip birkaç yıl daha geriye gittiğimde, lisesinde Eve ve görünüşte sevilen bir erkek öğretmenin dahil olduğu bir olayın kaydını buldum. O söyledi o söyledi."

Oren'in ifadesi sertleşti. "Otoriteye güvenmemek için nedenleri var."

Peki, diye sormuştu Eve bana, benim gibi bir kıza kim inanır?

"Başka ne?" Ören'e sordum. "Bana söylemediğin şey nedir?" onu tanıyordum bir şey olduğunu bilecek kadar iyi .

"Eve ile ilgili hiçbir şey yok." Oren uzun bir süre bana baktı, sonra gömleğinin cebine uzanıp bana bir kare kağıt uzattı. "Bu, güvenlik ekibinizin üyelerinin ve son üç hafta içinde iş teklifleriyle iletişime geçen yakın çalışanlarımızın bir listesi."

Hızlı bir sayım yaptım. On üç. Bu normal olamaz. "Kim tarafından yaklaştı?" Diye sordum.

Ören, "Çoğunlukla özel güvenlik firmaları" diye yanıtladı. "Rahatlık açısından çok fazlalar. Farklı şirketler arasında sahiplik açısından ortak bir payda yoktur, ancak böyle bir şey, aksi takdirde gerçekleşemez."

Birisi bunu gerçekleştiriyor ."

Güvenliğimde delik açmak isteyen biri. "Bunun Toby'nin kaçırılmasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Diye sordum.

"Bilmiyorum." Ören kelimeleri kesti. "Adamlarım sadık ve iyi maaş alıyorlar, bu yüzden girişimler başarısız oldu ama bundan hoşlanmıyorum Avery, hiçbirinden." Bana bir bakış attı. "Arkadaşınız Max'in yarın sabah üniversiteye dönmesi planlanıyor. Yanında bir güvenlik görevlisini de göndermek isterdim ama o... bu fikre karşı dirençli görünüyor."

Yutmuşum. "Max'in tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir." Ören'in sesi sabitti. Kararlıydı . "Bu noktada yoğun ve çok yönlü bir saldırının hedefi olmadığınızı varsaymak ihmalkârlık olur. Belki öylesindir. Belki değilsin.

Ama aksini öğrenene kadar, büyük bir tehdit varmış gibi ilerlemekten başka seçeneğim yok; bu da, yakınınızdaki herhangi birinin bir sonraki hedef olabileceğini varsaymak anlamına geliyor."

BÖLÜM 20

Hangisinin daha zor olacağından emin değildim: Max'i Oren'a izin vermeye ikna etmek .

Ona bir koruma atayın ya da Toby'nin resmini Eve'e gösterin. İlk önce Max'i aramaya başladım ve onu ve Eve'i bowling salonunda, her iki elinde de bowling topu olan Xander'la birlikte buldum.

Kollarını yana doğru kaldırarak , "Ben buna helikopterin hareketini söylüyorum " diye seslendi.

En karanlık zamanlarda bile Xander, Xander'dı. "Düşeceksin ayağındakilerden biri," dedim.

"Sorun değil," diye yanıtladı Xander neşeyle. "İki ayağım var!"

"Skye disk hakkında bir şey biliyor muydu?" Eve, Xander'ın yanından geçti ve Maks. "O da bu işin içinde mi?"

"İkinci soruya hayır" dedim. "Ve ilkinin şu anda hiçbir önemi yok." Yutkundum, önce Max'in durumuyla yüzleşme planım uçup gitti. "Bu yapar." Eve'e Toby'nin fotoğrafını verdim ve bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

İzleyemedim ama izlememenin de faydası olmadı. Eve'in yanımda, resme baktığını hissedebiliyordum . Nefesi duyulabilir ve düzensizdi. Bunu benim gibi o da hissetti .

"Ondan kurtulmak." Eve fotoğrafı düşürdü. Sesi yükseldi. "Çıkar şunu buradan."

Fotoğrafı almak için eğildim ama Xander bowling toplarını bıraktı ve beni geride bıraktı. Telefonunu çıkardı. Ben izlerken el feneri moduna alıp fotoğrafın arkasına doğru çalıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" Max sordu.

Cevap veren bendim. "Gazetenin dokusunda gömülü bir mesaj olup olmadığını görmek istiyor." Sayfanın bazı kısımları diğerlerinden daha yoğun olsaydı ışık o kadar da nüfuz edemezdi. Fotoğrafa, Toby'nin yüzüne bu kadar yakından bakmak istememiştim ama Xander el feneri modunu açtığı için beynim vites değiştirdi.

Peki ya bunun devamı varsa

İleti?

"Siyah bir ışığa ihtiyacımız olacak" dedim. "Ve bir ısı kaynağı." Eğer Tobias Hawthorne'un oyunlarına aşina biriyle karşı karşıyaysak, görünmez mürekkep kesin bir olasılıktı.

"Üstünde!" dedi Xander. Fotoğrafı bana verdi ve dışarı çıktı.
oda.

"Ne yapıyorsun?" Eve bana sordu, sözleri boş çıkıyordu.

Fotoğrafı tarıyordum, bu sefer Toby'nin yaralarının geçmişine bakıyordum. "Gazete," dedim aniden, güçlü bir şekilde. "Toby'nin elinde tuttuğu." Kendi telefonumu çıkardım ve yakınlaştırmak için fotoğrafın fotoğrafını çektim. "Ön sayfadaki makale." Adrenalin kan dolaşımımı doldurdu. "Bazı harfler karartılmış. Bu kelimeyi görüyor musun? Bağlamdan bunun bir kriz olması gerektiğini anlayabilirsiniz, ancak ilk başta ben bayılırım. Bu kelimedeki A için de aynı şey geçerli. Sonra L, W. Başka bir A."

Bowling bilgisayarına doğru kayarak yeni bir oyuncu girmek için düğmeye bastım ve daha önce okuduğum beş harfi yazdım ve devam ettim. Makalede toplamda on sekiz harf karartılmıştı.

D. Sonuncuyu yazdım, sonra geri dönüp boşluk ekledim. Enter'a bastım ve mesaj puanlama ekranının tepesinde parladı. SONUNDA HER ZAMAN BEN KAZANIRIM.

Birinin bizimle, benimle oynadığını biliyordum. Ama bu, Toby'yi kaçıran kişinin sadece benimle oynamadığını çok daha açık hale getirdi. Bana karşı oynuyorlardı.

Xander bir elinde siyah bir ışık, diğer elinde bir Tiffany lambasıyla geri döndüğünde, ekrandaki kelimelere bir göz attı ve onları yere koydu. "Cesur bir isim seçimi" dedi. Bana umut dolu bir bakış attı. "Seninki mi?"

"HAYIR." Gelmek isteyen karanlığa teslim olmayı reddettim ve onun yerine Max'e döndüm. "Yarın yanına bir koruma almayı kabul etmeni istiyorum."

Max muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ama Xander omzunu dürttü. "Ya sana trajik bir geçmişi olan, yavru köpeklerle karşı zayıf noktası olan karanlık ve gizemli birini bulabilirsek?" dedi yalvaran bir ses tonuyla.

Uzun bir süre sonra Max onu geri itti. "Satılmış."

İşler biraz olsun sakinleştğinde, o ve ben dürtükleme, komodinler ve onunla arkadaşlığı hakkında uzun uzun konuşacaktık.

Xander Hawthorne. Ama şimdilik...

Ören'e döndüm, yeni bir korku beni çok geç sarstı. "Peki ya Jameson ve Grayson? Hala evde değiller." Eğer yakınımdaki herhangi biri hedef olabilirse o zaman... "Her birinde bir adamım var" diye yanıtladı Oren. "En

son duyduğuma göre çocuklar hâlâ bir aradaydı ve işler çirkinleşiyordu. Hawthorne çirkin," diye açıkladı. "Dış tehdit yok"

Skye ile yaptıkları konuşmadan sonraki duygusal durumları göz önüne alındığında, Hawthorne Çirkin muhtemelen umabileceğimiz en iyisiydi.

Onlar güvendeler. Şimdilik. Klostrofobi hissederek ekrandaki kelimelere geri döndüm. SONUNDA HER ZAMAN BEN KAZANIRIM.

"Tek birinci şahıs zamiri" dedim çünkü mesajı incelemek, Toby'ye sahip olan kişi için kazanmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten daha kolaydı. "Bu, bir grupta değil, bir bireyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Ve sondaki sözler, yol boyunca kayıplar olabileceğini ima ediyor gibi görünüyor. Nefes aldım, düşündüm ve kelimelerde bundan daha fazlasını görmeyi istedim. "Başka ne?"

İki buçuk saat sonra Jameson ve Grayson hâlâ evde değildiler ve ben çarklarımı döndürüyordum. Mesajın, ardından yine fotoğrafın ve zarfın üzerinde tekrar tekrar durmuştum, belki orada başka bir şey vardır diye.

Ama yaptığım hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

İntikam al. İntikam. İntikam. İntikamcı. Sonunda hep ben kazanırım.

Bundan nefret ediyorum, dedi Eve, sesi sessiz ve tizdi. "Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum."

Ben de yaptım.

Xander bir Eve'e, bir bana baktı. "Siz ikiniz kara kara mı düşünüyorsunuz?" O sordu. "Çünkü Avery, ben her zamanki gibi senin BHFF'nim ve sen kara kara düşünmenin cezasını biliyorsun !"

Ona "Xander Tag'i oynamıyorum" dedim.

"Xander Etiketi nedir?" Max sordu.

"Xander Tag ne değil ?" Xander felsefi bir tavırla cevap verdi.

"Bütün bunlar senin için bir şaka mı?" Eve sert bir şekilde sordu.

"Hayır" dedi Xander, sesi aniden ciddileşti. "Fakat bazen bir kişinin beyni döngüye girmeye başlar. Ne yaparsan yap aynı düşünceler

defalarca tekrarlamaya devam edin. Bir döngünün içinde sıkışıp kalırsınız ve o döngünün içinde olduğunuzda, ondan ötesini göremezsiniz. Sonsuza kadar aynı olasılıkları bulmaya devam edeceksiniz çünkü ihtiyacınız olan cevaplar döngünün dışında. Dikkat dağıtıcı şeyler yalnızca dikkat dağıtıcı değildir. Bazen sizi döngünün dışına çıkarabilirler ve bir kez dışarı çıktığınızda, beyniniz döngüyü durdurduğunda—”

“Daha önce kaçırdığın şeyleri görüyorsun.” Eve bir an Xander'a baktı. Tamam, dedi sonunda. "Dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırın, Xander Hawthorne."

"Bunu söylemek çok tehlikeli" diye onu uyardım.

"Avery'e aldırış etme!" Xander talimat verdi. "O sadece küçük bir silah-
Olaydan utangaç.

Max homurdandı. "Hangi olay?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Xander, "kendimi savunmak gerekirse, hayvanat bahçesinin gerçek bir kaplan göndermesini beklemiyordum . Şimdi..." Çenesine hafifçe vurdu. "Ne havasındayız? Zemin Magma mı? Heykel Savaşları mı? Jell-O Suikastçılar mı?"

"Üzgünüm." Eve'in sesi yapmacıktı. Kapıya doğru döndü. "Bunu yapamam."

"Beklemek!" Xander arkasından seslendi. "Fondü hakkında düşünceleriniz neler?"

BÖLÜM 21

Hawthorne House'da fondü on iki fondü kabından oluşuyordu.

Üç adet tam boyutlu çikolata çeşmesi. Bayan Laughlin her şeyi şefin mutfağında bir saat içinde hazırladı.

Dikkat dağıtan şeylerin sadece dikkat dağıtan şeyler olmadığını kendime hatırlattım. Bazen döngüyü kırmak için onlara ihtiyaç duyarsınız.

"Peynir fondü açısından," diye konuştu Xander, "gruyère bazlı, gouda bazlı, bira kaşarlı, fontinalı, chällerhocker'lı..."

"Tamam," diye araya girdi Max. "Şimdi sadece kelimeler uyduruyorsun."

"Ben miyim?" Xander en gösterişli sesiyle söyledi. "Bastırma için bagetlerinizi, ekşi mayanızı, galeta çıtırlarını, krutonları, pastırmayı, prosciutto'yu, salami, sopressata'yı, elmaları, armutları ve ızgara veya çiğ çeşitli sebzelerinizi. Sonra tatlı fondüleri var! Aramızdaki püristler için bitter çikolata, sütlü çikolata ve beyaz çikolata çeşmeleri. Daha yaratıcı tatlı kombinasyonları tencerelerde. Tuzlu karamelli duble çikolatayı şiddetle tavsiye ederim ."

Tatlı soslarının geniş çeşitliliğini inceleyen Max, bir eliyle bir çilek, diğer eliyle de bir graham kraker aldı.

"Vur bana," diye bağırdı Xander, geriye doğru koşarken. "Ben geniş gidiyorum!"

Max graham krakerini fırlattı. Xander onu ağızıyla yakaladı.

Max sırtarak çileği tatlı kaplarından birine batırdı, bir ısırık aldı ve sonra inledi.

"Bana faksla, bu iyi."

Döngüyü kır, diye düşündüm, bu yüzden her lokmada ölerек yayılmayı kendim aşmaya başladım. Yanımda Eve yavaş yavaş yapmaya başladı.

Aynı.

Ağız pastırmayla dolu olan Xander, yedek fondü çatalını alıp kılıç gibi salladı. "Garde!"

Max kendini silahlandırdı. Sonuç kaostu. Sona eren türden bir kaos

Max ve Xander çeşmelerden sırlıslık olmuştular ve Eve koyu çikolatalı bir muz göğsüne götürüyordu.

"Çikolata tadında kusura bakmayın" dedi Xander. Max ona ekmek çubuğuyla vurdu.

Eve gömleğinin dağınıklığına baktı. "Bu benim tek zirvemdi."

Max'e baktım. Sen ve ben çok yakında konuşacağız. Sonra döndüm Havva. "Hadi" dedim. "Sana yeni bir gömlek alacağım."

"Burası senin dolabın mı?" Havva şaşkına dönmüştü. Raflar, dolaplar ve raflar yukarı doğru üç buçuk metre kadar uzanıyordu ve hepsi doluydu.

"Biliyorum," dedim ona, kıyafetleri getirdiklerinde nasıl hissettiğimi hatırlayarak. "Yatak odasındaki, eskiden Skye'ın olan dolabı görmelisin. Bin dokuz yüz metrekare, iki kat yüksekliğinde ve kendi şampanya barı var."

Eve kıyafetlere baktı.

"Kendine yardım et," dedim ama hareket etmedi.

"Gerçekten" dedim. "Ne istersen al."

Suluk yeşil bir gömleğe uzandı ama kumaşı hissedince donup kaldı. Ben bir moda insanı değildim ama pahalı kıyafetlerin inanılmaz yumuşaklığı, onların verdiği his beni hâlâ etkileyen şeydi.

"Toby bunun bir parçası olmamı istemedi." Eve o gömleğe bakmaya devam etti. "Konak. Yiyecek. Kıyafetler." Nefes aldı, keskin hava girişi duyuldu. "Bu yerden nefret ediyordu. Nefret ettim. Nedenini sorduğumda ise tek söylediği Hawthorne ailesinin görüldüğü gibi olmadığı ve bu ailenin sırları olduğuydu." Sonunda yeşil gömleğini askıdan çıkardı. "Karanlık sırlar. Hatta tehlikeli olanları bile olabilir."

Buraya geldiğimden beri öğrendiğim tüm Hawthorne sırlarını düşündüm; sadece Toby'nin evlat edinilmesi ya da Hawthorne Adası'ndaki yangındaki rolü hakkındaki gerçeği değil, diğer her şeyi de.

Nan kocasını öldürdü. Zara ikisini de aldattı. Skye oğullarına babalarının adını verdi ve içlerinden en az biri tehlikeli bir adamdı.

Tobias Hawthorne, Nash'in babasına uzak durması için rüşvet verdi. Jameson Emily Laughlin'in ölümünü izledi.

Ve bu, buraya geldiğimden beri yaratmada benim de payım olan sırları hesaba katmıyordu bile. Grayson'ın annesininkini örtbas etmesine izin vermiştim.

hayatıma kasteden bir girişime karışmak ve tüm suçu Libby'nin istismarcı eski sevgilisine yüklemek. Toby ve Oren, Sheffield Grayson'ın cesedinin ortadan kaybolması gerektiğine karar verdiklerinde başka tarafa bakmıştım.

Karşımda Eve hâlâ bir şeyler söylememi bekliyordu.

"Giymene izin vereceğim," dedim ona.

Yatak odama döndüğümde kendimi hâlâ bilmediğim başka hangi Hawthorne sırlarını merak ederken buldum. Toby'nin fotoğrafına geri döndüm ve bu sefer doğrudan gözlerine bakmama izin verdim. Bu seninle mi, benimle mi, yoksa bu aileyle mi ilgili? Kaç düşmanımız var?

Düşüncelerime bir vuruş girdi. Kapımı açtığımda Bay Laughlin'in orada durduğunu ve Oren'in da Eve'in korumasıyla birlikte koridorun sonunda durduğunu gördüm.

"Böldüğüm için kusura bakma, Avery. Senin için bir şeyim var." Yaşlı bahçıvanın yanında uzun kağıt rulolarıyla dolu bir araba vardı.

Başka bir özel teslimat mı? Kalp atışlarım hızlandı. "Bunlar kurye servisiyle mi geldi?"

"Bunları senin için kendim kazdım." Bay Laughlin'in tavrı ne kadar sert olursa olsun, yosun rengi gözlerinde neredeyse nazik bir şeyler vardı. "Daha yeni doğum günün vardı. Her yıl doğum gününün ardından Bay Hawthorne, Hane'nin bir sonraki genişlemesi için planlar hazırlıyordu.

Tobias Hawthorne, Hawthorne Evi'ni hiç bitirmemişti. Şunu eklemişti her yıl.

"Bunlar planlar." Bay Laughlin arabayı odaya sürerken başını salladı. "Mecliste temel attığımızdan bu yana her yıl için bir set. Eğer kendinize bir ekleme planlıyorsanız onları görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Ben?" Söyledim. "Hawthorne Evi'ne ek mi?"

Eve yeşil ipek gömleğiyle odaya girdi ve bir an dolabımdaki kıyafetlere baktığı gibi planlara da baktı. Daha sonra kapı eşiğinde bir figür belirdi.

Jameson. Yüzü ve vücudu çamur içindeydi. Gömleği yırtılmıştı, omzu kanıyordu.

Bay Laughlin kolunu Eve'in omzuna koydu. "Haydi hanımefendi. Gitmeliyiz."

BÖLÜM 22

Kanıyorsun," dedim Jameson'a.

Pis bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Ayrıca her şeyin çamura bulanmasına tehlikeli derecede yakınım."

Yüzünde, saçlarında çamur vardı. Giysileri sırlıslıkladı, gömleği karnına yapıştıyordu ve altındaki kasların her çizgisini görmemi sağlıyordu.

"Sen sormadan önce," diye mırıldandı Jameson. "Ben iyiyim, Gray de öyle."

Grayson Hawthorne'un üzerinde bir parça çamur olup olmadığını merak ettim.

"Oren, işlerin Hawthorne'u çirkinleştirdiğini söyledi." Jameson'a bir bakış attım.

Omuz silkti. "Skye'ın kafamızı karıştıрманın bir yolu var." Jameson çamur, kan ya da kendisinin ve Grayson'ın tam olarak neye bulaştığı hakkında ayrıntılı bilgi vermedi. "Günün sonunda hepimiz bilmemiz gerekenleri öğrendik. Skye'ın adam kaçırma olayına karıştığı yok."

O zamandan beri bundan çok daha fazlasını öğrenmiştim. Kelimeler ağzımdan dökülürken Jameson'a her şeyi anlattım: Toby'nin resmini, onu kaçıran kişinin içinde sakladığı mesajı, Eve'in karanlık ve tehlikeli sırlarla ilgili yorumu, Oren'ın güvenlik ekibimi uzaklaştırma girişimleri hakkında bana söylediklerini.

Ben konuştukça Jameson bana doğru yaklaştıkça ben de daha da yaklaştım. onun için olması gerekiyordu.

"Ne yaparsam yapayım," dedim, vücutlarımız birbirine sürtünürken, "bir yere varacakmışım gibi hissetmiyorum."

"Belki de mesele budur, Mirasçı."

Sesindeki tonu tanıdım, yara izlerini bildiğim kadar bunu da biliyordum. "Ne düşünüyorsun Hawthorne?"

"Bu ikinci mesaj bazı şeyleri değiştiriyor." Jameson'ın kolları etrafımda kıvrıldı. Gömleğime çamur bulaştığını hissedebiliyordum, vücudunun sıcaklığını onun altından hissedebiliyordum.

"Yanılmışız."

"Ne hakkında?" Diye sordum.

"Karşılaştığımız kişi Hawthorne oyunu oynamıyor. Yaşlı adamın oyunlarında ipuçları her zaman sıralıdır. Bir ipucu sizi diğerine götürür, yeter ki onu çözebilirsiniz."

"Ama bu sefer," dedim onun düşünce trenini yakalayarak, "ilk mesaj bizi hiçbir yere götürmedi. İkinci mesaj az önce geldi."

Jameson yüzüme dokunmak için elini kaldırdı ve çene hattımı çamura buladı. "Dolayısıyla bu oyundaki ipuçları sıralı değil. Birinde çalışmak, ne yaparsan yap seni sihirli bir şekilde diğerine götürmeyecek Mirasçı.

Ya Toby'yi kaçıran kişi sadece seni korkutmak istiyor, bu durumda bunlar daha iyi bir amacı olmayan belirsiz uyarılardır."

Ona baktım. "Veya?" O da söylemişti .

"Ya da," diye mırıldandı Jameson, "hepsi aynı bilmecenin parçası: tek cevap, birden fazla ipucu."

Kalça kemikleri hafifçe mideme baskı yaptı. "Bir bilmece" diye tekrarladım. sesim sert. "Toby'yi kim aldı ve neden?"

İntikam al. İntikam. İntikam. İntikamcı. Sonunda hep ben kazanırım.

Jameson, "Tamamlanmamış bir bilmece" diye açıkladı. "Parça parça teslim edildi. Veya bir hikaye; ve biz hikaye anlatıcının insafına kalmış durumdayız."

İpuçlarını dağıtan kişi, tek başına hiçbir yere varmayan ipuçları. "Bunu çözmek için ihtiyacımız olan şeye sahip değiliz" dedim, söylediklerimden ve bunu söylerken sesimin ne kadar mağlup çıkmış olmasından nefret ederek. "Öyle mi?"

"Henüz değil."

Çığlık atmak istedim ama onun yerine ona baktım. pürüzlü bir kesik gördüm çenesinin alt tarafını tuttu ve çenesine uzandı. "Bu kötü görünüyor."

"Aksine, Mirasçı, kanama benim için son derece güzel bir görüntü."

Dikkat dağıtma konusunda uzmanlaşmış tek Hawthorne Xander değildi.

Buna ihtiyacım olduğundan ve çenesindeki kesik görüntüsünden hoşlanmadığımdan dikkatimin dağılmasına izin verdim. Jameson'a "Hadi bunu bir oyun haline getirelim" dedim. "İddiaya girerim ki ben ilk yardım çantasından ihtiyacımız olanı bulmadan önce duş alıp o kadar çamuru temizleyemezsin."

"Daha iyi bir fikrim var." Jameson dudaklarını benimkilere indirdi. Boynum büküldü. Yüzümde ve kıyafetlerimde daha fazla çamur var. "İddiaya girerim ki," diye karşı çıktı, " ben gelmeden bu çamurun tamamını yıkayamazsın... "

"Senden önce ne?" diye mırıldandım.

Jameson Winchester Hawthorne gülümsedi. "Tahmin etmek."

BÖLÜM 23

Senin hamlen."

Parka geri döndüm, Harry'nin karşısında satranç oynuyorum. Toby. İsmi düşündüğüm anda yüzü değişiyor. Sakalı gitmiş, yüzü morarmış ve şişmiş.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum, kendi düşüncelerimi zar zor duyabilene kadar sesim yankılanıp yankılanıyordu. "Toby, bana söylemelisin."

Keşke bana söylemesini sağlayabilsem, bileceğim.

"Hareketin." Toby, kara atı tahtada yeni bir konuma yerleştirir.

Aşağıya bakıyorum ama aniden hiçbir parçayı göremiyorum. Sadece var her birinin olması gereken yerde gölgeler ve sis.

"Hareketin, Avery Kylie Grambs."

Başımı kaldırdım çünkü bu sefer bu sözleri söyleyen Toby'nin sesi değildi.

Tobias Hawthorne masanın karşı tarafından bana bakıyor. "Stratejiyle ilgili olan şey" diyor, "her zaman yedi hamle sonrasını düşünmek zorunda olmanızdır." Masanın üzerine eğiliyor.

Bir sonraki bildiğim şey, beni boynumdan yakaladığı.

"Bazıları bir taşla iki kuş vuruyor" diyor beni boğarak. "On iki kişiyi öldürüyorum."

Donmuş, kendi vücudumda kilitli, kalbim boğazımda, nefes alamayarak uyandım. Sadece bir rüya. Oksijeni içime çekmeyi başardım ve yatağımdan yana doğru yuvarlanıp çömeldim. Nefes almak. Nefes almak. Nefes almak. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama dışarısı hâlâ karanlıktı. Yatağa baktım.

Jameson orada değildi. Bu bazen beyni durmadığında oluyordu. Bu gecenin tek sorusu ne duracaktı?

Rüyanın son kalıntılarını da üzerimden atmaya çalışarak bıçağımı kuşandım ve onu aramaya gittim ve Tobias Hawthorne'un evine doğru yola çıktım.

çalışmak.

Çalışma odası boştu. Jameson yok. Kendimi Hawthorne torunlarının kazandığı kupalarla dolu duvara bakarken buldum; sadece kupalara değil. Yayınladıkları kitaplar, aldıkları patentler. Tobias Hawthorne'un torunlarını olağanüstü yarattığının kanıtı.

Bunları kendi suretinde yapmıştı.

Ölen milyarder her zaman yedi hamle sonrasını düşünmüş , her zaman bir taşla on iki kuş vurmuştu. Çocuklar bunu bana kaç kez söylemişti? Yine de bilinçaltımın Tobias Hawthorne hakkında değil de az önce bir uyarıda bulunduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

Başka biri oradaydı, strateji geliştiriyordu ve yedi adım ilerisini düşünüyordu. Bir hikaye anlatan ve bu arada hamleler yapan bir hikaye anlatıcısı.

Sonunda hep ben kazanırım.

İçimdeki hayal kırıklığıyla balkon kapısını iterek açtım. Gece havasının yüzüme çarpmasına izin verdim, içime çektim. Aşağıda Grayson havuzdaydı, gecenin köründe yüzüyordu, havuz ancak onun şeklini seçebileceğim kadar aydınlanıyordu. Onu gördüğüm an hafızam beni aldı.

Önündeki masada kristal bir bardak duruyor. Elleri camın her iki yanında duruyordu, kasları sanki her an itilecekmiş gibi gergindi. Kendimi bu anıya kaptırmak istemedim ama yine de Grayson'ın aşağıda yüzdüğünü izlerken anılardan bir kesit daha aklıma geldi.

"O küçük kızı kurtardın" diyorum.

"Önemli değil." Perili gümüş gözler benimkilerle buluşuyor. "Kurtarılması kolaydı."

Aşağıda başka bir dış mekan ışığı yandı. Havuz kenarındaki hareket sensörü.

Elim bıçağıma gitti ve tam güvenliğe seslenmek üzereydim ki sensöre takılan kişiyi gördüm.

Eve bir gecelik giyiyordu; benimkilerden olduğunu, aldığını hatırlamadığım bir gecelikti. Uyluğunun ortasına çarptı. Grayson onu görmeden hemen önce bir esinti malzemeyi yakaladı. Bu mesafeden yüzlerindeki ifadeleri seçemiyordum. İkisinin de ne dediğini duyamadım.

Ama Grayson'un kendini havuzdan çıkardığını gördüm.

"Avery."

Döndüm. "Jameson. Uyandım ve sen orada değildin."

"Hawthorne uykusuzluğu. Aklımda çok şey vardı." Jameson yanımdan geçip aşağıya baktı. Ben de bunu tekrar bakmak için izin olarak aldım. Grayson'ın Eve'e kolunu sardığını görmek. O ıslak. Umrunda değil.

"Eğer ben yapmasaydım burada ne kadar süre durup onları izlerdin? Gelmek?" Jameson sesinde tuhaf bir tonla sordu.

"Sana zaten söyledim, Grayson için endişeleniyorum." Ağzım sanki pamuk.

"Mirasçı." Jameson bana döndü. "Demek istediğim bu değildi."

Boğazıma bir top yükseldi. "Daha spesifik olmanız gerekecek."

Jameson yavaşça ve kasıtlı olarak beni duvara doğru itti. Her zaman yaptığı gibi başımı sallamamı bekledi, sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Dudakları benimkini ezdi. Vücudumu duvara sabitlerken bacaklarım ona dolandı.

Jameson Winchester Hawthorne.

"Bu çok... spesifikti," dedim nefesimi toparlamaya çalışarak. Hâlâ bana tutunuyordu ve beni neden bu şekilde öpmeye ihtiyaç duyduğunu bilmiyormuş gibi davranamazdım. "Seninleyim Jameson," dedim. "Seninle birlikte olmak istiyorum ."

O halde Grayson'ın ona nasıl baktığını neden umursuyorsun? Bu soru aramızda canlı bir şekilde duruyordu ama Jameson bunu sormadı.

Beni bırakarak, "Her zaman Grayson olacaktı," dedi.

Hayır, diye ısrar ettim. Ona uzandım, onu geri çektim.

Jameson bana "Emily için" dedi. "Her zaman Grayson olacaktı. O ve ben... birbirimize çok benziyorduk."

"Sen Emily'ye hiç benzemiyorsun," dedim öfkeyle. Emily ikisini de kullanmıştı onlardan. Onları birbirlerine karşı oynamıştı.

Jameson bana "Onu tanı mıyordun" dedi. "O zamanlar beni tanı mıyordun."

"Seni artık tanıyorum."

Canımı acıtan bir ifadeyle bana baktı. "Biliyorum şarap mahzeni, Varis."

Kalbim göğsümde hareketsiz kaldı, boğazım veremediğim bir nefesle sıkıştı. Grayson'ı önümde diz çökmüş hayal ettim. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Gray kötü bir yerdeydi." Jameson'un ses tonu yüzündeki ifadeyle mükemmel bir uyum içindeydi; derin ve bir şeylerle dolu. "Onu kontrol etmeye gittin. Ve..."

"Peki ya Jameson?" Kendimi buna bağlamaya çalışarak ona baktım. ama tutmaya hakkım olmayan anıları tamamen aklımdan çıkaramadım.

"Ve ertesi gün Grayson sana bakamadı. Veya ben. O için ayrıldı
Harvard üç gün erken."

Anlayış üzerime çöktü. Hayır, diye ısrar ettim. "Ne olursan ol
Jameson, bunu sana asla yapmam diye düşünüyordum.

"Bunu biliyorum Mirasçı."

"Yapıyor musun?" diye sordum çünkü sesi kısılmıştı. Biliyormuş gibi davranmıyordu.

" Güvenmediğim sen değilsin ."

"Grayson bunu yapmaz..."

"O benim kardeşim de değil." Jameson bana karanlık ve çarpık bir bakış attı.
özlem dolu. "Güvenilirlik hiçbir zaman bana göre olmadı , Mirasçı."

Bu Jameson'un ilk konuştuğumuzda söyleyeceği bir şeye benziyordu.
tanışmak. "Bunu söyleme." dedim ona. "Kendinden bu şekilde bahsetme."

Jameson, "Gri her zaman çok mükemmel olmuştur" dedi. "Neredeyse her şeyde bu kadar
iyi olması insanlık dışı. Eğer gerçekten herhangi bir konuda rekabet ediyor olsaydık ve ben
kazanmak isteseydim, bunu daha iyi olarak yapamazdım. Daha kötü olmam gerekiyordu .
Onun risk almayacağı çizgileri aşmam gerekiyordu; onun için ne kadar büyük ve anlaşılmazsa
o kadar iyi."

Skye'ı ve bir keresinde bana Jameson'la ilgili söylediğini düşündüm.
Winchester Hawthorne acıkmıştı.

"Nasıl iyi ya da onurlu olunacağını hiçbir zaman öğrenmedim Mirasçı." Jameson elini
yüzümün iki yanına koydu ve parmaklarını saçlarıma doğru itti. "Nasıl kötü olunacağını en
stratejik yollarla öğrendim. Ama şimdi? Seninle?" Kafasını salladı. "Bundan daha iyi olmak
istiyorum. Evet. Senin, bizim için, bunun için asla bir oyuna dönüşmesini istemiyorum ."
Başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi, parmakları elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe
gezindi. "Yani eğer bundan emin olmadığına karar verirsen Mirasçı, benim hakkımda..."

"Eminim " dedim ellerini ellerimin arasına alarak. onunkine bastım
Parmaklarımı ağızıma götürdüm ve şişmiş olduklarını fark ettim. "Ben öyleyim Jameson."

"Olmak zorundasın." Jameson'un sözlerinde bir aciliyet, bir ihtiyaç vardı.
"Çünkü incinmekte çok kötüyüm, Mirasçı. Peki ya şu anda sahip olduğumuz şey -eğer sahip
olduğumuz her şey- Grayson'la benim aramda yeni bir rekabet, bir oyun gibi gelmeye
başlarsa? Oynamamak için kendime güvenmiyorum."

BÖLÜM 24

Ertesi sabah boş bir yatakla uyandım ve birisinin kulağıma rap yapması kapı.

"Geliyorum" diye seslendi Alisa. Kapıyı açmaya çalıştı ama Oren onu koridorda durdurdu.

"Burada çıplak olabilirim," diye yüksek sesle homurdandım, Oren'a onu içeri almasını söylemeden önce aceleyle özel tasarım eşofmanlarımı giydim.

Alisa, "Ve eğer öyle olsaydın, benim takdirime güvenebilirsin," diye yanıtladı hızla. "Avukat-müvekkil ayrıcalığı."

"Bu gerçekten bir şaka mıydı?" Diye sordum. Cevap olarak Alisa şifonyerimin üzerine deri bir çanta koydu. "Eğer bu benim için bakmam gereken daha fazla evrak işiyse" dedim ona, "bunu istemiyorum."

Şu anda güveni düşünmeden de tabağımda yeterince şey vardı evraklar ya da Grayson'ın bana verdiği günlük, sayfaları hâlâ boş.

"Bu evrak işi değil." Alisa çantanın ne olduğunu açıklamadı. Bunun yerine Alisa Bakış adını verdiğim şeyi bana sabitledi. "Beni aramalıydın. Birisi Toby Hawthorne'un kızı olduğunu iddia ederek ortaya çıktığı anda aramalıydın."

Fikrini değiştirip ona Eve'den bahsedip bahsetmediğini merak ederek Oren'a baktım. "Neden?" Alisa'ya sordum. "Vasiyet vasiyet yoluyladır. Eve yasal bir tehdit değil."

"Bu sadece iradeyle ilgili değil. Aldığın o tehdit edici not..."

Notlar, çoğul. Oren'a baktım ve başını hafifçe salladı; ona bu konularda tüyo veren kişi o değildi.

Alisa ikimize gözlerini devirdi. "Bu, bana -yanlışıyla- her şeyin kontrolünüz altında olduğunu söylediğiniz kısım."

Oren ona açıkça, "Seni aramamanı tavsiye ettim," dedi. "Bu bir güvenlik sorunu, yasal bir sorun değil."

"Gerçekten mi Ören?" Alisa bir anlığına incinmiş göründü, sonra dönüştü

bu aşırı mesleki sıkıntıya neden oluyor. "Odadaki file hitap edelim, olur mu?" dedi. Evet, Avery komadayken bu şansı denedim ama bunu yaptığımda onu Hawthorne Evi'ne geri götürmeseydim bir güvenlik ekibi olmazdı . Vasiyetin şartları katıydı. Bunu anlıyor musun Ören? Eğer yaptığımı yapmasaydım, Avery o kadar gösterişli güvenli Hawthorne House'ta yaşamaya hak kazanamayacaktı. Adamlarına borcunu ödeyemezsin." Alisa ona sertçe baktı. "Elinde hiçbir şey olmadan orada olurdu , bu yüzden evet, hesaplı bir risk aldım ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yaptım."

Bana döndü. "Bu odada ateş altında iyi, akıllı bir karar verdiğini iddia edebilecek tek kişi benim ; işler alevlenmeye başladığında, telefonu açsan iyi olur."

ürktüm.

Alisa, "Olduğu gibi," diye mırıldandı. "Bunu Nash'ten duymam gerekiyordu."

Bu beni şaşırtan bir tepkiydi. "Nash seni mi aradı?"

Alisa yumuşak bir sesle, "Benimle aynı odada olmaya bile dayanamıyor," dedi, "ama aradı. Çünkü işimde iyi olduğumu biliyor. " Topukları ahşap zemine çarparak bana doğru yürüdü. "Eğer bana izin vermezsen sana yardım edemem Avery, bu konuda ve tabağında olacak her şey konusunda."

Para. Mirasımdan ve güvenimden bahsediyordu.

"Ne oldu Alissa?" Oren kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?" Alisa soğukkanlılıkla sordu.

Güvenlik şefim "İçgüdüsel" diye yanıtladı. "Ve birisinin Avery'nin güvenlik ekibini parçalamaya çalıştığı gerçeği."

Alisa'nın bu bilgiyi dosyaladığını neredeyse görebiliyordum. "Bir karalama kampanyasından haberdar oldum" dedi ve Oren'e kısasa kısas verdi.

"Çoğunlukla dedikodu siteleri. Endişelenmene gerek yok Avery ama basındaki bağlantılarımdan biri bana senin Hawthorne'lardan herhangi biriyle fotoğraf çekme oranının açıklanamaz bir şekilde üç katına çıktığını söyledi. Bu arada Tobias Hawthorne'un önemli hisseye sahip olduğu en az üç şirket... türbülans yaşıyor."

Ören'in gözleri kısıldı. "Nasıl bir türbülans?"

"CEO değişimi, ani skandal, FDA soruşturmaları..."

İntikam al. İntikam. İntikam. İntikamcı. Sonunda hep ben kazanırım.

"İşin ticari tarafında ne arıyoruz?" Oren, Alisa'ya sordu.

"Varlık. Güç. Bağlantılar." Alisa çenesini kaldırdı. "İş üstündeyim."

O bu işin üzerindeydi. Oren işin içindeydi. Ama bir cevaba ya da Toby'yi geri almaya yaklaşamadık ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tamamlanmamış bir bilmece. Bir hikaye ve biz hikaye anlatıcının insafına kalmış durumdayız.

Alisa, "Bir şey bulur bulmaz sana haber vereceğim" dedi. "Bu arada, şirket en iyi hareket tarzını değerlendirene kadar Eve'i basından uzak ve gözetim altında tutmalıyız. Gizlilik anlaşması karşılığında mütevazı bir anlaşmanın uygun olabileceğinden şüpheleniyorum." Alisa, avukat modundayken gündemindeki bir sonraki maddeye geçmeden önce duraklamadı bile. "Herhangi bir noktada fidye ayarlanması gerekirse firma bunu da halledebilir."

İşin geldiği nokta bu muydu? Bilmece tamamlandıktan sonra bu hikayenin sonu mu? Toby'yi kaçıran kişi, beni talepte bulunmamı istediği yere getirene kadar mı bekliyordu?

Oren, Alisa'ya hızlı bir şekilde, "Ekibimin seni gelişmelerden haberdar etmesini sağlayacağım," dedi.

Avukatım daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı ama Oren'in onu geri almasına izin vermesinin onun için önemli olduğunu hissettim. "Sanırım geriye kalan tek iş bu ." Alisa, şifonyerimin üzerine koyduğu deri çantayı işaret etti. "Ortaklara mevcut durum hakkında bilgi verdiğimde, sana iletmem için bana bu çanta ve içindekiler verildi, Avery."

"Nedir?" diye sordum, dolabıma doğru yürürken.

"Bilmiyorum." Alisa'nın sesi endişeli geliyordu. "Bay. Hawthorne'un talimatı, belirli koşullar karşılanmadığı sürece, güvenli bir şekilde ve açılmadan kalması ve bu durumda size derhal teslim edilmesi yönündeydi."

Çantaya baktım. Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı ama ondan aldığım tek mesaj iki kelimenin toplamıydı: Özür dilerim. Deri çantaya dokunmak için uzandım. "Hangi koşullar?"

Alisa boğazını temizledi. "Evelyn Shane'le tanışırsanız bunu size teslim edecektik."

Eve'in Evelyn'in kısaltması olduğunu belli belirsiz hatırladım ama sonra başka bir şeyin farkına vardım. Yaşlı adam Eve'i biliyordu. Bu açıklama ciğerlerime bir kıymık gibi çarptı. Ölen milyarderin Toby'nin gerçek kızından haberi olmadığını varsaymışım . Bir noktada, miras olarak seçilmemin tek sebebinin Tobias Hawthorne'un dışarıda kendi amaçlarına benden daha iyi uyan birinin olduğunu fark etmemesi olduğuna içten içe inanmaya başlamışım.

En az bir o kadar da kuşu öldüren bir taş. Daha zarif bir cam balerin.
Daha keskin bir bıçak.
Ama Havva'yı başından beri biliyordu.

BÖLÜM 25

Alisa gitti. Oren koridorda yerini aldı ve benim tek yapabildiğim ona bakmaktı. çanta. Açmadan bile içeride ne bulacağımı içimden biliyordum. Bir oyun.

Yaşlı adam bana bir oyun bırakmıştı.

Jameson'u aramak istedim ama önceki gece söylediği her şey aklımda hayalet gibi oyalandı. Libby başını odama sokmadan önce, Tobias Hawthorne'dan gelen son mirasına bakarak ne kadar süre orada dikildiğini bilmiyordum.

"Kupkek krep mi?" Kız kardeşim en son karışımıyla dolu bir tabak uzattı ve bakışlarımı takip etti. "Yeni dizüstü bilgisayar çantası mı?" tahmin etti.

"Demedim. Krepleri Libby'den aldım ve ona deri çantadan bahsettim.

"Onu... açacak mısın?" kız kardeşim masum bir şekilde dürttü.

O çantanın içinde ne olduğunu görmek istedim. Gerçekten bir yere giden bir oyun oynamayı o kadar çok istiyordum ki . Ama çantayı Jameson olmadan açmak bir şeylerin ters gittiğini kabul etmek gibiydi.

Libby bana bir çatal uzattı ve bakışlarım onun sol bileğinin iç kısmına takıldı. Birkaç ay önce, elinin topuğunun hemen altına, bilek kemiğinden bilek kemiğine kadar tek bir kelimenin yazıldığı bir dövme yaptırmıştı. HAYATTA KALAN.

"Hala diğer bileğin için ne istediğini mi düşünüyorsun?" Diye sordum.

Libby onun koluna baktı. "Belki de bir sonraki dövmem için... çantayı açmalıyım, Avery!" Sesindeki coşku bana Tobias Hawthorne'un vasiyetinde isminin geçtiğini ilk öğrendiğimiz anı hatırlattı.

"Aşk nasıl ?" Önerdim.

Libby gözlerini kıstı. "Eğer bu benimle ve Nash'le ilgiliyse..."

"Değil" dedim. "Bu sadece seninle ilgili, Lib. Sen en çok seven insansın

Biliyorum." Sevdiği insanlar onu yeterince incitmişti, bu günlerde dev kalbini bir zayıflık noktası olarak görüyormuş gibi görünüyordu ama öyle değildi. "Beni yanına aldın," diye hatırlattım ona, "hiç kimsem yokken."

Libby her iki bileğine de baktı. "Sadece şu lanet çantayı aç."

Tekrar tereddüt ettim, sonra kendime kızdım. Bu benim oyunumdu . İlk defa yapbozun bir parçası, bir aracı değildim. Ben bir oyuncuydum.

Öyleyse oyna.

Çantaya uzandım. Deri esnekti. Parmaklarımın çantanın askısını keşfetmesine izin verdim. Tıpkı yaşlı adamın deriye kazınmış bir mesaj bırakması gibi olurdu. Hiçbir şey bulamayınca kapağı açtım ve açtım.

Ana kesenin içinde dört şey buldum: bir buharlı pişirici, bir el feneri, bir plaj havlusu ve içi manyetik harflerle dolu bir örgü çanta. Görünüşte bu nesnelerin toplanması rastgele görünüyordu ama ben daha iyisini biliyordum. Yaşlı adamın deliliğinin her zaman bir yöntemi vardı. Milyarder, erkeklere yönelik her Cumartesi sabahı mücadelesinin başlangıcında bir dizi nesneyi ortaya koymuştu. Bir olta kancası, bir fiyat etiketi, bir cam balerin, bir bıçak. Oyunun sonunda tüm bu nesneler bir amaca hizmet etmiş olacaktı.

Ardışık. Yaşlı adamın oyunları her zaman sıralıdır. sadece yapmam gerekiyor nereden başlayacağınızı öğrenin.

Yan keseleri aradım ve iki nesneyle daha ödüllendirildim: bir USB sürücüsü ve dairesel bir mavi-yeşil cam parçası. İkincisi yemek tabağı büyüklüğündeydi, üst üste konmuş iki çeyrek kadar kalındı ve içini görebileceğim kadar yarı saydamdı. Bardağı kaldırıp içine bakarken, aklıma Tobias Hawthorne'un bir kitabın iç kapağına bantlanmış bıraktığı bir kırmızı asetat parçası geldi.

Libby'ye "Bu bir kod çözücü görevi görebilir" dedim. "Eğer camla aynı mavi-yeşil renkte yazılmış bir şey bulabilirsek..." Kafam olasılıklarla dolup taşı. Yıllarca yaşlı adamın oyunlarını oynadıktan sonra Hawthorne çocukları için de durum böyle miydi? Her ipucu daha önce çözmüş oldukları bir ipucunu akla getiriyor muydu?

Libby masama doğru koşup dizüstü bilgisayarımı aldı. "Burada. USB'yi deneyin."

Bir şeyin eşiğinde olduğumu hissederek fişi taktım. Tek bir dosya belirdi: AVERYKYLIEGRAMBS.MP3. Harfleri zihinsel olarak yeniden düzenleyerek ismime baktım. Çok riskli bir kumar. Dosyaya tıkladım. Kısa bir gecikmeden sonra, anlaşılmaz bir ses patlamasıyla vuruldum.

beyaz gürültü.

Kulaklarımı kapatma isteğimi bastırdım.

"Bunu geri çevirmeli miyiz?" Libby sordu.

"HAYIR." Duraklat'a bastım, ardından ses parçasını tekrar başlangıca çektim. Kendimi toparlayıp sesi yükselttim . Bu sefer Play'e bastığımda sadece gürültü duymadım. Bir ses duydum ama gerçek kelimeleri anlamamın hiçbir yolu yoktu. Dosya bozulmuş gibiydi. Ağzından tam ses çıkamayan birini dinliyormuşum gibi hissettim.

Klibin tamamını altı, yedi, sekiz kez oynattım ama tekrarlamamanın bir faydası olmadı. Farklı hızlarda oynamak yardımcı olmadı. Geriye doğru oynatmama izin veren bir uygulama indirdim. Hiç bir şey.

USB'yi anlamak için ihtiyacım olan şeye sahip değildim. Henüz.

Kardeşıme "Burada bir şeyler olmalı" dedim. "Her şeyi başlatan bir ipucu. Şu anda ses dosyasını çıkaramayabiliriz ama yaşlı adamın bıraktığı izi takip edersek oyun bize sesi nasıl geri yükleyeceğimizi söyleyebilir."

Libby bana geniş gözlerle baktı. "Tıpkı onlar gibi konuşuyorsun. Yaşlı adamı böyle söylemen sanki onu tanıyormuşsun gibi."

Bazı açılardan öyle hissettim. En azından Hawthornes'un nasıl düşündüğünü biliyordum, bu yüzden bu sefer parmaklarımı çantanın derisinin üzerinde gezdirmedim. Çantanın tamamını baştan sona inceledim, gözden kaçırdığım bir şey var mı diye baktım, sonra nesnelerin üzerinden tek tek geçtim.

Buharlı pişiriciyi duvara takarak başladım. Suyun tutulacağı bölmeyi serbest bıraktım. Boş olduğunu doğruladıktan sonra su ekledim, bunu yaptığımda yanlarda bir tür mesajın görünmesini bekliyordum.

Hiç bir şey.

Bölmeyi tekrar yerine oturttum ve hazır ışığı yanana kadar bekledim. Buharlı pişiriciyi vücudumdan uzak tutarak denedim. "İşe yarıyor" dedim.

"Muhtemelen on bin dolara mal olan ve kesinlikle buharda pişirilmemesi gereken o çantayı deneyelim mi?" Libby sordu.

Hiçbir sonuç vermedik; en azından bulmacayla ilgili hiçbir şey yapmadık. Dikkatimi bir sonraki el fenerine çevirdim, açıp kapattım, sonra içinde pillerden başka bir şey olmadığından emin olmak için pil bölmesini kontrol ettim. Plaj havlusunu açtım ve manzarayı kartal bakışı görebilmek için ayağa kalktım.

tasarım.

Siyah-beyaz şerit, desende beklenmeyen bir kırılma yok.

Libby'ye file çantayı alırken, "Geriye bu kalıyor" dedim. Onu açtım ve düzinelerce manyetik harf yere döküldü. "Belki de ilk ipucunu açıklıyor?"

Harfleri sıralayarak başladım: ünsüzler bir yığında, sesli harfler başka bir yığında. 7'ye ulaştım ve sayılar için üçüncü bir yığına başladım.

İşim bittiğinde kız kardeşime "Toplamda kırk beş parça" dedim. "On iki sayı, beş sesli harf, yirmi sekiz ünsüz." Konuşurken hareket ederek beş sesli harfi çıkardım - A, E, I, O ve U'dan birer tane. Bu bana bir tesadüf gibi gelmedi, bu yüzden ünsüzleri de çıkarmaya başladım - her harften bir tane, ta ki tüm alfabeyi geride yedi harf kalacak şekilde temsil edene kadar.

Libby'ye "Bunlar ekstralar" dedim. "Bir B, üç P ve üç Q." Aynı şeyi sayılar için de yaptım, birden dokuza kadar olan her rakamı çıkardım ve dikkatimi kalanlara çevirdim. "Üç dört" dedim. Sahip olduğum şeye baktım. "B, P, P, P, Q, Q, Q, dört, dört, dört."

Bunu birkaç kez tekrarladım. Aklıma bir cümle geldi: P'lerinize ve Q'larınıza dikkat edin . Bir süre bunun üzerinde oyalandım, sonra vazgeçtim. Neyi göremiyordum?

Libby, "Ben tam olarak bir roket bilimcisi değilim," diye kendini savundu, "ama o mektuplardan sözcükler çıkarabileceğini sanmıyorum."

Sesli harf yok. Yeniden başlamayı, harflerle farklı bir şekilde oynamayı düşündüm ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. "Her birinden üç tane var" dedim. "B hariç."

B harfini aldım ve başparmağımla yüzeyini ovuşturdum. Neyi göremiyordum? P, P, P, Q, Q, Q, 4, 4, 4 - ama yalnızca bir B. Gözlerimi kapattım. Tobias Hawthorne bu bulmacayı benim için tasarlamıştı. Sadece çözülebileceğine değil, benim de çözebileceğime inanmak için bir nedeni olmalı . Milyarderin üzerimde tuttuğu dosya klasörünü düşündüm. Bir lokantada çalışmaktan satranç oynamaya kadar her şeyi yaparken çekilmiş fotoğraflarım.

Rüyamı düşündüm.

Ve sonra onu gördüm; önce zihnimde, sonra da göz kapaklarım tam önümde açıldı. P, Q, 4. Bu üçünü aşağı çektim ve işlemi tekrarladım. P, Q, 4. Geriye kalanları görünce kalbim boğazımda atıyor, sanki bir şelalenin kenarında duruyormuşum gibi küt küt atıyordu.

Libby'ye nefes nefese , "P, Q, B, dört" dedim.

"Krem peynirli krema ve siyah kadife korseler!" Libby yanıtladı. "Şu anda sadece rastgele kombinasyonlardan bahsediyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. "Kod; kelimeler değil," diye açıkladım. "Bunlar satranç notasyonları; tanımlayıcı, cebirsel değil."

Annem öldükten sonra, Hawthorne adını duymadan çok önce, Harry olarak tanıdığım bir adamla parkta satranç oynamıştım. Toby Hawthorne. Babası bunu biliyordu; benim oynadığımı, kiminle oynadığımı biliyordu.

"Bu, senin ve rakibinin hareketlerini takip etmenin bir yolu," dedim Libby'ye, damarlarımda hızla dolaşan bir enerjiyle. "Bu -P-Q4- Vezir dördün piyonunun kısaltması. Bu yaygın bir açılış hamlesidir ve genellikle siyahın aynı hamleyi yapmasıyla karşılaşılır: Vezir dörde piyon. Daha sonra beyaz piyon Vezir'in dördüncü filine gider."

P-QB4.

"Yani," dedi Libby bilgece, "satranç."

"Satranç," diye tekrarladım. "Bu hamleye Vezir Gambiti deniyor. Beyaz oynayan kişi ikinci piyonu feda edilecek bir pozisyona sokar, bu yüzden bu bir kumar olarak kabul edilir."

"Neden bir parçayı feda edesin ki?" Libby sordu.

Milyarder Tobias Hawthorne'u, Toby'yi, Jameson, Grayson, Xander ve Nash'i düşündüm. "Kurulun kontrolünü ele geçirmek için" dedim.

Buna daha fazla anlam katmak cazip geliyordu ama oyalanamadım. BEN Artık ilk ipucunu elde etmiştim. Bu beni bir başkasına yönlendirecekti. Yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" Libby arkamdan seslendi. "Peki Jameson'ın bizimle orada buluşmasını mı istiyorsun? Yoksa Max mi?"

"Oyun odası." İkinciye cevap vermeden önce kapıya ulaştım Bu sorunun yarısı midemin burkulmasıyla ilgiliydi. "Ve Max'e de evet."

BÖLÜM 26

Duvarlar boyunca yerleşik raflar sıralanmıştı ve hepsi oyunlarla dolup taşıyordu.

"Sizce Hawthorne'lar hepsini oynadı mı?" Max, Libby'ye ve bana sordu.

O raflarda yüzlerce, belki de binlerce kutu vardı.

"Her biri" dedim. Hawthorne'u kazanmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Eğer şu anda sahip olduğumuz şey -eğer şu anda sahip olduğumuz her şey- Grayson'la benim aramda yeni bir rekabet, bir oyun gibi hissetmeye başlarsa? Oynamamak için kendime güvenmiyorum.

O kapıyı aklımdan çarptım. "Satranç takımları arıyoruz" dedim, buna odaklanarak. "Muhtemelen birden fazla var. Ve biz bakarken..." En yakın arkadaşşıma keskin bir bakış attım. "Max bize Xander'ın durumu hakkında bilgi verebilir."

Onun romantik dramasının ön planda olması benimkinden daha iyi.

Max, "Xander'ın dahil olduğu her şey bir durumdur," diye ihtiyatlı davrandı. "O durumlarda uzmanlaşmıştır!"

En yakın raftaki kutuları tarayıp satranç takımlarını kontrol ettim. "Doğru." Kırılacağına bildiğim için bekledim.

"Bu yeni." Max çömelerek alt raflara baktı. "Mesela gerçekten yeni. Ve biliyorsun ki etiketlerden nefret ediyorum.

"Etiketleri seviyorsun," dedim ona, oyun sonrasında parmaklarımı kaydırarak. oyun. "Gerçekten birden fazla etiket üreticisine sahipsiniz."

Satranç takımı! Zafer kazanarak kutuyu raftan çektim ve aramaya devam ettim.

"Durum... Xander, ben. Eğlenceli . İlişkilerin eğlenceli olması mı gerekiyor?

Sıcak hava balonlarını, helikopterleri ve kumsalda çıplak ayakla dans etmeyi düşündüm.

"Demek istediğim, aslında hiçbir zaman bir erkekle ilk önce arkadaş olmadım," Max

devam etti. "Mesela kurguda bile arkadaşlardan sevgililere mi? Asla benim işim değil. Ben daha çok talihsiz bir trajediyim, doğaüstü ruh ikiziyim, aşıkların düşmanıyım. Epik, biliyor musun?"

Libby ona, "Hawthornes'tan daha destansı olamazsın," dedi ve sonra sanki kendini yakalamış gibi doğruldu, dikkatini tekrar rafa çevirdi ve iki numaralı satranç takımını çıkardı.

"İlk üniversite sınavıma girdiğimde Xander'ın ne yaptığını biliyor musun?" Max artık başıboş dolaşıyordu. "İşler romantikleşmeden önce mi? Bana bir kitap buketi gönderdi."

"Kitap buketi nedir?" Libby yanıtladı.

"Kesinlikle!" Max dedi. "Tam olarak anne faksı."

"Ondan hoşlanıyorsun," diye tercüme ettim. "Çok fazla."

"Diyelim ki en sevdiğim kinayeleri kesinlikle yeniden değerlendiriyorum." Maksimum ayağa fırladı, elinde tahta bir kutu tutuyordu. "Üç numara."

Sonuçta altı kişi vardı. Karton üzerine karalanmış, metale kazınmış veya tahtaya oyulmuş bir şey bulmak için kutuları karıştırdım. Hiç bir şey. Hiçbir parçanın eksik olmadığından emin olduktan sonra deri çantama uzanıp el fenerini çıkardım. Anlayabildiğim kadarıyla bu sadece normal bir el feneriydi ama Hawthorne'un yanında düzinelerce çeşit görünmez mürekkep olduğunu bilecek kadar uzun süre kalmıştım. Bu düşüncüyü aklımda tutarak altı satranç tahtasının her birine ışık tuttum. Daha sonra parçaları tek tek inceledim. Hiç bir şey.

Hayal kırıklığıyla başımı kaldırdım ve Grayson'ı kapı eşiğinde arkadan aydınlatılmış halde gördüm. Aklımda hâlâ onun Eve'e kolunu doladığını görebiliyordum. O ıslak. Umrunda değil.

Ayağa kalktım.

Grayson kuru bir sesle, "Xander seni arıyor," dedi. "Ben onu önerdim mesaj attı, ancak bunun hile olduğunu iddia ediyor."

Max bana döndü. "Xander benim havaalanına giden aracım."

Bundan nefret ediyordum. "Gitmen gerektiğine emin misin?" diye sordum, midemdeki korku ağırlaştı.

"Üniversitede başarısız olmamı, böylece şansımı mahvetmemi mi istiyorsun? lisansüstü-eğik-tıp-okul-eğik-hukuk-okulu?"

Uzun bir nefes verdim. "Oren seninle gelmesi için birini mi görevlendirdi?"

"Yeni korumamın gizli katmanları nedeniyle son derece huysuz olduğu konusunda bana güvence verildi." Max bana sarıldı. "Ara beni. Sürekli. Peki sen!" o

dedi dönüp Grayson'ın yanından geçerken. "Elmacık kemiklerini nereye nişan aldığına dikkat et dostum."

Ve böylece en iyi arkadaşım gitmişti.

Grayson sanki eşiğin hemen üzerinde görünmez bir çizgi varmış gibi kapı eşiğinde kaldı. "Bütün bunlar nedir?" diye sordu, önümde yayılan dağınıklığa bakarak.

Büyükbaban bana bir oyun bıraktı. Grayson'a bunu söylemedim. Yapamadım. Önce Jameson'ı bulup ona söylemem gerekiyordu .

Libby benim sessizliğimi çıkış işareti olarak algıladı ve Grayson'ın yanından hızla geçti.

"Dün gece Eve'le konuştum." Grayson beni zorlamamaya karar vermiş olmalı satranç takımlarında. "Zorlanıyor."

Ben de öyleydim. Jameson da öyleydi. O da öyleydi .

Grayson, "Toby'nin eski kanadını görmenin ona faydası olacağını düşünüyorum" dedi. Eve'in Hawthorne sırları hakkındaki yorumunu hatırladım. Hawthorne Evi'nde sırlarla dolu bir yer varsa o da Tobias Hawthorne'un yıllardır duvarlarla ördüğü ıssız kanattı.

Toby'nin senin için bir anlam ifade ettiğini biliyorum Avery. Grayson odanın içindeki görünmez çizgiyi geçerek bana doğru bir adım attı. "Eve'nin kanadını görmesine izin vermenin şimdiye kadar sadece senin olan bir şeye izinsiz giriş gibi hissedebileceğini hayal edebiliyorum."

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim ve tekrar satranç taşlarının arasına oturdum. "Bu iyi."

Grayson yeniden öne doğru ilerledi ve kollarını dizlerine dayayarak yanıma çömeldi, ceketi açıldı. "Seni tanıyorum Avery.

Ve bir yabancıнын Hawthorne House'a gelip ayaklarınızın altındaki toprağı tehdit etmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Ben onun için o kadar yabancıydım ki.

Bir ömür boyu anılarla dolu gibi gelen şeyleri geri iterek, Grayson'ın burada ve şimdiki zamanına odaklandım. "Seninle bir anlaşma yapacağım" dedim. Jameson bahis oynuyordu; Grayson anlaşmalıydı. "Bana nasıl olduğunu söylersen Eve Toby'nin kanadını gösteririm. Gerçekten nasılsın ?"

Bakışlarını başka yöne çevirmesini bekliyordum ama yapmadı. Gümüşü gri gözleri benimkilere kilitlenmişti, hiç kırılmıyor, hiç tereddüt etmiyordu. "Her şey acıtıyor." Yalnızca Grayson Hawthorne bunu söyleyebilir ve hâlâ tamamen kurşun geçirmez gibi görünebilir. "Her zaman acı veriyor Avery, ama yetiştirildiğim adamın nasıl biri olduğunu biliyorum."

BÖLÜM 27

Grayson'a Eve'i Toby'nin yanına götürebileceğini söyledim, o da bana bilgi verdi .

anlaşma bu değildi. Eve Toby'nin kanadını göstereceğimi söylemiştim . Havuza doğru gittiğinden derinden şüpheleniyordum.

Çantamı toplayıp yanıma alarak pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Toby'nin kanadı görüş alanına girdiğinde Eve'in hızı yavaşladı. Hala moloz vardı yaşlı adamın onlarca yıl önce ördüğü tuğla duvardan görülebiliyor.

Eve'e, "Tobias Hawthorne, Toby'nin ortadan kaybolduğu yaz bu kanadı kapattı," dedim. "Toby'nin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimizde buraya ipucu aramaya geldik."

"Ne buldun?" diye sordu Eve, biz konuşurken ses tonunda huşuya benzer bir şey vardı. Tuğla kalıntıların arasından geçerek Toby'nin giriş salonuna adım attı.

"Birkaç şey." Bilmek istediği için Eve'i suçlayamazdım. "Başlangıç olarak bu." Mermer döşemelerden birinin serbest bırakılmasını tetiklemek için diz çöktüm. Altında metal bir bölme vardı; boştu ama metalin üzerine kazınmış bir şiir vardı.

"'Bir Zehir Ağacı'" dedim. "William Blake adlı bir şair tarafından yazılmış bir on sekizinci yüzyıl şiiri."

Eve dizlerinin üzerine çöktü. Elini şiirin üzerinde gezdirip okudu nefes almadan veya nefes vermeden sessizce.

"Uzun lafın kisası," dedim, "genç Toby öfke duygusuyla ve bunu saklamanın maliyetiyle özdeşleşiyormuş gibi görünüyordu."

Eve cevap vermedi. Parmakları şiirin üzerinde, gözleri hiç kırılmadan orada öylece kaldı. Sanki tüm dünya gibi ben de onun için varlığını kaybetmiştim.

Başını kaldırıana kadar en az bir dakika geçmişti. "Özür dilerim" dedi, sesi titreyerek. "Az önce Toby'nin kendini bu şiirle özdeşleştirmesi hakkında söylediklerin beni tarif ediyor olabilirdin. Onu tanıımıyordum bile

şiiiri severdim." Ayağa kalktı ve kanadın geri kalanını da alarak üç altmış yaşına geldi. "Başka ne?"

"Şiirin başlığı bizi Toby'nin kitaplığında hukuki bir metne götürdü," dedim, hava anılarla doluydu. "Zehirli ağaç doktrininin meyveleriyle ilgili bir bölümde, Toby'nin kaçmadan önce arkasında bıraktığı şifreli bir mesaj bulduk; başka bir şiir, kendi yazdığı bir şiir."

"O ne dedi?" diye sordu Eve, ses tonu neredeyse telaşlıydı. "Toby'nin şiiri mi?"

Bu sözcükleri o kadar sık tekrarlamıştım ki, onları ezbere biliyordum.

"Sırlar, yalanlar, nefret ettiğim her şey. Ağaç zehirdir, görmüyor musun? S, Z ve beni zehirledi. Çaldığım deliller en karanlık delikte. Işık her şeyi açığa çıkaracak, şunu yazıyorum..."

Şiirde olduğu gibi ben de uzaklaştım. Eve'in bunu benim için bitirmesini bekliyordum. Hem Jameson'un hem de benim bildiğimiz kelimeyi sonuna kadar doldurun. Duvar.

Ama o yapmadı. "Çaldığı kanıtla ne demek istiyor?" Eve'in sesi Toby'nin boş süitinde çınladı. "Neyin kanıtı?"

"Evlat edinilmiş sanırım" dedim. "Duvarlarında görünmez mürekkeple yazılmış bir günlük tutuyordu. Biz onları okuduğumuzdan beri bu odada hala bazı siyah ışıklar var. Onları açacağım ve ışıkları kapatacağım.

Eve ben yapamadan beni durdurmak için uzandı. "Bu kısmı tek başıma yapabilir miyim?"

Bunu beklemiyordum ve ani tepkim hayır oldu.

Burada olmaya benim kadar senin de hakkın olduğunu biliyorum Avery, hatta daha fazlası. Burası senin evin, değil mi? Ama ben sadece..." Eve başını salladı, sonra aşağıya baktı.

"Anneme benzemiyorum." Saçlarının uçlarını parmaklarıyla okşadı. "Ben çocukken saçlarımı kısa tutardım; bu çirkin, düzensiz kase kesimlerini kendisi yapardı. Bunu, onunla uğraşmak istemediği için yaptığını söyledi ama yaşımla ilerledikçe, saçlarıma kendim bakmaya başladığımda ve saçlarımı uzattığım zaman, saçımı kısa tuttuğunu söyledi çünkü hayır Ailemizde bir başkasının da benimki gibi saçları vardı." Eve nefes aldı. "Kimsenin benimki gibi gözleri yoktu. Veya özelliklerimden tek bir tanesi. Kimse benim gibi düşünmedi, benim sevdiğim şeyleri sevmeyi ya da bazı şeyleri aynı şekilde hissetmedi." Yuttu. "On sekizime bastığım gün taşındım. Eğer yapmasaydım muhtemelen beni dışarı atacaklardı. Birkaç ay sonra kendimi orada bir ailemin olabileceğine ikna ettim. Postayla gönderilen DNA testlerinden birini yaptım. Ama... eşleşme yok."

Hawthorne'un uzaktan bile yakınında bulunan hiç kimse DNA'sını bu veritabanlarından birine teslim etmezdi. "Toby seni buldu," diye Eve'e nazikçe hatırlattım.

Başını salladı. "O da bana pek benzemiyor. Ve tanınması zor bir insan. Ama bu şiir..."

Ona başka bir şey söyletmedim. "Anladım" dedim ona. "Bu iyi."

Kapıdan çıkarken annemi ve birbirimize benzediğimiz tüm yönleri düşündüm. Bana dayanıklılığımı vermişti. Gülüşüm. Saçımın rengi. Kalbimi koruma eğilimi ve bu korumalar bir kez düştüğünde, şiddetli, derinden, pişmanlık duymadan sevme yeteneği.

Korkusuz.

BÖLÜM 28

Jameson'ı tırmanma duvarında buldum . O, köşelerin olduğu tepedeydi.

hain oldu, bedeni sırf irade gücüyle duvara yapıştı.

"Büyükbaban bana bir oyun bıraktı" dedim. Sesim yüksek değildi ama etkileyiciydi.

Jameson bir an bile tereddüt etmeden duvardan aşağı düştü.

O çok yüksekteydi. Aklımda onun yanlış yere indiğini gördüm. Kemiklerin kırıldığını duydum . Ama tıpkı onunla ilk karşılaştığımda olduğu gibi çömeldi.

Ayağa kalktığında daha kötü durumda olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum" dedim ona.

Jameson sırtıttı. "Annemin ilgisinden mahrum kalmış olmam mümkün kanamadığım sürece çocuktum.

"Skye kanaman olup olmadığını fark etti mi?" Diye sordum.

Jameson hafifçe omuz silkti. "Bazı zamanlar." Bir saniye kadar tereddüt etti, sonra öne doğru bir adım attı. "Dün gece için üzgünüm Mirasçı. Tahiti'yi aramadın bile .

"Özür dilemene gerek yok." dedim ona. "Bana, büyükbabanın, Eve'le tanışsak ve ne zaman tanışsak bana teslim edilmek üzere tasarladığı oyunu sor."

"Onu biliyor muydu?" Jameson bunu aklında tutmaya çalıştı. "olay örgüsü yoğunlaşıyor. Oyunda ne kadar ilerledin?"

"İlk ipucunu çözdüm" dedim. "Şimdi bir satranç takımı arıyorum."

Jameson otomatik olarak "Oyun odasında altı kişi var" diye yanıtladı.

"Hawthorne satrancı oynamak için bu kadar gerekir."

Hawthorne satrancı. Neden şaşırmadım? "Altısını da buldum. Başka bir yerde yedincinin olup olmadığını biliyor musun?"

"Ben bir tane bilmiyorum. " Jameson bana bir bakış attı: kısmen sorun, kısmen meydan okuma. "Ama Alisa'nın senin için yaptığı, ayrıntıları içeren dosya hâlâ duruyor mu?"

mirasın mı?"

Dosyanın dizininde bir giriş buldum: Satranç takımı, kraliyet. Gösterilen sayfayı çevirdim ve açıklamayı elimden geldiğince hızlı bir şekilde okuyarak okudum. Setin değeri neredeyse yarım milyon dolardı. Parçalar beyaz altından yapılmıştı ve neredeyse on bin adet siyah ve beyaz elmaslarla kaplanmıştı. Resimler nefes kesiciydi.

Bu satranç takımının olabileceği tek yer vardı .

"Ören," diye koridora seslendim, onun işitme mesafesinde bir yerde olacağını biliyordum. "Bizi kasaya götürmeni istiyorum."

Hawthorne kasasına en son gittiğimde Oren'a şaka yollu bir şekilde kraliyet mücevherlerinin içerip içermediğini sormuştum ve onun çok ciddi yanıtı şu olmuştu: Hangi ülkeye?

Duvarları kaplayan çelik çekmeceleri incelerken Jameson ve bana Oren, "Aradığınız şey burada değilse" dedi, "bazı parçalar saha dışında daha da güvenli bir yerde tutuluyor."

Jameson ve ben, çekmeceleri dikkatli bir şekilde açmaya çalıştık. Başka bir hafif metalle iç içe geçmiş parlak altından yapılmış bir asa gelinceye kadar hiçbir şeye bakmamayı başardım. Beyaz altın? Platin? Hiçbir fikrim yoktu ama gözüme çarpan malzemeler değildi. Bu asanın tasarımıydı. Metal işleri inanılmaz derecede karmaşıktı. Etkisi hassas ama tehlikeliydi. Güzellik ve güç.

"Çok yaşa Kraliçe" diye mırıldandı Jameson.

"Kraliçe Gambiti," dedim, aklım hızla karışıyordu. Belki bir satranç takımı aramıyorduk.

Ama ben bu düşünceyi daha fazla takip edemedim Jameson başka bir çekmeceyi açtı ve tekrar konuştu. "Mirasçı." Bu sefer ses tonunda farklı bir şeyler vardı.

Açtığı çekmeceye baktım. İşte on bin elmas böyle görünüyor. Her satranç taşı muhteşemdi; tahta mücevherlerle kaplı bir masaya benziyordu. Dosyaya göre kırk usta zanaatkar bu satranç takımını hayata geçirmek için beş bin saatten fazla zaman harcamıştı ve öyle görünüyordu.

"Bu onuru sen mi yapmak istiyorsun, Mirasçı?"

Bu benim oyunumdu. Üzerime tanıdık, heyecan verici bir his geldi, beyaz piyonlardan başlayarak şaha kadar her taşı inceledim. Daha sonra aynı şeyi siyah pırlantalarla parıldayan siyah parçalarla da yaptım.

Siyah vezirin alt kısmında bir dikiş vardı. Eğer aramamış olsaydım olsaydı, onu görmezdim. Jameson'a "Büyüteciye ihtiyacım var" dedim.

"Bir kuyumcu büyüteci ne dersin?" diye karşılık verdi. "Bir tane olmalı buralarda bir yerlerde."

Sonunda bir tane buldu: Sapı olmayan, sadece silindirik çerçeveli küçük bir mercek. Siyah vezirin altına bakmak için büyüteci kullanmak bana dikiş olarak gördüğüm şeyin aslında bir boşluk olduğunu söyledi, sanki birisi parçanın altına kağıt inceliğinde bir çizgi kesmiş gibi. Ve o boşluktan bakarken bir şey gördüm.

"Büyüteçle birlikte başka kuyumcu aletleri de var mıydı?" Jameson'a sordum.

Bana getirdiği en küçük dosya bile boşluğa tam olarak sığmadı ama ben ucu içeri sokmayı başardı ve bir şeye takıldı.

"Cımbız?" Jameson omzunu benimkine sürterek teklif etti.

Dosya. Cımbız. Büyüteç.

Dosya. Cımbız. Büyüteç.

Nihayet başarabildiğimde şakaklarımdan ter akıyordu.

cımbızı bir şeyin kenarına kilitleyin. Siyah bir kağıt şeridi.

Jameson'a "Onu yırtmak istemiyorum" dedim.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Yapmayacaksın."

Yavaşça, titizlikle şeridi çıkardım. Bir fal kurabiyesinin içine sıkıştırılmış bir faldan daha büyük değildi. Altın mürekkep sayfayı işaretliyordu; el yazısını çok iyi tanıyordum.

Tobias Hawthorne'un bana daha önce bıraktığı tek mesaj üzgün olduğuydu. Şimdi buna iki kelime daha ekleyebilirim.

Jameson'a döndüm ve yüksek sesle okudum: "Nefes alma."

BÖLÜM 29

Bir kişi dehşete düştüğünde veya dehşete düştüğünde nefes almayı bıraktı. Saklandıkları ve herhangi bir sesin onları ele verebileceği zamanlar. Etraflarındaki dünya yanarken, hava dumanla kaplanmıştı.

Jameson ve ben Hawthorne Evi'ndeki her duman dedektörünü araştırdık.

"Gülüyorsun," dedim ona, sonuncusunda hiçbir sonuç çıkmayınca hoşnutsuz bir halde.

"Meydan okumayı severim." Jameson bana onun için bir meydan okuma olduğumu hatırlatan bir bakış attı. "Belki de cumartesi sabahları için nostaljik hissediyorum. Çocukluğum hakkında ne söylerseniz söyleyin ama asla sıkıcı olmadı."

Balkona dönüp düşündüm. "Kendine karşı konulmayı umursamadın Kardeşler?" Diye sordum. Grayson'a karşı mı? "Rekabet etmeye zorlanmak mı?"

Jameson, "Cumartesi sabahları farklıydı" dedi. "Bulmacalar, heyecan, yaşlı adamın ilgisi. Biz o oyunlar için yaşadık . Belki Nash değil ama Xander, Grayson ve ben. Hatta Gray bazen oyunlar mükemmelliği ödüllendirmediği için kendini serbest bırakıyordu. O ve ben en azından sonuna kadar Nash'e karşı takım halinde çalışırdık. Büyükbabamızın yaptığı diğer her şey -bize verdiği her şey, bizden beklenen her şey- Hawthornes'un yeni neslini olağanüstü bir hale getirmekle ilgiliydi. Ama cumartesi sabahları oynanan o oyunlar bize zaten öyle olduğumuzu göstermekle ilgiliydi ."

Olağanüstü, diye düşündüm. Ve bir şeyin parçası. Siren buydu Tobias Hawthorne'un oyunlarının çağrısı.

"Sence büyükbaban bu oyunu bana bu yüzden mi bıraktı?" Diye sordum.

Milyarder oyunumun ancak ve ancak Eve ile tanışırsam başlamasını ayarlamıştı. O ortaya çıktığı anda beni seçme konusundaki yüce kararını sorgulamaya başlayacağımı biliyor muydu? Bana neler yapabileceğimi mi göstermek istiyordu?

Olağanüstü olduğumu mu?

"Sanırım," diye mırıldandı Jameson, bu sözlerin tadını çıkararak, "büyükbabam öldüğünde üç oyunu geride bıraktı, Mirasçı. Ve ilk ikisi de bize onun neden seni seçtiğine dair bir şeyler anlattı."

Nefes almayın. O gece ipucunu çözemedik. Ertesi gün pazartesiydi. Oren benim tarafımda kaldığı sürece okula gitmeme izin verdi. Hasta olduğumu bildirip evde kalabilirdim ama yapmadım. Oyunumun etkili bir dikkat dağıtma aracı olduğu kanıtlanmıştı ama Toby hâlâ tehlikede idi ve hiçbir şey beni bundan uzun süre uzak tutamazdı.

Okula gittim çünkü rakibimin köpekler gibi üzerime çok nazik bir şekilde saldırdığı paparazzilerin başım dik bir şekilde fotoğrafımı çekmesini istiyordum.

Toby'yi götüren kişinin benim moralimin bozuk olmadığını anlamasını istedim. Bir sonraki lanet hamlesini yapmasını istedim.

Ücretsiz modlarımı Arşiv'de, kütüphaneye hazırlık okulunda geçirdim . Rebecca'nın geldiği uzun hafta sonu boyunca görmezden geldiğim matematik ödevimi neredeyse bitirmiştım. Oren onun geçmişine izin verdi.

"Thea'ya söyledin." Rebecca bana doğru yaklaştı.

"Bu o kadar da kötü bir şey mi?" Güvenli bir mesafeden sordum.

Rebecca , "O acımasız," diye mırıldandı.

Bunu kanıtlayan Thea, arkasındaki kapı eşiğinde belirdi. "Acımasızlıktan hoşlandığın izlenimine kapılmıştım ." Bu koşullar altında bu sesi cilveli bir şekilde söyleyebilen tek kişi Thea'ydı.

Rebecca gönülsüzce kız arkadaşının gözlerine baktı. "Ben de öyle."

Thea , "O halde bu kısmı seveceksin ," dedi. "Çünkü bu, bununla savaşmayı bırakacağın, benimle kavga etmeyi bırakacağın, bu konuşmadan kaçmayı bırakacağın ve kendini bırakacağın kısım."

"İyi Thea."

Thea ona acıyla, "Değilsin," dedi. "Ve öyle olmak zorunda değilsin, Bex.

Artık iyi olmak senin işin değil .

Rebecca'nın nefesi kesildi.

Varlığımın ne zaman gerekli olmadığını biliyordum. "Gideceğim" dedim ama ikisi de beni duymuyor gibiydi. Koridorda bir ofis görevlisi bana müdürün ofisinin beni aradığı bilgisini verdi.

Müdürün ofisi mi? Düşündüm. Okul müdürü değil mi?

Oraya giderken Ören'le sohbet ettim. "Birinin okula bıçağımla ilgili ihbarda bulunduğunu mu düşünüyorsun?" Milyarlarca doları miras almanın eşiğindeki öğrencilere gelince, özel okulların silah politikalarını ne kadar ciddiye aldıklarını merak ettim. Ama Oren ve ben ofise vardığımızda sekreter beni neşeli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Avery." Bir paket uzattı; zarf değil, bir kutu. Adım üstte tanıdık, zarif bir yazıyla yazılmıştı. "Bu senin için teslim edildi."

BÖLÜM 30

Oren pakete el koydu. Onu geri alana kadar saatler geçti ve Bunu yaptığımda Hawthorne Evi'nin duvarlarının içine güvenli bir şekilde yerleşmiştim ve Eve, Libby ve tüm Hawthorne kardeşler dairesel kütüphanede bana katılmışlardı.

Oren, "Bu sefer not yok" dedi. "Sadece bu."

Mücevher kutusuna benzeyen şeye baktım: kare şeklinde, elimden biraz daha büyük, muhtemelen antika. Ahşap koyu kiraz rengindeydi. Kenarları ince bir altın çizgi çevreliyordu. Kapağı açmaya gittiğimde kutunun kilitli olduğunu fark ettim.

"Şifreli kilit." Oren, çiftler halinde gruplandırılmış altı kadranın bulunduğu kutunun ön kenarına doğru başını salladı. "Yakın zamanda eklendi sanırım. Zorla açmayı düşündüm ama koşullar göz önüne alındığında mücevher kutusunun bütünlüğünü korumak bir öncelik gibi görünüyordu."

İki zarftan sonra, Toby'yi kaçıran kişinin bu sefer bir paket göndermiş olması, gerilimi tırmandırıyormuş gibi geldi. O mücevher kutusunun içinde ne bulabileceğimi düşünmek istemedim. İlk zarfta disk vardı, ikincisinde ise dövülmüş Toby'nin resmi vardı. Kanıtlara gelince, risklerin hatırlatılmasına, burada gücün kimin elinde olduğuna dair bir hatırlatmaya kadar...

Kaçıranın parçaları göndermeye başlaması ne kadar sürer?

"Kombinasyon sadece bir kombinasyon olabilir." Jameson kutuya sanki içeri görebiliyormuş gibi baktı. "Fakat sayıların kendilerinin de bir ipucu olma ihtimali de var."

"Paket okula mı gönderildi?" Grayson'ın bakışları keskindi. "Ve müdürün ofisine kadar ulaştı öyle mi? Bunu gönderen kişi, Ülke Günü güvenlik protokollerini nasıl aşacağını biliyor."

Bu başlı başına bir mesaj gibi görünüyordu: Bunu gönderen kişi bana ulaşabileceklerini bilmemi istiyordu.

Oren sakın bir tavırla, "En iyisi olur," dedi. "Eğer evde kalmayı planlıyorsan

Birkaç günlüğüne okuldan uzak kalacağım Avery."

Nash, "Sen de Xan," diye ekledi.

"Peki birinin bizi kaçmaya ve saklanmaya zorlamasına izin mi vereceğiz?" Öfkeyle bir Oren'a, bir Nash'e baktım. "HAYIR. Bunu yapmayacağım.

"Sana ne diyeceğim evlat." Nash başını yana eğdi. "Biz savaşacağız BT. Sen ve ben. Kazanan kuralları koyar, kaybeden ise bu konuda sızlanmaz."

"Nash." Libby ona sitem dolu bir bakış attı.

"Eğer bundan hoşlanmıyorsan Lib, güvenliğine ilgili düşüncelerimi de sevmeyeceksin ."

"Oren ve Nash haklılar Mirasçı." Jameson'un eli benimkine doğru ilerledi. "Riske değmez."

Jameson Hawthorne'un bu sözleri hayatında daha önce hiç söylemediğinden oldukça emindim.

"Hepiniz tartışmayı bırakabilir misiniz?" diye sordu Eve, sesi yüksek ve özlüydü. "Onu açmalıyız. Şu anda. İnsanca mümkün olduğu kadar çabuk o kutunun içine girmeliyiz ve—"

Grayson, "Evie," diye mırıldandı. "Dikkatli olmamız lazım."

Evie mi?

Jameson, "Bir kez olsun," dedi, "Gray'e katılıyorum. Dikkatli olmak buradaki en kötü fikir değil."

Bu da Jameson'a benzemiyordu.

Xander, Oren'a döndü. "Bu kutunun patlamayacağından ne kadar eminiz? onu açtığımız anda?"

"Çok" diye yanıtladı Ören.

Her ne kadar istemesem de kendime bir sonraki soruyu -soruyu- sormaya zorladım . "İçeride ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Röntgenlere bakılırsa," diye yanıtladı Oren, "bir telefon."

Sadece bir telefon. Uyuşmuş bir uzvun tekrar geri geldiğini hissetmek gibi, yavaşça üzerime bir rahatlama geldi. "Bir telefon." dedim yüksek sesle. Bu, Toby'yi kaçıran kişinin aramayı planladığı anlamına mı geliyordu?

Cevap vermezsem ne olur?

Bu soru üzerinde oylanmama izin vermedim. Bunun yerine dikkatimi tekrar çocuklara çevirdim. "Sen Hawthornes'sun. Şifreli kilidin nasıl kırılacağını kim bilebilir?"

Cevap hepsiydi. On dakika içinde şu kombinasyonu elde ettiler: on beş, on bir, otuz iki. Tık sesiyle açıldığında Oren kapıyı aldı.

kutuyu inceledim, içeriğini inceledim ve tamamını bana teslim etti.

Kutunun içi koyu kırmızı kadifeyle kaplıydı. Kumaşın içinde bir cep telefonu duruyordu. Telefonu alıp ters çevirdim, sıra dışı bir şey aradım, sonra dikkatimi dokunmatik ekrana çevirdim.

Kutuyu şifre olarak açan kombinasyonun aynısını denedim. On beş.

11. Otuz iki.

"Ben varım" dedim. Telefondaki simgelere tek tek tıkladım.

Fotoğraf rulosu boştu. Hava durumu uygulaması yerel hava durumuna ayarlandı.

Harita fonksiyonunda kayıtlı hiçbir not, mesaj veya konum yoktu.

Saat uygulamasının altında geri sayan bir zamanlayıcı buldum.

12 SAAT, 45 DAKİKA, 11 SANİYE...

Başımı kaldırıp diğerlerine baktım, zamanlayıcının her tik takını beynimin çukurunda hissediyordum. karın. Eve ne düşündüğümü söyledi. "Sıfıra ulaştığında ne olur?"

Midem kasılırken Toby'yi ve bu kutuda bulamadıklarımı düşündüm . Jameson önüme adım attı, yeşil gözleri sabit bir şekilde benimkilerdeydi. "Şimdilik zamanlayıcıyı unut, Mirasçı. Ana ekrana geri dönün."

Yaptım ve öfkeyle telefonun geri kalanını kontrol ettim. Üzerinde müzik yüklü değildi. İnternet tarayıcısının ana ekranı bir arama motoruydu; orada özel bir şey yoktu. Takvime tıkladım. Salı günü sabah altıda başlayacak bir etkinlik vardı. Zamanlayıcı sıfıra ulaştığında fark ettim.

Takvim girişinde söylenen tek şey Niv'di . Diğerlerinin okuyabilmesi için telefonu çevirdim.

"Niv?" dedi Xander alnını kırıştırarak. "Belki bir isim? Veya son iki harf bir Roma rakamı olabilir."

"N-dört." Grayson kendi telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Mektubu ve rakamı araştırdığımda karşıma çıkan ilk iki şey federal bir form ve fentermin hidroklorür adı verilen bir ilaç; görünüşe göre iştah bastırıcı."

Bunu kafamda evirip çevirdim ama bir anlam veremedim. "Ne tür bir federal biçim?"

Eve, Grayson'ın omzunun üzerinden okuyarak, "Finansal bir konu," diye yanıtladı. "Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu. Yatırım şirketleriyle bir ilgisi olabilir mi?"

Yatırım. Orada bir şey olabilir.

"Başka ne?" Nash kelimeleri ağzından kaçırdı. " Her zaman bir şeyler vardır

başka."

Bu tam olarak bir Hawthorne oyunu değildi ama hileler aynıydı. E-posta simgesine tıkladım, ancak bu işlevin ayarlanmasıyla ilgili talimatların yer aldığı bir bilgi istemi ortaya çıktı. Sonunda telefonun çağrı kaydına gittim. Boş. Sesli mesajlara tıkladım. Hiçbiri. Bir tıklama daha beni telefonun rehberine götürdü.

Bu telefonda tam olarak tek bir numara kayıtlıydı. Adı öyleydi altında saklanan şey BENİ ARAYIN.

Derin bir nefes aldım.

Jameson "Bırak ben yapayım" dedi. "Seni her şeyden koruyamam Mirasçı ama seni bundan koruyabilirim."

Jameson genellikle korumayla ilişkilendirdiğim Hawthorne değildi.

Hayır, dedim ona. Paket bana gönderilmişti . Kimsenin benim için bunu yapmasına izin veremezdim, onun bile. Kimse beni durduramadan Ara tuşuna basıp hoparlöre ayarladım. Birisi telefonu açana kadar ciğerlerim nefes almayı reddetti.

"Avery Kylie Grambs." Cevap veren ses erkekti, derin ve pürüzsüzdü ve neredeyse aristokratik bir tonlamaya sahipti.

"Bu kim?" diye sordum, kelimeler ağzımdan çok sıkı çıkıyordu.

"Bana Luka diyebilirsin."

Luke. İsmi zihnimde yankılanıyordu. Hattın diğer ucundaki kişinin sesi pek genç değildi ama yaşını tahmin etmek imkansızdı. Tek bildiğim onunla daha önce hiç konuşmadığımdı. Eğer bilseydim bu sesi tanırdım.

"Toby nerede?" Ben talep ettim. Yanıt olarak yalnızca bir kıkırdama aldım.

"Ne istiyorsun?" Cevapsız. "En azından bana onun hâlâ elinde olduğunu söyle."

Hala iyi olduğunu.

Ses, "Birçok şeyim var" dedi.

Telefonu o kadar sıkı tuttum ki elim zonklamaya başladı, kontrolümün son kısıntılarına da tutundum. Akıllı ol Avery. Onu konuştur. "Ne istiyorsun?" Bu sefer daha sakın bir şekilde tekrar sordum.

"Merak mı ettin?" Luke kelimelerle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. "Güzel söz, meraklı," diye devam etti, sesi kadife gibiydi. "Bu, bir şeyi öğrenmeye veya bilmeye istekli olduğunuz anlamına gelebilir, ancak aynı zamanda garip veya alışılmadık bir durum da olabilir. Evet, bu tanımın sana çok iyi uyduğunu düşünüyorum."

"Yani bu benimle mi ilgili?" Sıkıldım dişlerimin arasından sordum. "Merak etmemi mi istiyorsun?"

"Ben sadece yaşlı bir adamım" diye cevap geldi, "bilmecelere meraklı."

Eskimiş. Kaç yaşında? Bu soru üzerinde ya da Tobias Hawthorne'un torunlarının ölü milyarderden bahsettiği gibi onun da kendisinden söz etmesi üzerinde duracak zamanım yoktu.

Ne tür hastalıklı bir oyun oynadığını bilmiyorum, dedim sertçe.

"Ya da belki ne tür hastalıklı bir oyun oynadığımı tam olarak biliyorsundur."

Dudaklarının bıçak gibi keskin bir gülümsemeyle kıvrıldığını neredeyse duyabiliyordum.

"Kutu sende" dedi. "Telefon sende. Bir sonraki kısmı çözeceksin."

"Sonraki bölüm hangisi?"

Yaşlı adam "Tık tak" diye yanıtladı. "Zamanlayıcı bir sonraki görüşmemiz için geri sayıyor. O zamana kadar bana bir cevap bulamazsan Toby'nin başına geleceklerden hoşlanmayacaksın."

BÖLÜM 31

Ne öğrendik? Tehdide değil, buna odaklanmaya çalıştım.

zamanlayıcı geri sayıyor.

Toby'yi kaçıran kişi kendisinin yaşlı olduğunu söylemişti.

Bana tam isimle hitap etmişti.

Kelimelerle ve insanlarla oynadı. "Bilmeceleri seviyor," dedim yüksek sesle. "Ve oyunlar."

Bu tanıma uyan birini tanıyordum ama milyarder Tobias Hawthorne ölmüştü. Bir yıldır ölüydü.

"Tam olarak neyi anlamamız gerekiyor?" Grayson net bir şekilde sordu.

Refleks olarak Jameson'a baktım. "Bulunacak bir şey olmalı ya da şifreyi çöz," dedim, "tıpkı daha önceki teslimatlarda olduğu gibi."

Jameson, "Aynı bilmecenin bir sonraki kısmı," diye mırıldandı, zihinlerimiz meşguldü.

senkronize edin.

Eve ikimizin arasına baktı. "Ne bilmecesi?"

"Bilmece" dedi Jameson. "Kim o? Bunu neden yapıyor? İlk iki ipucu çözülebilecek kadar basitti. Bu taksitle çitasını yükseltti."

"Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyız" dedim. "Kutu ya da paketle ilgili bir ayrıntı ya da—"

"Telefon görüşmesini kaydettim" Xander telefonunu kaldırdı. "Söylediği bir şeyde bir ipucu olması ihtimaline karşı. Onun ötesinde..."

Jameson, "Kombinasyonumuz var," diye tamamladı. "Ve takvim girişi."

"Niv," dedim yüksek sesle. İçgüdüsel olarak kutuda gizli bölme olup olmadığını kontrol ettim. Hiç yoktu. Telefonda başka hiçbir şey yoktu, Toby'yi kaçıran kişiyle konuşmamı ikinci kez dinlediğimizde ortaya çıkan hiçbir şey yoktu. Veya üçte biri.

"Ekibiniz aramayı takip edebiliyor mu?" İleriyi düşünmeye çalışarak Oren'a sordum: bu soruna her yönden yaklaşmaya çalışıyorum. "Numaramız elimizde."

"Deneyebilirim," diye yanıtladı Oren düz bir sesle, "ama rakibimiz görüldüğünden çok daha az zeki değilse, numara kayıtsızdır ve çağrı bir telefon kulesinden değil, internet üzerinden yönlendirilmiştir ve sinyal bin IP'ye bölünmüştür. adresler dünyanın her yerinde yankılanıyor."

Boğazım düğümlendi. "Polis olayı tespit etmeye yardım edebilir mi?"

Eve, "Polisi arayamayız," diye fısıldadı. "Toby'yi öldürebilir."

Oren, "Güvenilir bir polis bağlantısına ayrıntılı bilgi verilmeden gizli soruşturmalar yapılabilir" dedi. "Maalesef en güvendiğim üç kişi yakın zamanda transfer edildi."

Bunun tesadüf olmasına imkan yoktu. Ticari çıkarlarıma saldırılar. Güvenlik ekibimi parçalamaya çalışıyor. Paparazziler her hareketime müdahale ediyor. Polis bağlantıları aktarıldı. Alisa'nın aradığımızı söylediği şeyi düşündüm. Varlık. Güç. Bağlantılar.

"Kaydı tekrar oynat" dedim Xander'a.

BHFF'im istediğimi yaptı ve bu sefer konuşma bittiğinde Jameson Grayson'a baktı. Avery'nin ona Luke diyebileceğini söyledi. Adının Luke olduğu söylenemez."

"Önemi var?" Diye sordum.

Grayson Jameson'un bakışlarını tuttu. "O olabilir."

Eve bir şeyler söylemeye başladı ama çalan telefonun sesi onu susturdu. Kullanılabilir telefon değildi. O benimdi. Gözlerim arayan numaraya kaydı. Thea.

Cevap verdim. "Şu anda biraz meşgulüm Thea."

"Bu durumda önce kötü haberi mi istersiniz, yoksa gerçekten kötü haberi mi?"

"Rebecca mı..."

"Birisi Eve'in Hawthorne'un kapılarının önünde duran bir resmini almış

Ev. Az önce canlı yayına geçti."

ürktüm. "Bu kötü haber miydi yoksa..."

Thea, "İnternetin en büyük dedikodu sitesinde, Emily'nin bir resmi ve Emily Laughlin'in Grayson ve Jameson Hawthorne tarafından öldürüldüğüne dair söylentilerin ifşa edilmesiyle birlikte" yayına girdi, diye devam etti.

BÖLÜM 32

Önce Alisa'ya mesaj attım . Bunun gibi skandallarla uğraşmak işinin bir parçasıydı. Haberi çocuklara ve Eve'e vermek daha zordu. Kelimeleri söylemek için ağzımı zorlamak bileğimi kırıyormuşum gibi hissettirdi. Bir anlık yanlışı. Hasta bir çıtırtı. Şok. Daha sonra şok geçti.

Nash, "Bu saçmalık," dedi. Bir nefes aldı, sonra ayırt etmeye başladı gözleri kardeşlerinin üzerinde. "Jamie mi? Gri?"

"Ben iyiyim." Grayson'ın yüzü taş gibiydi.

"Ve kardeş ilişkimizdeki genel üstünlüğüme uygun olarak," Jameson biraz fazla keskin olan alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "İyiden de iyiyim."

Bu Luke'un işiydi. Bu olmak zorunda.

Eve telefonunda dedikodu sitesini açtı. Ona baktı. Kendi resmi. Emily'nin.

Toby'nin kanadında bana ailesinden hiç kimseye benzemediğini söylediği o anı hatırladım.

"Neden onu öldürdüğünü söylüyorsun?" diye sordu Eve, sesi tizdi. Kafasını telefonundan kaldırmadı ama bu soruyu kime yönelttiğini biliyordum ile.

Grayson, "Çünkü" diye yanıtladı, sesi keskindi, "yaptık."

Nash, "Deli gibi yaptın," diye yemin etti. Geri kalanımıza baktı.

"Kötü dövüşmenin kuralı nedir?" O sordu. Kimse cevaplamadı. "Gri? Jamie mi?" Bakışlarını bana çevirdi.

"Kötü dövüşmek diye bir şey yoktur," dedim alçakgönüllü bir şekilde, "eğer kazanırsan." Kazanmak istedim. Toby'yi geri almak istedim. Onu kaçıran piçi - Jameson'a, Grayson'a ve Eve'e bunu yapan piçi - alt etmek istiyordum.

"Kirli dövüşmek mi?" Eve sonunda başını web sitesinden kaldırıp sordu. "Dır-dir buna ne diyorsun? Yüzüm her yerde olacak.

Bu tam olarak Toby'nin istemediği şeydi .

"Parıltılı top" dedi Xander.

Ona bir bakış attım. Bu gerçekten hafifliğin ya da ışıltıların zamanı değildi.

Xander, "Buradaki parıltılı bir top," diye tekrarladi. "Oyunun ortasında birini patlatırsanız büyük bir karmaşa yaratırsınız. Her yere ulaşan, her şeye yapışan tür."

Grayson'ın ifadesi sertleşti. "Ve siz onu temizlerken zamanınız azalıyor."

Libby nazikçe, " Sen temizlemeye çalışırken ," dedi. Bütün bunlar karşısında sessiz kalmıştı ama kız kardeşim fazlasıyla empati sahibiydi ve onların ne kadar sert darbe aldıklarını bilmek için Grayson'ı, Jameson'ı ve hatta Eve'i benim kadar tanımasına gerek yoktu.

"Bazı şeyler kolay temizlenmiyor," diye kabul etti Nash yavaş ve istikrarlı bir şekilde, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi gözleri Libby'ninkileri buldu. "Sonunda her şeye sahip olduğunu düşüneceksin. Herşey yolunda. Ve beş yıl sonra..."

Xander, "Grayson'ın banyosunda hâlâ parıltı var," diye bitirdi. Bunun bir metafor olmadığı hissine kapıldım.

"Bunu Luke yaptı," dedim. "Bunu o ayarladı. Patlamayı o patlattı. İstiyor dikkatimiz dağıldı." Zamanı kısaltmak istiyor. Kaybetmemizi istiyor.

Tik tak.

Eve telefonunu kapattı ve sertçe masaya fırlattı. "Parıltıyı boşver" dedi. "Zamanlayıcı sifıra ulaşırsa Toby'ye ne olacağını anlamak istemiyorum."

Hiçbirimiz yapmadık.

Xander, Luke'la olan konuşmayı tekrar dinletti ve işe koyulduk.

BÖLÜM 33

6 SAAT, 17 DAK, 9 SANİYE...

Artık saate bakmama bile gerek kalmayacaktı. Sadece biliyordum. Hiçbir yere varamıyorduk. Kafamı boşaltmaya çalıştım ama temiz havanın faydası olmadı. İhtiyacı olan insanlara isimsiz olarak para vermek işe yaramadı.

İçeri döndüğümde dairesel kütüphaneye tam Xander'ın telefonunun çaldığını duyduğum anda ulaştım. Pi sayısının ilk on iki rakamını zil sesi olarak kullanan tanıdığım tek kişi oydu. Alışılmışın dışında sessiz bir konuşmanın ardından telefonu bana getirdi.

"Max," dedi ağzından.

Telefonu aldım. "Dur tahmin edeyim." dedim kulağıma götürüp. "Haberleri gördün mü?"

"Sana bunu düşündüren ne?" Max yanıt verdi. "Ben sadece seni korumamın durumuyla ilgili bilgilendirmek için aradım. Piotr inatla bir tema şarkısı seçmeyi reddediyor ama bunun dışında koruma-koruma-ee ilişkimiz gayet iyi gidiyor."

Güvenliğe ihtiyaç duymayı hafife almayı Max'e bırakın. Benden dolayı. Eve'in sırf yardım için benden gelmek gibi kötü bir seçim yaptığı için dünyaya duyurulduğu hissine kapılmadığım gibi, kendimi sorumlu hissetmekten de kendimi alıkoyamıyordum .

Zarfların ve kutunun üzerinde benim adım yazıyordu. Luke'un ilgi odağı bendim ama bana yakın olan herkes hedef tahtasına düşebilir.

"Özür dilerim" dedim Max'e.

"Biliyorum" diye yanıtladı en yakın arkadaşım. "Ama endişelenme. Bir tema seçeceğim Onun için şarkı." Durdu. "Xander... top hakkında bir şeyler mi söyledi?"

Tüm hikaye, suyun yıkılmış bir barajı yıkması gibi patlak verdi: paket teslimatı, kutu, telefon, "Luke" ile yapılan arama ve onun ultimatomu.

Max, "Yüksek sesle düşünmesi gereken birine benziyorsun," dedi.
"İlerlemek."

Yaptım. Beynimin bu sefer söyleyecek farklı bir şey bulacağını umarak konuşmaya devam ettim. Takvimdeki etkinliğe vardım ve şöyle dedim: "Niv'in bir SEC formu olan N-dört'e referans olabileceğini düşündük. Tobias Hawthorne'un dosyalarını bulmak için saatler harcadık. Sanırım Niv bir isim ya da baş harfler olabilir ama—"

"Niv," diye tekrarladı Max. "NIV mi yazıldı?"

"Evet."

"NIV," diye tekrarladı. "Yeni Uluslararası Versiyondaki gibi mi?"

Başımı yan tarafa eğdim. "Neyin yeni uluslararası versiyonu?"

"KUTSAL KİTAP - ve şimdi resmi olarak Pazar okulunu açacağım şarkılar bütün gece döngü halinde çalıyor."

"İncil," diye tekrarladım ve birdenbire yerine oturdu. "Luke."

Max, "İkinci favori İncilim," diye belirtti. "Kalbimde her zaman bir John kızı olacağım."

Onu zar zor duydum. Beynim çok hızlı çalışıyordu, görüntüler yanıp sönüyordu zihnim, anı dilimleri birbiri ardına birikiyor. "Sayılar."

Jameson , kombinasyonun sadece bir kombinasyon olabileceğini söylemişti. Ancak sayıların kendilerinin de bir ipucu olma ihtimali de var.

"Hangi sayılar?" Max sordu.

Kalbim göğüs kafesime karşı şiddetle atıyordu. "On beş, on bir, otuz iki."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Max çok sevindi. "Bir Hawthorne bilmecesini çözmek üzere miyim?"

"Maks!"

"Luka kitabı" dedi, "on beşinci bölüm, on birinci ayetten otuz iki. Bu bir benzetme."

"Hangisi?" Diye sordum.

"Savurgan oğulun benzetmesi."

BÖLÜM 34

O gece hiçbirimiz üç saatten fazla uyumadık. Her versiyonu okuyoruz
Luka 15:11-32'nin her yorumunu, ona yapılan her atıfı bulabiliriz.

Zamanlayıcıda dokuz saniye kaldı. Sekiz. Geri sayımı izledim. Eve yanımda oturuyordu, ayakları vücudunun altına kıvrılmıştı. Libby diğer yanımdaydı. Oğlanlar ayaktaydı. Xander kayıt cihazını hazırlamıştı.

Üç. İki. Bir... Telefon

çaldı. Cevapladım ve herkesin duyabileceği şekilde hoparlöre ayarladım.
"Merhaba."

"Peki, Avery Kylie Grambs?"

Tam adımın kullanılması dikkatlerden kaçmadı. "Luka, on beşinci bölüm, onbirden otuzikiye kadar olan ayetler." Hatta sesimi sakın tuttum.

"Peki ya Luka, on beşinci bölüm, on birden otuz ikiye kadar olan ayetler?"

Onun için gösteri yapmak istemedim. "Bulmacanızı çözdüm. Toby'yle konuşayım."

"Çok iyi."

Sessizlik oldu ve sonra Toby'nin sesini duydum. Avery. Yapma..."

Cümlelerin geri kalanı kesildi. Midem bulandı. Öfke hissettim
bedenimin içinden kıvrılarak geçiyor. "Ona ne yaptın?"

"Bana Luka'nın on beşinci bölümünün on birden otuz ikinciye kadar olan ayetlerini anlat."

Toby'si var. Bunu onun yöntemiyle oynamalıyım. Yapabildiğim tek şey, düşmanımın eninde sonunda elini uzatacağını ummaktı. "Savurgan oğul mirasını erken istedi," dedim, hissettiğim duyguların hiçbirinin sesime yansımaya izin vermemeye çalışarak. "Ailesini terk etti ve kendisine verilen serveti çarçur etti. Ancak tüm bunlara rağmen döndüğünde babası onu kucakladı."

"Savurgan bir gençlik," dedi adam, "dünyayı dolaşan, nankör. Hayırsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazır. Ama eğer hafıza hizmet ediyorsa

Doğru, o hikayede üç karakter vardı ve sen sadece ikisinden bahsettin."

"Kardeş." Eve gelip yanıma geldi ve ben yapamadan konuştu.

"Yıllarca hiçbir karşılık almadan babasının yanında kaldı ve çalıştı."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik vardı. Ve ardından sözlü bir bıçak darbesi:

"Sadece mirasçı kadınla konuşacağım. Tobias Hawthorne'un seçtiği kişi ."

Eve sanki darbe yemiş gibi içine kapandı, gözleri ıslaktı.

taş gibi bir ifade. Hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

Kapatmış mıydı?

Paniğe kapıldım ve telefondaki tutuşum sıkılaştı. "Buradayım!"

"Avery Kylie Grambs, müsrif oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?"

Nefes ciğerlerimi terk etti. "Giden oğlum," dedim, hissettiğimden daha sakın bir ses tonuyla. "Geride kalan oğul. Ve babası."

"Neden bunun üzerinde düşünmüyorsun?" Uzun bir duraklama daha oldu ve sonra: "İletişime geçeceğim."

BÖLÜM 35

Düşünme şuna benziyordu: Libby kahve yapmaya gitti çünkü işler kötüye gitti, diğer insanlarla o ilgilendi. Grayson ayağa kalktı, takımının ceketini düzeltti ve hepimize sırtını döndü. Jameson bir panter gibi sinsice dolaşmaya başladı. Nash kovboy şapkasını çıkardı ve yüzünde uğursuz bir ifadeyle ona baktı. Xander odadan dışarı fırladı ve Eve başını ellerinin arasına aldı.

"Hiçbir şey söylememeliydim," dedi boğuk bir sesle. "Ama Toby'nin sözünü kestikten sonra..."

"Anlıyorum" dedim ona. "Ve eğer sessiz kaldı. Tamamen aynı yere varabilirdik."

"Tam olarak değil." Jameson tam önümde durdu. "Düşünmek Havva sözünü kestikten sonra ne söylediğini ve senden nasıl bahsettiğini."

"Mirasçı olarak," diye yanıtladım ve sonra gerisini hatırladım. "Tobias Hawthorne'un seçtiği kişi." Yutmuşum. "Savurgan Oğul, miras ve bağışlamayla ilgili bir hikaye."

Nash, "Toby'nin devasa bir bağışlama planının parçası olarak kaçırıldığını düşünen herkes," dedi, şakacılığı bu sözleri yumuşatmaya hiç yaramadı, "elinizi kaldırın."

Bütün ellerimiz aşağıda kaldı. "Bunun intikamla ilgili olduğunu zaten biliyoruz" Sert bir şekilde dedim. "Bunun kazanmakla ilgili olduğunu biliyoruz. Bu, çözmemiz gereken aynı lanet bilmecenin başka bir parçası."

Artık yerinde duramayan bendim. Öfke kaynamadı. Yandı.

Devasa ağaç gövdesinden oluşan masaya doğru ilerleyerek ellerimi sertçe masaya dayayarak, "Kendimizi çılgına çevirmemizi, üstünden tekrar geçmemizi istiyor," dedim. "Düşünmemizi istiyor. Peki ne anlamı var?" Tahtayı delmeye çok yaklaşmıştım. "Henüz işi bitmedi ve çözülmesini isteyene kadar bize bunu çözmek için ihtiyacımız olan şeyi vermeyecek."

İrtibatta olacağım. Düşmanımız kuyruğundan fare tutulmuş bir kediye benziyordu. Bana vuruyor, sonra beni serbest bırakıyor, eğer çok akıllı olursam onun elinden kurtulabileceğim yanılsamasını yaratıyordu, halbuki o benden hiç korkmuyordu.

Eve sessiz bir çaresizlikle, "Denemeliyiz" dedi.

"Eve haklı." Grayson bize, ona doğru döndü. "Rakibimizin bunun bizim anlama kapasitemizin ötesinde olduğunu düşünmesi , öyle olduğu anlamına gelmez."

Jameson ellerini masanın üzerindeki benimkilerin yanına koydu. "Diğer iki ipucu belirsizdi. Bu daha az. Bazen kısmi bilmeceler bile çözülebiliyor."

Ne kadar nafile hissettirse de, ne kadar kızgın olsam da haklıydılar. Denememiz gerekiyordu. Toby için bunu yapmak zorundaydık.

"Geri döndüm!" Xander odaya daldı. "Ve benim de dekorlarım var!" Elini dışarı uzattı. Avucunun içinde üç satranç taşı vardı: bir şah, bir at ve bir fil.

Jameson satranç taşlarına uzandı ama Xander elini savurdu. "Baba." Xander kralı salladı ve onu masanın üzerine bıraktı.

"Müsrif oğul." Şövalyeyi yere düşürdü. "Ve kalan oğlu."

Xander son parçayı masaya koyarken, "İnancını koruyan bir evlat olarak piskopos," yorumunu yaptım. "Güzel dokunuş." Üç parçaya baktım. Dünyayı dolaşan müsrif bir gençlik; nankör. O sesin anısı üzerime yağ gibi yapıştı. Hayırsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazır.

Şövalyeyi aldım. "Savurgan, israf anlamına gelir. Hepimiz genç Toby'nin nasıl biri olduğunu biliyoruz. Uyudu ve içerek ülkenin öbür ucuna gitti, üç kişinin ölümüne neden olan bir yangının sorumlusuydu ve onlarca yıl boyunca ailesinin onun öldüğünü düşünmesine neden oldu."

Jameson kralı kucağına alırken, "Ve tüm bunlara rağmen," diye düşündü, "büyükbabamız, müsrif oğlunu evinde ağırlamaktan başka bir şey istemiyordu."

Müsrif Toby. Tobias, baba.

Grayson, masa olarak bize katılmak üzere yürürken, "Geride sadece diğer oğul kalıyor," dedi. Nash de çevrede sadece sessiz bir Eve bırakarak daire çizdi. Grayson, "Sadakatle çalışan ve kendisine hiçbir şey verilmeyen kişi" diye devam etti.

Bu sözleri kendisi için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi söylemeyi başardı ama

Hikâyenin bu kısmı onun için -hepsi için- çok önemliydi. "Skye ile zaten konuştuk," dedim sadık evlat olan piskoposu kucağıma alırken. "Ama Skye, Toby'nin tek kardeşi değil."

Tobias Hawthorne'un daha yaşlı olduğunu görmediğim için bunu söylemekten bile nefret ediyordum. Kızını aylardır düşman olarak görüyor.

Jameson, benim ona ve yalnızca ona bağladığım türden bir yoğunlukla, "Bu Zara değil," dedi. "O, eğer isterse bunu başarabilecek kadar Hawthorne'dur, ancak telefon görüşmesindeki adamın bir aktör, bir paravan olduğuna inanmadığımız sürece, bu hikayedeki üçüncü oyuncunun kim olduğunu biliyoruz."

İntikam al. İntikam. İntikam. İntikamcı.

Sonunda hep ben kazanırım.

Müsrif oğulun hikâyesindeki üç karakter.

Bilmecenin her parçası bize rakibimiz hakkında bir şeyler anlatıyordu. "Eğer Toby'nin değersiz bir müsrif olduğu düşünülüyorsa," dedim, tüm vücudum gergin bir şekilde, "ve Tobias Hawthorne onu affeden babaysa, Toby'yi kaçıran kişiye kalan tek rol diğer oğuldur."

Başka bir oğul. Bu olasılık aklıma geldikçe bedenim tamamen hareketsiz kaldı.

Xander elini kaldırdı. "Dışarıda kimsenin bilmediği gizli bir amcamızın olup olmadığını merak eden var mı? Çünkü bu noktada gizli amca, Hawthorne bingo kartına aitmiş gibi geliyor."

"Ben satın almıyorum." Nash'in sesi kesinlikle kararlı ve telaşsızdı. "Yaşlı adam tam anlamıyla vicdanlı değildi ama sadıktı ve kendisine ait olduğunu düşündüğü herkese veya her şeye lanet olası sahip çıkıyordu. Ayrıca gizli amcalarımızı aramamıza da gerek yok."

Onun anlamını Jameson'la aynı anda kaydettim. "Telefondaki Constantine değildi" dedi. "Ancak-"

"Constantine Calligaris, Zara'nın ilk kocası değildi" diye bitirdim. Tobias Hawthorne'un yalnızca bir oğlu olabilirdi ama birden fazla damadı vardı.

Xander, "Kimse ilk adamdan bahsetmiyor," diye önerdi. "Durmadan."

Aileden koparılmış, görmezden gelinmiş, unutulmuş bir oğul. Ören'e baktım. "Zara nerede?"

Geçmişleri göz önüne alındığında bu soru yüklüydü ama güvenlik şefim bir profesyonelmış gibi cevap verdi. "Güllere bakmak için sabah erkenden kalkıyor."

"Gideceğim." Grayson izin istemiyor ya da gönüllü olmuyordu.

Eve sonunda masada kalanlarımıza katıldı. Grayson'a baktı.
yüzünde gözyaşı izleri. "Seninle geleceğim Gray."

Teklifini kabul edecekti. Bunu sadece bakarak söyleyebilirim
ona baktım ama itiraz etmedim. Tek bir kelime bile söylememe izin vermedim.

Ama Jameson beni şaşırttı. "HAYIR. Sen Grayson'la git Mirasçı."

Bunda ne anlamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu; eğer Eve hâlâ güvenmiyorsa,
Eve konusunda Grayson'a güvenmiyorsa ya da sadece şeytanlarıyla savaşmaya çalışıyorsa,
ömür boyu sürececek bir rekabeti bir kenara bırakıp bana güvense.

BÖLÜM 36

Grayson ve ben Zara'yı serada bulduk. Beyaz bahçecilik giyiyordu ellerine ikinci bir deri gibi oturan ve muhtemelen kemiği kesebilecek kadar keskin bir makas tutan eldivenler.

"Bu zevki neye borçluyum?" Zara başını bize doğru eğdi, gözlerindeki bakış soğukkanlılıkla onun bir Hawthorne olduğu ve tanımı gereği hiçbir şeyi kaçırmadığı gerçeğini yansıtıyordu. "İkiniz de çekilin şunu. Birşey istiyorsun."

Grayson, "Sadece konuşmak istiyoruz" dedi.

Zara parmağını hafifçe bir dikenin üzerinde gezdirdi. "Hiçbir Hawthorne sadece konuşmak istemedi."

Grayson bu noktaya itiraz etmedi. Önemli olan şeyleri sanki gerçekmiş gibi söyleme konusundaki esrarengiz yeteneğiyle, "Kardeşiniz Toby kaçırıldı," dedi. "Fidye talebi olmadı ama onu kaçırان kişiden birkaç kez haber aldık."

"Toby iyi mi?" Zara, Ören'e doğru bir adım attı. "John...kardeşim iyi mi?"

Bakışlarını nazikçe karşıladı ve ona elinden geleni yaptı. "Yaşıyor."

"Peki onu henüz bulamadınız mı?" Zara'nın talebi oldu. Sesi saf buz gibiydi. Kiminle konuştuğunu hatırladığı anı tam olarak görebiliyordum ve eğer Ören Toby'yi bulamazsa bulunamama ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark etti.

"Toby ile onu kaçırان kişi arasında aile bağı olabileceğini düşünüyoruz" dedim.

Zara'nın ifadesi sudaki dalgalar gibi dalgalandı. "Buraya suçlamada bulunmak için geldiyseniz, lafı uzatmayı bırakıp suçlama yapmanızı öneririm."

Grayson kesin bir tavırla, "Seni herhangi bir şeyle suçlamak için burada değiliz" dedi. hatasız sakinlik. "Sana ilk kocan hakkında soru sormamız gerekiyor."

"Christopher mı?" Zara kaşını kaldırdı. "Seni temin ederim ki, yapmıyorsun."

Kelimeleri aceleyle söyleyerek, "Toby'yi kaçıran kişi ipuçları gönderiyor," dedim.

"En sonuncusu müsrif oğulun İncil'deki hikâyesini içeriyor."

Grayson, "Tobias Hawthorne'u bir baba olarak gören ve haksız bir anlaşma yaptığını hisseden birini arıyoruz" dedi. Bize Christopher'dan bahset."

"O benden beklenen her şeydi." Zara beyaz bir gülü kesmek için makası kaldırdı. Kafası kapalı. "Zengin bir aile, siyasi bağlantıları olan, büyüleyici."

Zenginlik, demişti Alisa. Güç. Bağlantılar.

Zara beyaz gülü siyah bir sepete koydu ve üç gül daha kesti.

"Boşanma davası açtığımda, Chris babamın yanına gitti ve saygılı oğlu oynadı; yaşlı adamın bana biraz mantıklı konuşmasını bekliyordu."

Artık kaşlarını kaldırma sırası Grayson'daydı. "Ne kadar iyice yok edildi?"

Zara gülümsedi. "Sizi temin ederim ki, boşanma medeni bir boşanmaydı." Başka bir deyişle: tamamen. "Fakat bunun pek önemi yok. Christopher her şey tamamlandıktan kısa bir süre sonra bir tekne kazasında öldü."

Hayır, diye düşündüm, içgüdüsel, ani bir tepki. Başka bir çıkmaz sokak değil.

"Peki ya ailesi?" diye sordum, bunun peşini bırakmak istemeyerek.

"O tek çocuğu ve ailesi de aynı şekilde ölmüş."

Kendimi daha önce hayal ettiğim fare gibi hissettim; sanki hiç şansım olmadığı halde bir şansım olduğunu düşündürtölmüş gibiydim. Ama vazgeçemedim. "Babanın başka bir oğlu olması mümkün mü?" diye sordum, bu olasılığa geri dönerek.

"Toby'den başka mı?"

"Vasiyetname okunduktan sonra ağaçlardan sürünerek çıkmayan, önceden belirlenmiş bir mirasçı mı? " Zara sert bir şekilde yanıt verdi. "Milyarlarca dolar tehlikedeyken mi? Pek olası değil."

"O halde neyi kaçııyoruz?" diye sordum, ses tonumda itiraf etmek istediğimden daha fazla çaresizlik vardı.

Zara soruyu düşündü. "Babam, aslında yedi seçenek varken, zihnimizin bizi iki seçenek arasında seçim yapma konusunda kandırdığını söylemekten hoşlanırdı. Hawthorne hediyesi her zaman bu yedi kişinin hepsini görüyordu."

Grayson, "Kendi mantığınızda örtülü olan varsayımları tanımlayın" dedi. kendisine öğretilen bir diktayı açıkça dile getirerek, "sonra onları reddedin."

Bunu düşündüm. Hangi varsayımlarda bulunduk? Bu Toby

müsrif oğul, baba Tobias. Toby'nin geçmişi göz önüne alındığında bu bariz bir yorumdu ama bilmecelerle ilgili olan da buydu. Cevap açık değildi .

Ve ilk telefon görüşmesinde Toby'yi kaçırın kişi kendisinden yaşlı bir adam olarak bahsetmişti.

"Toby'yi hikayeden çıkarırsak ne olur?" Grayson'a sordum. "Eğer büyükbaban benzetmedeki baba değilse ?" Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Ya oğullarından biriye?"

Grayson teyzesine baktı. "Yaşlı adam sana hiç ailesinden bahsetti mi? Onun ebeveynleri?"

"Babam bir ailesinin olmadığını, yoktan var edildiğini söylemekten hoşlanırdı."

Grayson, "Söylemeyi sevdiği şey buydu ," diye onayladı.

Aklımda canlandırabildiğim tek şey üç satranç taşıydı. Eğer Tobias Hawthorne piskopos muydu yoksa şövalye mi? Kral kimdi?

BÖLÜM 37

Nan'ı bulmamız lazım," dedi Jameson hemen, Grayson ve ben geri bildirimde bulunmuştu. "Yaşlı adamın Zara'nın bilmediği bir ailesi olup olmadığını bize söyleyebilecek hayattaki tek kişi muhtemelen o."

Xander, Eve'e, sanki onu neşelendirmek ister gibi görünen bir tavırla, "Nan'ı bulmak," diye açıkladı, "biraz Waldo Nerede oyununa benziyor ama Waldo insanları bastonuyla dürtmeyi seviyor."

"Evde favori yerleri var" dedim. Piyano odası. Kart oda.

Nash alaycı bir tavırla, "Bugün Salı sabahı," dedi.

"Şapel." Jameson kardeşlerinin her birine baktı. "Gideceğim." O bana döndü. "Yürümek ister misin?"

Çit labirentinin ötesinde ve tenis kortlarının batısında yer alan Hawthorne Şapeli büyük değildi ama nefes kesiciydi. Taş kemerler, elle oyulmuş sıralar ve gösterişli vitray pencereler düzinelerce zanaatkarın eseriymiş gibi görünüyordu.

Nan'ı bir sırada dinlenirken bulduk. "Taslağın içeri girmesine izin vermeyin" diye bağırdı Kime havladığını görmek için dönüp bakmadan.

Jameson şapelin kapısını kapattı ve biz de sıraya oturduk. Nan'ın başı öne eğikti, gözleri kapalıydı ama bir şekilde kendisine kimin katıldığını tam olarak biliyor gibiydi. "Utanmaz çocuk," diye azarladı Jameson'u. "Ve sen kızım! Çünkü haftalık poker oyunumuzu unutun, değil mi?"

ürktüm. "Üzgünüm. Dikkatim dağıldı." Bu yetersiz bir ifadeydi.

Nan gözlerini sadece bana kısmak amacıyla açtı. "Ama şimdi konuşmak istediğine göre , bir şeyin ortasında olmamın bir önemi yok mu?"

"Duayı bitirene kadar bekleyebiliriz" dedim, gerektiği gibi terbiye edilmiş bir tavırla.

-ya da en azından öyle görünmeye çalışıyorum.

"Dua mı ediyorsun?" Nan homurdandı. "Daha çok Yaratıcımıza aklımın bir parçasını vermek gibi."

"Büyükbabam bu şapeli Nan'in bağırabileceği bir yer olsun diye yaptırdı.

Tanrıya şükür," diye bilgilendirdi Jameson bana.

Nan sinirlendi. "Yaşlı su tavuğu onun yerine beni bir mozole yapmakla tehdit etti. Tobias ondan daha uzun yaşayacağımı hiç düşünmemişti."

Bu muhtemelen alacağımız açıklığa en yakın noktaydı. "Yaptı damadının kendi ailesi var mı?" Diye sordum. "Ebeveynler?"

"Neyin aksine kızım? Kafadan tamamen oluşmuş bir şekilde ortaya çıkıyor Zeus'un mu?" Nan homurdandı. "Tobias'ın her zaman bir Tanrı kompleksi vardı."

"Onu sevdin," dedi Jameson nazikçe.

Nan'ın boğazında bir nefes takıldı. "Kendi çocuğum gibi." Bir iki saniye gözlerini kapattı, sonra açtı ve devam etti. "Anne babası vardı sanırım. Hatırladığım kadarıyla Tobias onu büyüttüklerini ve onun gibi bir çocukla ne yapacaklarını pek bilmediklerini söylemişti." Nan, Jameson'a bir baktı. "Hawthorne çocukları deneyebilir."

"Yani o, ileri yaşlarında bir bebektir," diye özetledim. "Başka çocukları var mıydı?"

"Tobias'ı aldıktan sonra buna cesaret edebileceklerinden şüpheliyim."

"Peki ya büyük kardeşler?" Jameson sordu.

Bir baba, iki oğul...

"Onların da hiçbirisi. Tobias, Alice'imle tanıştığında gayet iyi ve gerçekten yalnızdı. Babam, Tobias ergenlik çağındayken kalp krizinden öldü.

Annem, babamdan yalnızca bir yıl kadar daha uzun süre dayandı."

"Peki ya akıl hocaları?" Jameson sordu. Aklında bir düzine farklı senaryoyu canlandırıyordu neredeyse görebiliyordum. "Baba figürleri mi? Arkadaşlar?"

"Tobias Hawthorne hiçbir zaman arkadaş edinme işinde olmadı. Para kazanma işiyle meşguldü. O tek fikirli bir piçti, kurnaz ve acımasızdı. Nan'ın sesi titriyordu. "Ama Alice'ime karşı iyiydi. Bana göre."

Jameson yavaşça yanımda, "Önce aile," dedi.

"Hiç kimse gurur duymadığı bir veya iki şeyi yapmadan bir imparatorluk kurmamıştır, ancak Tobias bunun onu evine kadar takip etmesine izin vermedi. Elleri her zaman temiz değildi ama onları bir kez bile kaldırmadı; ne Alice'e, ne onların çocuklarına, ne de siz oğlanlara.

Jameson sevgiyle, "Öyle olsaydı onu öldürürdün," dedi.

Nan, "Ağzı sana gidiyor," diye azarladı.

Elleri her zaman temiz değildi. Bu tek cümle beni Toby'yi kaçırان kişiden aldığımız ilk mesaja götürdü. O zamanlar intikamın hedefinin ya Toby ya da ben olacağı düşünülüyordu. Peki ya Tobias Hawthorne'un kendisiyse?

Ya bunların hepsi, her zaman yaşlı adamla ilgili olsaydı? Ya sadece onun seçtiği kişiysem ? Ya Toby onun kayıp oğluysa? Bu olasılık zihnimi ele geçirdi, ete batan tırnaklar gibi onu kavradı.

"Damadın ne yaptı?" Diye sordum. "Elleri neden temiz değildi?"

Nan bu soruya hiçbir yanıt vermedi.

Jameson uzanıp onun elini tuttu. "Eğer sana birisinin bunu söylediğini söyleseydim Hawthorne ailesinden intikam almak istiyordu—"

Nan yüzünün yan tarafını okşadı. "O kişiye sıraya girmesini söyledim."

BÖLÜM 38

Varsayımlarınızı tanımlayın. Onları sorgulayın. Onları reddet. Dışarı çıktığımda Şapeldeyken beynimin üzerindeki bir kabuğun ardına kadar kırıldığını ve şimdi her taraftan olasılıkların aktığını hissettim.

Toby'nin babasının yaptığı bir şeyin intikamı olarak alındığını düşünseydim en başından beri ne yapardım? Eve'in Hawthorne sırlarından -karanlık sırlardan, hatta belki de tehlikeli sırlardan- bahsettiğini ve ardından Nan ile onun imparatorluklar ve kirli eller hakkındaki konuşmasını düşündüm .

Tobias Hawthorne zirveye giderken ne yapmıştı? Bütün bu parayı ve bütün bu gücü topladıktan sonra, bunu ne yapmak için kullanmıştı? Peki kime?

Beynim warp hızında sonraki olası hamleleri sıralarken Oren'a döndüm. "Tobias Hawthorne'un güvenlik şefiyken ona yönelik tehditleri takip ediyordun. Onun da benimki gibi bir Listesi vardı."

Liste, büyük L, tehditler. İzlemesi gereken insanlar.

"Bay. Hawthorne'un bir listesi vardı," diye doğruladı Oren. "Ama seninkinden biraz farklıydı."

Listem yabancılara ağır geliyordu. Tobias Hawthorne'un varisi seçildiğim andan itibaren, çevrimiçi ölüm tehditleri ve sözde takipçiler, ben olmak isteyen insanlar ve bana zarar vermek isteyen kişilerle otomatik olarak gelen dünya çapında ilgi odağı haline gelmiştim.

Yeni bir hikaye ortaya çıktıktan hemen sonra her zaman daha kötüydü. Şimdiki gibi.

"Büyükbabamın Listesi, onun aldattığı kişilerin listesi olabilir mi?" Jameson Oren'a sordu.

Ne yaptığımı gördü: Eğer Toby'yi kaçıran kişi kıskançlık, intikam ve eski bir düşmana karşı kazanılan zafer hakkında bir hikaye anlatıyorsa, Tobias Hawthorne'un Listesi başlamak için harika bir yerdi.

Jameson ve ben diğerlerine haber verdik ve Oren Listeyi solaryuma teslim ettirdi. Odanın cam duvarları ve cam tavanı vardı, bu yüzden nerede durursanız durun güneşi teninizde hissedebiliyordunuz. Neredeyse tüm geceyi geçirdikten sonra yedimizin de uyanık kalmak için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Özellikle de bu biraz zaman alacağı için.

Tobias Hawthorne'un elinde sadece bir isim listesi yoktu. Benim hakkımda topladığı dosya klasörlerine benzer ama yüzlerce kişi için dosya klasörleri vardı. Yüzlerce tehdit.

"Bütün bu insanları mı takip ettin?" diye sordum Oren'e, dosya yığınınına bakarak.

"Bu, onların neye benzediğini bilmek, isimlerini bilmek, göz kulak olmak kadar etkin bir şekilde takip etme meselesi değildi." Oren'in ifadesi pürüzsüz, okunaksız ve profesyoneldi. "Dosyalar Bay Hawthorne'un işiydi, benim değil. Yalnızca o kişi ortaya çıkmaya başlarsa onlara bakmama izin verildi.

Şu anda bir yüzümüz yoktu. Bir ismimiz yoktu, bu yüzden sahip olduklarımıza odaklandım. "Yaşlı bir adam arıyoruz" dedim diğerlerine sessizce. "Tobias Hawthorne tarafından mağlup edilen ve ihanete uğrayan biri." Devam etmemiz için bundan daha fazlasının olmasını istedim. "Bir aile bağlantısı ya da aile benzeri bir bağlantı olabilir, hatta sadece üç kişiye odaklanan bir hikaye bile olabilir."

"Üç adam," dedi Eve, sesini, cesaretini ve dengesini yeniden kazanmış gibi görünüyordu. "Meselde onların hepsi erkek. Ve bu adam Toby'yi aldı, Zara ya da Skye'yi değil. Oğlunu aldı."

Açıkça bunu düşünüyordu. Grayson'a gizlice baktım ve onun Eve'e bakışı bana onun yalnız düşünmediğini düşündürdü.

"Eh," dedi Xander neşelendirmek amacıyla. "Bu devam edecek bir şey değil!"

Dikkatimi tekrar klasörlere çevirdim; midemde ağır bir his bırakan yığın yığın dosya. "Bu adam her kimse," dedim, "Tobias Hawthorne'la olan geçmiş ne olursa olsun, ne kaybetmiş olursa olsun; o zengin, güçlü ve artık bağlantılarıyla bağlantılı."

BÖLÜM 39

Her birimiz üç ya da dört klasörü bitirdiğimizde, hatta

Her taraftan süzülen güneş ışığı, odanın üzerine çöken karanlık perdeyi ortadan kaldıramıyordu.

Dosyaları okumadan önce bildiğim şey şuydu: Tobias Hawthorne ilk patentlerini altmışlı yılların sonu ve yetmişli yılların başında vermişti. En azından birinin değerli olduğu ortaya çıktı ve bundan elde ettiği karı, kendisini Teksas petrolünde önemli bir oyuncu haline getiren arazi satın alımlarını finanse etmek için kullandı. Sonunda petrol şirketini yüz milyon dolara satmış ve ardından Midas dokunuşuyla milyonları milyarlara çevirecek şekilde çeşitlenmişti.

Bunların hepsi kamuya açık bilgilerdi. Bu dosyalardaki bilgiler, hikayenin Tobias Hawthorne efsanesinin gözden kaçırdığı kısımlarını anlatıyordu. Düşman devralmalar. Rakiplerin işi bitiyor. Sırf karşı tarafı iflas ettirmek amacıyla açılan davalar. Acımasız milyarderin bir pazar fırsatına odaklanma ve bu alana acımasızca girme, patentleri ve küçük şirketleri satın alma, en iyi ve en parlakları işe alma ve bunları rekabeti yok etmek için kullanma - yalnızca yeni bir endüstriye yönelmek gibi bir alışkanlığı vardı. , yeni bir meydan okuma.

Çalışanlarına iyi maaş veriyordu ama işler ters gittiğinde ya da kârlar kurduğunda onları acımasızca işten çıkarıyordu.

Tobias Hawthorne asla arkadaş edinme işinde olmadı. Nan'a damadının gurur duymadığı tam olarak ne yaptığını sormuştum.

Cevap her yerdeydi ve sırf aradığımız şeyle eşleşmedikleri için herhangi bir dosyadaki ayrıntıları göz ardı etmek imkansızdı.

Elimdeki dosyaya baktım: Seaton, Tyler. Görünüşe göre parlak bir biyomedikal mühendisi olan Bay Seaton, yedi yıllık sadık ve kazançlı hizmetinin ardından Tobias Hawthorne'un pivotlarından birine kapılmıştı. Seaton küçültüldü. Tüm Hawthorne çalışanları gibi o da

şirket sigortasının uzatılmasını da içeren cömert bir kıdem tazminatı paketi verildi. Ancak en sonunda bu uzatma sona ermişti ve sözleşmesinin kısa metninde yer alan rekabet etmeme maddesi, onun başka bir iş bulmasını neredeyse imkansız hale getirmişti.

Ve sigorta.

Yutkunarak kendimi bu dosya klasöründeki resimlere bakmaya zorladım. Küçük bir kızın resimleri. Mariah Seaton. Dokuz yaşındayken, babası işini kaybetmeden hemen önce ona kanser teşhisi konmuştu.

On ikide ölmüştü.

Midemin bulandığını hissederek kendimi dosyaya göz atmaya devam etmeye zorladım. Son sayfada bir işlemle ilgili mali bilgiler yer alıyordu; Hawthorne Vakfı'nın St. Jude Çocuk Araştırma Hastanesi'ne yaptığı cömert bağış.

Bu, defterini dengeleyen milyarder Tobias Hawthorne'du. Bu denge değil.

"Bunu biliyor muydun?" Grayson alçak bir sesle, gümüş rengi gözleriyle Nash'i hedef alarak konuştu.

"Hangi 'bundan' bahsediyor olabiliriz küçük kardeşim?"

"Yaslı bir dul kadından değerinin yüzde biri karşılığında patent satın almaya ne dersiniz?" Grayson dosyayı yere attı, sonra bir tane daha aldı. "Ya da gerçekten istediği şey, başka bir yatırımının önünü açmak için şirketi kapatabilecek kadar kademeli olarak şirket satın almakken melek yatırımcı gibi davranmak mı?"

"Çalışanlarının fikri mülkiyet haklarının kontrolünü ona iki bin karşılığında verecek standart sözleşmeleri alacağım, Alex." Jameson durakladı. "Bu IP'nin saatte oluşturulmuş olup olmadığı."

Xander odanın karşı tarafında yutkundu. "Gerçekten okumak istemiyorsun eczacılığa olan girişimi hakkında.

"Biliyor musun?" Grayson Nash'e tekrar sordu. "Bu yüzden mi bir ayağın hep kapının dışındaydı? Neden yaşlı adamın çatısı altında olmaya dayanamadın?"

Libby sessizce, "Neden insanları kurtarıyorsun?" dedi. Nash'e bakmıyordu. Bileklerine bakıyordu.

"Kim olduğunu biliyordum." Nash bundan fazlasını söylemedi ama çenesindeki sert sakalın altındaki gerilimi görebiliyordum. Başını aşağı eğdi, kovboy şapkasının kenarı yüzünü gizledi.

"Cam torbayı hatırlıyor musun?" Jameson aniden kardeşlerine sordu, ses tonunda bir acı vardı. "Bu, bıçakla yapılan bulmacaydı. İçinde üç elmas bulmak için cam balerini kırmak zorunda kaldık. Mesaj bana neyin gerçek olduğunu söyle şeklindeydi ve Nash kazandı çünkü geri kalanımız elmaslara odaklanmıştı..."

Nash, "Ben de yaşlı adama içi kırık camlarla dolu bir çanta verdim," diye tamamladı. Sesinde Libby'nin bileklerine bakmayı bırakıp bir elini sessizce onun koluna koymasına neden olan bir şey vardı.

Grayson, "Parçalanmış cam," dedi, vücudunda bir gerilim dalgası dalgalanıyordu. "Bize yaptığı şeyin nasıl yapılacağı ve fedakarlıkların yapılması gerektiği konusunda verdiği ders. İşler bozuldu. Ve eğer kırıkları temizlemeseydin..."

Xander cümlesini Adem elması sallanarak tamamladı: "İnsanlar yaralandı."

BÖLÜM 40

Otuz altı saat geçti; Toby'yi kaçıran kişiden haber alınamadı; Kapıların dışında bir sürü paparazzi vardı ve solaryumda Tobias Hawthorne'un düşmanlarıyla ilgili dosyalarla çok fazla vakit geçiriliyordu. Onun pek çok düşmanı var.

Yığınımdaki dosyaları bitirdim. Dört Hawthorne kardeşin her biri kendi işini bitirdi. Libby de öyle. Havva da öyle. Hiçbir şey eşleşmedi. Hiçbir şey uygun değil. Ama başka bir duvara çarpacağımızı kabul etmek istemedim. Köşeye sıkıştırılmış ya da mağlup edilmiş gibi hissetmek ya da çevremdeki herkesin bir hiç uğruna defalarca karnıma kurşun yağdırdığını hissetmek istemiyordum .

Hawthorne'ların hiçbir şeyi kaçırmadığını bilmeme rağmen, diğerlerinin incelediği dosyaları tekrar okuyarak solaryuma geri dönmeye devam ettim. Bu dosyalar artık onların içine yazıldı.

Jameson yığınının bitirdiği anda duvarların arasında kaybolmuştu. Dünyanın öbür ucuna, bilinmeyen yerlere gitmediğini bilmemin tek nedeni, sabah uyandığımda yanımdaki yatağın sıcak olmasıydı. Grayson havuza gitti, insanın dayanma noktasını defalarca aşarak kendini zorladı ve Nash işini bitirdikten sonra kapıdaki baskıdan kurtulmuş, gizlice bir bara kaçmış ve sabahın ikisinde bir el çantasıyla geri dönmüştü. yarılmış dudak ve gömleğinin içine sokulmuş titreyen bir köpek yavrusu.

Xander zar zor yemek yiyordu. Eve uykuya ihtiyacı olmadığını ve her dosyanın her ayrıntısını ezberleyebilirse bir cevabın kendiliğinden ortaya çıkacağını düşünüyor gibiydi.

Anladım. İkimiz Toby hakkında ya da sessizlik hakkında konuşmadık onu esir alan kişiden ama bu bizi daha da alevlendirdi. İrtibatta olacağım.

Başka bir dosyaya uzandım -henüz kendi başıma ulaşamadığım birkaç dosyadan biri- ve onu açtım. Boş. "Bunu okudun mu?" diye sordum Eve'e, kalbim ani ve şaşırtıcı bir güçle göğüs kafesime çarpıyordu.

"Burada hiçbir şey yok."

Eve son yirmi dakikadır incelediği dosyadan başını kaldırdı. Hangi dosyadan bahsettiğimi görünce gözlerindeki umutsuz umut titreşti ve söndü . "Isaiah Alexander mı? Daha önce bir sayfa vardı. Sadece bir tane. Kısa dosya. Hawthorne laboratuvarından kovulan bir başka hoşnutsuz çalışan. Doktora, yükselen yıldız ve artık adamın hiçbir şeyi yok."

Zenginlik yok. Güç yok. Bağlantı yok. Aradığımız şey bu değil.

"Peki sayfa nerede?" diye sordum, soru beni kemiriyordu.

"Önemli mi?" dedi Eve, ses tonu umursamazdı, siniri çarpıcı yüz hatlarını gölgeliyordu.

"Belki başka bir dosyayla karıştırılmıştır."

Belki, dedim. Dosyayı kapattım ve bakışlarım sekmeye takıldı.

İskender, İşaya. Eve bu ismi söylemişti ama henüz işleme koymamıştım; şu ana kadar.

Grayson'ın babası Sheffield Grayson'dı. Nash'in babasının adı Jake'ti Nash. Ve Xander'ın adı Alexander'ın kısaltmasıydı .

BHFF'mi laboratuvarında buldum. Akla gelebilecek en rastgele çeşitteki eşyalarla dolu gizli bir odaydı. Bazı insanlar gündelik nesneleri sanatsal yorumlara dönüştüren sanatı buldular. Xander daha çok bulunmuş bir mühendisti. Hawthorne-kardeşin başa çıkma mekanizmalarına gelince, bu muhtemelen Meclis'teki en sağlıklı mekanizmaydı.

"Seninle bir şey konuşmam lazım." dedim.

"Ortaçağ silahlarının etiket dışı kullanımlarıyla ilgili olabilir mi?" Xander istedi. "Çünkü bazı fikirlerim var."

Bu birçok açıdan endişe vericiydi ve Xander o kadar ağlıyordu ki, ona sarılmak ya da o dosyayı kaldırıp Chutes and Ladders'da açıkça belirttiği bir şey hakkında benimle konuşmasını sağlamak dışında herhangi bir şey yapmak istiyordum. hakkında konuşmak istemiyorum.

"Bu senin baban mı?" Yavaşça dedim. "Isaiah Alexander mı?"

Xander dönüp bana baktı. Sonra sanki çok ciddi bir karara varmış gibi elini kaldırıp bir parmağını burnumun ucuna bastırdı.

"Bop."

"Dikkatimi dağıtamayacaksın," dedim ona; normalde hissettiğim öfkenin yerini daha hassas ve acı verici bir şey aldı. "Hadi ama Xan. Ben senin BHFF'nim. Benimle konuş."

"Çifte boop." Xander tekrar burnuma bastırdı. "Ekstra H ne için?"

"Onur verici" dedim ona. "Siz beni fahri Hawthorne yaptınız ve bu da beni Sonsuza Kadarki En İyi Onursal Hawthorne Arkadaşınız yapıyor. Konuş o zaman ."

"Üçlü bu-" Xander söylemeye başladı ama o dokunamadan eğildim. burnum. Doğrudum, elini yavaşça avucumun içine aldım ve sıktım.

Bu Xander'dı , dolayısıyla sesimde en ufak bir suçlama yoktu. Bir sonraki sorumu sordum. "Bu dosyadaki sayfayı aldın mı?"

Xander kararlı bir şekilde başını salladı. "İsaiah'ın Listede olduğunu bile bilmiyordum. Ama muhtemelen sana dosyasında ne yazdığını söyleyebilirim. Geçtiğimiz birkaç ayı kendime ait bir dosya hazırlamakla geçirdim.

Bu sefer ona sarılma isteğimi bastırmadım. Zor. Geri çekildiğimde, "Eve onun Hawthorne laboratuvarından kovulmuş bir doktora öğrencisi olduğunu söyledi," dedim.

"Bu konuyu kapsıyor," diye yanıtladı Xander, neşeli ses tonu gerçeğinin bir kopyasının kopyasıydı. "Zamanlama dışında. İsaiah'ın benim hamile kaldığım dönemde kovulmuş olması mümkün. Belki de hamile kaldığım için mi? Belki de hayır! Ama belki?"

Zavallı Xander. Chutes and Ladders'da söylediklerini düşündüm. "Bu yüzden mi onunla iletişime geçmedin?"

"Onu öylece arayamam." Xander bana üzgün bir bakış attı. "Ya benden nefret ederse?"

"Kimsenin senden nefret etmesi mümkün değil, Xander," dedim ona, kalbim çarparak.

"Aver, hayatım boyunca insanlar benden nefret etti." Ses tonunda, Xander Hawthorne olmanın nasıl bir şey olduğunu çok az insanın anladığını düşündüren bir şey vardı.

"Seni tanıyan hiç kimse değil," dedim öfkeyle.

Xander gülümsedi ve bundaki bir şey bende ağlama isteği uyandırdı. "Cumartesi sabahı maçlarını oynamayı sevmemin sorun olmadığını mı düşünüyorsun?" dedi, onu hiç duymadığım kadar genç bir sesle. Burada büyümeyi sevdin mi? Büyük ve korkunç Tobias Hawthorne'u sevdin mi?

Buna onun adına cevap veremezdim; hiçbirisi için. Geçtiğimiz birkaç günün daha az acı çekmesini sağlayamazdım. Ama söyleyebileceğim tek bir şey vardı. "Sen büyük ve korkunç Tobias Hawthorne'u sevmedin. Yaşlı adamı seviyordun."

"Öleceğini bilen tek kişi bendim." Xander diyapazona benzeyen bir şeyi almak için döndü ama eklemek için tek bir hareket bile yapmadı.

inşa ettiği mekanizma ne olursa olsun. "Bunu haftalarca herkesten bir sır olarak sakladı. Sonunda beni de yanında istedi ve bana ne dedi biliyor musun?

"Ne?" Sessizce sordum.

"Bu bittiğinde benim nasıl bir adam olduğumu ve senin nasıl bir adam olmak istediğini anlayacaksın."

41. BÖLÜM

Solaryuma eli boş döndüm, bir ölüye daha çarptım

son. İrtibatta olacağım. Köşeyi dönüp Eve'in korumasını gördüğümde bu uğursuz söz aklımda yankılandı. Ona başımı salladım, kısa bir süre Oren'e baktım, sonra solaryumun kapısını iterek açtım.

İçeride Eve, önünde yere serilen bir dosya ve elinde bir telefonla oturuyordu. Fotoğraf çekmek.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Eve başını kaldırdı. "Ne yaptığımı sanıyorsun?" Sesi bozuldu. "Uykuya ihtiyacım var. Uyumam gerektiğini biliyorum ama duramıyorum. Ve bu dosyaları bu odadan dışarı çıkaramam, o yüzden düşündüm ki... Başını salladı, gözleri yaşardı, kehribar rengi saçları yüzüne düştü. "Boş ver. Bu çok aptalca."

"Bu aptalca değil" dedim ona. "Ve senin de uykuya ihtiyacın var."
Hepimiz yaptık.

Kendi kanadıma dönmeden önce Jameson'ın kanadını kontrol ettim. O da yoktu. Annemin sandığım kişi olmadığını keşfettiğimde neler hissettiğimi hatırladım. Onun ölümünün yasını yeniden tutuyormuşum gibi hissetmişim ve buna yardımcı olan tek şey Libby'nin bana annemin nasıl bir insan olduğunu hatırlatması ve onu her yönüyle tanıdığımı bana kanıtlamasıydı.

Ama Jameson'a, Xander'a ya da herhangi birine Tobias Hawthorne hakkında ne söyleyebilirdim? Gerçekten mükemmel biri olduğunu mu ? Stratejik? Biraz vicdan kırıntıları mı vardı? Bir yabancı uğruna hepsini mirastan mahrum bırakmış olsa bile ailesine değer verdiğini mi?

Bu bittiğinde benim nasıl bir adam olduğumu ve senin nasıl bir adam olmak istediğini anlayacaksın. Milyarderin Xander'a söylediği son sözleri düşündüm. Bu arada ne bitti? Xander kendini bulduğunda

baba? Tobias Hawthorne'un ölümünden önce planladığı tüm oyunlar oynanıncaya kadar mı?

Bu düşünce, bakışlarımı şifoniyerimin üzerindeki deri çantaya çekti. İki gün boyunca, Toby'yi kaçıran kişinin iğrenç bilmece ve ne kadar zayıf olursa olsun, onu çözmeye yaklaştığımız umuduyla tükenmişim. Ama gerçek şu ki, yaptığımız tüm derin düşünceler bizi hiçbir yere götürmemişti. Muhtemelen bilmece tamamlanana kadar bizi hiçbir yere götürmemek için tasarlanmıştı .

İrtibatta olacağım.

Bundan nefret ediyordum. Bir galibiyete ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Bu bittiğinde nasıl bir adam olduğumu anlayacaksınız. Yavaşça şifoniyerime doğru yürüdüm, Tobias Hawthorne'u ve o dosyaları düşündüm ve çantayı aldım.

Yöntemli bir şekilde hareket ederek henüz kullanmadığım nesneleri yerleştirdim. Vapur. El feneri. Plaj havlusu. Cam daire. Jameson'la birlikte ortaya çıkardığımız son ipucunu yüksek sesle söyledim. "Nefes alma."

Zihnimi temizledim. Bir süre sonra bakışlarım havluya, ardından mavi-yeşil daireye kilitlendi. Bu renk. Bir havlu. Nefes almayın.

Ani, içgüdüsel bir netlikle ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bir kişi dehşete düştüğünde, şaşırdığında, dehşete düştüğünde, sessiz olmaya çalıştığında, etrafı dumanla çevrili olduğunda veya su altında kaldığında nefes almayı bırakıyordu.

BÖLÜM 42

Verandaya adım attığımda hareket sensörlü ışık yandı . Aklımda, içinde Tek bir kalp atışı kadar bir sürede, havuzun gündüz nasıl görüldüğünü, sudan yansıyan ışığın, alttaki fayansların Akdeniz kadar nefes kesici bir mavi-yeşil görünmesini sağladığını gördüm.

Sağ elimde taşıdığım cam parçasıyla aynı renkte. tuttum Solumdaki plaj havlusu. Bunun ıslanmayı gerektireceği açıktı.

Geceleri su daha karanlık ve gölgeliydi. Grayson'ı görmeden önce yüzdüğünü duydum ve tam olarak benim durumumu fark ettiği anı hissettim. mevcudiyet.

Grayson Davenport Hawthorne'un eli havuzun kenarına vurdu. Kendini dikleştirdi. "Avery." Sesi alçaktı ama gecenin sessizliğinde etkileyiciydi. "Burada olmamalısın." Benimle birlikte söylenmedi. "Uyuyor olmalısın."

Grayson ve onun yapması gerekenler ve yapmaları gerekenler. Hawthorne'ların kırılmaması gerekiyor. Sesi hafızamın derinliklerinde konuşuyordu. Özellikle ben.

Hafızayı elimden geldiğince sildim. "Burada ışık var mı?" Diye sordum. Her hareketsiz durduğumda her şeyin kararmasıyla uğraşmak istemiyordum ve o gece olduğu gibi Grayson'a, onun parlak, delici gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum.

"Portikonun altında bir kontrol paneli var."

Onu bulmayı ve havuzun ışıklarını açmayı başardım ama kazara bir çeşmeyi de açtım. Havuzun ışığı renkler arasında geçiş yaparken su muhteşem bir kavis çizerek yukarı doğru fırlıyordu: pembe, mor, mavi, yeşil, menekşe. Havai fişekleri izlemek gibiydi. Sihirli gibi.

Ama buraya sihir için gelmemiştim. Tek dokunuşla çeşmeyi kapattık. Bir diğeri ışıktaki renk döngüsünü durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" Grayson bana sordu ve ben de öyle olduğunu biliyordum. neden burada, onunla birlikte olduğumu soruyordu .

"Jameson sana büyükbabanın bana bıraktığı çantadan bahsetti mi?" Diye sordum.

Grayson tepkisini ölçerken suyu iterek duvarı itti. "Jamie bana her şeyi anlatmıyor." Grayson'ın cümlelerindeki sessizlikler her zaman çok şey anlatırdı. "Adil olmak gerekirse ona söylemediğim çok şey var."

O gece şarap mahzeninde bana itiraf ettiği şeylerden bahsetmeye en çok yaklaştığı an buydu.

Cam daireyi kaldırdım. "Bu, büyükbabanın Eve ve ben tanışırsak bana teslim edilmesi talimatını verdiği çantadaki birkaç parçadan biriydi. Ayrıca..."

"Ne dedin?" Grayson hiçbir uyarıda bulunmadan kendini sudan çıkardı. Ekim ayıydı ve geceleri donmasını gerektirecek kadar serindi ama üşümeyi hiç hissetmeyen birine dair çok iyi bir izlenim bırakıyordu.

"Eve ile tanıştığımda büyükbabanın oyunlarından biri tetiklendi."

"Yaşlı adam biliyor muydu?" Grayson o kadar hareketsiz duruyordu ki havuzun ışığı açık olmasaydı karanlığın içinde kaybolacaktı. "Büyükbabam Havva'yı biliyor muydu? Toby'nin bir kızı olduğunu biliyor muydu?"

Yutmuşum. "Evet."

Grayson'un vücudundaki bütün kaslar gerildi. "Biliyordu," diye vahşice tekrarladı. "Ve onu orada mı bıraktı? O biliyordu ve hiçbirimize tek bir kelime bile söylemedi mi?" Grayson uzun adımlarla bana doğru geldi, sonra yanımdan geçti. Kendini revak duvarına dayadı, avuçları düzdü, sırtındaki kaslar o kadar gergindi ki sanki kürek kemikleri deriyi parçalayacakmış gibi görünüyordu.

"Grayson?" Bundan fazlasını söylemedim. Başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

Grayson, iyi eti kesip kötü ete dönüştüren bir cerrahın kesinliğiyle, "Kendime yaşlı adamın bizi sevdiğini söyledim," dedi. "Eğer bizi imkansız standartlara bağlıyorsa, bu, mirasçılarını olmamız gereken şeye dönüştürmek gibi asil bir amaç içindi. Ve eğer büyük Tobias Hawthorne bana kardeşlerime olduğundan daha sert davranıyorsa, bunun daha fazlasına ihtiyacım olduğu için olduğunu kendime söyledim. Bana namusu ve görevi öğrettiğine, çünkü namuslu olduğuna, görevinin ağırlığını hissettiğine ve beni buna hazırlamak istediğine inanıyordum."

Grayson elini yeterince sert bir şekilde duvara vurdu. avucuna yırtılacak pürüzlü bir yüzey.

"Peki yaptığı şeyler? O dosya klasörlerindeki kirli küçük sırlar mı?"

Eve'i bilmek ve ona aşağılık davranan insanlar tarafından yetiştirilmesine izin vermek mi? Ailemizin Toby'nin kızına hiçbir borcu yokmuş gibi mi davranıyoruz? Bunda onurlu bir şey yok ." Grayson sarsıldı. "Herhangi biri."

Grayson'ın nasıl bir insan olarak yetiştirildiğini bildiği için kırılmasına asla izin vermediğini düşündüm. Jameson'ın Grayson'ın her zaman çok mükemmel olduğunu söylediğini düşündüm . "Büyükbabanın Eve'i ne zamandır bildiğini bilmiyoruz" dedim. "Eğer bu yeni bir keşifse, eğer onun Emily'ye benzediğini bilseydi, belki de bunun çok acı verici olacağını düşünmüştü."
—"

"Belki de çok zayıf olduğumu düşünüyordu." Grayson yüzünü bana döndü. "Ne kadar farklı bir anlam ifade etmeye çalışsan da bunu söylüyorsun Avery."

Ona doğru bir adım attım. "Keder seni zayıflatmaz Grayson."

"Aşk yapar." Grayson'ın sesi vahşice alçaldı. "Her şeyin üstünde olanın ben olmam gerekiyordu. Duygu. Güvenlik açığı.

"Neden sen?" Diye sordum. "Neden Nash olmasın? O en yaşlısı. Neden Jameson ya da Xan olmasın—"

"Çünkü onun ben olmam gerekiyordu." Grayson düzensiz bir nefes aldı. Kafesin kapısını bir kez daha duygularına kapatmak için mücadele ettiğini neredeyse görebiliyordum. "Tüm hayatım boyunca Avery, onun ben olmam gerekiyordu. İşte bu yüzden daha iyi olmam gerekiyordu, bu yüzden fedakarlıkta bulunmam, onurlu olmam ve ailemi ilk sıraya koymam gerekiyordu, bu yüzden kontrolümü asla kaybedemezdim; çünkü yaşlı adam sonsuza kadar ortalıkta olmayacaktı ve olması gereken kişi de bendim . O gittikten sonra dizginleri eline almak için.

Grayson olması gerekiyordu. Düşündüm. Ben değilim. Bir yıl geçti ve Grayson'ın bir kısmı, yaşlı adamın ona bu serveti bırakmayı asla planlamadığını bilmesine rağmen hâlâ bundan vazgeçemiyordu.

"Ve anladım Avery, anladım , yaşlı adamın neden bu aileye baktığını, bana baktığını ve onun mirasına layık olmadığımıza karar verdiğini ." Grayson'ın sesi titriyordu. "Neden benim yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü anladım ve sen de öyleydin. Peki ya büyük Tobias Hawthorne onurlu olmasaydı ? Eğer kendi bencil çıkarları için geçmeyeceği bir çizgiyle hiç karşılaşmasaydı? 'Önce aile' bana söylediği saçma bir yalan mıydı? O zaman neden?"

Grayson gözlerini benimkilere getirdi. "Bütün bunların ne anlamı var Avery?"

"Bilmiyorum." Benim sesim de onunki kadar sert çıkıyordu. Tereddüt ederek kaldırdım

yine cam daire. "Ama belki de daha fazlası vardır, bulmacanın bilmediğimiz bir parçası."

"Daha fazla oyun." Grayson elini tekrar duvara vurdu. "yaşlı piç öleli yıl oldu ve hala ipleri elinde tutuyor."

Sağ elim mavi-yeşil bardağı tutarken havluyu elimle düşürdüm. gitti ve ona ulaştı.

Grayson, "Yapma," diye nefes aldı. Yanımdan geçmek için döndü. "Sana daha önce de söyledim Avery: Kırıldım. Ben de seni kırmayacağım. Yatağına geri dön. O cam parçasını ve çantanın içindeki her şeyi unut. Yaşlı adamın oyunlarını oynamayı bırak.

"Grayson..."

"Sadece dur."

Bu, aramızdaki başka hiçbir şeyin hissetmediği bir şekilde nihai hissettirdi. Hiçbir şey söylemedim. Onun peşinden gitmedim. Ve bana durmamı söyleme şekli aklımda çınladığında, asla durmayan Jameson'u düşündüm.

Jameson'la birlikte olduğum kişi hakkında.

Suyun yanına yürüdüm. Pantolonumu ve gömleğimi çıkardım, Havuzun kenarındaki camı ihtiyatlı bir şekilde içtim ve suya daldım.

BÖLÜM 43

Gözlerim açık bir şekilde suyun içinden geçtim . Mavi-yeşil mozaik havuzun dibi, açtığım ışıkların aydınlatığı beni çağırdı. Yaklaştım, sonra elimi fayansların üzerinde gezdirerek her şeyi inceledim: o renk, pürüzsüzlük, minik fayansların kesim ve boyutlarındaki çeşitlilik, neredeyse girdap şeklinde yerleştirilme şekli.

Dibe vurduğum ve yüzeyi kırdığımda yana doğru kürek çektim. Bir elime cam daireyi alıp diğer elimle kendimi kenardan sığ uca doğru çektim. Ayakta durarak camı suya daldırdım, sonra da kendimin altına girdim. Nefes almayın.

Camdan süzülen mavi-yeşil fayanslar kayboldu. Altlarında daha basit bir tasarım görebiliyordum: kareler, bazıları açık renkli, bazıları koyu. Bir satranç tahtası.

Bu oyunlarda her zaman, Tobias Hawthorne'un yaptığı hiçbir şeyin katman katman amaçsız olmadığına neredeyse fiziksel olarak farkına vardığım bir an oldu. Hawthorne Evi'ne yapılan tüm bu eklemelerden kaçtığı onun numaralarından birini içeriyordu ve doğru oyunu bekliyordu?

Tuzak üstüne tuzak, demişti Jameson bir keresinde bana. Ve bilmece üstüne bilmece. Hava almak için geri döndüğümde satranç tahtasının görüntüsü zihnimde canlandı. Grayson'ın bana oynamamamı söylemesini ve benimle birlikte oynaması gereken Jameson'u düşündüm. Ve sonra tüm bunlardan zihnimi temizledim. Bundan önceki ipuçlarını düşündüm: Nefes alma'ya giden kraliyet satranç takımına giden Vezir Gambiti. Tekrar aşağı indim, bardağı tekrar kaldırdım ve kareleri zihinsel olarak parçalarla doldurdum.

Vezir Gambiti'ni zihnimde oynadım. P-Q4. P-Q4. P-QB4.

Gözümü kırpmayı reddederek bu hareketlerde yer alan karelerin yerlerini ezberledim ve hava almak için yukarı çıktım. Camı tekrar havuzun kenarına yerleştirerek kendimi dışarı çıkardım, gece havası sistemimde acımasız bir şok yarattı.

P-Q4, diye düşündüm. Tek bir amaç doğrultusunda dibe daldım. İlk kareyi oluşturan fayans mozağını ne kadar itersem ya da dürtüklessem hiçbir şey olmadı. İkinciye kadar yüzdüm - hâlâ bir şey yok, sonra tekrar hava almak için yukarı çıktım, tekrar yana doğru yüzdüm, titreyerek, titreyerek, hazır olarak kendimi tekrar dışarı çektim.

Havaya çekildim, sonra tekrar daldım. P-QB4. Vezir Gambitindeki son hamlenin yeri. Bu kez fayansları ittiğimde biri döndü ve bir tür saat mucizesi gibi diğerine ve diğerine çarptı.

Zincirleme reaksiyonun parça parça ilerlemesini izledim, gözümü kırpmaya bile korktum, bu her ne ise sadece bir an sürecek diye dehşete kapıldım. Son bir taş daha döndü ve tüm bölüm (camdan gördüğüm kare) ortaya çıktı. Ciğerlerim yanmaya başlayınca parmaklarımı altına soktum.

Bir şeyi fırçaladılar.

Neredeyse. Neredeyse.

Vücudum bana yüzeye çıkmamı söylüyordu , yüzeye çıkmam için bağıırıyordu ama parmaklarımı tekrar fayansın altına soktum. Bu sefer, bölme kapanmaya başlamadan hemen önce yassı bir paketi dışarı çekmeyi başardım.

İttim, tekmeledim, sonra patlayarak suyun yüzeyine çıktım. Nefesim kesildi ve gece havasını tekrar tekrar içime çekerek nefesimi tutamadım. Havuzun kenarına kadar yüzdüm. Bu sefer elim kenara uzandığında başka bir el benimkini yakaladı.

Jameson beni sudan çıkardı. "Nefes almayın" diye mırıldandı.

Ona nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını sormadım. Havuzun dibinden aldığım paketi havaya kaldırdım.

Jameson plaj havlusunu almak için eğildi ve onu bana sardı.

"Aferin, Mirasçı." Dudakları benimkilere değdi ve dünya heyecanla ve beklentiyle dolup taşı. Onun ve benim olmamız gereken yol buydu: Kaçmak yok, saklanmak yok, suçlamak yok, pişmanlık yok.

Sadece biz, sorular, cevaplar ve birlikteyken yapabileceklerimiz.

Paketi açmaya gittiğimde vakumlanmış olduğunu gördüm. Jameson tutuldu bir bıçak çıkardı. Onu tanıdım. Bıçak , kırık cam oyunundan.

Ondan alarak paketi dilimleyerek açtım. İçinde yanmaz bir kese vardı. Fermuarını açtım ve soluk bir fotoğraf buldum. Üç rakam

-tüm kadınlar- devasa bir taş kilisenin önünde duruyordu.

"Onları tanıyor musun?" Jameson'a sordum.

Başını salladı, ben de fotoğrafı çevirdim. Arkasında Tobias Hawthorne'un tanıtık karalamasıyla bir yer ve tarih yazıyordu.

Margaux, Fransa, 19 Aralık 1973.

Beynimin tarihi anında kavramasına yetecek kadar uzun süre milyarderin oyunlarını oynuyordum. 12/19/1973. Ve sonra konum vardı. "Margaux mu?" Yüksek sesle söyledim. "Margo gibi mi telaffuz ediliyor?"

Bu, o isimde bir kişiyi aradığımız anlamına gelebilir; ancak bir Hawthorne oyununda bunun pek çok başka anlamı da olabilir.

BÖLÜM 44

Jameson beni sıcak bir duşa soktu ve aklım harekete geçti. Bir ipucunun kodunu çözmek, anlamı dikkat dağıtıcı şeylerden ayırmayı gerektiriyordu. Burada dört unsur vardı: fotoğraf; Margaux adı ; Fransa'daki konum; ve gerçek bir tarih veya kodu çözülmesi gereken bir sayı olabilecek tarih.

Büyük ihtimalle bu dört unsurun bir kombinasyonu anlamlıydı ve geri kalanı sadece dikkat dağıtma amaçlıydı, ama hangisi hangisiydi?

"Üç kadın." Jameson havlu ısıtıcısından aldığı sıcak havluyu duşun cam kapısına astı. "Arka planda bir kilise. Fotoğrafı tararsak, tersine görsel aramayı deneyebiliriz..." "—bunun da faydası olur," diye

doldurdum, soğuk tenime akkor halindeki su, "eğer bu fotoğrafın bir kopyası internette mevcutsa." Yine de denemeye değermişti. "Kilisenin yerini bulmaya, adını bulmaya çalışmalıyız," diye mırıldandım, etrafımdaki havada buhar yoğunlaşırken. "Ve Zara ve Nan ile de konuşabiliriz. Bakalım bu kadınlardan herhangi birini tanıyorlar mı?"

"Ya da Margaux adını," diye ekledi Jameson. Cam kapının üzerindeki buğudan dolayı rengi bulanıktı: Uzun, zayıf ve canımı acıtan bir şekilde tanıdıktı.

Yağmur duşunun spreyini kapattım. Havlumu vücuduma sarıp banyo halısının üzerine çıktım. Jameson gözlerimle buluştu, yüzü pencereden ay ışığıyla aydınlanıyordu, saçları parmaklarımdan dokunmak istediği bir darmadağındı. "Ayrıca dikkate alınması gereken bir tarih de var," diye mırıldandı. "Ve çantadaki diğer nesneler."

"Bir vapor, bir el feneri, bir USB," diye tıngırdadım. "Vapor deneyebiliriz ve fotoğraftaki el feneri ve içinde geldiği kese."

"Üç nesne kaldı." Jameson'un ağzının uçları yukarıya doğru tik-taklandı. "Ve üçü zaten kullanıldı. Bu bizi yarı yolda bırakıyor ve büyükbabam bunun geri adım atmak için iyi bir nokta olduğunu söylerdi. Başa dön."

Çerçeveyi ve ücretinizi düşünün.

Dudaklarımın birbirinden ayrıldığını ve uçlarının yukarıya doğru kıvrıldığını hissettim. "Herhangi bir talimat verilmedi. Soru yok, istem yok.

"Soru yok, istem yok." Jameson'un sesi alçak ve ipeksiydi. "Ama tetikleyiciyi biliyoruz. Havva'yla tanıştın." Jameson bir anlığına bunu çiğnedi, sonra döndü. Yeşil gözleri sanki kendisinden başka kimsenin göremediği bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu, sanki çok sayıda olasılık birdenbire gökyüzündeki takımyıldızlar gibi önünde uzanıyordu. "Oyunun başlangıcı Eve'le tanıştığınızda tetiklendi, bu da bu oyunun bize sizin hakkınızda veya Eve hakkında bir şeyler anlatabileceği, büyükbabamın neden Eve yerine sizi seçtiği hakkında bir şeyler söyleyebileceği anlamına geliyor, veya..."

Jameson kendi düşüncelerinin ağına takılıp tekrar döndü. Oldu sanki her şey yok olmuştu, ben bile.

"Ya da," diye tekrarladı, sanki cevap buydu. "Başlangıçta görmemiştim" dedi, sesi alçaktı ve elektrik enerjisiyle çarpıyordu.

"Ama şimdi yaşlı adam şu anki saldırının merkezindeymiş gibi görünüyor?" Jameson'un bakışları gerçek dünyaya döndü. "Farzedelim..."

Jameson ve ben bu iki kelime için yaşadık. Farzedelim? Artık onları hissediyordum. "Büyükbabanın bana bıraktığı oyunla diğer her şey arasında bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Toby'nin kaçırılması. Bilmecelere meraklı yaşlı adam. Her taraftan birileri üzerime geliyor.

Sorum Jameson'ı ikna etti ve bakışları benimkilere kaydı. "Bu oyunun sana Eve'in buraya gelmesi nedeniyle verildiğini düşünüyorum. Ve Eve'in buraya gelmesinin tek sebebi bir bela olmasıydı. Sorun yok, Havva yok. Toby kaçırılmasaydı burada olmazdı. Büyükbabam her zaman yedi adım ilerisini düşünürdü. İşlerin nasıl gelişeceğine dair düzinelerce permütasyon gördü, her olasılık için planlandı, her olası gelecek için strateji oluşturuldu."

Bazen çocuklar yaşlı adamdan bahsederken onun bir ölümlüden daha fazlası gibi görünmesini sağlıyorlardı. Ancak bir kişinin öngörebileceklerinin, en parlak zekanın stratejisinin bile sınırları vardı.

Jameson çenemi eliyle yakaladı ve başımı yavaşça geriye doğru eğerek ona doğru kaldırdı. "Bir düşün, Mirasçı. Peki ya Toby'yi kimin kaçırdığını bulmamız için gereken bilgi gerçekten bu oyundaysa?"

Boğazım düğümlendi, tüm vücudum umut atışlarını hissediyordu.

fiziksel güç. "Gerçekten öyle olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, sesim titreyerek.

Jameson'ın gözlerine gölgeler düştü. "Belki de hayır. Belki de esniyorum. Belki de sadece görmek istediğimi görüyorum, onu görmek istediğim gibi görüyorum."

Jameson'un Hawthorne Evi'nin duvarları arasında kayboluşuyla ilgili dosyaları düşündüm. "Buradayım." dedim ona yavaşça. "Burada yanımdayım Jameson Hawthorne." Koşmayı bırak.

Ürperdi. "Tahiti deyin Mirasçı."

Elimi boynunun kenarına götürdüm. "Tahiti."

"En kötü kısmını bilmek ister misin? Çünkü en kötü kısmı büyükbabamın kazanmak için ne yapacağını ve yaptığını bilememek. İçimden ve kemiklerimden, varlığımın her bir zerresiyle bunun nedenini biliyorum. Onun kazanmak adına yaptığı her şeyi benim de yapacağımı bilmek."

Jameson Winchester Hawthorne aç. Hawthorne Malikanesi'ndeki ilk birkaç haftamda Skye bana bunu söylemişti. Grayson görevine bağlıydı ve Xander da zekiydi ama Jameson yaşlı adamın favorisiydi çünkü Tobias Hawthorne da aç doğmuştu .

Onları aynı görmek beni üzüyordu. "Bunu söyleme Jameson."

Jameson, "Onun için bunların hepsi sadece stratejiydi" dedi. "Başkalarının gözden kaçırdığı bağlantıları gördü. Herkes iki boyutlu satranç oynuyordu ama Tobias Hawthorne üçüncüyü gördü ve kazanan hamleyi fark ettiğinde o hamleyi yaptı."

Hawthorne'u kazanmaktan daha önemli bir şey yok.

"Bunu yapabiliyor olman ," dedim Jameson'a hararetle, "yapabileceğin anlamına gelmiyor."

"Sizden önce mi, Mirasçı? Kesinlikle yapardım . Sesi yoğundu.

"Artık ondan nefret bile edemiyorum. O benim bir parçam. O benim içimde."

Jameson'un parmakları hafifçe saçlarıma dokundu, sonra kıvrıldı. "Ama çoğunlukla ondan nefret edemiyorum Avery Kylie Grambs çünkü o bana seni getirdi."

Onun onu öpmeme ihtiyacı vardı, benim de buna ihtiyacım vardı. Jameson nihayet geri çekildiğinde (sadece bir santimetre, sonra iki santimetre) dudaklarım onun için ağırıyordu. Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Şimdi oyuna dönelim."

BÖLÜM 45

Neredeyse sabaha kadar çalıştık, biraz uyuduk, iç içe uyandık. Konuştuk

Sayılarla oynayan Nan ve Zara, bırakın Margaux'yu, Fransa'da bile olmayan kiliseyi teşhis ettiler. Çantadaki kullanılmayan nesnelere geri döndük: buharlı pişirici, el feneri, USB.

Öğle vakti bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştık.

Sanki bizi bu durumdan kurtaracak bir şeyin gerekliliğini sezmiş gibi, Xander Jameson'un telefonuna mesaj attı. Jameson görmem için bana uzattı. 911.

"Acil bir durum mu?" Diye sordum.

Jameson bana "Daha çok bir çağrıya benziyor" dedi. "Hadi." Bir gün önce giydiği kıyafetlerle, elinde küçük, kıpır kıpır bir kaos ve kahverengi kürk topuyla Libby'nin odasından çıkan Nash'le karşılaşmadan önce koridora kadar ilerledik.

"Umarım o inanılmaz derecede sevimli köpek yavrusunu kız kardeşime vermeye çalışmamışsındır," dedim ona.

"Yapmadı." Libby, üzerinde I YEMEK SABAH İNSANLARI gömleği ve siyah pijama pantolonuyla koridora çıktı. "O daha iyisini biliyor. Bu bir Hawthorne köpeği." Libby yavru köpeğin kulağını okşamak için uzandı. Nash onu bir ara sokakta buldu. Bazı sarhoş pislikler onu sopayla dürtüyorlardı." Nash'i tanıdığım için bunun sarhoş pislikler için iyi sonuçlandığından şüpheliydim. Libby elini bırakarak, "Onu kurtardı," diye devam etti. "Onun yaptığı da bu."

"Bilmiyorum tatlım," dedi Nash, gözleri açık bir şekilde yavruyu kaşıyarak. kız kardeşim. "Oldukça kaba bir durumdaydım. Belki o beni kurtardı."

Küçük Nash'in Skye'yi küçük kardeşleriyle birlikte onları başkalarına vermesini izlediğini düşündüm. Sonra Libby'nin beni yanına almasını düşündüm.

"Xander'ın dokuz-bir-bir'ini aldın mı?" Jameson kardeşine sordu.

Nash, "Elbette öyle," dedi.

"Dokuz-bir-bir mi?" Libby kaşlarını çattı. "Xander iyi mi?"

Nash kız kardeşime, "Bize ihtiyacı var," dedi ve yavru köpeğin çenesini yalamasına izin verdi.

"Her birimiz yılda yalnızca bir tane alıyoruz. Böyle bir mesaj geldiğinde nerede olduğunuz ya da ne yaptığınız önemli değil. Herşeyi bırakıp gidiyorsun."

Jameson, "Xander bize henüz nereye gideceğimizi söylemedi" diye ekledi.

Tam o sırada Jameson'ın telefonu çaldı; Nash'in de. Hızlı bir şekilde arka arkaya bir dizi metin geldi. Jameson görebileyim diye telefonunu bana doğru tuttu.

Xander her biri küçük bir çizim içeren dört fotoğraf göndermişti. İlki , ortasında CARE yazan bir kalpti . İkinci resme gidip kaşlarımı çattım. "Bu bisiklete binen bir maymun mu?"

Libby, Nash'e doğru ilerledi ve cebinden telefonunu çıkardı. Bu eylemde samimi bir şeyler vardı; adamın ona izin vermesi, onun da öyle yapacağını bilmesi. "Maymun EEEEEEE diyor gibi görünüyor!" Libby, Nash'in resme baktığını söyledi. "Bir lemur olabilir" diye düşündü.

Başımı salladım ve üçüncü resme baktım: Xander bir ağaç çizmişti. Dördüncü resim zıplama çubuğunun üzerinde zıplayan ve aynı zamanda EEEEEEE! diyen bir fildi.

Jameson'a baktım. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

Jameson, "Daha önce de belirtildiği gibi dokuz-bir-Xander'ın bizi çağırdığı anlamına geliyor" dedi. "Hawthorne kurallarına göre bu çağrı göz ardı edilemez.

Resimlere gelince... bunu kendin çöz, Mirasçı."

Resimlere tekrar baktım. Bakım kalbi . Hayvanlar Eeee diye bağırıyor.

Nash bana, "Eğer yardımı olacaksa, ağaç meşedir" dedi. Köpek yavrusu havladı.

Bakım. Eee. Meşe. Eee. Düşündüm ve sonra hepsini bir araya getirdim. Jameson'a "Benimle dalga geçiyor olmalısın" dedim.

"Ne?" Libby sordu.

Jameson sırtıttı. "Hawthorne'lar karaoke konusunda asla şaka yapmaz."

BÖLÜM 46

Beş dakika sonra Hawthorne tiyatrosundaydık. Kafası karışmamalı Hawthorne sinemasıyla birlikte bu sinemanın da bir sahnesi, kırmızı kadife perdesi, stadyumu ve loca oturma yerleri vardı; hepsi bu.

Xander elinde bir mikrofonla sahnede duruyordu. Arkasına bir ekran kurulmuştu ve bir yerlerde bir projektör olmalıydı çünkü "911!" ekranda dans etti.

Xander mikrofona, "Buna ihtiyacım var," dedi. "Buna ihtiyacın var. Hepimizin buna ihtiyacı var. Nash, senin için Taylor Swift'i ayarladım. Jameson, o dans hareketlerini sergilemeye hazır ol çünkü bu sahne senin adını çağırıyor ve hepimiz kalçalarının yalan söyleme konusunda tamamen yeteneksiz olduğunu biliyoruz. Grayson'a gelince..." Xander durakladı. "Gray nerede ? "

"Grayson Hawthorne karaokeyi mi atlıyor?" Libby dedi. "Şok oldum, size söylüyorum. Şok oldum."

"Gray'in o kadar derin ve pürüzsüz bir sesi var ki, o kadar eski tarz bir şarkı söylerken gerçek anlamda gözyaşları dökeceksiniz ki, 1950'leri en şık takım elbiseleri giyerek ve en yakın arkadaşı Frank Sinatra ile takılarak geçirdiğine inanacaksınız," diyor Xander. yemin etti. Bakışlarını kardeşlerine çevirdi. "Ama Gray burada değil."

Jameson bana baktı. "Dokuz bir bir mesajını görmezden gelemezsin" dedi bana. "Ne olursa olsun."

"Grayson nerede ? " Nash sordu. İşte o zaman duydum; çarpma ile tahtanın parçalanması arasında bir ses.

Jameson koridora doğru koştu. Bir kaza daha oldu. Bize "Müzik odası" dedi.

Xander sahneden atladı. "Düetimin beklemesi gerekecek!"

"Kiminle düet yapacaktın?" Libby sordu.

"Kendim!" Xander kapıya doğru koşarken bağırdı ama Nash onu yakaladı.

"Orada bekle, Xan. Jamie'yi bırak." Nash bana doğru baktı. "Git,

ben de evlat."

Nash'in burada neler olduğunu düşündüğünden ya da Grayson'ın ihtiyaç duyduğu kişinin Jameson ve benim olduğumuzdan neden bu kadar emin görüldüğünden emin değildim.

Nash, Xander'a, "Bu arada," dedi, "mikrofonu bana ver."

Jameson ve ben koridorda ilerlerken, acı verici derecede güzel keman müziğinin sesi salona doğru sürüklenmeye başladı. Müzik odasının kapısı açıldı ve içeri adım attığımda Grayson'ın açık cumbalı pencerelerin önünde durduğunu gördüm; ceketsiz bir takım elbise giymiş, gömleğinin düğmeleri açıldı ve çenesine bir keman dayamıştı. Duruşu mükemmeldi, her hareketi düzgündü.

Önündeki zemin tahta parçalarıyla kaplıydı.

Torununun müzik yeteneğini geliştirmek amacıyla Tobias Hawthorne'un kaç tane ultra pahalı keman satın aldığını hatırlamıyordum ama görünen o ki Grayson en az birini yok etmişti.

Şarkının son notası o kadar yüksek ve tatlıydı ki neredeyse dayanılmazdı. Sonra Grayson kemani indirip pencereden bir adım uzaklaştığında ve enstrümanı tekrar başının üzerine kaldırdığında sessizlik oluştu.

Jameson kardeşinin kolunu yakaladı. "Yapma." Bir an ikisi boğuştu; üzüntü ve öfke. "Gri. Kendinden başka kimseye zarar vermiyorsun." Bunun hiçbir etkisi olmadı, bu yüzden Jameson şahdamarına yöneldi. Avery'yi korkutuyorsun. Ve sen Xander'ın dokuz-bir-bir'ini kaçırdın."

Korkmadım. Grayson'dan asla korkamazdım ama onun için üzülebilirdim.

Grayson kemani yavaşça indirdi. "Özür dilerim" dedi bana, sesi neredeyse fazlasıyla sakindi. "Yok ettiğim şey senin mülkün."

Benim malım umurumda değildi . Ağlama isteğimi bastırarak Grayson'a, "Çok güzel çalışıyorsun," dedim.

Grayson, "Güzellik bekleniyordu" diye yanıtladı. "Sanatçılık olmadan tekniğin hiçbir değeri yoktur." Yok ettiği kemanın kalıntılarına baktı.

"Güzellik bir yalandır."

Jameson, "Bunu daha sonra söylediğin için seninle dalga geçmemi bana hatırlat," dedi.

Grayson bize sırtını dönerek, "Beni bırakın," diye emretti.

Jameson yarı yarıya "Parti vereceğimizi bilseydim, yapardım" dedi. yemek sipariş ettim."

"Bir parti?" Diye sordum.

"Yazık bir parti." Jameson sırıttı. "Bu olay için giyindiğini görüyorum, Gray."

"Haklısın." Grayson kapıya doğru yürüdü. "Bu, kendi zevkine düşkünlüktür. Tamamen altımda."

Jameson ona çelme takmak için uzandı ve sonra başladı. Nash'in Jameson'ı neden gönderdiğini şimdi anlıyordum. Bazen Grayson Davenport Hawthorne'un kavgaya ihtiyacı vardı ve Jameson buna razı olmaktan çok mutluydu.

"Bırakın her şeyi," dedi Jameson, kafasını Grayson'ın karnına vurarak. "Zavallı bebek."

Tobias Hawthorne sadece güzelliği beklemiyordu . Dört Hawthorne torunlar da neredeyse öldürücüydü.

Grayson, Jameson'u sırtüstü çevirdi ve ardından öldürmek için içeri girdi. biliyordum Jameson kendisinin tuzağa düşürülmesine izin verdiğini anlayacak kadar iyiydi .

Grayson'ın vücudundaki her kas gergindi. "Onu hayal kırıklığına uğrattığımızı sanıyordum " dedi alçak bir sesle. "Yeterli olmadığımızı düşündüm. Yeterli değildim , layık değildim. Ama sen söyle bana Jamie: Bizim için değerli olacak ne var ki ?"

Jameson kardeşinin altından, "Kazanmak için oynadı," diye homurdandı. "Her zaman. Bunun sürpriz olduğunu bana söyleyemezsin."

"Haklısın." Grayson tutuşunu gevşetmedi. "O acımasızdı. Bizi aynı olacak şekilde yetiştirdi. Özellikle ben."

Jameson gözlerini kardeşininkilere kilitledi. "İstediği şeyin canı cehenneme. Ne istiyorsun Gray? Çünkü ikimiz de çok uzun zamandır hiçbir şeyi istemene izin vermediğini biliyoruz."

İkisi bir bakışma yarışına kapılmışlardı: gümüş gri gözler ve koyu yeşil gözler; bir gözü kısılmış, diğeri tamamen açık.

Grayson ilk önce bakışlarını kaçırdı ama kolunu Jameson'un boynundan çıkarmadı. "Toby'yi geri almak istiyorum. Havva için." Bir duraklama oldu ve sonra Grayson'ın başı bana doğru döndü; ışık sarı saçlarından neredeyse hale gibi yansıdı. "Senin için Avery."

Bir anlığına gözlerimi kapattım. "Jameson, ikimiz de Toby'nin kaçırılmasıyla büyükbabanın bana bıraktığı oyun arasında bir bağlantı olabileceğini düşünüyor. Bize bir şeyler anlatabilir diye."

Grayson bakışlarını tekrar kardeşine çevirdi, sonra bakışlarını düşürdü. tuttu ve aniden ayağa kalktı.

Devam ettim, "Oynamak istemediğini biliyorum..."

Grayson, "Yapacağım," dedi, sözcükleri havada uçuşuyordu. Bir elini Jameson'a uzattı ve onu ayağa kaldırdı, ikisinin arasında sadece birkaç santim uzakta durdu. Grayson, mutlak kanun gücüyle, "Oynayacağım ve kazanacağım" dedi, "çünkü biz biziz."

Jameson, "Her zaman öyle olacağız" dedi. Hawthorne kardeşlere ne kadar yakın olursam olayım, her zaman benim zar zor anlayabildiğim şeyler paylaşıyorlardı.

"İşte, Mirasçı." Jameson kardeşiyle göz temasını kesti, fotoğrafı cebinden çıkarıp bana verdi. "Bu ipucunu bulan sensin. Bunu açıklaması gereken kişi sensin."

Anlamlı geldi: Jameson beni uzaklaştırmak yerine Grayson'a yaklaştırıyordu.

Resmi uzattım ve Grayson onu alırken parmakları benimkine değdi.

"Bu üç kadının kim olduğunu bilmiyoruz" dedim. "Arkasında bir tarih var. Ve bir başlık. Daha önce yapmış olduğumuz şeyleri size anlatabiliriz."

"Buna gerek olmayacak." Grayson'ın bakışları keskindi. "Dedemizin sana bıraktığı çantada başka ne vardı?"

Onu almaya gittim ve geri döndüğümde Grayson ve Jameson birbirlerinden daha uzakta duruyorlardı. İkisi de ağır nefes alıyordu ve yüzlerindeki ifadeler, ben yokken aralarında neler geçtiğini merak etmeme neden oldu.

"İşte" dedim odadaki gerilimi görmezden gelerek. Oyunda kalan üç nesneyi kendi adlandırdığım şekilde yerleştirdim. "Bir vapur, bir el feneri, bir USB sürücüsü."

Grayson fotoğrafı yanlarına koydu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, başlığı bir kez okumak için fotoğrafı ters çevirdi.
Daha.

Jameson, "Tarih bize rakamlar veriyor" dedi. "Bir kod ya da—"

Grayson vapuru alırken, "Şifre değil," diye mırıldandı. "Bir vintage."
Bakışları yavaşça ve amansızca benimkilere ulaştı. "Şarap mahzenine gitmemiz lazım."

BÖLÜM 47

Şarap mahzeninin kapısını açtığımda o gecenin büyük bir kısmı geldi bana dönecek olursak: kokteyl partisi, Grayson'ın bana eşsiz bir mali fırsattan bahsetmek için bir dakikamı isteyen herkesi ustaca saptırması , havuzdaki küçük kız, Grayson'ın onu kurtarmak için suya dalması.

Armani takım elbisesiyle sudan sıırıslıkla çıkarken nasıl göründüğünü hatırlayabiliyordum. Grayson havlu bile istememişti. Sanki ıslak bile değilmiş gibi davranmıştı. İnsanların onunla konuştuğunu, küçük kızın ailesine geri verildiğini hatırladım. Merdivenlerden aşağı kaybolmadan hemen önce yüzüne, gözlerine, kısa bir bakış attığımı hatırladım .

İyi olmadığını biliyordum ama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oyuna odaklanın. Şu anda burada, şimdi, ikisiyle birlikte kalmaya çalıştım. Jameson sarmal taş merdivenlerden ilk önce indi. Ben onun bir adım gerisindeydim, yürüdüğü yerde yürüyordum, omzumun üzerinden Grayson'a bakmaya cesaret edemiyordum.

Bir sonraki ipucunu bul. Bunun benim yol göstericim, odak noktam olmasına izin verdim, ancak taş merdivenin dibine vardığımız anda sahanlık görüş alanımıza girdi: en koyu kiraz ağacından yapılmış antika bir masanın bulunduğu bir tadım odası. Sandalyeler masanın her iki yanında duruyordu, kolları uçları aslan olacak şekilde oyulmuştu: bir takım tetikte, bir takım kükreyen.

Ve böylece geri götürüldüm.

Grayson'ın vücudunun hatları mimariye benziyor: omuzları düzgün, boynu düz, başı ve gözleri aşağıya doğru eğik olmasına rağmen. Önündeki masada kristal bir bardak duruyor. Elleri camın her iki yanında duruyordu, kasları sanki her an itilecekmiş gibi gergindi.

"Burada olmamalısın." Grayson gözlerini bardaktan ya da içtiği kehribar renkli sıvıdan çekmiyor.

"Peki bana ne yapmam ve yapmamam gerektiğini söylemek senin işin mi?" Cevap veriyorum.

Soru tehlikeli geliyor. Açıklamaya bile başlayamadığım nedenlerden dolayı burada olmam bile etkiliyor.

"Biri sana bir şey mi söyledi?" Soruyorum. "Partide biri seni üzdü mü?"

Grayson, "Kolay kolay üzülmem" diyor, bu sözler keskin. Hala gözlerini camdan ayırmadı ve bunu görmemem gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Kimsenin Grayson Hawthorne'u bu şekilde görmemesi gerekiyor.

"Çocuğun büyükbabası." Grayson'ın ses tonu dengeli ama boynundaki gerilimi görebiliyorum, sanki kelimeler ondan kükreyerek çıkmak istiyor, boğazından yırtılıyormuş gibi. "Bana ne söylediğini biliyor musun?"

Grayson bardağını kaldırdı ve kalanları son damlasına kadar içti. "Yaşlı adamın benimle gurur duyacağını söyledi."

İşte Grayson'ı burada tek başına içmeye iten şey de burada. BEN karşısındaki sandalyeye oturmak için çapraz. "O küçük kızı kurtardın."

"Önemli değil." Perili gümüş gözler benimkilerle buluşuyor. "Kurtarılması kolaydı." Şişeyi alıyor, tam iki parmağını bardağa koyuyor, o buz gibi gözleri dikkatli. Parmaklarında, bileklerinde, boynunda ve çenesinde gerginlik var. "Bir erkeğin gerçek ölçüsü, kahvaltıda önce ne kadar imkansız şeyi başardığıdır."

Birdenbire Grayson'ın Tobias Hawthorne'un kendisiyle gurur duyduğuna ya da gurur duyacağına inanmadığı için yıkıldığını anlıyorum; o kızı kurtardığı için ya da başka bir şey için değil.

"Değerli olmak" diye devam ediyor, "cesur olmayı gerektirir." Bardağı tekrar ağzına götürür ve içer.

"Sen değerlisin, Grayson," diyorum ona, ellerine uzanıp onları ellerimin arasında tutuyorum.

Grayson geri çekilmiyor. Parmakları ellerimin altında yumruk şeklini alıyor. "O kızı kurtardım. Emily'yi kurtarmadım." Bu bir gerçeğin ifadesi, ruhuna kazınmış bir gerçek. "Seni kurtarmadım." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bir bomba patladı ve sen yerde yatıyordun, ben de orada durdum."

Sesi yoğunlukla titriyor. Dokunuşumun altında vücudunun da aynısını yaptığını hissedebiliyorum.

"Sorun değil. İyiyim," diyorum ama onun bunu duymadığı, duymayacağı açık. BT. "Bana bak Grayson. Tam buradayım. İyiyim. İyiyiz."

"Alıçların kırılmaması gerekiyor." Göğsü yükselip alçalıyor.

"Özellikle ben."

Ayağa kalktım ve masayı hiç bırakmadan onun tarafına doğru ilerledim. ellerinden. "Kırık değilsin."

"Ben." Kelimeler hızlı ve acımasızdır. "Her zaman olacağım."

"Bana bak" diyorum ama bakmıyor. Ona doğru eğiliyorum. "Bakmak ben, Grayson. Sen kırılmadın."

Gözleri benimkilere takıldı. Artık göğüslerimiz uyum içinde yükselip alçalıyor.

"Emily kafamın içindeydi." Sesinde kısık ve güçlkle bastırılan bir şeyler var.

"Bomba patladıktan sonra onu sanki oradaymış gibi duydum. Sanki gerçekmiş gibi."

Bu bir itiraftır. Ben ayaktaım, o ise sırtı dik, başı öne eğik oturuyor.

"Haftalarca sesini halüsinasyonla gördüm. Haftalarca bana fısıldadı.

Grayson başını kaldırıp bana bakıyor. "Bana kırılmadığımı bir kez daha söyle."

Sanmıyorum. Sadece kafasını ellerimin arasına alıyorum. "Onu sevdin ve onu kaybettin" demeye başladım.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım ve o, öldüğüm güne kadar peşimi bırakmayacak." Grayson'ın gözleri kapanıyor. "Bundan daha güçlü olmam gerekiyor. Bundan daha güçlü olmak istedim. Senin için."

Bu son iki kelime neredeyse beni mahvedecek. "Benim için hiçbir şey olmana gerek yok Grayson." Gözlerini açana kadar, bana bakana kadar bekliyorum.

"Bu," diyorum. "Sen. Yeter."

Sandalyeden dizlerinin üstüne düşüyor, gözleri tekrar kapanıyor.

Bu anın büyüklüğü etrafımızda. Diz çöküp kollarımı ona doladım.

"Sen yetersin" diyorum tekrar.

"Asla yeterli olmayacak."

Hafıza her yerdeydi. Grayson'un kendi üzerine, bana doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Onun ürperişini hissedebiliyordum. Sonra bana gitmemi söylemişti ve ben de kaçmışım çünkü içten içe bunun asla yeterli olmayacağını söylerken ne demek istediğini biliyordum. Bizi kastetmişti . Neydik ve ne değildik. Emily'nin kulağına fısıldadığı o haftalarda her şey paramparça olmuştu.

Ne olabilirdi ki.

Ne olabilirdi ?

Artık ne olamaz ki.

Ertesi gün Grayson, bir merhaba bile demeden Harvard'a gitmişti.

Hoşçakal. Ve şimdi geri dönmüştü, tam arkamdaydı ve biz de bunu yapıyorduk.

Grayson, Jameson ve ben.

"Bu taraftan." Grayson sağımızdaki şeffaf cam kapıyı işaret etti. Kapıyı açtığı anda yüzüme soğuk bir hava çarptı. Kapı eşiğinden adımımı atarak uzun, yavaş bir nefes verdim, yarı soğuk havada incecik ve beyaz onu görmeyi bekliyordum.

"Burası çok büyük." İrade gücüm sayesinde şimdiki zamanda kaldım. Artık geriye dönüş yok. Artık ne olursa olsun yok. Oyuna odaklandım. İhtiyaç duyulan şey buydu. Benim neye ihtiyacım vardı ve ikisinin de neye ihtiyacı vardı?

Ben.

Jameson, "Teknik olarak hepsi birbirine bağlı beş mahzen var " dedi. "Bu beyaz şarap için. Oradan kırmızı geçiyor. Eğer dolaşmaya devam edersen viski, burbon ve viskiye çarpacaksın.

Burada sadece alkolde bir servet olmalıydı. Bunu bir düşün.

Bundan başka bir şey değil.

"Kırmızı şarap arıyoruz." Grayson'ın sesi düşüncelerimi böldü.
"Bir Bordeaux."

Jameson elime uzandı. Onu aldım ve o da uzaklaşarak parmaklarının benimkilerde gezinmesine izin verdi; bu, yan odaya girerken takip edeceği bir davetti. Yaptım.

Grayson beni itip geçti, Jameson'ı geçti, koridorlardan geçerek rafları tarayarak ilerledi. Sonunda durdu. "Chateau Margaux," dedi en yakın raftan bir şişe çıkarırken. "Bin dokuz yüz yetmiş üç."

Fotoğrafın üzerindeki başlık. Margaux. 1973.

"Vapurun ne işe yaradığını tahmin etmek ister misin?" Jameson bana sordu.

Bir şişe şarap. Bir vapur. Chateaux Margaux'yu Grayson'dan alıp elimde çevirdim. Yavaş yavaş cevap yerini buldu. "Etiket" dedim. "Eğer onu koparmaya çalışırsak yırtılabilir. Ancak buhar yapışkanı gevşetecektir...."

Grayson vapuru bana uzattı. "Bu onuru sen yapıyorsun."

48. BÖLÜM

Chateau Margaux 1973'ün tek şişesinin etiketinin arkasında

Tobias Hawthorne'un koleksiyonunda bir çizim vardı. Sarkan, gözyaşı damlası bir kristalin kalem taslağı.

"Takı?" Grayson bir tahminde bulunmaya cüret etti ama ben çoktan kasaya girmiştim.

"Hayır," dedim yavaşça, kristali çizimde hayal ederek ve geçmişi düşünerek. Daha önce böyle bir şeyi nerede görmüştüm? "Sanırım bir avize arıyoruz."

Hawthorne Evi'nde on sekiz kristal avize vardı. Aradığımızı Çay Odası'nda bulduk.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" diye sordum, boynumu altı metrelik tavana uzatarak. "Yoksa o şey aşağı mı iniyor?"

Jameson bir duvar paneline doğru yürüdü. Bir düğmeye bastı ve avize yavaşça göz hizasına indirildi. "Toz almak için" dedi bana.

Bu canavarın tozunu alma düşüncesi bile bende çarpıntı yarattı. Avizede en az bin kristal olması gerekiyordu. Tek bir yanlış hareketle hepsi parçalanabilir.

"Şimdi ne var?" Nefes aldım.

Jameson bana "Şimdi" dedi, "her şeyi tek tek ele alıyoruz."

Tek tek kristallerin incelenmesi zaman aldı. Her birkaç dakikada bir, ben Jameson ya da Grayson'a sürtündü ya da onlardan biri bana sürtündü.

Grayson aniden, "Bu," dedi. "Usulsüzlüklere bakın."

Jameson bir kalp atışıyla onun tepesindeydi. "Gravür mü?" O sordu.

Grayson kardeşine cevap vermek yerine dönüp kristali bana verdi. Ona baktım ama eğer bu kristalin içinde bir mesaj ya da ipucu varsa çıplak gözle anlayamadım.

Bir kuyumcu büyüteci kullanabiliriz, diye düşündüm. Veya-

"El feneri," diye soludum. Deri çantanın içine uzandım. Elimi el fenerinin etrafına kilitleyerek hızlı bir nefes aldım. Kristali uzattım ve ışığı içeri doğru tuttum. Düzensizlikler ışığın bu şekilde kırılmasına neden oldu. İlk başta sonuç anlaşılmazdı ama sonra kristali ters çevirip tekrar denedim.

Bu kez el fenerinin ışını bir mesaj oluşturacak şekilde kırıldı. Yere yansıtılan ışığa bakarken kelimelerin, uyarıların eksik olduğunu fark ettim.

KİMSEYE GÜVENMEYİN.

BÖLÜM 49

Boynuma bir ürperti çarptı, uzaktan izleniyormuşum hissi gibi

arkasında veya uzun otların arasında diz boyu durup bir yılanın çingiraklarını duymak.

Kristali kavrayışım sıkılaştı, bakışlarımı başka yere çeviremedim.

KİMSEYE GÜVENMEYİN.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" dedim, sonunda hızla arka arkaya Jameson ve Grayson'a bakarken midem korkuyla doldu. "Bu bir ipucu mu?"

Çantamızda hâlâ bir nesne kalmıştı. Bu daha bitmedi. Belki bu uyarının harfleri yeniden düzenlenebilir veya her kelimenin ilk harfi baş harflerden yapılabilir veya...

"Kristalini görebilir miyim?"

Jameson sordu. Ona verdim ve o da aradığını bulana kadar el fenerinin ışığı altında yavaşça döndürdü. "Orada, en üstte. Üç harf, ışık olmadan okunamayacak kadar küçük ve soluk."

"Fin?" Grayson, sorunun bir ucu olduğunu söyledi.

"Son." Jameson kristali tekrar elime koydu ve koyu yeşil gözlerini benimkilere getirdi. "Bittiği gibi, Mirasçı. Son. Bu bir ipucu değil. Budur."

Benim oyunum. Muhtemelen Tobias Hawthorne'un son mirası. Peki bu muydu? Kimseye güvenme. "Peki ya USB?" Söyledim. Oyun bitemezdi. Tobias Hawthorne'un bize bıraktığı tek şey bu olamazdı.

"Yanlış yönlendirme mi?" Jameson dışarı atıldı. "Ya da belki yaşlı adam sana bir oyun ve bir USB bırakmıştır. Her iki durumda da bu çantanın teslim edilmesiyle başladı ve burada bitiyor."

Çenemi sabitleyerek kristali el fenerinin ışığına doğrulttum ve kelimeler yerde yeniden belirdi. KİMSEYE GÜVENMEYİN.

Sonuçta milyarderin benim için sahip olduğu tek şey bu muydu? Dedem

Jameson'un her zaman yedi adım ilerisini düşündüğünü duyabiliyordum. İşlerin nasıl gelişeceğine dair düzinelerce permütasyon gördü, her olasılık için planlandı, her olası gelecek için strateji oluşturuldu.

Bu nasıl bir stratejiydi? Toby'yi kaçıran kişinin görüldüğünden daha yakın olduğunu mu düşünmem gerekiyordu? Ulaşabileceği mesafenin uzun olduğunu ve cebinde herhangi birinin olabileceğini mi? Çevremdeki herkesi sorgulamam mı gerekiyordu ?

Bir adım geri çekil, diye düşündüm. Başa dön. Çerçeveyi ve ücretinizi düşünün. Durdum. Nefes aldım. Ve düşündüm. Havva. Bu oyun tanıştığımızda tetiklenmişti. Jameson, büyükbabasının Eve'i buraya getiren sorunla ilgili bir şeyler öngördüğü teorisini ortaya atmıştı ama ya her şey bundan daha basitse?

Çok çok daha basit.

"Bu oyun Eve ve ben tanıştığımız için başladı." Kelimeleri yüksek sesle söyledim, her biri ağızmdan bir atış gücüyle çıktı, ancak fısıltıyla zar zor konuşabildim. "Tetikleyici oydu."

Düşüncelerim bir önceki geceye sıçradı. Solaryuma, dosyalara ve telefonuyla Eve'e. "Ya 'Kimseye güvenme'," dedim yavaş yavaş, "gerçekten 'Ona güvenme' anlamına geliyorsa?"

Bu sözleri söyleyene kadar gardımı ne kadar düşürdüğümü fark etmemiştim.

"Eğer yaşlı adam senin sadece Havva'ya karşı dikkatli olmanı amaçlamış olsaydı, mesaj kimseye güvenme demezdi. Ona güvenmemeni söylerdi . Grayson, bırakın yanlış olmayı, doğrudan azı bile olamayacak biri gibi konuşuyordu .

Ama Eve'in Toby'nin kanadında yalnız kalmak istediğini düşündüm. Dolabımdaki kıyafetlere bakışı. Grayson'ı ne kadar çabuk kendi tarafına çekmişti.

Eğer Eve Emily'ye bu kadar benzemeseydi şimdi onu savunur muydu?

"Herkes tanıdı gereği Havva'yı içerir," diye belirttim. "Zorunlu. Eğer o bir tehditse..."

"O. Dır-dir. Olumsuz. Bir tehdit." Grayson'ın ses telleri kendisine karşı gergindi. boğaz. Aklımda onu hala önümde dizlerinin üzerinde görebiliyordum.

Kendimi fazla hissetmemeye dikkat ederek, "Onun öyle olmasını istemiyorsun," dedim.

"Öyle mi, Mirasçı?" Jameson aniden sordu, gözleri benimkileri araştırıyordu.

"Onun bir tehdit olmasını mı istiyorsun? Çünkü Gray haklı. Mesaj 'Ona güvenme' değildi."

Eve'e başından beri güvenmeyen kişi Jameson'du! Ben kıskanç değilim. Bu bu değil. "Dün gece," dedim sesim titreyerek, "Eve'yi solaryumdaki dosyaların fotoğraflarını çekerken yakaladım. Bir bahanesi vardı. Kulağa makul geliyordu. Ama onu tanımıyoruz."

Onu tanımıyorsun Grayson.

"Ve büyükbaban onu asla buraya getirmedi," diye devam ettim. "Neden?" Gözlerimi tekrar Jameson'a çevirdim ve onun soruyu kavramasını istedim. "O Havva hakkında bizim bilmediğimiz ne biliyordu?"

"Avery." Ören'in kapı eşiğinden adımı söylemesi aldığı tek uyarıydı.

Eve, saçları ıslak, geldiği gün giydiği beyaz elbiseyi giyerek Çay Odası'na girdi. "Beni biliyor muydu?" Benden Grayson'a baktı; bir yıkım portresi. "Tobias Hawthorne'un benden haberi var mıydı?"

İyi bir poker oyuncusuydum, büyük ölçüde bir blöf fark edebildiğim için, çenesi titriyor, sesi sertleşiyor, gözlerindeki acı dolu bakış, sanki dudaklarının dönmesine izin vermiyormuş gibi ağzının şekli . aşağı - blöf gibi hissetmedim.

Ama kafamın arkasından bir ses üç kelime söyledi. Kimseye güvenme.

Bir sonraki bildiğim şey Eve'in bana doğru yürüdüğüydü. Ören aramızda durmak için harekete geçti ve Eve'in gözleri sanki kendini çelikleştirmeye çalışıyormuş gibi yukarıya doğru baktı. Ağlamamaya çalışıyorum.

Telefonunu uzattı. Eve, "Al şunu," diye tükürdü. "Şifre üç sekiz dört beş."

Hareket etmedim.

Eve, "Devam et," dedi ve bu sefer sesi daha derinden geliyordu. daha kaba. "Fotoğraflara bak. İstedğin şeye bak, Avery."

Bir suçluluk duygusu hissettim ve Jameson'a baktım. Beni dikkatle izliyordu. Grayson Eve'in yanına geldiğinde tepki vermeme izin vermedim.

Aşağıya bakıp bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek Eve'in bana verdiği şifreyi telefonuna taktım. Ekranın kilidi açıldı ve fotoğraf rulosuna gittim. Çektiğini gördüğüm dosyayı silmemişti ve bu sefer hangi dosyanın fotoğrafını çektiğini belirledim.

"Sheffield Grayson." Gözlerimi tekrar Eve'e kaldırdım ama o

bana bakmadı bile.

"Özür dilerim" dedi Grayson'a, sesi kısıktı. "Ama o, bu dosyalardaki en zengin kişi. Onun bir nedeni var. İmkânı var. Onun o olmadığını söylediğini biliyorum ama..."

"Evie." Grayson ona bir bakış attı; onun söylemeyeceği her şeyi söylediği için hafızanıza kazınan türden bir Grayson Hawthorne bakışı.

"O değil."

Sheffield Grayson ölmüştü ama Eve bunu bilmiyordu. Ve haklıydı: Toby'nin peşinden gelmişti . Şimdi değil.

Eve, sesi çatlayarak, "Eğer Sheffield Grayson değilse," dedi, "o zaman elimizde hiçbir şey yok."

Bu duyguyu biliyordum: çaresizlik, öfke, hayal kırıklığı, ani umut kaybı. Ama yine de Eve'in telefonuna baktım ve fotoğraf makarasını geriye doğru kaydardım. Kimseye güvenme. Sheffield Grayson'ın dosyasına ait üç fotoğraf ve Toby'nin odasından birkaç fotoğraf daha vardı, hepsi bu. Eğer başka herhangi bir dosyanın (ya da herhangi bir şeyin) fotoğrafını çekmişse, bunlar silinmişti. Biraz daha geriye doğru ilerledim ve Eve ile Toby'nin bir fotoğrafını buldum.

Kamerayı uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama gülümsüyordu; o da öyle.

İkisinin aylar öncesine ait daha fazla fotoğrafı vardı. Tıpkı onun söylediği gibi.

Eğer yaşlı adam senin sadece Havva'ya karşı dikkatli olmanı amaçlamış olsaydı, mesaj kimseye güvenme demezdim . Ona güvenmemeni söylerdi .

İçimden şüphe geçti ama arama kaydını çıkardım. Bir sürü arama gelmişti ama hiçbirini açmamıştı. O da yerleştirmemişti. Mesajlarına gittim ve neden bu kadar çok çağrı aldığını hemen anladım. Hikaye. Basın. Benzer bir durumla karşılaştığımda yeni bir telefon almak zorunda kalmıştım. Daha fazlası olup olmadığını öğrenmek için mesajlara tıklamaya devam ettim ve sonra basitçe şunu söyleyen bir mesaja geldim: Buluşmalıyız.

Yukarı baktım. "Bu kimden?" diye sordum telefonu ona doğru çevirerek.

Eve, "Mallory Laughlin," diye karşılık verdi. "O da sesli mesaj bıraktı. Numarayı doğrulayabilirsiniz." Aşağı baktı. "Sanırım fotoğraflarımı gördü. Rebecca ona numaramı vermiş olmalı. Hikâye ortaya çıkınca Toby'ye konsantre olabilmek için telefonumu kapattım ama bakın ne kadar iyi oldu." Eve düzensiz bir nefes aldı. "Bu hasta piçin sapkın küçük oyunlarından bıktım." Çenesi yukarı kalktı ve zümrüt gözleri gitti

elmas sert. "Ve istenmediğim yerde kalmayacağım. Yapamam."

Tüm bu durumun parmaklarımın arasından kayan kum gibi benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Grayson, Eve'e, "Gitme," dedi, kelimeler yumuşaktı. Sonra bana döndü ve o yumuşaklık kayboldu. "Ona gitmemesini söyle." Bu, mirası devraldıktan hemen sonra bana karşı kullandığı, uyarı ve tehdit amaçlı kullanılan ses tonuydu. Ciddiyim Avery. Grayson bana baktı. Gözlerinin buz gibi ya da alev alev olmasını bekliyordum ama ikisi de değildi. "Senden hiçbir zaman hiçbir şey istemedim."

Sesinde açıkça görülüyordu: asla istemediği pek çok şey.

Jameson'un beni izlediğini hissedebiliyordum ve benden ne yapmamı istediği ya da beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, eğer Eve giderse, Hawthorne Evi'nden çıkıp kapılardan geçip ateş hattına girerse ve başına bir şey gelirse Grayson Hawthorne'un beni asla affetmeyeceğiydi.

"Gitme," dedim Eve'e. "Üzgünüm."

Öyleydim ve değildim. Çünkü bu sözler beni yalnız bırakmıyordu: Kimseye güvenme.

"Mallory'yle tanışmak istiyorum." Eve çenesini kaldırdı. "O benim büyükannem. En azından benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. "

Grayson sessizce, "Seni onu görmeye götüreceğim," dedi ama Eve başını salladı.

"Ya Avery beni alır," dedi, ses tonu eşit oranda meydan okuma ve yaralanmayla, "ya da yürürüm."

BÖLÜM 50

Oren, Hawthorne Evi'nden ayrılmamdan memnun değildi ama Artık caydırılamayacağımı anlayınca güvenlik ekiplerinin üç SUV'a da gitmesini emretti. Ayrıldığıımızda, birbirinin aynısı üç araç kapıların önünden çıktı ve paparazzi yığınının Eve ve benim hangi araçta olduğumuzu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Xander aramızdaki tek Hawthorne'du. Eve'in değil, Rebecca'nın iyiliği için gelmişti ve Eve buna izin vermişti. Grayson ve Jameson'u arkamızda bırakmıştık.

"Nasıl biri?" Paparazzilerden kurtulduğumuzda Eve, Xander'a sordu. "Büyükannem?"

"Rebecca'nın annesi her zaman... yoğundu." Xander'ın cevabı dikkatimi koyu renkli camdan uzaklaştırdı. "Eskiden cerrahtı ama Emily doğup kalbinin durumunu öğrendiklerinde Mallory istifa etti ve kendini tam zamanlı olarak Em'in durumunu yönetmeye adadı."

Eve usulca, "Ve sonra Emily öldü," dedi. "Ve..."

"Kablooey." Xander parmaklarıyla patlama hareketi yaptı. "Bex'in annem içmeye başladı. Babası bu ay süren iş gezilerine gidiyor.

"Ve şimdi buradayım." Eve ellerine baktı: parmakları inceydi, tırnaklar düzensiz. "Yani bu gerçekten iyi gidecek," diye mırıldandı.

Bu muhtemelen yetersiz bir ifadeydi. Thea'ya haber vermesi için mesaj attım. Cevap yok. Sosyal medyasını açtım ve kendimi paylaştığı son dört fotoğrafa bakarken buldum. Bunlardan üçü siyah beyaz otoportrelerdi. Bunlardan birinde Thea, ağır bir maskara sürerek doğrudan kameraya bakıyordu, yüzü gözyaşlarından siyah çizgilerle kaplanmıştı. İkincisinde, bir top gibi kıvrılmıştı, elleri yumrukluysa ve vücudunda neredeyse hiç kıyafet görünmüyordu. Üçüncüsünde Thea iki eliyle kamerayı kapatıyordu.

Yanımda Eve telefonuma baktı. "Sanırım bunları şiirden daha çok sevebilirim." Bu gerçek gibi görünüyordu. Söylediği her şey gerçekleşti. Sorun buydu.

Thea'nın dördüncü resmine, en son yüklenen, bu setteki tek renkli fotoğrafa odaklandım. Fotoğrafta kollarını birbirine dolamış, gülen iki kişi vardı: Thea Calligaris ve Emily Laughlin. Bu resim, başlığı olan tek resimdi: O BENİM en iyi arkadaşımı ve SİZ neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz.

Fotoğrafa verilen muazzam sayıdaki tepkiye hayretle baktım, sonra Xander'a baktım. Thea hasar kontrolü yapıyor. Ben dedikodu siteleriyle savaşıyordum ama o başarabiliyordu.

Xander telefonunu bana doğru tuttu. "O da bir video yayınladı." Play'e bastı.

"Bazı... söylentileri duymuş olabilirsiniz." Thea'nın sesi çekingendi. "Onun hakkında." Thea ve Emily'nin fotoğrafı ekranda belirdi. "Ve onları." Dört Hawthorne kardeşin hepsinin fotoğrafı. "Ve onun." Havva'nın resmi. "Bu. Dır-dir. Dağınıklık." Thea her kelimeyle vücudunu hareket ettiriyordu; büyüleyici bir dans, bütün bunları daha az hesaplanmış gibi gösteriyordu. "Ama," diye devam etti, "onlar benim pisliğim. Peki Grayson, Jameson Hawthorne ve ölen en iyi arkadaşım hakkındaki söylentiler? Bunlar doğru değil." Thea, yüzü tüm ekranı kaplayana kadar kameraya doğru eğildi. "Ve bunların doğru olmadığını biliyorum çünkü onları başlatan benim."

Video aniden sona erdi ve Xander başını koltuğa yasladı. "O şimdiye kadar sahte flört ettiğim en muhteşem ve en korkunç kişi."

Eve ona bir bakış attı. "Sık sık randevu taklidi mi yapıyorsun?"

Çok normal görünüyordu. Telefonunda hiçbir şey bulamadım. Ama gardımı yüksek tutmam gerekiyordu. Değil mi?

51. BÖLÜM

Rebecca biz daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapıyı açtı. "Benim annem tam orada," dedi Eve sessizce. Derin bir nefes alan Eve, Rebecca'nın yanından geçti.

"Birden pi'ye kadar bir ölçekte," diye mırıldandı Xander, "ne kadar kötü?"

Rebecca elini onun elinden çekti ve üç parmağını avucunun üzerine koydu. Normalde kremi olan cildi kırmızıydı ve tırnak yataklarının ve eklemlerinin etrafında çatlamıştı.

Üç, birden pi'ye kadar bir ölçekte. Pi'nin değeri göz önüne alındığında bu kesinlikle iyi değildi.

Rebecca, Xander ve beni küçük girişten, Eve ve annesinin bulunduğu oturma odasına götürdü. İlk dikkatimi çeken şey rafta duran kar küreleriydi. Parlayana kadar cilalanmış gibi görünüyordlardı. Aslında görebildiğim her şey yeni temizlenmiş görünüyordu, sanki yeniden fırçalanıp fırçalanmış gibiydi.

Rebecca'nın elleri. Temizliğin onun ya da annesinin fikri olup olmadığını merak ettim.

"Rebecca, bunun bir aile meselesi olması gerekiyordu." Mallory Laughlin Xander ve ben görüş alanına girdiğimizde bile gözlerini Eve'den ayırmadı.

Rebecca aşağıya baktı, yakut kırmızısı saçları yüzüne düşüyordu. Her zaman bir sanatçının resmini yapmak isteyebileceği türden bir insana benziyordu. Kısken örtölse de yüzündeki acı masalsı bir güzellik vardı.

Eve büyükannesinin elini tutmak için uzandı. "Ben Avery'den benimle gelmesini istedi. Toby... o da onun ailesini düşünüyor."

Ah. Eğer Eve bunu bir suçluluk duygusu olarak kastetmişse, bu hem acımasız hem de etkili.

"Saçma." Mallory oturdu ve Eve de aynısını yaptıığında Mallory ona doğru eğildi ve onun huzurunda yudumlayan bir kadın gibi içkisini içti.

Çöl serapındaki kum. "Sen buradayken oğlum neden o kızla ilgilensin ki?" Bir elini Eve'in yüzünün yanına kaldırdı. "Sen bu kadar mükemmelken."

Yanımda Rebecca dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

Eve, Kızına benzediğimi biliyorum, diye mırıldandı. "Bu zor olmalı."

"Benim gibi görünüyorsun." Rebecca'nın annesi gülümsedi. Emily de öyle yaptı. Doğduğu zamanı hatırlıyorum. Ona baktım ve düşünebildiğim tek şey onun ben olduğuydu . Emily benimdi ve kimse onu benden alamayacaktı. Kendime onun asla hiçbir şey istemeyeceğini söyledim."

Eve sessizce, "Kaybınız için üzgünüm" dedi.

Mallory, "Üzülme," diye yanıtladı, sesinde bir hıçkırık vardı. "Artık bana geri döndün."

"Anne." Rebecca başını yerden kaldırmadan araya girdi. "Bunu konuşmuştuk."

"Ve sana, senin ya da bir başkasının beni çocuklaştırmaya ihtiyacım olmadığını söyledim." Mallory'nin cevabı camı parçalayacak kadar keskindi. "Dünya böyle bir yer, biliyorsun." Kadın daha anaç bir tavırla Eve'e döndü. "İstedliğini almayı öğrenmelisin ve asla ama asla birinin vermek istemediğin şeyi almasına izin verme." Mallory elini Eve'in yanağına koydu. "Güçlüsün. Benim gibi. Tıpkı Emily'nin olduğu gibi."

Bu sefer Rebecca'dan duyulabilir bir yanıt gelmedi. Omzumu yavaşça onunkine çarptım; sessiz, kasıtlı bir şekilde buradayım. Xander'ın benim orada durup en eski yara izlerinin sızmasını izlerken hissettiğim kadar işe yaramaz hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Eve Mallory'ye söyledi.

Mallory gülümsedi. "Ne olursa olsun tatlı kızım."

"Sen benim büyükannemsin. Kocanız burada mı? O benim büyükbabam mı?"

Mallory'nin cevabı kontrollüydü. "Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

Eve ona "Tek istediğim nereden geldiğimi bilmek" dedi.

"Lütfen?"

Mallory ona uzun süre baktı. "Bana anne diyebilir misin?" yavaşça sordu. Rebecca'nın başını salladığını gördüm; annesine, Eve'e ya da herhangi birine değil. Sadece sallıyordu çünkü bu iyi bir fikir değildi.

"Bana Toby'nin babasından bahseder misin?" Havva sordu. "Lütfen anne?"

Mallory'nin gözleri kapandı ve içinde hangi ölü yerlerin olduğunu merak ettim.

Havva o küçük kelimeyi söylediğinde hayata tutunmuştu.

"Eve," dedim sertçe ama Rebecca'nın annesi benim yerime konuştu.

"O daha yaşlıydı. Çok çekici. Çok gizemli. Malikanede, hatta House'a kadar gizlice dolaşırdık. O günlerde her şey benim elimdeydi ama misafir getirmem yasaktı. Bay Hawthorne mahremiyetine değer veriyordu. Benim ne yapmaya çalıştığımı, onun kutsal salonlarında neler yaptığımızı bilseydi aklını kaybederdi." Mallory gözlerini açtı. "Genç kızlar ve yasak."

"Adı neydi?" Rebecca annesine doğru bir adım atarak sordu.

Mallory, "Bu seni gerçekten ilgilendirmiyor, Rebecca," diye çıkıştı.

"Adı neydi?" Eve, Rebecca'nın sorusunu seçti. Belki öyleydi nezaket olması gerekiyordu ama bir cevap aldığı için zalimce geldi .

"Liam," diye fısıldadı Mallory. "Adı Liam'dı."

Eve öne doğru eğildi. "Ona ne oldu? Senin Liam'ın mı?"

Mallory ipleri aniden çekilen bir kukla gibi kasıldı sıkı. "Gitti." Sesi sakindi; fazlasıyla sakin. "Liam gitti."

Eve, Mallory'nin her iki elini de ellerinin arasına aldı. "Neden ayrıldı?"

"Az önce yaptı."

Kapı zili çaldı ve Oren kapıya doğru yürüdü. Onu girişe kadar takip ettim. Eli kapı kolunu kapatırken, şüphesiz dışarıdaki adamlarından birine bir emir verdi.

"Yaklaşın." Oren omzunun üzerinden bana baktı. "Yerinde kal Avery."

Avery neden orada kalıyor? diye sordu Xander, yanıma fuayeye gelerek. Rebecca onu takip etmek için bir adım attı, sonra kendi kişisel arafında donup kalmış, bizimle Havva ile annesi arasında mırıldanan sözler arasında kalmış bir halde tereddüt etti.

Oren daha ifade edemedi beynim Xander'ın sorusunun cevabını buldu. "Son paketin teslim edilmesinden bu yana mülkten ilk kez ayrılıyorum" diye belirttim. "Başka bir teslimat bekliyorsunuz."

Cevap olarak güvenlik şefim silahını çekerek kapıyı açtı.

Thea kuru bir sesle, Sana da merhaba, dedi.

"Ören'e aldırma." Xander onu selamladı. "Seni bir tehditle karıştırdı daha az pasif-agresif çeşitlilik.

Thea'nın sesi, Rebecca'nın yüreğini donduran buzları parçaladı. ayaklar yere. "Thea. Aramak istedim ama annem telefonumu aldı."

Thea, "Ve birisi benimkini kapattı," dedi. Bir Rebecca'ya baktı

Ben. "Ben duştayken birisi evime, yatak odama geldi, telefonumu kapattı ve bunu yanına bıraktı ve onu buraya getirmesi için el yazısıyla talimat verdi."

Thea bir zarf uzattı. Koyu altın rengindeydi, parlıyordu ve yansıtıcıydı.

"Birisi evinize mi girdi?" diye sordum, sesim kısıkty.

"Yatak odanıza mı?" Rebecca bir anda Thea'nın yanındaydı.

Oren zarfı ele geçirdi. Kuryeye tuzak kurmuştu buradaydı ama mesaj başka bir yere, Thea'ya iletilmişti.

Fotoğraflarını gördün mü? O video mu? Toby'yi kaçırın kişiye sessizce sordum. Dır-dir Bana yardım ettiği için aldığı bu mu?

Oren Thea'ya "Evinde bir korumam vardı" dedi. "Olağandışı bir şey bildirmedi."

Ören'in elindeki zarfa, ön yüzünde yazılı olan tam adıma baktım. Avery Kylie Grambs. İçimde bir şeyler koptu ve zarfı kaptım, ters çevirdim ve onu kapalı tutan balmumu mührünü gördüm.

Mührün tasarımı nefesimi kesti. Eşmerkezli dairelerin halkaları.

"Disk gibi," dedim, kelimeler boğazıma takılmıştı.

Oren bana "Açma" dedi. "Emin olmam gerekiyor..."

Sözlerinin geri kalanı aklımdaki uğultu arasında kayboldu. Vücudum tam gaz otomatik pilota ayarlanmış gibi parmaklarım zarfı parçaladı.

Mührü kırdığımda zarf açıldı ve içinde parlak gümüş harflerle yazılmış bir mesaj ortaya çıktı. 363-1982.

İşte bu kadar. Sadece bu yedi rakam. Bir telefon numarası mı? Alan kodu yoktu ama...

"Avery!" Rebecca bağırdı ve elimdeki kağıdın alev aldığını fark ettim.

Alevler mesajı yuttu. Onu düşürdüm ve saniyeler sonra zarf ve rakamlar külden başka bir şey değildi. "Nasıl..." demeye başladım.

Xander yanıma geldi. "Bunu yapmak için bir zarf hazırlayabilirim." Durdurdu. "Açıkçası? Bunu yapmak için bir zarf hazırladım .

"Sana beklemenı söylemiştim Avery." Oren bana ancak Baba Bakışı olarak tanımlayabileceğim bir şey verdi. Açıkçası onunla çok ince bir buz üzerindeydim.

"Mesajda ne diyordu?" Rebecca bana sordu.

Xander, birdenbire ortaya çıkan, çörek şeklinde bir kağıt ve kalem çıkardı.
"Hatırladığın her şeyi yaz" dedi
Ben.

Sayıyı gözümde canlandırarak gözlerimi kapadım ve sonra şunu yazdım: 363-1982.
Kağıdı Xander'ın görebileceği şekilde çevirdim. "Bin dokuz yüz Seksen iki." Xander kısa çizgiden sonra sayılara odaklandı. "Bir yıl olabilir.
Üç yüz altmış üçüncü günü yirmi dokuz Aralık'tı."

29 Aralık 1982.

Thea, "Bana bir telefon numarası gibi geldi," diye alay etti.
"Benim de ilk düşüncem buydu," diye mırıldandım. "Ama alan kodu yok."
"Yerini belirtebilecek bir şey var mıydı?" diye sordu. "Eğer biz bize arayabileceğimiz bir numara verecek bir alan kodu türetebilir."
Aranacak bir numara. Kontrol edilecek bir tarih. Ve başka kaç olasılık olduğunu kim bilebilirdi? Bir şifre, koordinatlar, bir banka hesabı olabilir...
Oren, "Hemen Hawthorne Evi'ne dönmemizi öneriyorum," diye araya girdi. İfadesi düpedüz taşlıydı. "Yani hâlâ işimi yapmama izin vermekle ilgileniyorsan Avery."

"Özür dilerim" dedim. Oren'a hayatım pahasına güvenmişim ve işini olması gerekenden daha da zorlaştırmaktan daha iyisini ona borçluydum. "Zarfin üzerindeki mührü gördüm ve içimde bir şeyler koptu."

Eşmerkezli dairelerin halkaları. Toby kaçırıldığında diskin bu olayla bir ilgisi olabileceğini düşünmüştüm ama onu kaçıran kişi onu geri gönderdiğinde yanıldığımı varsaydım.

Peki ya olmasaydım?

Ya disk her zaman bilmecenin bir parçası olsaydı?

Xander ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak, "Rakam yanlış yönlendirilmiş olabilir," dedi. "Mühür mesaj olabilir. "
"Dışarı!"

Oturma odasına doğru döndüm. Mallory Laughlin bize doğru geliyordu.

"Hepinizin evimden çıkmasını istiyorum!"

Buradaki varlığımız hiçbir zaman hoş karşılanmamıştı ve şimdi yangın çıkmıştı .

"Majesteleri." Oren elini kaldırdı. " Hepimizin geri dönmesini öneriyorum Hawthorne Evi."

"Ne?" diye sordu Thea, bal rengi gözleri kısılarak.

Oren bakışlarını ona çevirdi. "Uzun bir konaklama için plan yapmalısınız. Buna pijama partisi deyin."

"Thea'nın tehlikede olduğunu düşünüyorsun." Rebecca odanın etrafına baktı. "Hepimizin öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Girmek ve girmek bir tırmanmadır." Oren'in ses tonu ölçülüydü. "Avery'e ulaşmak için araçlara başvurmaya istekli olduğunu kanıtlamış bir kişiyle karşı karşıyayız. Bu sefer Thea'yı bir mesaj göndermek için kullandı; üstelik sadece gerçek anlamda değil."

Herkese ulaşabilirim. Onları koruyamazsınız. Mesaj buydu.

Rebecca'nın annesi, "Bu çok saçma," diye tükürdü. "Ne ben size hiçbir yere eşlik etmeyeceğim Bay Ören, ne de kızlarım."

"Kızım," dedi Rebecca sessizce. Kalbimin göğüs kafesimde sıkıştığını hissettim.

Oren caydırılmadı. "Zaten risk altında olmasan bile korkarım bu ziyaret seni kötü adamımızın radarına sokacak. Her ne kadar duymak istemeseniz de Bayan Laughlin..."

Rebecca'nın annesi, "Aslında doktor," diye çıkıştı. "Ve risk umurumda değil. Dünya benden daha fazlasını alamaz."

Sanki tek yapabildiği orada durup darbelere devam etmekmiş gibi kollarını beline dolamış olan Rebecca'ya yaklaştım.

Thea sessizce, "Bu doğru değil," dedi.

"Thea." Rebecca'nın sesi boğuluyordu. "Yapma."

Mallory Laughlin Thea'ya sevgiyle baktı. "Ne kadar hoş bir kız." Rebecca'ya döndü. "Kız kardeşinin arkadaşlarına neden bu kadar kötü davranmak zorunda olduğunu bilmiyorum."

Thea, sesinde çelik gibi bir ifadeyle, "Ben iyi bir kız değilim" dedi.

Eve, Mallory'ye "Bizimle gelmelisin" dedi. "Güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ah." Mallory'nin ifadesi yumuşadı. Gerginliğin sona erdiği anda trajik bir şeyler vardı; sanki onu dağılmaktan koruyan tek şeymiş gibi. Eve'e "Senin bir anneye ihtiyacın var" dedi. Sesindeki hassasiyet neredeyse acı vericiydi.

Eve tekrar, "Hawthorne Evi'ne gelin," dedi. "Benim için?"

Mallory, "Senin için," diye onayladı, Rebecca'ya bakmayı bile ihmal etmedi. "Ama malikaneye adım atmıyorum. Bunca yıl Tobias Hawthorne oğlumun öldüğünü düşünmeme izin verdi. Bana bir torunum olduğundan hiç bahsetmedi. Bebeğimi çalması yeterince kötüydü, o çocukların öldürmesi yeterince kötüydü

Emily'im - Meclis'e adım atmayacağım.

Oren yatıştırıcı bir tavırla, Wayback Cottage'da kalabilirsin, dedi. "Ailenle birlikte."

Rebecca sessizce, "Seninle kalacağım," dedi.

"Hayır," diye çıkıştı annesi. "Hawthornes'u bu kadar mı seviyorsun, Rebecca?"
Onlarla kalın."

BÖLÜM 52

Oren sahte SUV'lardan birini çağırıp Mallory, Rebecca ve Thea malikaneye geri döndü. Eve, Xander ve benim yerine onlarla gitmeyi tercih etti ve ikinci SUV eve yanaştığında ne o ne de Mallory oradaydı.

"Eve sana kulübede kalacağını söylememi söyledi." Rebecca aşağıya baktı.
"Annemle beraber."

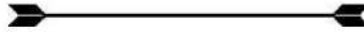
İstenmediğim yerde kalmayacağım, Eve'in dediğini duyabiliyordum. BEN yapamamak. Bir suçluluk duygusu daha hissettim, sonra amacın bu olup olmadığını merak ettim.

Thea, "Sayının ne anlama geldiğini kendisinin bulmaya çalışacağını söyledi" diye ekledi.
"Burada değil."

Eğer Eve güvenilir olsaydı ona zarar verirdim. Kötü. Ama eğer o olmasaydı...
Ören'e döndüm. "Eve'de hâlâ bir erkeğin var mı?"

"Biri onun için," diye onayladı güvenlik şefim, "biri Mallory için, altısı kapıları emniyete alıyor, dördü daha buradaki çevreyi koruyor ve üçü de benim yanımda Ev'de."

Bu beni daha güvende hissettirmeliydi ama tek düşünebildiğim güvenmemekti herhangi biri.

Alisa girişte beni bekliyordu. Oren biliyor olmalıydı ama beni uyarmamıştı.

Ben bir şey söyleyemedim köşeyi küçük, havlayan bir bulanıklık döndü.
Bir an sonra Libby de onu takip ederek peşinden gitti. "Ev çok büyük!" diye ofladı. "Köpek yavrusu çok hızlı! Kardiyodan nefret ediyorum!"

"Ona henüz isim vermedin mi?" Köpek yavrusu bize yaklaşırken Xander seslendi.
Libby koşmayı bırakıp eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Ben söyledim Ona adını vermelisin, Xander. O..."

"Bir Hawthorne köpeği," diye bitirdi Xander. "Nasıl istersen." O seçti

köpek yavrusunu kaldırdı ve onu göğsüne bastırdı. "Sana Tiramisu diyeceğiz" dedi.

"Sanırım bu Nash'in işi?" Alisa yavru köpeğin kulağını okşamak için uzandı. "Adil uyarı," dedi yavruya yumuşak bir sesle, "Nash Hawthorne terk etmediği hiçbir şeyi sevmedi."

Libby bir an Alisa'ya baktı, sonra terli saçlarını sürme çerçeveli gözlerinin önünden itti. "Şuna bakar mısın?" dedi donuk bir sesle. "Kardiyo zamanım geldi."

Kız kardeşim uzaklaşırken gözlerimi Alisa'ya kıstım. "Gerçekten gerekli miydi?"

"Şu anda daha büyük sorunlarımız var" Alisa telefonunu uzattı. Orada ekranda bir haber vardı.

"İnsanlar Çok Gerginleşiyor": Hawthorne Varisi Dizginleri Ele Alma Eşiğinde.

Görünüşe göre Market Watch yeteneklerim hakkında pek olumlu görüşe sahip değildi. Tobias Hawthorne'un büyük yatırımcı olduğu tüm girişimler dikkatle işaretleniyordu.

"Saldırı devam ediyor," diye mırıldandım. "Bunun için zamanım yok."

Alisa, "Ayrıca bunun gibi şeylerle uğraşacak kişi olmanıza gerek kalmayacak" dedi. "Eğer bir güven kurarsan" diye cevap verdi.

Kimseye güvenme. Aniden bu uyarıyı farklı bir şekilde duydum.

Tobias Hawthorne bunun çifte bir anlam taşımasını mı kastetmişti? Yıl sonuna yaklaştıkça Alisa daha da zorlandı ve o ve firması dizginleri kaybetmeye daha da yaklaştı.

"Onu rahat bırak Alisa."

Başımı kaldırdığımda Jameson'ın bize doğru geldiğini gördüm. Kollarına kadar kelepçeli, bembeyaz bir gömlek giymişti. "Güven gerekli değil. Avery mali müşavirlerle idare edebilir."

"Mali danışmanlar, on sekiz yaşındaki bir çocuğun dünyanın en büyük servetlerinden biriyle kararları vermesi fikri konusunda kimsenin sinirlerini yatıştıramaz." Alisa, Jameson'a kapalı dudaklı bir ifade sundu; savunma ise bir tür gülümsemeyle karşılık verdi. "Algı önemlidir." Bana döndü. "Ve bu amaçla görmek gereken başka bir şey daha var."

Telefonunu benden aldı, yeni bir sayfaya geçti ve sonra bana geri verdi. Bu kez kendimi Emily ve Eve hakkındaki hikayeyi ortaya çıkaran ünlülerin dedikodu sitesine bakarken buldum.

Hawthornes'u mu değiştiriyorsunuz? Hawthorne Varisi ve Sallanan Yeni Yaşam Tarzı.

Bu güzel başlığın altında bir dizi fotoğraf vardı. Jameson smokiniyle ve ben de balo elbisemle kumsalda dans ediyoruz. Aylar nce Grayson'la yaptığım bir röportajdan, beni ptğnden alınmış sabit bir kare. Son fotoğrafta Xander'la birlikte, bir saatten az bir süre önce Rebecca'nın evinin verandasında dururken ekilmiştik.

Paparazzilerin bizi orada yakaladığını fark etmemiştim. Belki de paparazziler değildi. Dşmanımızın her yerde olduğunu hissetmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Xander, "Buradaki olumlu noktalara bakalım" diye önerdi. "Bu fotoğrafta gösterişli görünüyorum."

Jameson güçlü bir şekilde, "Avery'nin böyle bir şeyi görmesi için hiçbir neden yok," dedi.

Jameson Winchester Hawthorne'un koruma modundaki performansı görülmeye değerdi.

Alisa, "Algı önemlidir" diye tekrarladı.

"şu anda" diye yanıtladım telefonunu ona geri verirken, "başka şeyler daha önemli. Bana bir şey bulduğunu söyle Alisa. İpleri kim elinde tutuyor?"

Günler önce bu konuyla ilgilendiğini söylemişti ama ben tek kelime duymamıştım.

"Dışarıda net serveti en az iki yüz milyon dolar olan kaç kişi var biliyor musun?" Alisa sakın bir şekilde söyledi. "Yaklaşık otuz bin. Yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde sekiz yüz milyarder var ve bunun için milyarlar gerekmez."

"Bağlantılar gerekecek."

Merdivenlere ve Grayson'a baktım. Bize katılmak için yanlarından aşağı yürüdü ama bana bakmadan durdu. Tamamen siyah giymişti ama takım elbise değildi.

Grayson, Alisa'ya "Ne varsa onu bana gnder" dedi. Sonunda - sonunda - gözleri benimkilere ulaştı. "Eve nerede?"

Bana vurduğunu hissettim.

"Klbe." Rebecca cevap verdi. "Annem ve bykbabamla."

Grayson'ın sert bakışının beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak, "Bir şey bulursak," dedim, "onu arayacağız."

"Herhangi bir şey bul..." Jameson'ın gözleri lazerle benimkilere kilitlendi. "Ne hakkında?"

Oren, "Toby'yi kaçıran kişi giderek saldırganlaşıyor" dedi.

"Nasıl daha agresif?" Alisa bastı.

Xander, Tiramisu'yu yüzüne doğru tuttu ve köpek yavrusu sesiyle konuştu.

"Merak etme. Yangın çok küçüktü."

"Ne ateşi?" Jameson istedi ve aramızdaki mesafeyi kapattı elimi tutuyor. "Söyle bize Mirasçı."

"Başka bir zarf. Mesaj havaya düştüğünde alev aldı. Yedi sayı."

Jameson'un başparmağı elimin topuğunda gezindi. "Peki o zaman Mirasçı. Oyun başlıyor."

BÖLÜM 53

İki potansiyel ipucumuz vardı: mühür ve numara. olduğumuz göz önüne alındığında Diski tanımlamaya Jameson ve benim aylardır yaklaştığımızdan daha yakın olmadığımızdan, sayıya odaklanmayı seçtim.

Böl ve yönet , Hawthorne ailesinin sloganı değildi ama öyle de olabilirdi. Grayson finansal bilgileri aldı: banka kayıtları, yatırım hesapları, işlemler. Xander, Thea ve Rebecca tarih açısını aldılar: 29 Aralık 1982. Bu, Jameson ve bana aralarında telefon numarasının da bulunduğu sayısız olasılık bıraktı. Eğer gerçekten bir alan kodunu kaçıırıyorsak, boşluğu doldurmak iki şeyi başaracaktır: Birincisi, bize aramayı deneyebileceğimiz bir numara verecektir. İkincisi, bize bir konum verecektir.

Toby'nin nerede tutulduğuna dair bir ipucu mu? Yoksa bilmecenin başka bir parçası mı? "Amerika Birleşik Devletleri'nde üç yüzden fazla alan kodu var"

Jameson hafızasından söyledi.

Ona, "Bir listenin çıktısını alacağım," dedim ama asıl söylemek istediğim şeydu: Biz iyi miyiz?

Telefon görüşmesi yaptıktan otuz dakika sonra (her alan kodu ve ardından 363-1982) tek bir arama bile yapmamıştım. Bir ara vererek numarayı internet aramasına girdim ve sonuçlara göz attım. Ayrımcı konut uygulamalarını içeren bir dava. Değeri iki bin doların üzerinde olan bir beyzbol kartı. Piskoposluk Kilisesi'ndeki 1982 İlahiyatından bir ilahi.

Bir telefon çaldı. Yukarı baktım. Thea telefonunu kaldırdı. "Numara engellendi" dedi ve Thea Calligaris olduğu ve tereddüt veya ikinci tahmin kelimelerinin anlamını bilmediği için cevap verdi.

İki saniye sonra telefonu bana uzattı. Kulağıma bastırdım. "Merhaba?"

"Ben kimim?" bir ses -o ses- dedi.

Bu soru hemen aklıma gelmedi ; uzun zamandır orada yaşıyordu

Thea'nın telefonunu sırf bana ona ulaştığını hatırlatmak için mi aradığını merak ettim.

"Sen söyle" diye cevap verdim. Benden yükselmeye niyeti yoktu. Olumsuz
şimdi.

"Zaten yaptım." Sesi her zamanki gibi pürüzsüzdü, ritmi belirgindi.
Jameson alan kodlarının bulunduğu listeyi aldı ve bir mesaj karaladı.
üstünde. DİSK HAKKINDA SORUN.

"Disk," dedim. "Ne olduğunu biliyordun." Hiç gelmeyecek bir cevaba izin vermek için
durakladım. "Toby'nin sende olduğunun kanıtı olarak bunu bana geri gönderdiğinde
değerinin ne olduğunu biliyordun."

"Yakından."

"Ve tahmin etmemi mi istiyorsun? Nedir bu, bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Toby'yi kaçıran kişi yumuşak bir sesle, "Tahmin etmek," dedi, "aklı ve ruhu bunu bilemeyecek kadar
zayıf olanların işidir ."

Bu Tobias Hawthorne'un söyleyeceği bir şeye benziyordu.

"Küçük arkadaşınızın cep telefonuna bir program yükledim. Seni takip ediyorum, seni
dinliyorum. Oradasın, onun iç odasındasın, değil mi?"

Tobias Hawthorne'un çalışması. İç kutsal alanla kastettiği buydu.
Nerede olduğumuzu biliyordu . Elimdeki telefon kirli ve tehditkar geliyordu. Onu pencereden
dışarı atmak istedim ama yapmadım.

"Nerede olduğumun ne önemi var?" Diye sordum.

"Beklemekten yorulmuşum." Her nasılsa, bu kulağa herhangi birinden daha tehditkar geliyordu
bu adamın konuştuğunu duyduğum kelimeler. "Bakmak."

Hat kesildi. Telefonu Ören'e verdim. "Birisi vardı
Bizi gözetlemesine izin verecek bir program yükle." Peki neden bundan vazgeçmişti?

Çünkü her yerde olduğunu bilmemi istiyor.

Oren telefonu düşürdü ve topuğuyla sertçe yere vurdu. Thea'nın öfkeli çıığı kafamdaki
düşüncelerin kakofonisi tarafından bastırıldı.

"Bakmak ." Kelimeleri tekrarladım. Gözlerim Jameson'a doğru kaydı.
"Bana büyükbabanın kutsal odasında olup olmadığını sordu ama sanırım cevabı biliyordu.
Ve bana yukarı bakmamı söyledi .

Başımı tavana doğru eğdim. Yüksek, maun kirşleri ve özel pervazları vardı. Yukarıya
bakmak Tobias Hawthorne'un bilmecelelerinden birinin parçası olsaydı şu anda bir merdiven
getiriyor olurum ama Tobias Hawthorne'la uğraşmıyorduk.

“Bizi dinliyor,” dedim, bunu tenimde bir yağ gibi hissederek. “Fakat Thea'nın kamerasını hacklese bile beni göremezdi. Peki nerede oturduğumu bilmesene biri beni bu odada nerede hayal ederdi?”

Tobias Hawthorne'un masasına doğru yürüdüm. Orada saatlerce oturup çalıştığını, strateji geliştirdiğini biliyordum. Kendimi onun yerine koyarak masanın arkasına oturdum. Çalışıyormuşum gibi aşağıya baktım, sonra yukarıya baktım. Bu işe yaramayınca ne Jameson ne de Xander'ın oturup düşünemeyeceğini düşündüm. Ayağa kalkıp masanın diğer tarafına doğru yürüdüm. Bakmak.

Bunu yaptım ve kendimi Hawthorne torunlarının kazandığı kupa ve madalyalarla dolu duvara bakarken buldum: motokrostan yüzmeye ve tilte kadar her dalda ulusal şampiyonluklar; sörf için, eskrim için, boğalara binmek için ödüller. Bunlar Tobias Hawthorne'un torunlarının geliştirdiği yeteneklerdi. Bunlar beklediği türden sonuçlardı.

Duvarda başka şeyler de vardı: Hawthornes'un yazdığı çizgi romanlar; Grayson'ın fotoğraflarından oluşan bir sehpa kitabı; bazı patentler, çoğu Xander'ın adına.

Başlangıçta patentleri fark ettim. Her sertifikanın üzerinde bir numara vardı. Ve her sayının, etrafımdaki dünyanın birdenbire netleştüğünü ve aşırı odaklandığını, yedi haneli olduğunu düşündüm.

BÖLÜM 54

3631982 numaralı ABD Patentine baktık.

1972. İki patent sahibi vardı: Tobias Hawthorne ve Vincent Blake adında bir adam.

Ben kimim? telefondaki adam söylemişti. Ve ona söylemesini söylediğimde bana zaten sahip olduğunu söylemişti.

"Vincent Blake," dedim çocuklara dönerek. "Büyükbaban hiç ondan bahsetti mi?

"Hayır," diye yanıtladı Jameson, enerji ve yoğunluk bir fırtına gibi üzerinden geçiyordu içeri giriyor. "Gri mi? Xan mı?"

"Hepimiz yaşlı adamın sırları olduğunu biliyoruz." Grayson'un sesi gergindi.

Xander, "Hiçbir şeyim yok" diye itiraf etti. Bilgisayar ekranına daha iyi bakmak için önümde durdu, sonra patent bilgilerine göz attı ve tasarım için bir çizim üzerinde durdu. "Petrol kuyuları açmak için kullanılan bir mekanizma."

Bu bir çağrıştırdı. "Büyükbaban parasını bu şekilde kazanıyordu; en azından ilk başta."

Xander, "Bu patentle olmaz," diye alay etti. "Bakmak. Tam burada!" Çizimde anlayamadığım bir detayı işaret etti. "Petrol mühendisliği konusunda tam olarak uzman değilim ama ben bile ölümcül bir kusur diyebileceğimiz bir şeyin var olduğunu görebiliyorum. Tasarımın önceki teknolojiden daha verimli olması gerekiyordu ama...' Xander omuz silkti. "Ayrıntılar, ayrıntılar, sıkıcı şeyler; uzun lafın kısası bu patentin hiçbir değeri yok."

"Fakat yaşlı adamın 1970'de sunduğu tek patent bu değil. iki." Grayson'ın sesi buz gibiydi.

"Diğer patent neydi?" Diye sordum.

Birkaç dakika sonra Xander onu kaldırdı. Tasarıma bakarak "Bu mekanizmanın amacı aynı" dedi, "ve aynı genel çerçevenin bazı unsurlarını görebilirsiniz - ama bu işe yarıyor."

"Neden biri aynı yıl içinde bu kadar benzer tasarımlarla iki patent başvurusunda bulunsun ki?" Diye sordum.

"Faydalı patentler, yeni veya geliştirilmiş teknolojilerin yaratılmasını kapsar." Jameson arkamda durmaya geldi, vücudu benimkilere değiyordu. "Bir patenti ihlal etmek kolay değildir, ancak önceki patentin benzersizlik iddialarını atlatırseniz bu yapılabilir. Her iddiayı ayrı ayrı kırmak zorundasınız.

Xander, "Bu patent de bunu yapıyor" diye ekledi. "Bunu bir mantık bulmacası gibi düşünün. Bu tasarım, ihlal davasının ortadan kalkmasına yetecek kadar değişiyor ve ardından iddialarının temelini oluşturan yeni parçayı ekliyor . Bu patenti değerli kılan da işte bu yeni parçadır."

Bu patentin tek sahibi vardı: Tobias Hawthorne. Aklım yarıştı. "Büyükbaban Vincent Blake adında bir adama kötü bir patent başvurusunda bulundu. Daha sonra hemen kendisi tarafından daha iyi ve hak ihlaline yol açmayan bir patent başvurusunda bulundu ve bu, ilkinin tamamen değersiz hale getirdi."

Grayson, "Ve büyükbabamıza milyonlar kazandırdı" diye ekledi. "Ondan önce o geceleri petrol platformlarında çalışıyor ve mucit oynuyordu. Ve sonrasında..."

Tobias Hawthorne oldu.

"Vincent Blake." Göğsüm hızla atan kalbimin etrafında sıkıştı. "Bizim uğraştığımız kişi bu. Toby'nin elinde olan kişi bu. İşte bu yüzden intikam istiyor."

"Bir patent?"

Eve'i görmek için başımı kaldırdım. Grayson bana, "Ona mesaj attım," dedi ve onun ani ortaya çıkışıyla ilgili olabilecek şüphelerimi önledi.

"Bütün bunlar," diye devam etti Eve, ses tonunda duygu açıkça hissediliyordu, "bir patent yüzünden mi?"

Ben kimim? Vincent Blake bana sormuştu. Ama bu işin sonu değerildi.

Bu olamaz. Bilmecenin Toby'yi kimin ve neden götürdüğü olduğunu sanıyordum. Peki ya üçüncü bir unsur, üçüncü bir soru varsa?

Ne istiyor?

"Kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor." Grayson'ın sesi şarap mahzenindeki parçalanmış çocuğa hiç benzemiyordu. Tehditlerle başa çıkma konusunda fazlasıyla yetenekli görünüyordu .

"Gerçekten bu adamın adını hiç duymadın mı?" Thea sordu. "O zengin ve güçlü ve ailenizden nefret ediyor ve siz onun adını bile duymadınız mı?"

Grayson, "Sen de benim kadar biliyorsun," diye yanıtladı, "zenginlerin farklı türleri vardır."

Jameson bana telefonunu attı ve ben de onun Vincent Blake hakkında ulaştığı bilgilere göz attım. "Teksaslı," diye belirttim. Bu durum aniden çok daha küçük geldi. "Net değeri yarım milyar doların biraz altında."

"Eski petrol parası." Jameson, Grayson'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Blake'in babası, 1930'lardaki Teksas petrol patlaması sırasında sıvı altına ulaştı. 1950'lerin sonlarında genç Vincent her şeyi miras almıştı. Yirmi yılını daha petrolde geçirdi, sonra çiftçiliğe yöneldi."

Bu bize adamın gerçekten neler yapabileceği ya da ne istediği hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Gerçeklere sadık kalmaya çalışarak, "Şimdi seksen yaşlarında olmalı" dedim.

Grayson, "Yaşlı adamdan daha yaşlı," dedi; ses tonu buz gibi ile soğuk arasında bıçak sırtında dengelenmişti.

"Arama terimlerine büyükbabanın adını eklemeyi dene" dedim Jameson.

Patentin yanı sıra bir başarı daha yakaladık: seksenlerden bir dergi profili. Tobias Hawthorne'un hızlı yükselişiyle ilgili çoğu haberde olduğu gibi, bu haberde de onun ilk işinin bir petrol platformunda çalışmak olduğundan bahsediliyordu. Aradaki fark, bu makalede aynı zamanda o teçhizatın sahibi olan adamın adının da geçiyor olmasıydı.

Jameson, "Demek Blake onun patronuydu," diye tükürdü. "Şunu hayal edin: Vincent Blake tüm şirketin sahibi. Altmışlı yılların sonu, yetmişli yılların başı ve büyükbabamız bir homurdanmadan başka bir şey değil."

"Büyük fikirleri olan bir homurtu," diye ekledi Xander, parmaklarını hızla uyluğuna vurarak.

"Belki Tobias bu fikirlerden birini patrona götürür," diye önerdim. "Cesur hareket karşılığını veriyor ve sonunda yeni bir tür sondaj teknolojisi tasarımı üzerinde işbirliği yapıyorlar."

"Bu noktada," diye devam etti Grayson ölümcül bir sakinlikle, "büyükbabamız, fikri mülkiyet alanında bir servet elde etmek için zengin ve güçlü bir adama ihanet eder."

"Ve dedi ki güçlü adam onu unutulması için dava etmez?" Xander şüpheliydi. "İkinci patentin birinciyi ihlal etmemesi, zengin bir adamın hiç yoktan bir kimseyi yasal ücretler karşılığında gömemeyeceği anlamına gelmez."

"Peki neden yapmadı?" diye sordum, bedenim her zaman binlerce soruyu daha gündeme getiren türden bir cevabı bulmaya eşlik eden adrenalini dolup taşıtı.

Toby'nin kimin elinde olduğunu biliyorduk.

Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorduk.

Ama hâlâ beni yiyip bitiren, zihnimin kenarlarını çeken ayrıntılar vardı. Hafıza. Hikayedeki üç karakter . Buradaki son oyunu nedir? Ne istiyor?

"Birisi Blake'in seninle olan bağlantısı hakkında daha fazlasını biliyor olmalı. Büyük baba." Eve sırayla Hawthorne kardeşlerin her birine baktı.

Bir sonraki hamlemizi düşündüm. Tobias Hawthorne, Alice ile 1974'te evlendi; patentin alınmasından sadece iki yıl sonra. Jameson, Nan'e arkadaşları ve akıl hocaları hakkında soru sorduğunda verdiği yanıt, Tobias Hawthorne'un hiçbir zaman arkadaş edinme işinde olmadığı yönündeydi.

Akıl hocaları hakkında tek kelime etmemişti.

BÖLÜM 55

Bu sefer Nan'i yalnız görmeye gittim. "Vincent Blake." Metali yerleştirdim

Nan'in çay içtiği yemek masasının üzerindeki disk.

Genel yönüme doğru homurdandı. "Bunun rüşvet olması mı gerekiyor?"

Ya Nan'ın diskin ne olduğu hakkında bizden daha fazla fikri yoktu ya da blöf yapıyordu.

"Tobias Hawthorne yetmişli yılların başında Vincent Blake adında bir adam için çalışıyordu.

O ve Alice çıkmaya başlamadan önce olabilirdi..."

"Öyle değildi," diye homurdandı Nan. "Uzun flört. Aptal istediğinde ısrar etti

Alice'ime yüzüğünü vermeden önce kendine bir şeyler katmak için."

Nan oradaydı. O hatırlar.

"Tobias ve Vincent Blake bir patent üzerinde işbirliği yaptı" dedim, kalbimin aralıksız çarpmasını duymazdan gelmeye çalışarak. "Sonra da damadın Blake'i milyonlar değerindeki bir gelişmeden aldattı."

"Şimdi mi yaptı?" Bir an için Nan'in söyleyeceği tek şey bu gibi göründü, sonra kaşlarını çatı. "Vincent Blake zengindi ve kendisinin Tanrı'dan daha güçlü olduğunu düşünüyordu. Tobias'tan hoşlandı ve onu aralarına kattı."

"Ancak?" Ben sordum.

"Bundan herkes memnun değildi. Bay Blake, himaye ettiği kişileri birbirine düşürmeyi severdi. Oğlu o zamanlar bir etken olamayacak kadar gençti ama Bay.

Blake, yeğenlerine aile olmanın size bedava giriş hakkı sağlamadığını açıkça belirtmişti.

Gücün kazanılması gerekiyordu. Kazanılması gerekiyordu ."

"Kazandım." diye tekrarladım. Blake'le olan o ilk telefon görüşmesini düşündüm. Ben sadece bilmecelere meraklı yaşlı bir adamım. Bunca zaman Toby'yi kaçıran kişinin Tobias Hawthorne'un oyunlarından birini oynadığını sanıyorduk. Peki ya Tobias Hawthorne ipucunu Vincent Blake'ten almış olsaydı? Peki ya o cumartesi sabahı maçlarının orkestratörü olmadan önce oyuncu olsaydı?

"Ne oldu?" Nan'a bastım. "Eğer Tobias Blake'in yakın çevresinde olsaydı, neden ona ihanet ediyorsun?"

"Şu bahsettiğim yeğenleri mi? Mesaj vermek istediler. Bölgelerini işaretleyin. Tobias'ı onun yerine koy."

"Onlar ne yaptı?" Diye sordum.

Nan, "O günlerde Bayan Blake diye biri yoktu," diye homurdandı. "Küçük oğulları doğduğunda vefat etti ve Bay Blake, Tobias'ı akşam yemeğine davet etmeye başladığında çocuk on beş yaşından büyük olamazdı. Sonunda Tobias Alice'imi de yanında getirmeye başladı. Bay Blake de ondan hoşlanıyordu ama belli bir tipteydi." Bana bir bakış attı. "Erkeklerin erkek olacağına inanan tip."

"O..." Cümlemi bile tamamlayamadım. "Onlar yaptı mı..."

"En kötüsünü düşünüyorsanız cevap hayır . Ama yeğenlerin Tobias'a Alice aracılığıyla geldiğini, onu taciz ettiklerini, kaba davrandıklarını ve birinin onu sıkıştırıp dudaklarını onunkilere yaklaştıracak kadar ileri gittiğini düşünüyorsanız, o zaman."

Nan, piyanoyu biraz fazla iyi çaldığı için parmaklarını kıran ilk kocasını öldürdüğünü birçok kez güçlü bir şekilde ima etmişti. Eğer şansının yarısına bile sahip olsaydı, Vincent Blake'in yeğenlerini hadım edeceğinden derinden şüpheleniyordum.

"Peki Blake hiçbir şey yapmadı mı?" Diye sordum.

Nan cevap vermedi ve bu adamı nasıl tanımladığını hatırladım: Erkeklerin erkek olacağına inanan biri olarak. "İşte o zaman damadın dışarı çıkmaya karar verdi," diye tahminde bulundum, resim daha da netleşti.

"Tobias, Blake için çalışmanın hayalini kurmayı bıraktı ve gözünü o oluyor. Daha iyi bir versiyon. Daha iyi bir adam."

"Yani iki patent başvurusunda bulundu" dedim. "Üzerinde birlikte çalıştıkları bir ve sonra farklı bir tane - daha iyi bir tane. Blake neden onu dava etmedi?"

"Çünkü Tobias onu adil bir şekilde yendi. Ah, belki biraz kurnazlıktı ve bir ihanetti elbette ama Vincent Blake bu oyunu oynayabilecek birini takdir ediyordu."

Zengin ve güçlü bir adam, genç Tobias Hawthorne'un gitmesine izin vermişti. Dönüşünde Tobias Hawthorne onu gölgede bırakmıştı; milyarlarca milyonlar.

"Blake tehlikeli mi?" Diye sordum.

Nan, "Vincent Blake ve Tobias gibi adamlar her zaman tehlikelidir" diye yanıtladı.

"Bunu neden Jameson'a ve bana daha önce söylemedin?"

Nan, "Kırk beş yıldan fazla zaman önceydi," diye alay etti. "Biliyor musunuz

o zamandan beri bu aile kaç düşman edindi?"

Bunu düşündüm. "Damadının elinde bir tehdit listesi vardı. Blake bu konuda değildi.

"O halde Tobias Blake'i bir tehdit olarak görmemiş olmalı;

Tehdidin etkisiz hale getirildiğini düşündüm."

"Blake neden Toby'yi alsın ki?" Diye sordum. "Neden şimdi?"

"Çünkü damadım artık onu uzak tutmak için burada değil." Nan elimi tuttu ve sıkıca tuttu. Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Artık piyano çalan sensin kızım. Vincent Blake gibi adamlar, izin verirsiniz parmaklarınızın her birini kırarlar."

BÖLÜM 56

Diğerlerinin yanına dönerken Vincent'ın olduğu gerçeğini düşündüm.

Blake mektuplarının her birini bana göndermişti . Ve telefonda "mirasçı" dışında kimseyle konuşmayacağını açıkça belirtmişti.

Artık piyano çalan sensin kızım... Fuayeye adım attığımda ve Büyük Oda'nın duvarlarında yankılanan kısık bir konuşma duyduğumda Nan'in sözleri hâlâ aklımda yankılanıyordu.

"Bunu yapma." Bu Thea'ydı, sesi alçak ve yoğun. "Kendinize kapanmayın."

"Değilim." Rebecca.

"Üzülme Bex ."

Rebecca bu vurgudaki anlamı okudu. "Kızgın olmak."

"Annenden nefret et, Emily ve Eve'den nefret et, gerekirse benden nefret et, ama sakın ortadan kaybolmaya cesaret etme."

Jameson beni gördüğü anda fuayeyi geçti. "Herhangi bir şey?"

Yutmuşum. "Vincent Blake büyükbabanı kendi iç dünyasına getirdi daire. Ona ailedenmiş gibi davrandım; ya da en azından onun aile versiyonu."

"Müsrif oğul." Jameson'un gözleri benimkilerde parladı.

"Havva?" Bu Grayson'dı ve bağıırıyordu. Fuayeyi taradım.

Oren, Xander, Thea ve Rebecca Büyük Oda'dan içeri giriyorlar. Ama Havva yok.

Grayson görüş alanına girdi. "Eve gitti. Bir not bıraktı. Blake'in peşine düşüyor."

"Peki ya koruması?" Ören'e sordum.

Cevap veren Grayson oldu. "Tuvalete gitti ve onu elinden kaçırdı."

"Endişelenmeli miyiz?" Xander bu soruyu oraya yöneltti.

Vincent Blake ve Tobias gibi adamların Nan'in beni uyardığını duyabiliyordum. her zaman tehlikelidirler.

"Onun peşinden gidiyorum." Grayson sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi acımasızca kollarını kelepçeledi.

"Grayson, dur," dedim acilen. "Düşünmek." Eve'in cıvatalanmasının hiçbir anlamı yoktu. Vincent Blake'in kapısına gelip Toby'yi geri isteyebileceğini mi sanmıştı?

Jameson Grayson'la aramıza girdi. Bir süre bakışlarımı tuttu bir iki saniye sonra kardeşine döndü. "Yere çekil, Gray."

Grayson kelimelerin anlamını bilmeyen birine benziyordu. Taş gibiydi: hareket edemiyordu, çenesindeki kaslar sertçe sallanıyordu. Onu bir kez daha yüzüstü bırakamam Jamie.

Tekrar. Kalbim burkuldu. Jameson elini kardeşinin omzuna koydu. " On Spake'i çağırıyorum ."

Grayson yemin etti. "Vaktim yok—"

"Yapmak. Zaman." Jameson öne doğru eğildi ve doğrudan Grayson'ın kulağına bir şey söyledi -ne olduğunu duyamadım. Spake'te bir Hawthorne ayini vardı; bu Grayson'ın Jameson'un işi bitene kadar konuşamayacağı anlamına geliyordu.

Jameson öfkeyle kulağına fısıldamayı bitirdiğinde Grayson hareketsiz kaldı. Onun kavga çağrısı yapmasını, Jameson'un söylediklerine fiziksel olarak yanıt verme hakkını kullanmasını bekledim. Ancak bunun yerine Grayson Davenport Hawthorne iki ve yalnızca iki kelimeyle ayrıldı. "Feragat ediyorum."

"Neyden feragat edeceksin?" Rebecca sordu.

Thea alaycı bir şekilde homurdandı. "Hawthorne'lar."

"Mirasçı?" Jameson bana döndü. "Seninle konuşmam gerekiyor. Yalnız."

BÖLÜM 57

Jameson beni üçüncü kata, modellerle dolu bir hobi odasına götürdü.

trenler. Düzinelerce vardı ve cam masaların üzerine iki kat daha fazla ray yerleştirilmişti. Jameson trenlerden birinin yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Dokunuşuyla arkamızdaki duvar ikiye bölündü ve eski moda bir telefon kulübesi büyüklüğünde ve biçiminde gizli bir oda ortaya çıktı. Duvarları tamamen değerli taş levhalardan yapılmıştı; odanın yarısı parlak, metalik siyah, diğer yarısı ise yanardöner beyazdı.

Jameson bana "Obsidyen" dedi. "Ve akik kristali."

"Burada ne yapıyoruz Jameson?" Diye sordum. "Bana ne söylemen gerekiyor?"

Sanki bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissettim. Bir sır? İtiraf?

Jameson değerli taş odaya doğru başını salladı. İçeri adım attım. Tavanın üstündeki tavan gökkuşağı renklerinde parlıyordu; daha fazla mücevher.

Jameson'ın beni odaya kadar takip etmediğini çok geç fark ettim.

Arkamdaki duvar kapandı. Az önce olanları sindirmem bir saniyemi aldı. Jameson beni buraya hapsetti. "Ne yapıyorsun?" Duvara çarptım. "Jameson!" Telefonum çaldı. Cevapla tuşuna bastığım anda, "Beni buradan çıkarın," diye talep ettim.

Hattın diğer ucunda Jameson, "Yapacağım," diye söz verdi. "Geri döndüğümüzde."

Biz. Aniden Grayson'ın neden dövüşme hakkından feragat ettiğini anladım. konuşma sonrası . "Ona Havva'nın peşinden birlikte gideceğinize söz vermiştiniz."

Jameson bana yanıldığımı söylemedi.

"Ya tehlikeliyse?" Diye sordum. "Tek istediği Toby'yi geri almak olsa bile, onu almak için seni ya da Grayson'ı takas etmeyeceğini dürüstçe söyleyebilir misin? Onu çok az tanıyoruz ve büyükbabanın mesajında şöyle yazıyordu..."

"Mirasçı, benim hiç tehlikeden uzak durduğumu gördün mü?"

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Jameson Winchester Hawthorne'un yaşadığı dönem

tehlike. "Eğer buradan çıkmama izin vermezsen Hawthorne, ben..."

"Yara izinin nasıl oluştuğunu bilmek ister misin?" Jameson'un sesi daha yumuşaktı hiç duymadığım kadar. Hangi yara izinden bahsettiğini hemen anladım.

"Kapıyı açmanı istiyorum." dedim.

"Geri gittim." Bu sözlerin devam etmesine izin verdi. "Emily'nin olduğu yere öldüm, geri döndüm."

Emily'nin kalbi uçurumdan atlamanın ardından iflas etmişti. "Jameson..."

"Ben de onun yaptığı gibi tehlikeli derecede yüksek bir yerden atladım. Hiç bir şey ilk kez oldu. Veya ikincisi. Ama üçüncü..."

Jameson'un gövdesi boyunca uzanan yara izini zihnimde canlandırabiliyordum. Karnının pürüzsüz derisini her iki yanında hissederek parmaklarımı kaç kez kenarları boyunca sürüklemiştim?

"Suya batmış bir ağaç vardı. Sadece bir dal görebiliyordum. Altında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şeyi açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum ama yanılmışım."

Jameson'un bir uçurumun tepesinden aşağı inip suya çarptığını hayal ettim. Sivri bir dalın etini yakaladığını, onu zar zor yavaşlattığını hayal ettim.

"İlk başta acı hissetmedim. Suda kan gördüm ve sonra hissettim. Sanki cildim yanıyordu. Vücudum çılgın atarak kıyıya doğru ilerledim. Bir şekilde kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Yaşlı adam orada duruyordu. Kana gözünü bile kırpmadı, bana iyi olup olmadığımı sormadı, bağırmadı. Kanayan bedenimi baştan aşağı incelerken söylediği tek şey şunu söylemekti: Bunu sisteminden çıkardın, değil mi?"

Değerli taş kafesimin duvarına yaslandım. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Hattın ucundaki ayak sesini duyabiliyordum. "Çünkü Gray canı acıyana kadar zıplamaya devam edecek. O her zaman sağlam olandı, Mirasçı. Asla titremeyen, asla geri adım atmayan, asla şüphe etmeyen. Ve artık tutunmayı kaybetti ve güçlü olan ben olmak zorundayım."

Jameson'a "Beni de götür" dedim.

"Sadece bu seferlik" dedi, sesinde acı dolu bir tonla, "bırak o kişi ben olayım seni kim koruyor Avery."

Gerçek adımı kullanmıştı. "Beni korumana ihtiyacım yok. Beni burada bırakamazsın Jameson!"

"Yapamamak. Yapmamalı. Zorunda. Bu benim ailemin pisliliği, Mirasçı." İçin

Bir zamanlar Jameson'un ses tonunda kötü bir şey yoktu, ima yoktu. "Bunu temizlemek bizim elimizde."

"Peki ya Havva?" Diye sordum. "Büyükbabanın ne dediğini biliyorsun. Kimseye güvenme. Grayson doğru dürüst düşünemiyor ama sen..."

"Her zamankinden daha net düşünüyorum. Eve'e güvenmiyorum." Sesi alçak ve acı vericiydi. "Olduğum ve olabileceğim her şeyle güvendiğim tek kişi, Mirasçı, sensin."

Ve böylece Jameson Winchester Hawthorne telefonu kapattı.

58. BÖLÜM

Jameson'ı boğacaktım . İkimiz yarışıyorduk, bahis oynuyorduk ve cesaret, bu değil.

Oren'ı aramayı denedim ama sesli mesaja gitti. Libby de telefonu açmadı, bu muhtemelen telefonunun şarj edilmediği anlamına geliyordu. Önce Xander'ı, sonra da Rebecca'yı denedim. Telefonunun bozulduğunu hatırlamadan önce Thea'yı aramanın yarısına gelmiştim. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak bıçağımı çıkardım, cinayet planladım, sonra da kira ödemekte zorlanan yabancılara on bin dolar verdim.

Sonunda Max'e mesaj attım. Jameson beni dünyanın en pahalısına kilitledi Zindan, yazdım. Beni korumak konusunda aptalca bir fikri var.

Max'in cevabı uzun sürmedi. O YEŞİL GÖZLÜ PÇ.

Kendime rağmen sırtıttım ve karşılık verdim: Lanet ettin.

Max hızlı bir şekilde cevap verdi: "Annesine faks çeken paternalizmini, annesine faks çeken ahabapına itebilecek sırtan, babacan gemi başkanını" mı tercih ederdin?

Homurdandım ve sonunda değerli taşlı odanın üç yüz altmış derecelik manzarasını görebilecek kadar sakinleştim. Obsidyenden yapılmış iki duvar diye düşündüm. Beyaz akikten yapılmış iki duvar. Duvarları araştırmak beni bir çıkış anahtarına yönlendirmedi ancak değerli taşların tuğlalara dönüştürüldüğünü ve bu tuğlalardan herhangi birinin üstüne veya altına bastığınızda döndüklerini ortaya çıkardı. Siyah bir tuğlayı döndürmek onu beyaza çevirdi. Beyaz bir tuğlayı döndürmek onu siyaha çevirdi.

Xander'ı elde tutulan bir bulmacayla uğraşırken gördüğüm zamanları düşündüm, sonra boynumu uzatıp duvarların, tavanın ve zeminin her detayını inceledim. Jameson beni zindana kilitlememişti.

Beni bir kaçış odasına kilitlemişti .

Üç saat geçmesine rağmen hâlâ doğru yola ulaşamamıştım ve her geçişte

Bir dakika sonra Jameson ve Grayson'ın Eve'e yetişip yetişmediğini merak ettim.
Aklımda türlü türlü uyarı dönüp duruyordu.

Kimseye güvenme.

Yakınıntındaki herkes bir sonraki hedef olabilir.

Beklemekten yoruldum.

En karanlık anlarımda Eve'in nasıl yemin ettiğini düşündüm.

Toby'yi geri almak için her şeyi, her şeyi yapardı .

Onu düşünme. Veya onlar. Veya herhangi biri. Çevremdeki ışıltılı odaya -zenginliğe, güzelliğe- baktım ve duvarların üzerime geliyormuş gibi hissetmemeye çalıştım.

"Parıldayan," diye mırıldandım. "Zenginlik. Peki ya elmaslar?"

Zaten düzinelerce tasarım denemiştım: H harfi; Bir satranç tahtası, bir anahtar...

Şimdi beyaz duvarların her birinde siyah bir elmas, siyah duvarların her birinde beyaz bir elmas denedim. Hiç bir şey. Hayal kırıklığına uğradım, elimi elmaslardan birinin üzerine götürüp sildim.

Tıklamak.

Duyduğum sesle gözlerim kocaman açıldı. İki siyah elmas, bir beyaz elmas, diğer obsidyen duvarda hiçbir şey yok. İkinci tıklamayla yerdeki bir panel ortaya çıktı. Daha iyi görebilmek için çömeldim. Panel değil. Bir tuzak kapısı.

"Nihayet!"

Düşünmeden, tereddüt etmeden karanlığa düştüm. Telefonumu alıp el fenerini açtım ve bir merdivene çarpana kadar dolambaçlı koridordaki kıvrımları ve dönüşleri takip ettim. Tırmandım ve bir tavana ve başka bir kapak kapısına geldim.

Avuçlarımı düz bir şekilde ona dayayıp, dayanıncaya kadar ittim, sonra kendimi bir yatak odasına çektim, ama bu daha önce görmediğim bir yatak odasıydı. Altı telli yıpranmış bir gitar önümdeki duvara yaslanmıştı; Solumda dalgaların karaya attığı odunların yeniden kullanılmasına benzeyen bir şeyden yapılmış kral boy bir yatak duruyordu. Arkamı döndüğümde Nash'in şifonyer olarak da kullanılabilen büyük ahşap çalışma tezgahının yanındaki metal tabureye tünediğini gördüm.

Kapıyı kapatıyordu.

Ona doğru yürüdüm. "Gidiyorum." dedim, öfkem giderek artıyordu.

"Beni durdurmaya çalışmayın. Jameson ve Grayson'ın peşine düşeceğim."

"Doğru?" Nash tabureden kıpırdamadı. "Sana dövüşmeyi öğrettim çünkü düşüneceğine güveniyorum evlat." Durdu, ifadesi yumuşaktı. "Bu güven boşa mı çıktı?" Nash bana bu soruyu cevaplamam için bir saniye verdi ve sonra adım attı.

kenara, kapıya giden yolu temizliyor.

Lanet olsun, Nash. Uzun bir nefes verdim. "HAYIR."

Öfkemin, endişemin ve karanlık, döngü halindeki düşüncelerimin ötesinde düşündüm. Üç saat gerideydim ve Oren, Jameson ile Grayson'ın yalnız başına kaçmasına izin vermezdi.

Nash, "Aptallar geri döndüğünde biraz koli bandı ödünç almak istersen," dedi. "İkna olabilirim."

"Teşekkür ederim Nash." Biraz daha sakinleşerek koridora adım attım ve Oren'ı gördüm. "Jameson, Grayson ve Eve," dedim hemen sesimde keskin bir ifadeyle. "Durumları nedir?"

Oren, "Güvende ve sorumlu" dedi. "Eve Blake yerleşkesine ulaşmayı başardı ama içeri girmesine izin verilmedi. Çocuklar kısa bir süre sonra oraya geldiler ve onu ikna ettiler. Şu anda hepsi geri dönüyor."

Rahatlama geldi ve kızgınlığımın artmasının önünü açtı. "Jameson'un beni kilitlemesine izin verdin!"

"Güvendeydin." Oren'in dudakları seğirdi. "Güvende."

"Seyretmek!" Ören'in diğer tarafından bir ses gürledi. "Kahramanlar sürüyor savaşa! Avery özgürlüğüne kavuşacak!"

Xander, Thea ve Rebecca'nın geldiğini görmek için Oren'in arkasına baktım. Xander'ın elinde bir ortaçağ şövalyesinin kolundan kaldırılmış gibi görünen devasa bir metal kalkan vardı.

Thea alçak sesle, "İyi ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki," dedi. "Eğer şu anda LARPing hakkında bir kelime daha söylersen, Xander..."

Ören'in yanından geçtim. "Kurtarma'yı takdir ediyorum Xan, ama telefonuna cevap veremedin mi?" Rebecca'ya baktım. "Sen de mi?"

"Özür dilerim" dedi Rebecca. "Telefonum sessizdeydi. Biz uçup gidiyorduk biraz buhar." Yeşil gözleri Thea'ya kaydı. "Bilardo oynuyorum."

Thea'ya baktım. Kazağı omzundan yırtılmıştı, saçları belirgin şekilde kusursuz değildi. İki bilardo salonunda ya da atari salonunda olabilirlerdi ama bilardo oynamalarına imkan yoktu. Ama en azından Rebecca artık kendi kabuğuna benzemiyordu.

"Mazeretin nedir?" Xander'a sordum.

Kalkanını yan tarafa tuttu. "Ofisime girin."

Gözlerimi devirdim ama ona katıldım.

Xander bizi Oren'dan uzak tutmak için kalkanı kullandı ve sonra beni köşeye götürdü. "Vincent hakkında derin bir inceleme yaparak tavşan deliğine girdim."

Blake'in mevcut ve geçmişteki varlıkları," diye itiraf etti Xander. "Blake, VB İnovasyon Laboratuvarı'nın tek fon sağlayıcısıydı." Xander duraksadı ve kendini toparladı. "Adını tanıdım. VB, Isaiah Alexander'ın kovulduktan hemen sonra çalıştığı yer."

Xander'ın babası Vincent Blake için çalışıyordu. Bu düşünce aklımda bir domino taşı gibiydi, bir başkasını, bir başkasını deviriyordu. Müsrif oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?

Kral, şövalye ve piskopos. Sadık kalan oğul.

"Isaiah Alexander hâlâ Blake için mi çalışıyor?" Xander'a sordum, beynim hızla dönüyordu.

Hayır, dedi Xander kesin bir dille. "On beş yıldır değil. Ne düşündüğünü biliyorum Avery ama Isaiah'nın Toby'nin kaçırılmasında parmağı olması mümkün değil. Kendisi kendi garajına sahip bir tamirci ve onun için çalışan diğer tamirci doğum izninde olduğundan haftalardır çift vardiya çalışıyor." Xander yutkundu. "Ama yine de... bize üstünlük sağlayacak bir şeyler biliyor olabilir. Veya bir şeyler bilen birini tanıyorum. Veya bilen birini tanıyan birini tanıyın—"

Thea yardımsever bir şekilde elini Xander'ın ağzının üzerine koydu.

Dosya. Zihnimdeki domino zinciri sona erdi ve derin bir nefes aldım. Isaiah Alexander'ın dosyası boştu ve Xander dosyayı almadı. sayfa.

Kayıp sayfada Vincent Blake'ten bahsedilmiş olma ihtimali neydi?

Havva aldı. Bu bir sıçrama olabilirdi. Adil olmayabilirdi. Artık anlatamıyordum bile.

Tüm vücudum titrerken Xander'ın kalkanının etrafından dolaştım ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde köşeyi dönüp bizi takip eden Oren'e baktım.

"Jameson, Grayson ve Eve buraya geri mi dönüyorlar?" diye sordum, kelimeleri kırparak. "Adamlarınızın dikkatli gözleri altında güvendeler ve önümüzdeki üç saat boyunca da öyle mi kalacaklar?"

Oren'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Evet dersem ne yapacaksın?"

Bu bize üç saat kazandırır. Xander'a baktım. "Sanırım seninle konuşmamız lazım Isaiah. Ama eğer hazır değilsen..."

"Hazır doğdum!" Xander kalkanını salladı. Xander Hawthorne'a özgü bir gülümsemeyle gülümsedi, sonra cesaretinin azalmasına izin verdi. "Ama gitmeden önce,

grup kucaklaşması?"

BÖLÜM 59

Bir saat sonra küçük bir kasabadaki tamirci dükkanının önüne park etmiştik. Paparazzileri otoyolda kaçırarak büyük bir güvenlik ekibi yedekteydi. Dükkânda sadece bir kişi çalışıyordu. İçeri girdiğimizde bir arabanın altındaydı.

"Beklemeniz gerekecek." Isaiah Alexander'ın sesi ne alçak ne de yüksek.

Xander'ın iyiliği için onun bu olaylara gerçekten bulaşmadığını umuyordum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Xander teklif etti. Bazı insanlar sinirlenince sustular. Xander gevezelik etti. "Mekanik şeylerde oldukça iyiyim, özellikle de yanıcı olmadıkça."

Bu bir kıkırdamaya neden oldu. "Çok fazla zamanı olan biri gibi konuştun." Isaiah Alexander arabanın altından çıkıp ayağa kalktı. Xander gibi uzun boyluydu ama omuzları daha genişti. Teni daha koyu bir kahverengiydi ama gözleri aynıydı.

"İş mi arıyorsun?" diye sordu Xander'a, sanki üç genç kız ve birkaç korumayla birlikte sürekli buraya gelen inatçı gençler gibi.

"Ben Xander'ım." Xander yutkundu. "Hawthorne."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Isaiah, ses tonu saçma değildi ama bir şekilde nazikti. "İş aramak?"

"Belki." Xander ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve ardından gergin gevezeliklerine devam etti. "Muhtemelen sizi, son iki yılda geri dönüşü olmayan noktaya kadar dört buçuk Porsche'yi parçaladığım konusunda uyarmalıyım. Ama savunmam olarak, bunu başarmışlardı ve benim de parçalara ihtiyacım vardı."

Isaiah bunu olumlu karşıladı. "Bir şeyler inşa etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Soru ve dudaklarının yukarı doğru hafif kıvrımı neredeyse düzeldi bu yüzden Xander'ı ne kadar sert etkilediğini hayal bile edemiyordum.

"Beni gördüğüne şaşırmadın." Xander'ın sesi şaşkına dönmüştü; bu bir

Kelimenin tam anlamıyla kendini sersemletebilen ve hiçbir ritmi kaçırmadan ilerleyebilen kişi .
"Öyle olacağını düşünmüştüm," diye ağzından kaçırdı. "Şaşırmış. Yoksa kim olduğumu bilemezdin. Tepkimi sizin tam şaşkınlık ve bilgi seviyenize göre ayarlayan bir zihinsel akış şeması hazırladım.

Isaiah Alexander oğluna baktı, ifadesi sabitti. "Üç boyutlu muydu?"

"Zihinsel akış şemam mı?" Xander ellerini havaya kaldırdı. "Elbette üç boyutluydu! İki boyutlu akış şemalarını kim hazırlıyor?"

"İnekler mi?" Thea önerdi ve ardından sahneye çıkarak fısıldadı: "Bana üç boyutlu akış şemalarını kimin hazırladığını sor, Xander."

"Thea." Rebecca onu dürttü.

Thea, "Yardım ediyorum," diye ısrar etti ve tabii ki Xander biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Beni biliyor muydun?" diye sordu Isaiah'a, sessiz ama onu şimdiye kadar gördüğünden daha yoğun bir sesle.

Isaiah, Xander'ın gözlerine baktı. "Sen doğmadan beri."

O zaman neden orada değildin? Nefesimi çalan bir gaddarlıkla düşündüm. Babam çoğunlukla ortalıkta yoktu ama bu, bu adamı aylardır tanıyan ama buraya sadece benim için gelen, dikkat dağıtıcı unsurların ve kaosun kralı BHFF olan Xander'dı .

Onun incinmesi fikrine dayanamadım.

"Gitmemi istiyor musun?" Xander tereddütü Isaiah'a sordu.

Isaiah, "Eğer isteseydim sana bir iş isteyip istemediğini sorar mıydım?" diye yanıtladı.

Xander gözlerini kırptırdı. Defalarca. "Buraya geldim çünkü sizinle Vincent Blake hakkında konuşmamız gerekiyor" dedi, sanki beynine hücum eden binlerce kişi hakkında söyleyebileceği tek şey buydu.

Isaiah kaşını kaldırdı. "Bana ihtiyaçtan çok istek gibi geliyor."

Xander geri dönerek, "İnsanlar ikinci öğle yemeği hakkında böyle diyor," diye yanıtladı. gevezelik moduna "ve bu kirli bir yalan."

Isaiah ona, "Öğle yemeğinde aynı fikirdeyiz" dedi. Sonra dönüp yakındaki bir arabaya baktı. "Sen doğduktan kısa bir süre sonra başlayarak iki yıldan fazla bir süre Blake için çalıştım."

Xander derin bir nefes aldı. "Büyükbabamın yanında çalıştıktan hemen sonra mı?"

Isaiah, Tobias Hawthorne'un bahsi geçtiğinde kendini çelikleştirilmiş gibi görünüyordu. "Hawthorne için çalıştığım süre boyunca rakipler beni çalmaya çalıştı.

Her seferinde büyükbabam sözleşmemi tatlandırırdı. Yirmi iki yaşındaydım, bir dahiydim, dünyanın zirvesindeydim ama o zaman değildim." Isaiah arabanın kaputunu açtı. "Hawthorne beni kovduktan sonra teklifler çok çabuk tükendi. Gençtim, aceleciydim ve altı rakamın ortasında bir maaşla yükseklerle uçuyordum, bir gecede dokunulmaz hale geldim.

Xander, "Skye yüzünden," diye ısırdı.

Isaiah başını kaldırıp Xander'ı sabitlemek için motordan ayrıldı. "Annen söz konusu olduğunda kararlarımı kendim verdim, Xander."

"Ve yaşlı adam seni bunların yüzünden cezalandırdı," diye yanıtladı Xander, ne kadar acıdığını görmek için bir çürüğün üzerine basan bir çocuk gibi.

"Bu bir ceza değildi." Isaiah dikkatini tekrar arabaya verdi. "Bu bir stratejiydi. Yirmi iki yaşında, nakit paraya o kadar doymuş bir gençtim ki, bu paranın duracağını hiç düşünmemiştim. Yaptığım şeylerin çoğunu mahvetmiştim, bu yüzden kovulup kara listeye alındıktan sonra, velayet için çok fazla mücadele edecek kaynaklara sahip değildim."

Skye'la ilgili değildi. Isaiah Alexander'ın ne söylediğini irkilerek anladım. Tobias Hawthorne, Xander yüzünden Isaiah'ı kovdu. Yaşlı adam, en küçük torununun hamile kalmasından memnun olmadığı için değil, onu paylaşmayı reddettiği için.

"Yani oğlundan vazgeçtin öyle mi?" Rebecca Isaiah'a sert bir şekilde sordu. Kendisi için nasıl savaşaacağını bilen biri değildi ama her zaman Xander için savaşırdı.

"Xander doğduğunda üçüncü sınıf bir avukatın dava açmasına yetecek kadar bir araya gelmeyi başardım. Mahkeme babalık testi yapılmasına karar verdi. Ama bilmiyor muydunuz, negatif geldi."

Böyle söyledi Xander'ın gözlerine sahip adam. Xander'ın gülümsemesi. "Akış şeması" kelimesini duyan adam, Xander'ın bunları üç boyutlu yapıp yapmadığını sordu.

"Skye bana Alexander adını verdi." Xander doğası gereği sessiz bir insan değildi. ama artık sesi zar zor duyuluyordu. "DNA testinde sahtecilik yaptılar"

Isaiah ona "Bunu kanıtlayamadım" dedi. "Yanına yaklaşamadım." Bir şeyleri ayarladıktan sonra arabanın kaputunu çarptı. "Ve iş bulamadım. Vincent Blake'e girin.

Xander, "Vincent Blake hakkında konuşmak istemiyorum" dedi ve öyle bir yoğunlukla konuştu ki, onun bağırmaya başlamasını bekledim. Bunun yerine sesi fısıltıya dönüştü. "Beni istediğini mi söylüyorsun?"

Babamın Ricky Grambs yerine Toby olmasını ne kadar istediğimi, Rebecca'nın görünmez büyüdüğünü ve Eve'in on sekiz yaşına geldiği gün evden taşındığını düşündüm. Annesi ona, kendisini küçük düşüren ve kontrol eden bir partneri hak ettiğini öğreten Libby'yi, Jameson'ın açlığını ve Grayson'ın cezalandırıcı mükemmelliğini düşündüm; her ikisi de her zaman erişilemez olan onay için yarışlıyordu.

Xander'ı ve buraya gelmekten ne kadar korktuğunu düşündüm.

Beni istediğini mi söylüyorsun ? Sorusu etrafımızda yankılanıyordu.

Isaiah şöyle cevap verdi: "Hala öyle."

Xander kaçtı. Bir an oradaydı, sonra kapının dışındaydı.

Rebecca, Thea'yı da yanına alarak, "Onun peşinden gideceğiz," dedi. "Neye ihtiyacın varsa sor Avery, çünkü Xander bunu yapamaz. Bunu yapmak zorunda olmamalı."

Kapı Rebecca ve Thea'nın arkasından kapandı ve başımı kaldırıp Isaiah Alexander'a baktım. Oğlunuz muhteşem, diye düşündüm. Ona asla zarar veremezsin. Ama buraya gelme nedenimize ve Xander'ın sormadığı sorulara odaklanmaya kendimi zorladım. "Yani sen kovulup kara listeye alındıktan sonra Vincent Blake birdenbire ortaya çıktı ve sana iş mi teklif etti?"

Isaiah beni o kadar uzun süre değerlendirdi ki kendimi dört yaşında ve beş santim boyunda hissettim. Ama yüzümde ne gördüyse bana bir cevap kazandırdı. "Blake en kötü anımda yanıma geldi, Tobias Hawthorne'dan korkmadığını ve ben de korkmasaydım birlikte harika şeyler yapabileceğimizi söyledi. Bana yeni inovasyon laboratuvarının başkanı olarak bir pozisyon teklif etti. Onun adına yaptığım sürece, istediğimi icat etmekte özgürdüm. Yine param vardı. Özgürlüğüm vardı."

"Peki neden istifa ettin?" Diye sordum. Bu bir tahmindir ama içimden bir ses bunun iyi bir tahmin olduğunu söylüyordu.

Isaiah sakince, "Fark etmemem gereken şeyleri fark etmeye başladım" dedi. "Eğer ararsan desen orada. Vincent Blake'in yolunda duran insanlar uzun süre ayakta kalamazlar. Kazalar yaşandı. İnsanlar ortadan kayboldu. Kimsenin kanıtlayabileceği bir şey yok. Blake'e bağlanabilecek bir şey yok ama deseni bir kez görünce onu çözemedim. Kimin için çalıştığımı biliyordum."

Buraya kısmen Vincent Blake'in neler yapabileceğini öğrenmek için geldik. Artık biliyordum.

Isaiah, "Ben de bıraktım," dedi. "Kazandığım parayı aldım ve bunu biriktirdim

zaman - ve burayı bir daha asla başka bir Vincent Blake ya da Tobias Hawthorne için çalışmak zorunda kalmayayım diye satın aldım."

Isaiah'ın başına gelenler doğru değildi. Bunların hiçbirisi doğru değildi.

Rebecca ve Thea yeniden ortaya çıktılar. Xander onlarla birlikte değildi. Rebecca nefes nefese, "Sokağın aşağısında bir donut dükkkanı var" dedi. "On iki jöle ve krema durumumuz var."

Tekrar Isaiah'a baktım.

"Sana ihtiyaç varmış gibi görünüyor" dedi ve sakince dikkatini üzerinde çalıştığı arabaya verdi. "Burada olacağım."

BÖLÜM 60

Rebecca ve Thea beni bir donut dükkanına götürdüler ve dışarıda beklediler. buldum Xander tek başına bir masada oturuyor, çörekleri üst üste koyuyor. Benim sayıma göre beş tane vardı.

"Seyretmek!" Xander açıkladı. "Bavyera Kreması-a'nın Eğik Kulesi!"

"Diğer yedi çörek nerede?" Ona ipucunu alarak sordum ve bunu çok erken zorlamamak lazım.

Xander başını salladı. "O kadar çok pişmanlığım var ki."

"Gerçekten yeni bir çörek aldın," diye belirttim.

Xander, " Bu çörekten pişman olmam mümkün değil ," diye vurguladı.

Sesimi yumuşattım. "Az önce Hawthorne ailesinin, seni isteyen babanı hayatından uzak tutmak için sahte babalık testi yaptığını öğrendin .

Kızgın ya da yıkılmış olmanda sorun yok ya da..."

"Öfke konusunda çok başarılı değilim ve yıkım, beyinlerinin üzüntüye odaklanmasına izin verecek kadar yavaşlayan insanlar için gerçekten daha fazla. Benim uzmanlığım Venn diyagramında dizginsiz coşku ile sonsuzluğun örtüşmesiyle daha net bir şekilde örtüşüyor..."

"Xander." Masanın üzerinden uzanıp elimi onun üstüne koydum. Bir an orada öylece oturdu ve ellerimize baktı.

Seni sevdiğimi biliyorsun Avery ama seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum. Xander elini benimkinin altından çekti. "Sana açıklamak istemediğim bir şeyi sana açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Sadece bu çöreği bitirip onun en iyi dört çörekçi arkadaşını yemek ve muhtemelen kusmadığım için kendimi tebrik etmek istiyorum.

Başka bir kelime söylemedim. Oren çevresel görüşümde belirene kadar orada öylece oturdum. Başını sağa eğdi. Xander ve ben yerel biri tarafından fark edilmiştik sanırım ama konu Hawthorne ailesi ve Hawthorne varisi olduğunda yerel hiçbir şey uzun süre kalmıyordu.

Isaiah'ın garajına geri döndük. "Dışarda beklememizi ister misin?" Xander'a sordum.

"HAYIR. Sadece o küçük metal disk bana vermeni istiyorum," diye yanıtladı Xander. "Sanırım sende var?"

Yaptım ve ona verdim çünkü şu anda bunu yapardım
Xander'ın istediği her şeyi.

Kapıyı iterek açtı ve yavaşça Isaiah'ın üzerinde çalıştığı arabaya doğru yürüdü. "Sana iki şey sormam gerekiyor. Öncelikle Rube Goldberg makineleri hakkındaki düşünceleriniz neler?"

"Hiç yapmadım." Isaiah, Xander'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ama mancınıklarının olması gerektiğini düşünüyorum."

Xander sanki bu kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını salladı. "İkincisi, daha önce hiç buna benzer bir şey gördün mü?" Diski Isaiah'a uzattı, ikisi de orada bulunan herkesin üzerinde yükseliyorlardı.

Isaiah disk Xander'dan aldı. "Siz çocuklar bunu nereden buldunuz?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Xander, gözleri parlayarak. "Bir tür eser mi?"

"Eser mi?" Isaiah başını salladı ve disk Xander'a geri verdi, o da bana verdi. "HAYIR. Bu Bay Blake'in arama kartı. Ona her zaman aile mührü derdi."

Son mesajın zarfının üzerindeki balmumu mührü aklıma geldi.
aynı sembolü taşıyor.

"Sanırım onda o paralardan beş tane vardı?" Isaiah devam etti. "Mühürlerden birine sahipseniz, bu, Blake'in imparatorluğunda istediğiniz gibi oynayabileceğiniz anlamına geliyordu; ta ki siz onu rahatsız edene kadar. Eğer böyle bir şey olursa, mühürden ve onunla birlikte gelen statü ve güçten mahrum kalırsınız. Blake bu şekilde ailesini çok kısa bir süre elinde tuttu. Kendi kanından ya da ölen karısının bir damlasına sahip olan herkes, mühürlerden birine sahip olmak için dişiyle tırnağıyla savaştı."

Bunun sonuçlarını düşündüm. "Yalnızca aile mi?"

Isaiah, "Yalnızca aile," diye onayladı. "Yeğenler, büyük yeğenler, bir zamanlar uzaklaştırılmış kuzenler."

"Peki ya Blake'in oğlu?" Diye sordum. Nan bir oğuldan bahsetmişti.

Isaiah, "Bir oğlu olduğunu duydum" diye yanıtladı. "Ama o benden yıllar önce kaçtı

ortaya çıktı."

Müsrif oğul, diye düşündüm aniden ve adrenalin damarlarıma hücum etti.

"Vincent Blake'in oğlunun kaçtığını söylerken ne demek istiyorsun ?" Isaiah'a sordum.

"Söylediklerimde ciddiydim." Isaiah bana bir bakış attı. "Oğlum bir ara yola çıktı ve geri dönmedi. Mühürleri bu kadar değerli kılan şeylerden biri de bu. Aile servetinin doğrudan varisi yoktu. Söylentilere göre Blake öldüğünde bunlardan birini tutan herhangi biri... " Isaiah başıyla diski işaret etti. "Bir hisse alır."

Isaiah beş mühür olduğunu söylemişti. Bu, elimde tuttuğum diskin yaklaşık yüz milyon dolar değerinde olduğu anlamına geliyordu. Toby'yi ve anneme bir şeye ihtiyacı olursa Jackson'a gitmesi konusunda verdiği talimatları düşündüm. Oraya ne bıraktığımı biliyorsun, diye yazmıştı. Değerinin ne olduğunu biliyorsun.

"Yirmi yıldan fazla bir süre önce Toby Hawthorne bunu babasından çaldı." Mühür'e, eşmerkezli halka katmanlarına baktım. "Peki neden Tobias Hawthorne'da Blake ailesinin mühürlerinden biri vardı? Blake'in servetinin beşte birini kendisine ihanet eden bir milyardere bırakmayı planlamasına imkan yok."

Isaiah omuz silkti ama bunda sert bir şeyler vardı; sanki Tobias Hawthorne ya da Vincent Blake'e aklında yer vermeyi reddetmişti.

"Sana bildiklerimi anlattım" dedi. "Ve benim de işime geri dönmem gerekiyor." Bakışları Xander'a gitti. "Meğer ki..."

Bir an için ses tonunda da daha önce duyduğum belirsizliğin aynısını duydum. Xander'a babasının dosyasını sorduğumda.

"Konuşmak istiyorum," dedi Xander kelimeleri aceleyle söyleyerek. "Ben yaparım, yani eğer sen yaparsan."

"Tamam o zaman" dedi Isaiah.

Rebecca durup arkasını döndüğünde hepimiz neredeyse kapıdan çıkacaktık. "Vincent Blake'in oğlunun adı neydi?" diye sordu, sesinde tuhaf bir ton vardı.

Isaiah, "Uzun zaman oldu," dedi ama sonra dönüp Xander'a baktı ve içini çekti. "Bir dakika düşünmeme izin ver... Will." Isaiah parmaklarını şıklattı. "Oğlunun adı Will Blake'ti."

Will Blake. Bir an için Isaiah'ın dükkanında duramadım. BEN

Hawthorne House'un Toby'nin kanadında metal üzerine yazılmış bir şiir okuyordu.

William Blake. "Bir Zehir Ağacı."

BÖLÜM 61

Ya Toby o şiiri sadece aktardığı duygular için seçmeseydi?

Ya kendisi hakkında yazdığı sırlar ve yalanlar gizlice evlat edinilmesinin ötesine geçmişse?

Tobias Hawthorne neden bu mührü taşıyordu?

Rebecca, Thea ve ben Xander'a babasıyla vakit geçirme fırsatı verdik. Geri kalanımız SUV'da bekliyorduk. Paparazziler donut dükkânına gelirse Isaiah'ın garajına değil benim SUV'larıma odaklansınlar diye Oren'a bloğun etrafından dolaşmasını sağladım. Beklerken aklım yarıştı. William Blake. Blake ailesinin mührü. İntikam. İntikam al. İntikam. İntikamcı.

Xander SUV'a bindiğinde babası hakkında tek kelime etmedi. "Bütün bu düşünceli düşüncelerle beni vur" dedi.

Bir süre onu inceledim. Kahverengi gözleri sabit ve parlaktı, bu yüzden buna mecbur kaldım. "Vincent Blake'in şu anda yaptığı şey -Toby'yi kaçırmak, benimle oyun oynamak- bunların hiçbirinin elli yıl önce alınmış bir patentle ilgili olduğunu düşünmüyorum." Patent numarası bize kiminle uğraştığımızı söylüyordu. Bunun bize de motivasyon sağladığını sanıyorduk ama yanılmışız. "Bunun Vincent Blake'in oğluyla ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Savurgan oğul," diye mırıldandı Xander. "Will Blake."

Savurgan bir gençlik. Vincent Blake'in kendine özgü sesi zihnimde çınladı. Dünyayı dolaşmak - nankör. Hayırsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazır. Ama eğer hafızam yanıltmıyorsa o hikayede üç karakter vardı...

Her şey bu hikayedeki üçüncü kişinin Tobias Hawthorne olduğunu gösteriyordu ve eğer durum buysa, belki de Xander yanıliyordu. "Ya Will müsrif değilse?" Söyledim. "Telefonda Blake, müsrif oğul benzetmesinde üç karakterin olduğunu vurguladı. Baba-"

Thea, "Vincent Blake," diye tamamladı.

Başımı salladım. "Ailesine ihanet eden, parayı alıp kaçan oğul..."

ya bu Vincent Blake'in gerçek oğlu değilse ? Ya aile ortamına getirdiği bir adamsa? Genç Tobias Hawthorne. Nan, Blake'in oğlunun o zamanlar daha genç olduğunu, sizin büyükbabanızın on beş yaşında olduğunu söyledi... Hesabı ben yaptım. "Yirmidört."

Xander yüksek sesle düşünerek, "Vincent Blake'in oğlu on beş yaşındayken bu mühürlerden birine sahip olacak yaşta olmayabilirdi ama ihanete tanık olacak kadar yaşlıydı."

Tüm vücudum canlı ve tetikteydi, dehşete düşmüş ve büyülenmiş gibiydi. "İhanete tanık olun," diye tekrarlardım, "ve babasının neden hiç kimsenin onu milyonların arasından kurtarmasına izin vermediğini merak ediyorum?"

Bu Will Blake'i kalan oğlunun, yani iyi olanın konumuna getirdi. Oğlum, müsrif çocuğun ihanetinin cezalandırılmak yerine ödüllendirilmesine üzüldü. Müsrif oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?

İntikam al. İntikam. İntikam. İntikamcı.

Sonunda hep ben kazanırım.

"Soru şu," dedi Xander, "Toby neden William Blake adlı bir şairin şiirini çok eski zamanlarda kanadında saklı bıraktı?"

Aklımda bir düşünce belirerek, "Peki" diye ekledim, "Will ortadan kaybolduğunda Blake ailesinin mühürlerinden birinin yanında olması ihtimali nedir? "

Tobias Hawthorne'un elindeki mühür Vincent Blake'in oğluna ait olsaydı...

Sanki bir uçurumun kenarına doğru gidiyormuşuz gibi hissettim.

"Will Blake ne kadar zaman önce kayboldu?" Rebecca hiçbirimize bakmıyordu. Pencereden gelen ışık saçlarına vuruyordu. Sesi gırtlaktan ve yoğundu.

Telefonumu çıkarıp arama yaptım. Ve sonra bir tane daha. Sonunda emin oldum: Vincent Blake'in oğluyla birlikte halka açık bir fotoğrafı çekildiğinde Will yirmili yaşlarının başındaydı. "Kırk yıl önce mi?" Tahmin ettim. "Artı veya eksi. Rebecca..."

Rebecca, "Will, William'ın takma adlarından biri," dedi, her bir parçasını emerek. oksijen molekülü arabadan çıktı. "Ama bir diğeri de Liam."

BÖLÜM 62

Mallory Laughlin onu ele geçiren adam hakkında pek bir şey açıklamamıştı. hamile. Onun daha yaşlı ve çok çekici olduğunu söylemişti. Adının Liam olduğunu söylemişti . Eve Liam'a ne olduğunu sorduğunda tek söylediği onun gittiği idi.

Liam, Will Blake olsaydı...

Hawthorne'da yaşayan on altı yaşında bir kızı aramış olsaydı arazi...

Eğer o kızı hamile bırakırsa...

Ve eğer Will gerçekten kırk yıldan fazla süredir görülmediyse... artı ya da eksi...

Sorular kafamda birikti. Toby, Will Blake'in biyolojik babası olduğunu biliyor muydu veya bundan şüpheleniyor muydu? Vincent Blake, Toby'nin torunu olduğunu biliyor muydu? Onu bu yüzden mi aldı? Ve eğer Toby'nin babasından çaldığı mühür gerçekten Vincent Blake'in oğluna aitse, nasıl oldu da Tobias Hawthorne'un eline geçmişti?

Will Blake'e ne oldu?

Daha önce uçurumun kenarına doğru hızla ilerliyor olsaydık, şimdi serbest düşüşteydim.

Hawthorne House'a döndüğümüzde SUV'dan fırladığımda Jameson oradaydı. Benden birkaç santim uzakta durdu, yoğunluğu vücuduna yayılıyordu. O konuştuğunda öğrendiğimiz her şey ağızımdan dökülmek üzereydi.

"Senin sorunun ne, Mirasçı?"

Ona baktım, inanamama yerini içimde köpüren ve patlayan öfkeye bıraktı. "Benimle ilgili sorun ne ? Beni dünyanın en mücevherlerle dolu kaçış odasına kilitleyen sensin!"

"Seni güvende tutmak için," diye vurguladı Jameson. "Vincent Blake güçlü, bağlantılı ve senin için gelmeye devam edecek Avery, çünkü

Bu krallığın anahtarlarını tutan kişi sensin. Ve senin sahip olduğun şeyi mi istiyor yoksa onu yakmak mı istiyor bilmiyorum ama her iki durumda da bana izin vermezsen seni nasıl güvende tutacağım?

Jameson'ın beni sevdiğini biliyordum ve bu beni sinirlendiriyordu çünkü aşkımızın böyle olmaması gerekiyordu. "Bana hiçbir şey saklamaman gerekiyor !" patladım. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama izin vermedim. "Bana ne bulduğumuzu sor."

O yapmadı.

"Bana sor Jameson."

Bunu istediğini, kendisiyle savaştığını görebiliyordum. "Önce bana söz ver."

"Neye söz veriyorum?" Diye sordum.

"Daha dikkatli olmanı istiyorum. Bir daha eve gelip seni gitmiş halde bulmayacağım."

Onu buna inandırmak için bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden iki elimi de göğsüne koydum ve herkesten daha iyi tanıdığım yeşil gözlere baktım. "Ben burada kilitli kalmayacağım ve beni kitlemek senin haddine değil. Senin korumana ihtiyacım yok."

"Senin istediğin bu!" Jameson sanki kelimeler ondan koparılmış gibi konuşuyordu. Derin bir nefes alarak parmaklarını benimkilerin etrafında kıvırdı.

"Bu her zaman istediğin şeydi. Onurlu olmaya çalışan ve sevdiği kızı korumak için ölebilecek kibirli, görevine bağlı bir pislik."

Dondum. Mantıksal olarak kalbimin hala attığını biliyordum. Hala nefes alıyordum. Ama öyle hissetmiyordum. Diğerlerini çevresel görüşümde görebiliyordum ama hareket edemiyordum, Jameson'dan sesini kısmasını isteyemezdim, gözlerinin yeşili ve yüzünün çizgileri dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Ben Grayson değilim" dedi bana, bu sözlerden perişan halde.

"Öyle olmanı istemiyorum," dedim yalvararak; ne olduğundan bile emin değildim.

"Evet, öylesin," diye ısrar etti Jameson sessizce. "Ve bunun bir önemi bile yok çünkü burada bir gösteri yapmıyorum, Mirasçı. Aşırı korumacı davranmıyorum ya da hayatımda bir kez olsun doğru şeyi yapmak istiyormuşum gibi davranmıyorum." Ellerini yüzümün yanlarına, ardından ensemin arkasına götürdü ve dokunuşunu vücudumun her santim karesinde hissettim. "Seni seviyorum. Seni korumak için ölürüm . Seni güvende tutmak için benden nefret etmeni isterim çünkü kahretsin Avery; bazı şeyler kumar oynanamayacak kadar değerlidir."

Jameson Winchester Hawthorne beni sevdi. O beni sevdi , ben de onu sevdim. Ama bunu yapmadığımı söylediğimde onu nasıl inandıracağımı bilmiyordum.

Onun Grayson olmasını istiyordum, bunu kastetmiştim.

Jameson boğuk bir sesle, "Olmak istediğim kişi bu," dedi, "senin için."

Birdenbire ikimizin de Hawthorne Evi'nin çimenliğinde durmamasını diledim. Yine doğum günüm olduğu ya da yıl işaretinin geçtiği ve dünyanın öbür ucunda olduğumuz, her şeyi gördüğümüz, her şeyi yaptığımız, her şeye sahip olduğumuz. Toby'nin hiç kaçırılmamasını, Vincent Blake'in var olmamasını, Eve'in buraya hiç gelmemiş olmasını diledim... Eve, diye düşündüm aniden ve sonra çok daha önce fark

etmem gereken bir şeyin farkına vardım. Eğer Vincent Blake'in oğlu Toby'nin babasıysa bu Eve'i adamın torununun kızı yapıyordu.

Eve ve Vincent Blake bir ailedir. Sözcükler beynimde şarapnel gibi patladı. Eve'in bana postayla DNA testi yapmaktan bahsettiğini, güvenimi ilk kez nasıl kazandığını anlattığını düşündüm çünkü Toby'nin onun için ne anlama geldiğini anladığımı, sonunda onun için istenmenin nasıl bir duygu olduğunu anladığımı düşündüm. , sonunda onu isteyen bir aileye sahip olmak .

Peki ya o aile Toby değilse ?

Ya onu ilk önce başkası bulsaydı?

Ona Toby'nin kanadını göstermeyi, "Zehirli Ağaç"tan bahsettiğim ve şairin adını söylediğim anı düşündüm: William Blake. Eve dizlerinin üstüne çöküp şiiri tekrar tekrar okumuştı. İsmi tanıdı.

"Mirasçı." Jameson hâlâ bana bakıyordu ve başparmaklarının elmacık kemiklerimin üzerinde hafifçe gezdirmesinden aklımın uçtuğunu anladığımı anladım. Bunun için beni suçlamadı. Benden başka bir şey istemedi. Tek söylediği "Anlat bana" oldu.

Ben de yaptım.

Sonra bana Eve'in Grayson'la birlikte Wayback Cottage'da olduğunu söyledi.

BÖLÜM 63

Oren ve iki adamı Jameson'la beni Wayback Cottage'a götürdüler.

Rebecca bizimle gelmedi, bizimle gelmek istemedi . Thea ve Xander onun yanında kaldılar.

Bayan Laughlin cevap verene kadar tekrar tekrar zili çaldım.

Grayson ve Eve, dedim hissettiğimden daha sakın görünmeye çalışarak. "Burdalar mı?"

Bayan Laughlin, muhtemelen nesiller boyunca Hawthorne çocuklarında kullanılan bir bakışla beni sabitledi. "Kızımla birlikte mutfaktalar."

Oraya doğru ilerledim, Jameson peşimdeydi, Oren tam solumdaydı, adamları onun sadece birkaç adım gerisindeydi. Eve'i Mallory'nin yıpranmış ahşap masasının karşısında otururken bulduk. Grayson, nöbet tutan asi bir melek gibi Eve'in arkasında duruyordu.

Eve bakışlarını bize doğru çevirdi ve ben onun gözlerindeki kurnaz bakışı, konuşmadan önce durumu değerlendirdiğini, beni değerlendirdiğini hayal edip etmediğimi merak ettim. "Herhangi bir güncelleme var mı?"

Bir, diye düşündüm. Vincent Blake'le akraba olduğunuzu biliyorum.

Eve dikkatle, "Toby'ye ulaşmaya çalıştım," diye devam etti, "ama başaramadım. Biri beni geri getirdi."

Birisi şimdi ona çok yakın duruyordu.

"Grayson," dedim. "Seninle konuşmam lazım."

Eve dönüp ona baktı. Saçlarının omzundan düşmesinde narin bir şeyler vardı, gözlerini ona kaldırmamasında ise neredeyse büyüleyici bir şeyler vardı.

Grayson, dedim tekrar, sesim telaşlı ve alçaktı.

Jameson bana kardeşinin adını üçüncü kez söyleme fırsatı vermedi. Avery, bilmen gereken bir şeyi öğrendi. Dışarıda, Gray. Şimdi."

Grayson bize doğru yürüdü. Havva da geldi. "Ne buldun?" diye sordu.

"Öğreneceğimi umduğun ya da öğrenmeyeceğimi umduğun şey nedir?" yapmamıştım Bunu yüksek sesle söylemek istemiştım ama artık söylediğime göre tepkisini işaretlemiştim.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Eve tersledi, incinmiş gibi bir şey oldu yüzünde titreşiyor.

Bu bir hareket miydi? Bunca zaman, hepsi bir oyun muydu? Bakışlarım boynundaki zincire takıldı ve üzerinde havlu ve madalyondan başka bir şey olmadan banyomdan çıktığı ana döndüm.

Bütün hayatını kimseyle geçirmediğini iddia eden Eve neden madalyon taksın ki?

İçeride ne vardı?

Küçük bir metal disk. Isaiah beş kişi olduğunu söylemişti, Vincent Blake onları yalnızca ailesine verdi ve Eve de aileydi.

"Madalyonunu aç." dedim sertçe. "Bana içinde ne olduğunu göster."

Eve hareketsiz duruyordu. Ona uzanarak hareket ettim ama Grayson elimi yakaladı. Bana buz parçasına benzeyen bir bakış attı. "Ne yapıyorsun Avery?"

"Vincent Blake'in bir oğlu vardı" dedim. Bunu burada Mallory ve Bayan Laughlin'in önünde yapmak istemezdim ama öyle olsun. "Adı Will'di. Sanırım o Toby'nin babasıydı. Ve bu?" Toby ortadan kaybolduğunda elinde bulunan Blake ailesinin mührünü geri çektim. "Neredeyse kesinlikle Will'indi. Blake bunları kendi gözüyle gören aile üyelerine verdi." Eve'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Yüzü boştu; o kadar dikkatli bir şekilde boştu ki. "Öyle değil mi Eva?"

Mallory Laughlin tiz bir sesle, "Buraya gelip bunları söylemeye hakkınız yok," diye çıkıştı. Herhangi biri." Benim yanımdan Bayan Laughlin'e baktı. "Orada durup bunu yapmasına izin mi vereceksin?" diye sordu, sesi bir oktav yükselerek. "Bu senin evin!"

Bayan Laughlin bana sert bir tavırla, "Bence gitsen daha iyi olur," dedi.

Bir yılını onunla ve ekibin geri kalanıyla ilerleme kaydederek geçirmiştim. Yabancı ve düşman olmaktan, kabul edilmeye geçmiştim. Bunu kaybetmek istemiyordum ama geri adım atamazdım.

"Kendisine Liam diyordu," dedim sessizce, bakışlarım Mallory'ye kaydı.

"Sana gerçekte kim olduğunu ya da neden burada olduğunu söylemedi."

Bayan Laughlin bana doğru bir adım attı. "Gitmen gerek."

"Will Blake kızınızı aradı," dedim, geriye dönerek.

Hayatının büyük bölümünde Hawthorne malikanesinde kâhya olarak hizmet etmiş bir kadındır. "Yirmili yaşlarında olurdu. Henüz on altı yaşındaydı. Onu gizlice araziye soktu, hatta Hawthorne Malikânesi'ne kadar." Durmadım. "Muhtemelen onun fikriydi."

Acı dolu bir ifade Bayan Laughlin'in gözlerini kapatmaya zorladı. "Durdur şunu" diye bana yalvardı. "Lütfen."

"Ne olduğunu bilmiyorum" dedim, "ama Will Blake'in o zamandan beri görülmediğini biliyorum. Ve bazı nedenlerden dolayı sen ve kocanız, Hawthorne'ların torununuza evlat edinmesine ve onu kendi kanından ve canındanmış gibi, hatta bebeğin annesine bile devretmesine izin verdiniz."

Mallory'nin boğazından tiz bir miyavlama sesi kaçtı.

"Onları korumaya çalışıyordun, değil mi?" Bayan Laughlin'e yavaşça sordum. "Kızınız ve Toby. Onları Vincent Blake'ten korumaya çalışıyordun."

"Ne hakkında konuşuyor?" Eve, Mallory'ye doğru süzüldü, sonra eğildi ve gözleri doğrudan Mallory'ye bakacak şekilde başını eğdi. "Bana gerçeği söylemek zorundasın," diye devam etti. "Hepsini. Senin Liam... o gitmedi, değil mi?"

O zaman onun ne yaptığını, ne yaptığını gördüm. "Bu yüzden buradasın" diye fark ettim. "Eğer ona yanıtlar getirirsen Vincent Blake sana ne teklif etti?"

Grayson bana sertçe, "Bu kadar yeter," dedi.

"Gerçekten ama gerçekten değil," diye yanıtladı Jameson, yanımda parlayarak.

Eve yumruğunu sıkarak, "Bu kolyenin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun, Grayson," dedi. madalyonu kaplıyor. "Neden giydiğimi biliyorsun. Bilirsin, Grayson."

Kimseye güvenme, dedim, ses tonum onunkiyle aynıydı. "Bu yaşlı adamın mesajıydı. Son mesajı Gray. Çünkü Eve buradaysa Vincent Blake de çok geride olmayabilir."

Eve vücudunu Grayson'inkine çevirdi; her hareketi zarafet ve öfkeyle doluydu. "Tobias Hawthorne'un son mesajı kimin umurunda?" diye sordu, bu sorunun sonunda sesi parçalanmıştı. "Beni istemedi Grayson. Avery'yi seçti. Ben asla ona yetmeyecektim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun Gray. Herkesten daha iyi, biliyorsun."

Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum ama kavga etmeyi bırakmadım. Eve'e bakarken, "Bizi Skye'a mührü sormaya sen zorladın," dedim. "Etrafta derin, karanlık Hawthorne ailesini sorup duruyorsun"

sırlar. Toby'nin babası hakkında cevaplar almak için baskı yaptın..."

Eve'in yanağından tek bir gözyaşı süzüldü.

"Avery." Grayson'ın ses tonu tanıdığım bir ses tonuydu. Bu, varis olarak yetiştirilen çocuktur. Yerine bir rakibi koymak için ellerini kirletmesine gerek olmayan kişi.

Yine düşman mıyım, Gray?

"Eve sana hiçbir şey yapmadı." Grayson'ın sesi beni bir cerrahın bıçağı gibi kesti. "Toby'nin ebeveynliği hakkında söylediklerin doğru olsa bile, Eve onun ailesi için suçlanamaz."

"O halde madalyonu açmasını sağla," dedim, ağzım kurudu.

Eve bana doğru yürüdü. Oren bir metre yakınına geldiğinde kıpırdandı.

"Bu yeterince yakın."

Eve ona ya da kimseye tek kelime etmeden madalyonunu açtı. İçinde küçük bir kızın resmi vardı. Eve, fark ettim. Saçları kısa ve düzensiz kesilmişti, küçük yanakları ise siskaydı. "Hiç kimse ona değer vermedi. Hiç kimse onun resmini madalyona koymazdı." Eve bakışlarımla karşılaştı ve her ne kadar savunmasız görünse de bu kırılganlığın altında başka bir şey gördüğümü sandım. "Bunu bir hatırlatma olarak takıyorum: Seni başka kimse sevmese bile, yapabilirsin. Hiç kimse seni ilk sıraya koymasa bile bunu yapabilirsin."

Orada durup kendini ilk sıraya koyacağını itiraf ediyordu ama sanki Grayson bunu göremiyordu. "Yeter" diye emretti. "Bu sen değilsin Avery."

"Belki Gray," diye karşı çıktı Jameson, "onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsun."

"Dışarı!" Bayan Laughlin gürledi. "Hepiniz dışarı!"

Hiçbirimiz hareket etmedik ve yaşlı kadının gözleri kısıldı.

"Bu benim evim. Bay Hawthorne'un vasiyeti bize ömür boyu kira ödemedi kiracılık hakkı verdi." Bayan Laughlin önce kızına, sonra Eve'e baktı ve sonunda bana döndü. "Beni kovabilirsin ama tahliye edemezsin ve evimi terk edeceksin."

"Lottie," dedi Oren sessizce.

"Beni kandırma, John Oren." Bayan Laughlin ona dik dik baktı. "Kızını al, oğlanları da al ve dışarı çık."

BÖLÜM 64

Neyin var?" Grayson biz dışarı çıkar çıkmaz patladı.

"Orada söylediğim tek kelimeyi duydun mu?" diye sordum, kalbim parça parça cam kırılıyormuş gibi kırılıyordu. "Ne dediğini duydun mu ? Kendini ön planda tutacak Grayson. Büyükbabandan nefret ediyor . Biz onun ailesi değiliz. Blake öyle."

Grayson SUV'a doğru yürümeyi bıraktı. Sertleşti, gömleğinin manşetleriyle ilgilendi ve takımının yakasındaki hayali bir lekeyi temizledi. "Açıkkçası" dedi, ses tonu neredeyse muhteşemdi, "senin hakkında yanlışım."

Sanki yüzüme buz gibi su sıkılmış gibi hissettim. Sanki bana vuracaktı gibi.

Sonra Grayson Hawthorne'un gidişini izledim.

Her şeyi bildiğini sanan bir adam, sanki bir ömür önceymiş gibi gelen şeyleri söylediğimi duyabiliyordum.

Jilet gibi keskin dili olan bir kız.

Grayson'ın bana etkileyici bir yüzüm olduğunu söylediğini, Jameson'a benim de onlardan biri olduğumu Latince söylediğini, dolayısıyla anlayamadığımı duyabiliyordum. Grayson'ın uzun kılıcı tutuşumu düzelttiğini hissedebiliyordum, Hawthorne rozetimi yere düşmeden yakaladığını görebiliyordum. El ciltli bir günlüğü yemek masasının üzerinden bana doğru kaydırıldığını gördüm.

"Ören kulübeyi gözetlemeleri için adam gönderebilir." Jameson yanımda konuştu. Ne kadar acı çektiğimi biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranma nezaketini bana gösterdi. "Eğer Havva bir tehditse onu kontrol altında tutabiliriz."

Ona bakmak için döndüm. Bunun Grayson ve benimle ilgili olmadığını biliyorsun, dedim, Grayson'ın uzaklaşıp gittiği imajını aklımdan çıkarmaya çalışarak.

"Bana bunu bildiğini söyle Jameson."

"Biliyorum" diye yanıtladı, "seni seviyorum ve her şeye rağmen sen de beni seviyorsun." Jameson'un gülümsemesi daha küçüktü ama her zamankinden daha az

çarpık değildi. "Ayrıca Gray'in daha iyi bir adam olduğunu da biliyorum. O her zaman

öyleydi. Ne kadar iyi oğul, ne kadar iyi torun, o kadar iyi Hawthorne. Sanırım bu yüzden bu kadar çok iste

Emily'nin beni seçmesi için. Bir kez olsun o kişi olmak istedim. Ama her zaman oydu, Mirasçı. Ben onun için bir oyundum. Onu sevdi ."

"HAYIR." Başımı salladım. "O yapmadı. Sevdiğin insanlara böyle davranmazsın."

"Yapmıyorsun ," diye yanıtladı Jameson. "Onurlusun, Avery Kylie Grambs. Bir zamanlar benimleydin, benimleydin . Beni seviyorsun, yara izlerini falan. Bunu biliyorum Mirasçı. Evet." Jameson bu sözleri söyledi ve ciddiydi. Onlara inanıyordu. "Senin için daha iyi bir adam olmayı istemem o kadar mı kötü?" diye devam etti.

Kavgamızı düşündüm. " Arkadaşım ve ortağım olmak ve benim adıma karar veremeyeceğinin farkına varmak daha iyi. Kendimi her şeyi yapabilecek biri olarak görmemi sağlaman daha iyi . Seninle uçaktan atlardım Jameson, seninle bir yanardağın kenarında snowboard yapardım, sahip olduğum her şeyi sana , bize ve dünyaya karşı bahse girerdim. Kaçıp risk alamazsın ve benden senin yarattığın yaldızlı kafeste kalmamı bekleyemezsin. Sen bu değilsin ve benim istediğim de bu değil ." Beni gerçekten duyabilmesi için bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona bir adım daha yaklaşarak, "Sen," dedim, "beni her zaman cesur kıldın. Beni konfor alanımın dışına iten sensin. Artık beni tekrar içeri tıkamazsın.

Jameson yüzümün her detayını ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Emily'den ayrıldım" dedi. "Gray yapmadı. Ve biliyorum ki eğer öyle olsaydı seni sevebilirdi. Yapardı. Her şeyinle Mirasçı, onun başka ne seçeneği olabilirdi ki?"

Jameson'a "Her zaman sen olacaktın" dedim. Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Her ne kadar her zaman bu kadar üzeri çizilse de bunu söylemem gerekiyordu .

Cevap olarak Jameson bana çarpık bir gülümseme daha verdi. "Böyle zamanlarda mirasçı, keşke blöf yapmada pek de iyi olmayan bir kıza aşık olsaydım."

Jameson Grayson'ın yaptığı gibi gitti.

Oren, "Hadi seni Meclis'e geri götürelim," dedi. Az önce olup bitenler hakkında herhangi bir yorumda bulunmadı.

Jameson ya da Grayson'ı düşünmeme izin vermedim. Bunun yerine geri kalanını, Vincent Blake'in kayıp oğlunu, intikamını ve Blake'in benimle oynamaktan asla vazgeçmeyeceği oyunları düşündüm. İçindeki hikayeler

magazin dergileri, paparazziler, her taraftan mali saldırılar, güvenlik ekibimi parçalamaya çalışıyorlar ve tüm bu süre boyunca Toby'nin elinde olduğu konusunda benimle dalga geçiyorlardı.

İpucu üstüne ipucu.

Bilmece üstüne bilmece.

Bundan bıktım. Eve döndüğümde Blake'in bana gönderdiği telefonu almaya gittim. Onun için sahip olduğum tek numarayı aradım ve cevap vermeyince, gerçek telefonumdan başka aramalar yapmaya başladım; NFL takımımın sahibine imrenilen bir davet alan herkesi, takımdaki her oyuncuyu. Bir yardım galasında bana yakınlaşmaya çalışan Teksas sosyetesini, maddi bir fırsat için benim katılımımı isteyen herkes.

Para parayı çekti. Güç, gücü çekti. Ve bir sonraki ipucunu beklemekten bıktım.

Biraz zaman aldı ama Vincent Blake'in cep telefonu numarasını bilen ve hiçbir soru sormadan bunu bana vermeye istekli birini buldum. Numarayı çevirirken kalbim göğsümde yumruk üstüne yumruk atmanın gücüyle atıyordu.

Blake cevap verdiğinde rol yapma zahmetine girmedim. "Eve'yi biliyorum. Oğlunuzun durumunu biliyorum."

"Yapıyor musun?"

Sorular, bilmece ve oyunlar. Daha fazla yok. "Ne istiyorsun?" Diye sordum. Öfkemi ve altında saklı olan duyguların her zerresini duyup duymadığını merak ettim.

Bunun, kazandığını düşünmesine neden olup olmadığını merak ettim.

"Ne istiyorum Avery Kylie Grambs?" Vincent Blake eğlenmiş görünüyordu. "Tahmin etmek."

"Tahmin etmeyi bıraktım."

Hattın diğer ucunda sessizlik beni karşıladı ama o hâlâ oradaydı. Kapatmadı. Ve sessizliği ilk bozan ben olmayacaktım.

"Çok açık değil mi?" Blake nihayet dedi. "Tobias Hawthorne'un bunca yıldır benden sakladığı gerçeğini istiyorum. Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum. Ve senden Avery Kylie Grambs'in geçmişini kazıp onun cesedini bana getirmeni istiyorum."

BÖLÜM 65

Vincent Blake oğlunun öldüğüne inanıyordu. Cesedin burada olduğuna inanıyordu.

Blake ailesinin mührünü, Toby'nin onu çaldığı gerçeğini, çalındığında babasının tepkisini düşündüm.

Orada ne bıraktım biliyor musun, Toby uzun zaman önce anneme yazmıştı. Değerinin ne olduğunu biliyorsun. Genç Toby mührü çalmıştı ve babasının bulması için William Blake'in "A Poison Tree" adlı kitabının gizli bir kopyasını bırakmıştı.

"Gerçeği bildiğini bilmeni istedi." Tobias Hawthorne'a hitap etmek bir şekilde doğru geldi. Bu onun mirasıydı.

Hepsini.

"Vincent Blake'in oğlunu mülkünüzde bulduğunda ne yaptınız?" diye fısıldadım.

Bir adamın on altı yaşındaki bir kız aracılığıyla kendisine saldırdığını fark ettiğinde. O kız aşık olduğunu düşünebilirdi ama Tobias Hawthorne bunu böyle görmezdi. Will Blake yirmili yaşlarındaydı. Mallory yalnızca on altı yaşındaydı.

Ve Vincent Blake'in aksine Tobias Hawthorne erkek çocukların erkek olacağına inanmıyordu .

Ona ne oldu? Eve'in sorduğunu duyabiliyordum. Senin Liam'ın. Ve Mallory Laughlin'in söylediği tek şey Liam'ın gittiği idi.

Neden ayrıldı?

Az önce yaptı.

Yürümeye başladım ve kendimi Toby'nin eski kanadında buldum; "Zehirli Ağaç"ın satırlarını ve Toby'nin duvarlarında görünmez mürekkeple tuttuğu günlüğü okudum. Genç Toby'nin öfkesini daha önce anlamadığım bir şekilde şimdi anlıyordum. Bir şeyler biliyordu.

Babası hakkında.

Evlat edinmenin neden gizli tutulduğu hakkında.

Will Blake ve tehlikeli bir adamın tek sırrını saklama kararı hakkında

torunu göz önünde. Aylar önce şifresini çözdüğümüz Toby'nin şiirini düşündüm.

Sırlar, yalanlar,
nefret ettiğim her şey.
Ağaç zehirdir,
görmüyor musun?
S, Z ve beni zehirledi.
Çaldığım deliller
En karanlık delikte.
Işık, üzerine yazdığım her
şeyi ortaya çıkaracak...

“Duvar,” o zaman olduğu gibi şimdi de bitirdim. Ama bu sefer beynim her şeyi yeni bir mercekten görüyordu. Eğer Toby onu çaldığında mührün ne olduğunu biliyorsa bu Will Blake'in ve Vincent Blake'in kim olduğunu da bildiği anlamına geliyordu. Ve eğer Toby bunu bilseydi...

Başka ne biliyordu?
Çaldığım deliller en
karanlık delikte.

Bu şiiri Havva'ya okuduğumda bana şunu sormuştu: Neyin kanıtı? Kanıt için cevaplar arıyordu. Bir vücut için diye düşündüm. Veya bu noktada daha gerçekçi olmak gerekirse kemikler için. Ama Eve henüz bunların hiçbirini bulamamıştı. Eğer öyle olsaydı Blake bu görevi bana vermezdi.

Tobias Hawthorne'un bunca yıldır benden sakladığı gerçeğini istiyorum. Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum.

Hawthorne Evi karanlık yerlerle doluydu: gizli bölmeler, gizli geçitler, gömülü tüneller. Belki de Toby'nin bulduğu tek şey mühürdü. Ya da belki insan kalıntıları buldu. Bu düşünce sinsiydi çünkü bir yanımda, Vincent Blake bana bunu söylemeden önce, derinlerde bir yerde aradığımız şeyin bu olduğundan şüphelenmişti.

Oğlu buraya gelmişti. Tobias Hawthorne'un yönetimindeki bir çocuğu hedef almıştı koruma. Onun evinde.

Tobias Hawthorne gibi bir adam cesedi nereye saklar?

Oren, Sheffield Grayson'ın cesedini ortadan kaldırmıştı; nasıl olduğundan emin değildim.

Ancak Vincent Blake'in oğlu, Oren yaşlı adam için çalışmaya gelmeden çok önce ortadan kaybolmuştu. O zamanlar Hawthorne'un serveti yeniydi ve oldukça küçüktü. Tobias Hawthorne'un muhtemelen güvenliği bile yoktu.

O zamanlar Hawthorne Evi sadece bir malikaneydi.

Tobias Hawthorne buna her yıl ekleme yaptı. Bu düşünce aklımdan geçti; kalbim bunu damarlarıma pompaladı.

Ve birdenbire nereden başlayacağımı biliyordum.

Bay Laughlin'in bana verdiği planları çıkardım. Her biri, Tobias Hawthorne'un Hawthorne Evi'nin inşa edilmesinden bu yana geçen on yıllar boyunca ona yaptığı eklemeleri detaylandırıyordu. Garaj. Spa. Sinema.

Bowling salonu. Sayfa üstüne sayfa açtım, plan üstüne plan yaptım. Kaya tırmanma duvarı. Tenis kortu. Bir çardak, açık hava mutfağı, sera ve çok daha fazlası için planlar buldum.

Düşün dedim kendime. Tobias Hawthorne'un şimdiye kadar yaptığı her şeyin, inşa ettiği her şeyin bir amacı vardı . Yüzme havuzunun dibindeki bölmeyi, Evdeki gizli geçitleri, malikanenin altındaki tünelleri, hepsini düşündüm.

Tobias Hawthorne'un en karanlık sırrını saklayabileceği binlerce yer vardı. Eğer buna rastgele gelseydim hiçbir yere varamazdım. Mantıklı olmam gerekiyordu. Sistematik.

Planları kronolojik sıraya koy, diye düşündüm.

Yalnızca birkaç plan yıllarla işaretlenmişti, ancak her set önerilen eklemenin Ev veya çevredeki mülkle nasıl entegre edileceğini gösteriyordu. Ev'in en küçük ve en basit olduğu ilk planı bulmam ve oradan ilerlemem gerekiyordu.

Onu bulana kadar sayfa sayfa dolaştım: orijinal Hawthorne Evi. Yavaş yavaş, titizlikle, planların geri kalanını düzene soktum. Şafak vakti yarıya kadar ulaşmıştım ama bu yeterliydi. Üzerinde tarih bulunan birkaç sete dayanarak geri kalanların yıllarını hesaplayabildim.

Toby'nin kanadındaki yanlış soruya odaklanmıştım. Tobias Hawthorne'un cesedi nereye sakladığı değil ama ne zaman? Toby'nin doğduğu yılı biliyordum ama ayını bilmiyordum. Bu, konuyu iki plan dizisine daraltmamı sağladı.

Toby'nin doğumundan bir yıl önce Tobias Hawthorne

sera.

Toby'nin doğduğu yıl şapeldi.

Jameson'ın büyükbabasının Nan'a Tanrı'ya bağırması için şapel inşa ettirdiğini söylediğini düşündüm ve sonra Nan'ın tepkisini düşündüm. Yaşlı su tavuğu onun yerine beni bir mozole yapmakla tehdit etti.

Peki ya bu bir tehdit olmasaydı? Ya Tobias Hawthorne bunun çok açık olduğuna karar vermiş olsaydı?

Tobias Hawthorne gibi bir adam cesedi nereye saklar?

BÖLÜM 66

Şapelin taş kemerlerinden geçerek odayı taradım:

özenle oyulmuş sıralar, gösterişli vitray pencereler, saf beyaz mermerden yapılmış bir sunak. Günün bu erken saatlerinde, doğudan gelen ışık odayı vitraydan renklendiriyordu. Her paneli inceledim, bir şeyler aradım.

Bir ipucu.

Hiç bir şey. Sıraların arasından geçtim. Sadece altı kişi vardı. Ahşap işçiliği büyüleyiciydi ama içinde herhangi bir sır (gizli bölmeler, bir düğme, talimatlar) varsa bile onları bulamadım.

Bu beni sunakla bıraktı. Göğsüme kadar geliyordu ve uzunluğu bir buçuk metreden biraz fazlaydı ve belki de üç metre derinliğindeydi. Sunağın tepesinde bir şamdan vardı; ışıltılı, altın bir İncil; ve gümüş bir haç. Her birini dikkatle inceledim ve sunağın ön kısmına kazınmış yazıya bakmak için diz çöktüm.

Alıntı. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim ve yüksek sesle okudum. "Dolayısıyla gözlerimizi görülene değil, görülmeyene dikiyoruz, çünkü görülen geçicidir, görülmeyen ise sonsuzdur."

Bu İncil'e benziyordu. Max'i aramak için henüz çok erkendi, bu yüzden alıntıyı yazdım telefona baktım ve bana bir İncil ayeti verdi: 2 Korintliler 4:18.

Blake'in farklı bir İncil ayetini bir kombinasyon olarak kullandığını düşündüm. bir kilit. Genç Tobias Hawthorne onun kaç oyununu oynamıştı?

"Gözlerimizi görülene değil," dedim yüksek sesle, "ama olana görülmemiş." Sunağa baktım. Görünmeyen nedir?

Sunağın önünde diz çökerek parmaklarımı üzerinde gezdirdim: yukarı ve aşağı, sola ve sağa, yukarıdan aşağıya. Arka tarafa doğru ilerledim ve mermerle zemin arasında hafif bir boşluk buldum. Bakmak için eğildim ama hiçbir şey göremedim, bu yüzden parmaklarımı boşluğa kaydardım.

Hemen hemen bir dizi yükseltilmiş daire hissettim. İlk içgüdüm şuydu

Bir tanesini itmek istedim ama aceleci davranmak istemedim, bu yüzden tam sayım yapana kadar keşfetmeye devam ettim. Her sırada altı tane olmak üzere üç sıra yükseltilmiş daire vardı.

Toplam on sekiz. 2 Korintliler 4:18 diye düşündüm. Bu şu anlama mı geliyordu? on sekiz yükseltilmiş daireden dördüne basmanız mı gerekiyor? Ve eğer öyleyse, hangi dördü?

Sinirlendim, ayağa kalktım. Tobias Hawthorne'la hiçbir şey kolay olmadı. Büyüklüğüne dikkat ederek sunağın etrafında tekrar dolaştım. Milyarder bir türbe inşa etmek istemişti ama yapmamıştı. Bu şapeli o inşa etmişti ve eğer bu devasa mermer levhanın içi boşsa içeride bir ceset için yer olacağını fark etmeden duramadım.

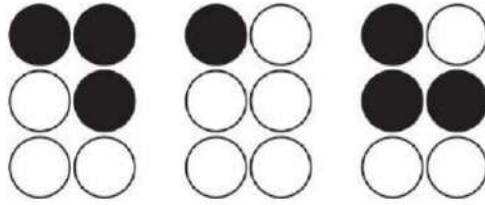
Bunu yapabilirim. Will Blake'in mezarı olduğundan şüphelendiğim yerin üzerinde yazan ayete baktım. "Yani gözlerimizi görünene değil," diye tekrar yüksek sesle okudum, "ama görünmeyene odaklanıyoruz, çünkü görülen geçicidir, ama görülmeyen sonsuzdur."

Görülmemiş.

Görünmeyen bir şeye gözlerini dikmek ne anlama geliyordu? Yükseltilmiş dairelere bakmamın hiçbir yolu yoktu. Onları göremedim. Onları hissetmem gerekiyordu. Parmaklarımla düşündüm ve birdenbire bu yazıtın ne anlama geldiğini anladım; İncil anlamında değil ama Tobias Hawthorne için.

Görünmeyeni nasıl görmem gerektiğini tam olarak biliyordum.

Telefonumu çıkardım ve sayıların nasıl yazıldığına baktım
Braille. Dört. Bir. Sekiz.

Sunağın arkasına çömelip parmaklarımı sunağın altına kaydurdum.
mermer ve yalnızca belirtilen yükseltilmiş daireleri bastırdı. Dört. Bir. Sekiz.

Bir gıcırta duydum ve gözlerim sunağın tepesine kayd. Bir mermer levha diğerlerinden ayrılmıştı. Kilitli değil.

Şamdanı, İncil'i ve haçı yere koydum. Serbest kalan levha belki beş santim kalınlığındaydı ve tek başıma hareket edemeyecek kadar ağırdı.

Her zamanki gibi nöbet tutan Oren'e baktım. "Yardımaınıza ihtiyacım var,"
Ona söyledim.

Bana uzun ve sert bir şekilde baktı, sonra içinden küfretti ve bana yardım etmeye geldi. Mermer levhayı kaydirdık ve içgüdülerimin doğru olduğunu anlamak için fazla hareket etmemiz gerekmedi. Sunağın içi oyulmuştu . Bir cesedin sığabileceği büyüklükte bir alan vardı.

Ama hiçbir kalıntı yoktu. Bunun yerine, bir zamanlar bir iskeleti veya cesedi örtebilecek türden bir kefen buldum. Şapel ve bu sunak bittiğinde geriye kemiklerden başka bir şey kalacak mıydı? Ölümün kokusunu alamadım. Kefene uzanıp onu hareket ettirmek için uzandığımda, bu derme çatma mezarın içindeki mermerin tanıdık bir el yazısıyla tahrif edildiğini gördüm.

Toby'nin.

Öfkeyle altı kelimeyi mermere kazımasının ne kadar sürdüğünü merak ettim. Blake ailesinin mührünü burada bulup bulmadığını merak ettim. Burada başka ne bulunduğunu merak ettim.

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM BABA.

Bunlar arkasında bıraktığı sözlerdi; Toby kaçtığında, bu sırrın kalıp kalmadığını kontrol etse Tobias Hawthorne'un bulacağı sözler.

Ve sonra bir zamanlar Will Blake'in mezarı olması gereken yerde son bir şey gördüm.

Bir USB sürücüsü.

BÖLÜM 67

Elimi USB'nin üzerine kilitledim . Çıkarırken aklım hızla karıştı.
Drive kesinlikle yirmi yıldır bir mezarda oturmuyordu. Görünüyordu
yeni.

"Biliyor musun Avery, buraya ilk senin gelmene şaşırmak isterdim ama değilim." Havva. Başımı kaldırdığımda onun şapel kapısında taş bir kemerin altında durduğunu gördüm. "Bazı insanlar o sihirli dokunuşa sahiptir," diye devam etti yumuşak bir sesle. Bana, sunağa doğru yürüdü. "Orada ne buldun?"

Sesi tereddütlü ve savunmasız görünüyordu ama Oren yoluna adım attığı anda yüzündeki aynı ifade, sönmeden bir saniye önce bir ampul gibi titredi.

Eve sakın bir tavırla, "Orada insan kalıntıları olması gerekiyordu" dedi. Fazla sakince. "Ama yoktu, değil mi?" Başını yana eğdi, bakışları elimdeki USB'ye takılırken saçları hafif kehribar rengi dalgalar halinde düşüyordu. "Bunu bana vermene ihtiyacım olacak."

"Aklını mı kaçırdın?" Diye sordum. Ellerinin hareket ettiğini fark etmedim çok geç olana kadar.

Silahı var. Eve silahını Nash'in bana öğrettiği gibi tutuyordu. Silahı doğrudan bana doğrultuldu. Bu düşüncenin gerçekleşmemesi gerekiyordu ama çizmemde bir bıçak vardı. Bütün bu zamanı antrenman yaparak geçirmiştım. Vücudumun paniklemesi gerekirken üzerime doğal olmayan bir sakinlik çöktü.

Oren silahını çekti. "Silahını bırak." diye emretti.

Sanki Eve onu duymuyordu bile, sanki bu odada görebildiği ya da duyabildiği tek kişi bendim.

"Silahını nereden buldun?" Durumu değerlendirerek zamanı oyalıyordum. "İlk sabah biriyle malikaneye gelmenin imkânı yok." Bu sözleri söylerken bile Eve'in arabadan kaçtığını düşündüm.

Vincent Blake'in adını "keşfettiği" an.

"Silahı indir!" Ören tekrarladı. "Size garanti ederim ki, sizden önce şutu atabilirim ve iskalamam."

Eve ileri doğru bir adım attı, tamamen, çok güzel bir şekilde korkmadan. "Sen gerçekten Korumanın beni vurmasına izin mi vereceksin Avery?"

Bu farklı bir Havva'ydı. Kendini koruma katmanları, kırılabilirlik, ham duygular, hepsi ortadan kaybolmuştu.

"Blake'in Toby'yi kaçırmasına yardım ettin, değil mi?" dedim, kesinlik bir sıcaklık dalgası gibi üzerime çöküyordu.

Eve, ses tonu yumuşak ve sertti, "Eğer Toby açılmış olsaydı, buna gerek duymazdım," diye yanıtladı. Keşke beni buraya getirmeyi kabul etseydi. Ama bunu yapmazdı."

"Bu sana son kez silahını bırakmanı söyleyeceğim!" Ören gürledi.

Eve tanıdık, iri gözlü bir ifadeyle, "Ben hâlâ Toby'nin kızımı," dedi ve silahını salladı. "Ve dürüst olmak gerekirse Avery, sence Oren beni vurursa Gray nasıl hisseder? O güzel, kırık çocuk buraya gelip beni yerde kanlar içinde bulursa ne olur sence?"

Grayson'dan bahsettiğinde içgüdüsel olarak onu aradım ama orada değildi. Bedenim bastırılmış öfkeyle titrerken Oren'a döndüm. "Silahını bırak" dedim.

Güvenlik şefim doğrudan önüme çıktı. "Önce kendininkini bırakıyor."

Yüzünde kibirli bir ifade olan Eve silahını indirdi. Ören oldu bir anda üzerine çöktü, onu yere yatırdı ve yere sabitledi.

Eve şapelin zemininden bana baktı ve gülümsedi. "Sen Toby'yi geri istiyorsun, ben de o mezarda bulduğum her şeyi istiyorum."

Buraya mezar adını vermişti. Daha önce orada kalıntıların olması gerektiğini söylemişti. Bu sonuca nasıl vardığını merak ettim ve sonra onu nerede ve kiminle bıraktığını hatırladım. "Mallory" dedim.

"Liam'ın ayrıldığını itiraf etti. Sanırım onun sözleri tam olarak şuydu: Çok fazla kan vardı." Eve'in bakışları sunağa yöneldi. "Peki ceset nerede?"

"Gerçekten umursadığın tek şey bu mu?" Ona sordum. En başından beri bana kendisi için önemli olan tek bir şeyin olduğunu söylemişti. Bunun bir yalan olmadığını düşünmeye başlıyordum; sadece onun tek amacının Toby ile hiçbir ilgisi yoktu.

Bu hiçbir zaman Toby'yle ilgili olmamıştı.

"Önemli olmak incinmenin reçetesidir ve çok uzun zamandır kimsenin beni incitmesine izin vermedim." Eve sanki yere çivilenen değil de üstün olan kendisiymiş gibi yeniden gülümsedi. "Açıkçası seni uyardım Avery. Senin yerinde olsam benim de bana güvenmeyeceğimi söyledim. Sana istediğimi elde etmek için her şeyi -her şeyi- yapacak biri olduğumu söylemiştim . Sana görünmezliğin asla olamayacağım tek şey olduğunu söylemiştim .

"Ve Toby," dedim ona bakarak, içimi hastalıklı bir anlayışla kaplayarak, "saklanmanı istedi."

Eve, sesinde coşkuyla, "Blake beni yanında istiyor," dedi. "Önce kendimi kanıtlamam gerekiyor."

"Henüz mühürlerden birine sahip değilsin, değil mi?" Diye sordum. Nan'ın, Vincent Blake'in kimseye -ailesine bile- bedava yolculuk hakkı vermediğini söylediğini düşündüm.

Eve, "Bir tane alacağım," dedi bana, sesi amacın öfkesiyle parlıyordu. "Bana şu USB'yi ver, belki sen de istediğini alabilirsin."

Durdu, sonra tam kalbime bir çivi çaktı. "Toby."

Adını söylediğini duymaktan bile nefret ediyordum. "Bunu nasıl yapabildin?" dedim, Blake'in gönderdiği fotoğrafı, yüzündeki morlukları ve ardından Eve'in film rulosundaki Toby ile Eve'in resimlerini düşünerek. "Sana güvendi."

Eve yumuşak bir sesle, "İnsanların sana güvenmesini sağlamak kolaydır," dedi, "eğer kanadığını görmelerine izin verirsen." Buraya spor yaparken gösterdiği morlukları düşündüm ve birine ona vurmasını mı söylediğini merak ettim. Eve yüksek ve net bir sesle, "Bütün hayatını incitmemeye çalışarak geçirebilirsin," diye devam etti, "ama insanların senin için acı çekmesine neden olmak mı? Bu gerçek güçtür."

Toby'nin bana iki kızı olduğunu söylediğini düşündüm.

Eve tekrar, "Bana USB'yi ver," dedi, gözleri hâlâ parlıyordu, "böylece beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın, Avery. Mührümü kazanacağım ve sen de burayı ve o çocukları tamamen sana bırakacaksın. Kazan-kazan."

Hayal görüyordu. Oren onu sıkıştırmıştı. Üzerime silahla gelirdi . Pazarlık yapacak durumda değildi. "Sana hiçbir şey vermiyorum" dedim.

Bir hareket parıltısı. Başımı şapelin kapısına doğru salladım. Grayson orada duruyordu, arkadan aydınlatmalıydı, gözleri hâlâ Eve'i dizginleyen Oren'a kilitlenmişti.

Grayson, "Bırak gitsin," diye emretti.

"O bir tehdit." Ören kelimeleri kesti. Avery'ye silah çekti.

Onun gitmesine izin vereceğim tek yer hepinizden çok çok uzaklar."

"Grayson." Hasta hissettim. "Bu görüldüğü gibi değil—"

Eve, "Bana yardım et," diye yalvardı. "Avery'nin sahip olduğu USB'yi alın. Bunu da benden almalarına izin vermeyin."

Grayson bir süre daha ona baktı, sonra yavaşça bana doğru yürüdü. USB'yi elimden aldı. Orada öylece durdum. İçimin boşaltıldığını hissederek onun Eve'e dönmesini izledim. Grayson yumuşak bir sesle, Bunu almanıza izin veremem, dedi.

"Grayson..." Eve ve ben hep birlikte onun adını söyledik.

"Duydum."

Eve utanmazdı. "Ne duyduysan duy, buradaki kötü adamın ben olmadığımı biliyorsun , Grayson. Büyükbabanın bana daha çok borcu vardı. Onun sana daha iyisini borçluydu ve sen ve ailen Avery'ye hiçbir şey borçlu değildiniz.

Grayson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Ona sandığından daha fazlasını borçluyum."

İçimde bir baraj yıkıldı ve kendime hissetmeme izin vermediğim tüm acılar ve bununla birlikte Grayson Hawthorne için hissettiğim ve hissettiğim diğer her şey dışarı taşıtı.

Eve, "Sen de büyükbaban kadar kötüsün," diye denedi. "Bana bak Grayson. Bana bak."

O yaptı.

"Eğer Oren'in beni buradan atmasına ya da polisi aramasına izin verirseniz, beni Vincent Blake'e eli boş dönmeye zorlarsanız, size yemin ederim, atlayacak bir uçurum bulurum." Eve'in sesinde şiddetli, çılgın ve vahşi bir şeyler vardı; bu tehdidi tamamen ortadan kaldıran bir şey. "Emily'nin kanı senin ellerinde. Gerçekten benimkini de orada istiyor musun?"

Grayson ona baktı. Emily'yi bulduğu anı yeniden yaşadığını görebiliyordum. Eve'in özel tehdidinin (uçurumun) onun üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordum .

Grayson Davenport Hawthorne'un boğulduğunu, akıntıyla boşuna mücadele ettiğini görebiliyordum. Sonra onun kavga etmeyi bıraktığını ve anıların, acının ve gerçeğin onu yıkamasına izin verdiğini gördüm.

Ve sonra Grayson bir nefes aldı. Eve'e, "Sen büyük bir kızsın," dedi. "Kendi seçimlerini kendin yapıyorsun. Oren seni toparladıktan sonra ne yaparsan yap, bu senin sorumluluğunda."

Gerçekten bunu mu kastettiğini merak ettim. Eğer inandıysa.

"Bu senin şansın," dedi Eve, Oren'in kontrolüne direnerek. "Bu bir kurtuluş, Grayson. Ben seninim ve sen de benim olabilirsin. Bu senin hatan

Emily öldü. Onu durdurabilirdin..."

Grayson ona doğru tek bir adım attı. "Buna mecbur olmamalıydım." O Elindeki USB'ye baktı. "Ve bunun sana faydası olmaz."

"Bunu bilemezsin." Eve artık vahşi bir şeye dönüşmüştü; sahip olduğu her şeyle Oren'la savaşıyordu.

Grayson ona, "Bu USB'nin büyükbabamın eseri olduğunu varsayarsak," dedi, "dosyalardan herhangi birini anlamlandırmak için bir kod çözücüyü ihtiyacınız olacak. Bir Hawthorne, değere dair hiçbir bilgiyi asla korumasız bırakmaz."

Eve umursamaz bir tavırla, "O halde şifrelemeyi kıracağım," dedi.

Grayson ona kaşını kaldırdı. "İkinci bir sürüş olmadan olmaz." İkinci bir sürüş.

"Bunu bana yapamazsın Grayson. Biz aynıyız, sen ve ben." Eve'in bunu söyleyiş tarzında, sesinde bana buna inandığını düşündüren bir şey vardı.

Grayson gözünü bile kırpmadı. "Artık değil."

Bir an sonra Oren'in adamları kapıdan içeri girdiler.

Ören bana döndü. "Bunu nasıl halletmek istiyorsun Avery?"

Eve bana silah doğrultmuştu. En azından bu bir suçtu. Bize yalan söylemek değildi. Bizi manipüle etmek değildi. Başka hiçbir şeyi kanıtlayamadım. Ve buradaki gerçek düşman o değildi .

Gerçek tehdit.

Oren'a, "Adamların Eve'e mülkün dışına kadar eşlik etsin," dedim. "Bundan sonra doğrudan Vincent Blake ile ilgileneceğiz."

Eve onları sürüklemeye zorlamadı. "Sen kazanmadın" dedi bana. "Gelmeye devam edecek ve er ya da geç hepiniz Tanrı'dan bu işin benimle bitmesini dileyeceksiniz."

BÖLÜM 68

Oren, Grayson'la beni şapelde yalnız bıraktı.

"Sana bir özür borçluyum."

Grayson Hawthorne'un onu ilk gördüğüm zamanki kadar hafif ve delici gözleriyle karşılaştım. "Bana hiçbir borcun yok," dedim; şefkatten değil ama ondan ne kadar beklediğimi düşünmek bana acı verdiği için.

"Evet. Evet." Uzun bir süre sonra Grayson bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Ben," dedi, sanki tek bir kelime her şeye mal olmuş gibi, "çok uzun zamandır kendimi cezalandırıyorum. Sadece Emily'nin ölümü için değil; her zayıflık, her yanlış hesaplama, her..." Sözleri sanki nefes borusu aniden kapanmış gibi kesti. Ciğerlerine sert bir nefes verirken onu izledim. "Ne olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım bu asla yeterli olmadı. Yaşlı adam her zaman oradaydı; daha iyiyi, daha fazlasını istiyordu."

Bir zamanlar onun kurşun geçirmez bir özgüvene sahip olduğunu düşünmüştüm. Kibirli olduğunu, kendini sorgulamaktan aciz olduğunu ve kendi gücünden tamamen emin olduğunu.

Grayson, "Ve sonra," dedi, "yaşlı adam gitmişti. Ve sonra... sen vardın."

"Grayson." Adı boğazıma takıldı.

Grayson bana baktı, açık renkli gözleri gölgelenmişti. "Bazen bir kişi hakkında, onun kim olduğu, birlikte nasıl olacağınız hakkında bir fikriniz olur. Ama bazen hepsi budur: bir fikir. Ve uzun zamandır Emily fikrini , gerçek herhangi birini sevebileceğimden daha fazla sevdiğimden korkuyordum .

Bu bir itiraftı, kendini kınamayı ve bir lanetti. "Bu değil doğru Grayson."

Bana sanki bunu yapmak acı verici ve tatlıymış gibi baktı. "Oldu asla sadece senin fikrin değil Avery."

Yerin birdenbire altımdan kaydığını hissetmemeye çalıştım.
ayak. " Benim fikrimden nefret ediyordun ."

"Ama sen değil." Sözler bir o kadar tatlı, bir o kadar da acıydı. "Asla sen."

İçimde bir şeyler verdi. "Grayson."

"Biliyorum" dedi sertçe.

Başımı salladım. "Hala her şeyi bildiğine o kadar inanıyorsun ki."

Jamie'nin seni sevdiğini biliyorum. Grayson bana, cam bir kutudaki sanata baktığının gibi baktı, sanki bana dokunmak istiyor ama yapamıyordu.

"Ve senin ona nasıl baktığını, ikinizin birlikte nasıl olduğunu gördüm. Kardeşim Avery'ye aşkınsın." Durdurdu. "Bana öyle olmadığını söyle."

Bunu yapamadım. Yapamayacağımı biliyordu. "Kardeşine aşığım"
Dedim çünkü bu doğrudu. Jameson artık benim bir parçamdı; geçen yılı olmak için harcadığım kişinin bir parçasıydı. Değişmiştim. Eğer yapmasaydım belki her şey farklı olabilirdi ama geri dönüş yoktu.

Jameson sayesinde olduğum kişiydim . Onun başka biri olmasını istemediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Peki bu neden bu kadar zordu?

Grayson bana "Eve'nin farklı olmasını istedim" dedi. Onun sen olmasını istedim.

"Öyle söyleme." diye fısıldadım.

Bana son bir kez baktı. "Asla söylemeyeceğim o kadar çok şey var ki."

O uzaklaşmaya hazırlanıyordu ve ben ona izin vermek zorunda kaldım ama yapamadım. Grayson'a, "Bir daha ayrılmayacağına dair bana söz ver," dedim. "Harvard'a geri dönebilirsin. İstedğin yere gidebilir, istediğini yapabilirsin; sadece bizi bir daha dışlamayacağına dair bana söz ver." Elimi Hawthorne rozetime kaldırdım. Kendine ait bir tanesinin olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum ama yine de benimkini çıkardım ve ona sabitledim. "Est unus ex nobis. Bunu bir keresinde Jameson'a söylemiştin, hatırlıyor musun? O bizden biri. Eh, bu her iki yönde de geçerli, Gray."

Grayson gözlerini kapattı ve vitray pencerelerden gelen ışıktaki orada dururken nasıl görüldüğünü asla unutamayacağım hissine kapıldım. Zırh olmadan. İddia olmadan. Çiğ.

Grayson bana "Scio" dedi. Biliyorum.

Elindeki USB'ye baktım.

"Diğeri de bende" dedim. "Deri çantada hiç kullanmadığımız tek nesneydi, hatırladın mı?"

Grayson'ın gözleri açıldı. Işıklardan dışarı çıktı. "Kardeşlerimi arayacak mısın?" o bana sordu. "Yoksa ben mi yapayım?"

BÖLÜM 69

Xander ilk USB'yi bilgisayarına taktı, ses dosyasını sürükledi masaüstüne, ardından USB'yi çıkardı ve mezardaki USB ile değiştirdi. İkinci dosyayı da masaüstüne sürükledi.

Jameson, "İlkini çal," diye talimat verdi.

Xander yaptı. Karmaşık, çözölemeyen konuşma havayı doldurdu, beyaz bir gürültü patlaması.

"Ve ikinci?" diye sordu Nash. Onu tanıdığımdan beri yaşlı adamın melodisiyle dans etmeye direnmişti. Ama o buradaydı. Bunu yapıyordu.

İkinci USB'deki tek dosya da bir ses klibiydi. İlki kadar berbattı.

"Onları birlikte oynarsan ne olur?" Diye sordum. Grayson bir dosyadan anlam çıkarmak için bir kod çözücüyü ihtiyaç olduğunu söylemişti. Klipler tek başına gürültüden başka bir şey değildi. Ancak her iki USB'niz de varsa, her iki dosya da...

Xander bir ses düzenleme uygulaması açtı ve dosyaları içine aktardı. onları yukarı kaldırın, ardından oynamalarına neden olan bir dizi düğmeye basın.

Bir araya getirildiğinde sonuç bozuk değildi. Bir erkek sesi, "Merhaba Avery," dedi ve çevremdeki havanın değiştiğini hissettim, hepsinde . "Sen ve ben iki yabancıyız. Bunun üzerinde epeyce düşündüğün bir şey olduğunu sanıyorum."

Tobias Hawthorne. Onunla tanıştığım tek sefer altı yaşındaydım. Ama o bu yerde her yerde mevcuttu. Hawthorne Evi onun izini taşıyordu. Her oda. Her detay.

Oğlanlar da buna katlandı.

"Tüm büyük hayatların en az bir büyük gizemi olmalıdır Avery. Senin olduğum için özür dilemeyeceğim." Tobias Hawthorne pek özür dilemeyen bir adamdı. "Gecenin geç saatlerini ve sabahın erken saatlerini kendinize neden ben? diye sorarak geçirdiyseniz. Peki canım, tek sen değilsin. İnsanlığın durumu nedir, değilse neden ben?"

Hawthorne kardeşlerin her birinin dinledikçe değişimini hissedebiliyordum.

Tobias Hawthorne'un sözlerine ve konuşmasının ritmine.

"Genç bir adam olarak, kaderimde büyüklüğe ulaşacağıma inanıyordum. Bunun için savaştım, zirveye giden yolu düşündüm, hile yaptım, yalan söyledim, dünyanın kendi isteğim doğrultusunda bükülmesini sağladım." Bir duraklama oldu ve ardından: "Şanslıydım. Bunu artık itiraf edebilirim. Ben de ölüyorum ve yavaş da değil. Neden ben? Bu vücut neden pes ediyor? Dışarıda benim gibi beyinlere sahip başkaları varken neden kendi yaptığım bir sarayda oturan ben oluyorum? Şanslıyım. Doğru yer, doğru zaman, doğru fikirler, doğru akıl." Duyulabilir bir nefes verdi. "Keşke öyle olsaydı.

"Eğer bu mesajı oynuyorsan işler tahmin ettiğim kadar vahim hale gelmiş demektir. Eve oradadır ve bazı olaylar sizi bir zamanlar bu ailenin en büyük sırrını barındıran mezarı bulmaya yönlendirmiştir. Merak ediyorum, kendin için ne kadar para topladın Avery?"

Adımı her söylediğinde sanki bu odadaymış gibi hissediyordum. Sanki beni görebiliyordu. Sanki Hawthorne House'un büyük ön kapısından içeri adım attığım andan beri beni izliyormuş gibi.

"Ama o halde," diye devam etti, sesinde tuhaf bir gülümsemeyle, "yalnız değilsin, değil mi? Selam beyler."

Jameson'un hareket ettiğini, kolunun benimkine sürttüğünü hissettim.

Eğer siz çocuklar gerçekten de Avery'nin yanındaysanız, o zaman en azından bir şey benim planladığım gibi sonuçlanmış demektir. Onun senin düşmanın olmadığını gayet iyi biliyorsun. Belki de sandığım kadar iyi bir seçim yaptıysam, o senin içinde benim asla ulaşamadığım bir yere ulaştı. Seni bir bütün haline getirdiğimi bile söyleyebilir miyim?"

Nash, "Kapat şunu," dedi ama hiçbirimiz dinlemedik. Bunu kastettiğinden bile emin değildim.

"Umarım sana bıraktığım oyunu beğenmişsinizdir. Annen ve teyzenin kendilerininkini bulup oynayıp oynamadıklarını söyleyemem. Hesapladığım ihtimaller her iki yönde de sonuçlanabileceğini gösteriyor, bu yüzden Xander, yaptığım suçlamayı sana bıraktım. Toby'yi aradığınıza inanıyorum. Ve Avery, Toby'nin seni bulduğuna tüm kalbimle inanıyorum.

Ölü adamın söylediği her kelime tüm bu durumu daha da ürkütücü hale getiriyordu. Öldüğünden beri olup bitenlerin ne kadarını öngörmüştü?

Bizi piyonlar gibi hareket ettirerek sadece öngörülmüş değil aynı zamanda planlanmış mı?

"Eğer bunu dinliyorsanız Vincent Blake'in kendisini açık ve mevcut bir tehdit olarak ortaya çıkarmış olma ihtimali yüksektir. O piçten daha uzun yaşamayı umuyordum. Yıllardır onunla bir nevi ateşkes yaptık. İlk başta beni bırakma konusunda cömert olduğunu düşündü. Daha sonra, başladığında

büyüyen servetime, gücüme, durumuma kızmak... yani bunlar onu kontrol altında tutuyordu.

" Onu kontrol altında tuttum."

Bir duraklama daha oldu ve bu sefer daha keskin, daha keskin bir his uyandırdı.

"Ama artık ben gittim ve eğer Blake sizin de bildiğinizden şüphelendiğimi biliyorsa, Tanrı hepinizin yardımcısı olsun. Eğer Eve oradaysa, eğer Blake bunca yıldır ondan ne sakladığımı biliyorsa ya da bundan şüpheleniyorsa o zaman geliyor demektir. Şans için. Mirasım için. Senin için Avery Kylie Grambs. Ve bunun için özür diliyorum."

Tobias Hawthorne'un bana bıraktığı mektubu düşündüm. Başlangıçta bana yapılan tek açıklama buydu. Üzgünüm.

"Ama sen onlardan daha iyisin." Tobias Hawthorne durakladı. "Evet Avery. Ben gerçekten o kadar piçim ki. Gerçekten alınına bir hedef çizdim. Gerçek ortaya çıkmasa bile olasılıkların ne olduğunu gördüm. Ben onu uzakta tutmak için artık orada olmadıgımda, Blake her zaman hamlesini yapacaktı. Av mevsimi diyebilir buna; oyun oynamak, tüm rakipleri yok etmek, benim olanı almak. İşte bu yüzden canım, artık senindir ."

Bir alet olduğumu biliyordum. Beni yapmak için kullanabileceği şey için seçtiğini biliyordum. Ama Tobias Hawthorne'un tek kullanımlık olduğum için beni varisi ilan ettiğini fark etmemiştim, hatta bundan şüphelenmemiştim.

"Annenle tanıştım biliyorsun." Milyarder durmadı. Hiç durmadı. "Bir zamanlar onun sadece bir garson olduğuna inanmıştım ve bir kez sonra onun tek oğlumun büyük aşkı Hannah Rooney olduğu sonucuna vardım. Toby'e ulaşmak için onu kullanmayı düşündüm. Onu kandırmaya, tehdit etmeye, rüşvet vermeye, manipüle etmeye çalıştım. Peki annenin bana ne söylediğini biliyor musun Avery? Bana Vincent Blake'in kim olduğunu bildiğini, oğluna ne olduğunu bildiğini, Toby'nin Blake ailesinin mührünü nereye sakladığını bildiğini ve eğer onun ya da senin yakınına bir daha gelirim, bütün iskambil evini getireceğini söyledi. aşağı yuvarlanan."

Annemin Tobias Hawthorne gibi bir adamı tehdit ettiğini hayal etmeye çalıştım.

"Mührü biliyor muydun?" diye sordu Tobias'ın ses tonu neredeyse sohbet havasındaydı. "Bu ailenin en karanlık sırrını biliyor muydunuz? Sanmıyorum ama ben her zaman kendi varsayımlarımı sorgulayarak bir imparatorluk kurmuş bir adamım. Olasılıklar dışında hiçbir şeyde başarılı değilim. İşte buradayız, Avery Kylie Grambs. Komik küçük ismi olan küçük kız. Pek çok küçük kilit için bir iskelet anahtar.

"Teşhis konulduğu andan itibaren şu ana kadar altı haftam vardı. Bahse girerim ölüm döşeğime kadar iki tane daha. Son parçaları yerine koymak için yeterli zaman. Pek çok katmandan oluşan son bir oyun hazırlamak için yeterli zaman. Neden sen, Avery? Oğlanları son bir kez çekmek için mi? Onlara Hawthornes'a yakışan bir gizemi, ömürlerinin bulmacasını miras bırakmak mı? Onları senin aracılığıyla tekrar bir araya getirmek için mi? Evet." Evet sözcüğünü , bunu söylemekten keyif alan bir adam gibi söyledi . Toby'yi gölgelerden çıkarmak için mi? Hayatta yapamadıklarımı ölümden yapıp onu yeniden tahtaya çıkmaya zorlamak mı? Evet."

Kendi vücudumun sesi birdenbire bunalıcıydı. Kalbimin atışı. Her nefeste bir şekilde almayı başardım. Kulaklarıma kan hücumu.

"Ve," diye devam etti Tobias Hawthorne kesin bir tavırla, "büyük bir utanç içinde, Blake'in dikkatini ve odağını -ve şüphesiz çok sayıda olan tüm düşmanlarımdan dikkatini ve odağını- sana çekmek."

Evet. Bu sefer söylemedi ama ben öyle düşündüm ve sonra Nan'in bana artık piyano çalanın ben olduğumu söylediğini düşündüm ve Vincent Blake gibi adamlar eğer bana bir şey yapsalar parmaklarımdan her birini kırarlardı. abilir.

Ölen milyarder "Buna yanlış yönlendirme diyebilirsiniz" dedi. "Ateşi çekecek birine ihtiyacım vardı ve eğer Hannah Rooney sana sırrımı söylemişse onun kızından daha iyi kim olabilir ki? Para senin olunca bunu açıklamaya gerek kalmayacaktı."

Tuzak üstüne tuzak. Ve bilmece üstüne bilmece. Jameson'ın uzun zaman önce bana söylediği sözler aklıma geldi; ardından Xander'ın söylediği bir şey geldi. Büyükbabamızı bu konuda manipüle ettiğinizi düşünmüş olsanız bile , sizi manipüle edenin o olacağını garanti ederim.

"Ama şunu teselli olarak kabul edin, benim çok riskli kumarım: Seni izledim. Seni tanımaya geldim. En çok değer verdiklerimden ateşi uzaklaştırırken, şunu bil ki, aldığın darbelerden kurtulma şansının en azından küçük bir kısmı var. Alevlerle sınanabilirsin ama yanmana gerek yok.

"Eğer bunu dinliyorsan Blake geliyor." Tobias Hawthorne'un ses tonu artık yoğundu. "Seni sıkıştırarak. Seni bastırarak. Merhameti olmayacak. Ama aynı zamanda seni hafife alacak. Gençsin. Sen kadınsın. Sen hiç kimsesin, bunu kullan. Benim en büyük düşmanım -ve şimdi seninki- şerefine bağlı bir adam. Onu yenerseniz, galibiyeti onurlandıracaktır.

Tobias Hawthorne'un ses tonundaki bir şey, bu sözlerin kulağa sıradan değilmiş gibi gelmesini sağlıyordu.

tavsiye gibi ama aynı zamanda veda gibi.

"Oğullarım." Hawthorne'un sesi yeniden gülümsüyormuş gibi geliyordu; Jameson'ınki gibi çarpık, Grayson'ınki gibi sert bir gülümseme. "Eğer gerçekten bunu dinliyorsan, beni istediğin kadar sert bir şekilde yargıla. Pek çok şeytanla anlaşma yaptım. Beni arzulu bul. Gerekirse benden nefret et. Öfkenizin dünyanın asla söndüremeyeceği bir ateşi yakmasına izin verin.

"Nash. Grayson. Jameson. Xander." İsimlerini tek tek söyledi.

"Sen kildin, ben de heykeltıraştım ve sizi benim asla olamayacağım kadar iyi insanlar yapmak hayatımın neşesi ve onuru oldu. Adımı lanetleyebilecek ama asla unutmayacak adamlar."

Elim Jameson'un eline gitti ve o da canım pahasına bana tutundu.

Kayıtta Tobias Hawthorne, "Dikkate alın çocuklar," dedi. "Hazırlan. Gitmek."

BÖLÜM 70

Sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı. Hawthorne'u hiç görmemiştim kardeşler öyle hareketsizdi ki hepsi sanki felç edici bir zehirle sokulmuş gibiydi. Gerçeği Tobias Hawthorne'un ağzından duymanın üzerimde yarattığı etki ne kadar büyük olsa da, o benim hayatımı şekillendiren etki değildi .

Onlar konuşmadığı için kendimi konuşmaya zorladım. "Bunu hep söyledin yaşlı adam bir taşla on kuş vurmayı severdi."

Jameson gözlerini yerden kaldırıp bana çevirdi, sonra sert, acı dolu bir kıkırdama. "On iki."

On iki kuş, bir taş. Uyarılmışım. İçinde yüz tane anahtar bulunan bir yüzük aldığım andan itibaren -hatta daha öncesinden- Hawthorne kardeşlerin her biri tarafından sırayla uyarılmışım.

Tuzak üstüne tuzak. Ve bilmece üstüne bilmece.

Büyükbabamızı bu konuda manipüle ettiğini düşünmüş olsan bile , ben seni manipüle edenin o olacağını garanti ederim.

Bu aile, dokunduğumuz her şeyi yok ediyoruz.

Sen oyuncu değilsin evlat. Sen cam balerinsin, ya da bıçak.

Ve sonra Tobias Hawthorne'un en başından beri bana bıraktığına dair mesaj geldi. Üzgünüm.

"Tam olarak onun yapmayı düşündüğü şeyi yaptık." Xander kendini kaptırdı ve hareket etmeye başladı; çılgın hareketler, ayak parmaklarının üzerinde ağırlık. "Hepimiz. Başlangıçtan beri."

"O orospu çocuğu." Nash uzun bir ısıklık çaldıktan sonra sırtını duvara yasladı. "Vincent Blake'in ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyoruz?" Soru sıradan ve sakin geliyordu ama Nash'in yüzündeki ifadenin aynısıyla kuduz bir boğanın yanına doğru yürüdüğünü hayal edebiliyordum.

"Tuzak gerektirecek kadar tehlikeli." Grayson'ın sakinliği Nash'inkinden farklıydı; buz gibi ve kontrollü. "Serveti çok daha küçük olmasına rağmen bizimkinden çok daha eskilere dayanan bir aileyle karşı karşıyayız.

Blake'in cebinde hangi kişi veya kurumların olduğunu söylemek mümkün değil."

"Yaşlı adam dördümüzü de tahtadan indirdi." Jameson yemin etti. "Bizi savaşmak için yetiştirdi ama asla bu mücadeleyi bizim için tasarlamadı."

Skye'in babasının onu hiçbir zaman bu büyük oyunda bir oyuncu olarak görmediğini söylemesini ve ardından Tobias Hawthorne'un kızlarına bıraktığı mektubu düşündüm. Hiçbirinin servetini göremediğini söylediği bir kısım vardı. Yaptığım, gurur duymadığım şeyler var, senin katlanmak zorunda kalmaman gereken miraslar var.

Gerçek aylardır gözümüzün önünde duruyordu. Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı, böylece düşmanları onun ölümünden sonra saldıracak olursa, onlar da benim üzerime saldıracaklardı. Hedefini dikkatle seçmiş, beni karmaşık bir makinenin dişlisi gibi yerleştirmişti.

On iki kuş, bir taş.

Eğer bunu dinliyorsan Blake geliyor. Seni sıkıştıracak. Seni bastıracak. Merhameti olmayacak. İçimde bir şeylerin sertleştiğini hissedebiliyordum. Tobias Hawthorne, Vincent Blake'in bana nasıl saldıracağını tam olarak öngörmemişti . Hawthorne, Toby'nin Blake'in komplosuna yakalanacağını bilmiyordu ama adamın neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Ve benim için tek tesellisi , hayatta kalma şansımın az da olsa olduğunu düşünmesiydi .

Tobias Hawthorne'u küçümsemek ya da en azından onu yargılamak istiyordum ama tek düşünebildiğim bana bıraktığı diğer sözlerdi. Alevlerle sınanabilirsin ama yanmana gerek yok.

"Nereye gidiyorsun?" Jameson arkamdan seslendi.

Omzumun üzerinden geriye bakmadım, bakmaya cesaret edemedim herhangi birinde. "Telefon çağırısı yapmak."

Vincent Blake beşinci çalışta cevap verdi; bu başlı başına bir güç oyunuydu.

"Küstah küçük şey, değil mi?"

Gençsin. Sen kadınsın. Sen hiç kimsesin, bunu kullan.

"Eve gitti," dedim ses tonumdan her türlü duyguyu uzaklaştırarak. "Artık içerde kimse yok."

"Bundan çok emin görünüyorsun küçük kız." Blake de benim gibi eğlenmişti Bu oyunu oynamaya çalışmak onun için eğlenceden başka bir şey değildi.

Hawthorne'un içinde başka birinin olduğuna inanmamı istiyor

Ev. Bir an bile fazla sessiz kalmak zayıflık olarak görülürdü, o yüzden konuştum.

"Oğlunuzun başına gelenler hakkındaki gerçeği istiyorsunuz.

Onun kalıntılarının bulunup size iade edilmesini istiyorsunuz." Nefesim sığlaşmak istiyordu ama bundan daha iyi bir blöf yapıyordum. "İsteddiğini teslim edersem bana Toby'den başka ne vereceksin?"

William Blake'ten geriye kalanların nerede olduğunu bilmiyordum. Ancak bir kişi yalnızca kendisine dağıtılan kartları oynayabilir. Blake bende istediği bir şeyin olduğunu düşünüyordu. Eve burada olmadan, onu elde etmenin tek yolu ben olabilirim.

Bir avantaja ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım vardı. Belki de buydu.

"Sana ne vereceğim?" Blake'in eğlencesi daha da karanlık ve çarpık bir hal aldı. "Toby'den başka istediğin şey bende mi var?" Sorduğuna çok sevindim."

Hat kesildi. Yüzüme kapatmıştı. Telefonuma baktım.

Bir dakika sonra Oren görüş alanıma girdi. "Kapıda bir kurye var."

BÖLÜM 71

Teslim eden kişiyi çapraz sorgulamanın bir anlamı yoktu.

paket. Kimden geldiğini biliyorduk. Ne istediğini biliyorduk.

"Her şey yolunda?" Libby bana Oren'in adamının paketle birlikte girişte ne zaman görüldüğünü sordu. Başımı salladım. Bu her ne ise kesinlikle doğru değil.

Oren ilk güvenlik taramasını tamamladıktan sonra hem içindekileri hem de ambalajı bana teslim etti: Bir süveterin sığabileceği büyüklükte bir hediye kutusu; içinde mektup boyutunda on üç zarf vardı; Her zarfın içinde, üzerine soyut siyah-beyaz tasarım mürekkepli, şeffaf, ince, dikdörtgen bir plastik tabaka vardı. Herhangi bir sayfaya tek başına bakmak, o mürekkep lekesi testlerinden birini yapmak gibiydi.

Jameson, "Onları istifleyin," diye önerdi. Odaya ne zaman geldiğinden emin değildim ama yalnız değildi. Hawthorne kardeşlerin dördü de etrafımda dolandı. Libby geride kaldı ama çok az.

Sayfaları üst üste koydum, tasarımlar tek bir resim oluşturacak şekilde birleşti ama bu o kadar kolay olmadı. Tabii ki değildi. Her kağıdın gidebileceği dört yol vardı; yukarı veya aşağı, öne veya arkaya.

Mürekkebin basıldığı tarafı bulmak için parmak uçlarımla sayfalara dokundum. Şimşek hızıyla hareket ederek, bana yol gösterecek desenleri kullanarak sol alt köşedeki çarşafı eşleştirmeye başladım.

Bir, iki, üç, dört; hayır, bu yanlış yol. Bir resim ortaya çıkana kadar, bir sayfa üst üste, diğerinin üstüne devam ettim. Siyah beyaz bir fotoğraf.

Ve o fotoğrafta Alisa Ortega toprak bir zeminde yatıyordu, başı bir yana düşmüş, gözleri kapalıydı.

Jameson yanımda, "O yaşıyor," dedi. "Bilinçsiz. Ama bakmıyor..."

Öldüm, onun için işim bitti. Toby'den başka istediğin şey bende mi var? BEN

Vincent Blake'in şunu söylediğini duyabiliyordum. Sorduğuna çok çok sevindim.

"Lee-Lee." Nash'in sesi bu sefer sakın değildi.

Yutmuşum. "Onun bu işin içinde olma ihtimali var mı?" Kendimden nefret ederek sordum. Bu soruya hayat verdiğin için, Blake'in beni bu kadar etkilemesine izin verdiğin için.

"Yok," dedi Nash, sözcüğü neredeyse insanlık dışı bir gaddarlıkla ısırarak.

Jameson ve Grayson'a baktım. "Büyükbaban kimseye güvenmemeni söyledi, sadece ona güvenme. En azından Blake'in benim yakın çevremden birine ulaşabilmesinin mümkün olduğunu düşündü." Alisa'nın baygın görünen bedenine tekrar baktım. "Ve şu anda, eğer bir vakfı kabul etmezsem Alisa ve firmasının kaybedeceği çok şey var."

Servetin arkasındaki güç. Dağları hareket ettirme ve yapma yeteneği erkekler.

Nash sertçe, "Alisa'ya güvenebilirsin," dedi. "Yaşlı adama sadıktır, her zaman öyle olmuştur." Libby yaklaşıp elini onun sırtına koydu ve ona bakmak için başını çevirdi. "Bu düşündüğün gibi değil Lib. Ona karşı hislerim yok ama bir insanla işlerin yolunda gitmemesi onun öneminin bittiği anlamına gelmez."

Libby, sanki bu sözler sanki senin için bir vahiymiş gibi, "Hiç kimse önemli olmaktan vazgeçemez," dedi.

"Nash haklı. Alisa'nın bu işin içinde olmasına imkan yok," dedi Jameson. "Vincent Blake, tıpkı Toby'yi aldığı gibi onu da aldı."

Çünkü o benim için çalışıyor.

Grayson, aylardır ondan görmediğim güçlü bir yoğunlukla, "Piç bunu yapamaz," diye küfretti. " Onu yok edeceğiz ."

Yapamazsın. Tobias Hawthorne'un onları mirastan mahrum etmesinin, Blake'in dikkatini bana ve değer verdiğim insanlara çekmesinin nedeni buydu. Oren, Max'e bir koruma atamıştı. Thea ve Rebecca'yı buraya getirmişti. Bana ulaşmak için başkalarını kullanmak için birçok yolu kapatmıştı ama Alisa tecrit altında değildi.

Orada kendi oyunlarını oynuyordu.

Ellerim titreyerek numarasını aradım. Tekrar. Ve yeniden. Telefonu açmadı. Yüksek sesle, Alisa her zaman telefonu açar, dedim. Gözlerimi Oren'inkilere diktim. "Artık polisi arayabilir miyiz?"

Toby ölü bir adamdı. Ölü bir adamın kayıp olduğunu bildiremezsiniz. Ancak Alisa oldukça hayattaydı ve cinayetin kanıtı olarak elimizde fotoğraf vardı.

"Blake'in üst sıralarda biri -belki birden fazla kişi- olacak

yerel polis departmanları.

"Ve ben yapmıyorum?" Söyledim.

Oren bana geçmiş zamanda "Öyle yaptın" dedi ve ne söylediğini hatırladım. Son transferlerdeki acelecilik hakkında.

"Peki ya FBI?" Diye sordum. "Davanın federal olup olmaması umurumda değil —Tobias Hawthorne'un adamları vardı ve onlar artık benim insanlarım. Sağ?"

Kimse cevap vermedi çünkü Tobias Hawthorne'un cebinde kim varsa olsun ya da olmasın, benimkinde kimse yoktu. İpleri elinde tutacak Alisa olmazsa olmaz.

Kontrol etmek. Tahtayı, hareket eden parçaları, Vincent Blake'in beni nasıl sıkıştırdığını görebiliyordum.

"Lee-Lee yetkililere gitmemizi istemez." Nash sesini bulmakta zorlanıyor gibiydi. Yavaş ve derin bir gürelemeyle çıktı. "Optik."

Ona, "Optik umurunda değil," dedim.

Nash kovboy şapkasını çıkardı, gözleri gölgeliydi. "Birçok şeyi önemsiyorum evlat."

Libby öfkeyle, "Alisa'yı geri almak için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Sorunun cevabını veren bendim. "Bir ceset bulun – ya da geriye ne kaldıysa kırk yıl sonra."

Nash'in gözleri kısıldı. "Bu çok iyi bir açıklama olsa iyi olur."

BÖLÜM 72

Açıklamayı bitirdiğim anda Nash uğursuz bir şekilde uzaklaştı. Libby gitti onunla. Bir sonraki hamlemizi planlayarak Xander'a Rebecca ve Thea'nın nerede olduğunu sordum.

"Kulübe." Xander nadiren bu kadar ciddiye. "Bex annesinin aramalarını görmezden geliyordu ama Eve'den sonra büyükannesi aradı..."

Eve gerçeği Mallory'den öğrendikten sonra sessizce bitirdim. Zihnimi bu gerçeğe ve bunun bizim için şimdi ne anlama geldiğine odaklanmaya zorlayarak çocukları odama götürdüm ve onlara planları gösterdim.

"Bunlar kronolojik sırayla" dedim. "Toby'nin hamile kalmasının ardından inşa edilen inşaat projesini bulmak için bu kronolojiyi kullandım: şapel. Sunak taştan yapılmıştı ve içi oyuktu." Yutmuşum. "Bir mezar ama içinde ceset saklı değil, yalnızca büyükbabanızın ölümünden kısa bir süre önce oraya saklamış olması gereken USB ve çok eski zamanlarda Toby tarafından taşa kazınmış bir mesaj."

Xander, "Başka bir isme ihtiyacınız olduğundan değil," yorumunu yaptı, "ama ben Sherlock'u seviyorum. Mesajda ne diyordu?"

Xander'ın yanından Jameson'a baktım ve... Grayson orada değildi. Onu ne zaman kaybettiğimizden emin değildim. Nedenini merak etmeme izin vermedim.

"Ne yaptığını biliyorum baba." Xander'ın sorusuna cevap verdim. "Bunu, Toby'nin evlat edinildiğini öğrenmesinden sonra ve on dokuz yaşında kaçmadan önce bir noktada..." anlamına geliyor.

Jameson, "Liam'ı öğrendi " diye bitirdi.

Toby'nin babasına bıraktığı tüm mesajları düşündüm: Yer karosunun altına gizlenmiş "Zehirli Ağaç"; bir hukuk kitabına kodlanmış, kendi yazdığı bir şiir; sunağın içindeki sözler.

Artık boş olan sunak.

"Toby cesedi buldu." Yüksek sesle söylemek, gerçek gibi görünmesini sağlıyordu. "O zamana kadar muhtemelen sadece kemiklerdi. Mührü çaldı, kalıntıları taşıdı, bıraktı

yaşlı adama bir dizi gizli mesaj gönderdi ve Hawthorne Adası'ndaki yangınla sonuçlanan, ülke çapında kendi kendini yok eden bir gözyaşı döktü.

Toby'yi, annemle olan çatışmasını ve eğer Toby taşıdığı korkunç sırlar yüzünden kırılmasaydı aşklarının ne kadar farklı olabileceğini düşündüm.

Gerçek Hawthorne mirası.

Toby'nin neden Hawthorne Evi'nden uzak durmaya kararlı olduğunu şimdi anlıyordum. Neden annemi -Hannah'sını hem geriye hem de ileriye doğru- korumak istediğini ve daha sonra, o öldüğünde ve ben zaten bu karışıklığın içine sürüklendiğimde, neden en azından korumaya çalışması gerektiğini anlayabiliyordum. Hawthorne servetiyle birlikte gelen her şeyden Eve .

Hakikatten ve zehirli ağaçtan. Blake'ten.

"Çaldığım kanıt" dedim yüksek sesle, planlara bakarak, "en karanlık delikte..."

"Tüneller mi?" Jameson arkamdaydı; tam arkamda. Önerisini duyduğum kadar hissettim de.

"Bu da bir olasılık" dedim ve ardından dört takım plan çıkardım.

"Diğerleri bunlar; Toby'nin kalıntıları keşfedip taşıdığı dönemde Hawthorne Evi'ne yapılan eklemeler. Bir şekilde inşaatın avantajını kullanabilirdi."

Toby evlat edinildiğini öğrendiğinde on altı yaşındaydı, Hawthorne Evi'ni sonsuza kadar terk ettiğinde ise on dokuz yaşındaydı. Bu eklemelerin her birinde ekiplerin çığır açtığını hayal ettim. Çaldığım deliller en karanlık delikte...

"Bu," dedi Jameson acilen, planların üzerine diz çökerek. "Mirasçı, bak."

Onun gördüğünü ben de gördüm. "Çit labirenti."

Jameson ve ben labirentin yolunu tuttuk. Xander takviye almaya gitti.

"Dışarıdan başlayıp içeri doğru mu çalışacağız?" Jameson bana sordu. "Ya da labirentin merkezine gidip spiral çizerek dışarı mı çıkacaksınız?"

Sadece ikimizin olması bir şekilde doğru hissettiriyordu. Jameson Winchester Hawthorne ve ben.

Çitler iki buçuk metre yüksekliğindeydi ve labirent neredeyse Ev kadar geniş bir alanı kaplıyordu. Hepsini aramamız günler alır. Belki haftalar.

Belki daha uzun. Toby cesedi nereye sakladıysa babası ya onu bulamamıştı ya da onu bir daha taşıma riskine girmemeyi seçmişti.

Bu çitleri diken adamları hayal ettim.

On dokuz yaşındaki Toby'yi gecenin karanlığında bir şekilde bulduğunu hayal ettim. DNA'sının yarısından sorumlu olan adamın kemiklerini gömmenin bir yolu.

Jameson'a, "Merkezden başla," dedim, sesim etrafımızdaki boşlukta yankılanıyordu, "ve spiral çizerek dışarı doğru."

Bizi labirentin kalbine götürecek yolu biliyordum. Grayson'la birlikte oraya daha önce birden fazla kez gitmiştim.

"Nereye gittiğini bildiğini sanmıyorum, değil mi Mirasçı?" Jameson'ın her soruyu biraz şeytani ve biraz da keskin kılma gibi bir tavrı vardı ama biliyordum, onun gerçekte ne sorduğunu biliyordum .

Konu Grayson ve bana gelince kendine sormamaya çalıştığı şey.

Jameson'a "Grayson'un nerede olduğunu bilmiyorum" dedim ve sonra sola doğru asıldım ve boğazımdaki kaslar kasıldı. "Ama onun iyileşeceğini biliyorum. Havva'yla yüzleşti. Sanırım sonunda Emily'yi bıraktı ve sonunda insan olduğu için kendini affetti."

Sağa dönüş. Sola dönüş. Tekrar sola. Dümdüz. Neredeyse merkeze vardık şimdi.

"Ve artık Gray iyi olduğuna göre," dedi arkamdan Jameson, "şimdi bu o kadar hoş bir insan ki ve Emily'den ayrılmaya hazır..."

Labirentin ortasına çarptım ve Jameson'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Soruyu bitirme."

Ne soracağını biliyordum. Sormakta haksız olmadığını biliyordum. Ama yine de canımı sıktı. Ve onun -kendisine, bana, Grayson'a- sormayı bırakmasının tek yolu ona tüm yalın gerçeği vermemdi.

Gerçeği çok sık ya da çok açık bir şekilde düşünmeme izin vermemiştim.

Jameson'a "Daha önce blöfümü gördüğünde haklıydın" dedim. "Onun her zaman sen olacağını söyleyemem."

Hawthorne'ların uzun kılıçlarını sakladıkları yerdeki gizli bölme doğru yanımdan geçti. Kompartımanı açtığını, arama yaptığını duydum.

Çünkü Jameson Winchester Hawthorne her zaman bir şeyler arıyordu. Duramadı. Asla durmazdı.

Ve ben de istemedim. "Bunun her zaman olacağını söyleyemem

sen Jameson, çünkü ben kadere ya da kadere inanmıyorum; seçime inanıyorum." Yanına diz çöktüm ve parmaklarımın bölmeyi keşfetmesine izin verdim.

"Sen beni seçtin Jameson ve ben de daha önce hiç kimseye açmadığım bir şekilde sana , tüm olasılıklarımıza açılmayı seçtim ."

Max bir keresinde bana kendimi okyanusa bakan bir uçurumun üzerinde dururken hayal etmemi söylemişti. Şu anda orada duruyordum gibi hissettim çünkü aşk sadece bir seçim değildi; düzinelerce, yüzlerce, binlerce seçenekten oluşuyordu.

Her gün bir seçimdi.

Kılıçların bulunduğu bölmeden uzaklaştım, ellerimi labirentin ortasındaki zeminde gezdirerek baktım, hâlâ araştırdım.

Jameson'a, "Seni içeri almak," dedim, ikimiz ayaklarımızın dibinde çömeldik, " biz olmak - beni değiştirdi. Bana istemeyi öğrettin ."

Bir şeyleri nasıl isterim?

Onu nasıl isterim ?

Jameson'a "Beni her şey için acıktırdın" dedim. Artık dünyayı istiyorum." Bakışlarını , bakışlarını kaçırmaya cesaret edecek şekilde tuttum . "Ve bunu seninle istiyorum."

Tam parmaklarım gömülü bir şeye çarptığında Jameson bana doğru geldi. çimenlerin içinde, toprağa sıkışmış.

Küçük, yuvarlak ve metal bir şey. Blake ailesinin mührü değil. Sadece bir madeni para. Ama boyutu, şekli...

Jameson ellerini yüzüme götürdü. Başparmağı hafifçe dudaklarımın üzerinde gezindi. Ben de gözlerindeki o kıvılcımı alıp ateşe vermesi garanti olan iki kelimeyi söyledim.

"Burayı kazın."

BÖLÜM 73

Yer çöktüğünde kollarım ağrıyordu.

Aşağıdaki oda tünellerin bir kısmıydı ama daha önce görmediğim bir kısmıydı.

Ben tek kelime edemedim Jameson karanlığa atladım.

Kendimi daha dikkatli bir şekilde aşağı indirdim ve çömelerek onun yanına indim. Ayağa kalktım ve telefonumun ışığını tuttum. Oda küçüktü ve boştu.

Hiç kimse.

Duvarları taradım ve bir meşale gördüm. Parmaklarımı meşalenin etrafına kenetleyerek onu duvardan çekmeye çalıştım ama işe yaramadı. Parmaklarımın meşaleyi yerinde tutan metal apliği keşfetmesine izin verdim. "Burada bir menteşe var" dedim. "Ya da ona benzer bir şey. Bence dönüyor"

Jameson elini benimkinin üzerine koydu ve birlikte meşaleyi yana doğru çevirdik. Bir sürtünme sesi ve ardından bir tıslama duyuldu ve meşale alev aldı.

Jameson bırakmadı, ben de bırakmadım.

Alevli meşaleyi aplikten çıkardık ve alev duvarın yüzeyine yaklaştıkça Toby'nin yazılarındaki kelimeler parladı.

Yüksek sesle, "Ben asla bir Hawthorne olmadım," diye okudum. Jameson meşaleyi tutan tek kişi ben oluncaya kadar elinin yanına düşmesine izin verdi. Yavaş yavaş odanın çevresinde yürüdüm. Alev her duvardaki kelimeleri ortaya çıkardı.

Hiçbir zaman Hawthorne olmadım.

Asla Blake olmayacağım.

Peki bu beni ne yapıyor?

Son duvardaki mesajı gördüm ve kalbim sıkıştı. Suç.

Jameson bana "Zemini dene" dedi.

Aleve dikkat ederek meşaleyi aşağıya indirdim ve son bir mesaj aydınlandı. Tekrar dene baba.

Ceset burada değildi.

Buraya hiç gelmemiştii.

Yukarıdan aşağıya bir ışık parladı. Bay Laughlin. Odadan çıkmamıza yardım etti, tüm zaman boyunca sessizdi, ifadesi kesinlikle okunmazdı, ta ki ben merkezden labirentin içine adım atmaya çalıştığım noktaya kadar ve tam önümde durmak için harekete geçti.

Beni engelliyorsun.

"Alisa'yı duydum." Saha görevlisinin sesi her zaman huysuzdu ama gözlerindeki gözle görülür üzüntü yeniydi. "Bir kadını kabul edecek türden bir adam; o kesinlikle erkek değil." Durdurdu. "Nash yanıma geldi," dedi duraksayarak. "Benden yardım istedi ve o çocuk, küçük bir çocukken ayakkabılarını bağlamana yardım etmene bile izin vermedi."

"Will Blake'in kalıntılarının nerede olduğunu biliyorsun," dedim, aklıma geldiğinde bu gerçeği dile getirdim. "Bu yüzden Nash sana geldi ve senden yardım istedi."

Bay Laughlin kendini bana bakmaya zorladı. "Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyidir."

Bunu kabul edecek değildim. Yapamadım . Öfke içimde dolaşıp damarlarımı yakıyordu. Vincent Blake, Tobias Hawthorne ve benim için çalışması gereken ama her zaman Hawthorne ailesini ilk sıraya koyan bu adam.

"Bütün bunları yerle bir edeceğim," diye yemin ettim. Bazı durumlar neşter gerektiriyordu ama bu? Zincirli testereleri getirin. "Bu labirenti parçalamak için adam tutacağım. Kadavra köpeklerini ortaya çıkaracağım. Alisa'yı geri almak için her şeyi yakacağım.

Bay Laughlin'in vücudu titredi. "Hakkın yok."

"Büyükbaba."

Döndü ve Rebecca görüş alanına girdi. Thea ve Xander onları takip etti ama Bay Laughlin onları zar zor fark etti. Rebecca'ya "Bu doğru değil" dedi. "Kendime, annene ve Bay Hawthorne'a sözler verdim."

Saha görevlisinin cesedin nerede olduğunu bildiğine dair herhangi bir şüphem olsaydı, bu ifade onları sildi. "Vincent Blake'in de Toby'si var" dedim. "Sadece Alisa değil. Torununu geri istemiyor musun?"

"Bana torunum hakkında konuşma." Bay Laughlin artık ağır nefes alıyordu.

Rebecca sakinleştirici elini onun koluna koydu. "Liam'ı öldüren Bay Hawthorne değildi" dedi sessizce. "Öylemiydi?"

Bay Laughlin ürperdi. "Kulübeye geri dön, Rebecca."

"HAYIR."

Bay Laughlin, "Eskiden çok iyi bir kızdın," diye homurdandı.

"Kendimi küçük görürdüm." Rebecca'nınki incelikli bir çelikti.

"Ama burada seninle... Buna mecbur değildim. Her yaz burada geçirdiğimiz birkaç haftayı ben de yaşardım. Sana yardım ederdim. Hatırlıyor musun? Ellerimle çalışmayı, onları kirletmeyi seviyordum." O, başını salladı. "Evde kirlenmeme asla izin verilmedi."

Emily'nin genç ve tıbbi açıdan savunmasız olduğu zamanlarda Rebecca'nın evi muhtemelen tamamen kısırdı.

"Lütfen kulübeye geri dönün." Bay Laughlin'in ses tonu ve tavırları torunununkiyle mükemmel bir uyum içindeydi: sessiz, sade çelik. O ana kadar ikisinin arasındaki benzerliği hiç görmemiştim.

"Thea, onu geri götür."

Güneş yakut kızıl saçlarını yakalayan Rebecca büyükbabasına, "Seninle çalışmayı sevdim," dedi. "Ama labirentin her zaman kendi başına yapmakta ısrar ettiğin bir kısmı vardı."

Midem burkuldu. Rebecca nereyi kazacağını biliyor.

Bay Laughlin sertçe, "Emily annene benziyordu," dedi. Ama onun akli sende, Rebecca. Harikaydı. Hala." Sonraki kelimelerde boğuldu. "Benim küçük kızım."

Rebecca usulca, "Vincent Blake'in oğlunu öldüren Bay Hawthorne değildi," dedi. "Öylemiydi?" Cevap gelmedi. "Eve gitti. Annem onu bulamayınca kaybetti. Dedi ki..."

Bay Laughlin sert bir şekilde, "Anneniz ne derse desin, unut gitsin, Rebecca." Bir ondan ufka doğru baktı. "Bu iş böyle yürüyor.

Unutma konusunda hepimiz üzerimize düşeni yaptık."

Kırk yıldan fazla bir süredir bu sır iltihaplanmıştı. Bu durum herkesi etkilemişti; iki aile, üç kuşak, bir zehirli ağaç.

"Kızınız henüz on altı yaşındaydı." Bildiğim şeylerle başladım. "İrade Blake yetişkin bir adamdı. Buraya kanıtlayacak bir şeyle geldi."

"Kızınızı kullandı." Xander benim yerime görevi devraldı. "Büyükbabamız hakkında casusluk yapmak için."

"Will, on altı yaşındaki kızınızı kullandı ve manipüle etti. Onu aldı hamile," diye devam etti Jameson, konunun özüne değinerek.

"Hayatımı Hawthorne ailesine adadım. hiçbirinize borcum yok

Bu." Bay Laughlin'in sesi artık sadece sert değildi. Öfkeyle titriyordu.

Onun için hissettim. Yaptım. Ama bu teorik değildi. Bu bir oyun değildi. Bu pekala yaşam ya da ölüm olabilir.

Rebecca'ya, "Bize labirentin üzerinde çalışmana izin vermediği kısmını göster," dedim.

Bir adım attı ve Bay Laughlin onun kolunu yakaladı. Zor.

Thea sesini yükselterek, "Bırak gitsin," dedi.

Rebecca bir an için Thea'nın bakışlarını yakaladı, sonra büyükbabasına döndü. "Annem perişan halde. Gezmeye başladı. Bana Liam'ın bebeği öğrendiğinde sinirlendiğini söyledi. Onu terk edecekti, bu yüzden Hanedan'dan, Bay Hawthorne'un ofisinden bir şey çaldı.

Liam'a, sırf onunla tekrar buluşabilmek için Tobias Hawthorne'a karşı kullanabileceği bir şey olduğunu söyledi. Ama o geldiğinde, aldığını ona vermeye gittiğinde çantasında değildi."

Onları izole bir yerde hayal ettim. Kara Orman belki.

"Tobias." İlk başta Bay Laughlin'in başarabildiği tek şey buydu; ölü milyarderin adı. "Onları gözetliyordu. O gün Mal'ı takip etti. Kızın ondan neden para çaldığını bilmiyordu ama bunu öğrenmeye kararlıydı."

Jameson şu sonuca vardı: "Bulduğu şey Vincent Blake'in yetişkin oğluydu." koruması altındaki genç bir kızdan yararlanıyor."

Tobias Hawthorne'un Blake'e sırt çevirmesinin nedenini düşündüm. ilk yer. Erkekler oğlan olacak.

"O küçük piç Liam, Mal ona söz verdiği şeyi veremeyince sinirlendi. Adam soğudu ve ona hiçbir şey olmadığını söyledi. Gitmeye gittiğinde onu durdurmaya çalıştı ve o canavar küçük kızıma elini kaldırdı."

Eğer Will Blake şu anda ölümden dirilirse, Bay Laughlin'in onu yeniden altı metre derine indireceğine dair gerçek bir hisse kapıldım.

"Liam sertleştiği anda, Bay Hawthorne saklandığı yerden çıkıp çok ciddi tehditler savurdu. Mal on altı yaşındaydı. Kanunlar vardı." Bay Laughlin bir nefes verdi; bu, düzensiz, çirkin bir sestir.

"Adam bir fare gibi sıvışıp gitmeliydi ama Mal, Liam'ın gitmesini istemiyordu. Onu da tehdit etti, babasına gidip bebeği anlatacağını söyledi."

Vincent Blake'in ailesi için verdiği kısa ipi düşünerek, "Will'in mührünü korumak için babasının iyiliğini koruması gerekiyordu," dedim . "Daha da önemlisi, buraya Blake'e bir şey kanıtlamak, onu etkilemek için gelseydi - tam tersini yapma fikri?"

Yutmuşum.

Liam aniden bağırdı ve tekrar ona doğru hamle yaptı. Mal... o karşılık verdi." Bay. Laughlin'in gözleri kapandı. "Tam Bay Hawthorne o adamı kızımın üzerinden çekerken içeri girdim. O piçi kontrol altına aldı, kollarını arkasına sıkıştırdı ve sonra—" Bay Laughlin zorla gözlerini açtı ve Rebecca'ya baktı. "Sonra küçük kızım bir tuğla aldı. Onu durduramayacağım kadar hızlı bir şekilde üzerine saldırdı. Ve sadece bir kez değil... Ona tekrar tekrar vurdu."

Jameson, "Bu nefsi müdafaaydı" dedi.

Bay Laughlin aşağıya baktı ve sanki buradaki herkesten benim anlamama ihtiyacı varmış gibi bakışlarını bana dikti. "HAYIR. Öyle değildi."

Onlar gelmeden önce Mallory'nin Liam'a kaç kez vurduğunu merak ettim. onu durdurdu. Onu durdurup durdurmadıklarını merak ettim .

Bay Laughlin ağır bir sesle, "Onu yakaladım," dedi. "Onu sevdiğini düşündüğünü söyleyip duruyordu. Düşündü ki..." Gözlerinde yaş yoktu ama göğsünü bir hıçkırık sarstı. "Bay. Hawthorne bana gitmemi söyledi. Bana Mal'ı alıp oradan çıkarmamı söyledi."

"Liam öldü mü?" diye sordum, ağzım neredeyse acı verecek kadar kuruydu.

Saha görevlisinin yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. "Henüz değil."

Bay Laughlin onu yalnız bıraktığında Will Blake nefes alıyordu. Tobias Hawthorne.

"Kızınız az önce Vincent Blake'in oğluna saldırmıştı." Jameson gizli gerçekleri bulmaya, her şeyi bir bilmeceye dönüştürmeye ve sonra onu çözmeye programlıydı.

"O zamanlar ailemiz onu koruyacak kadar zengin ya da güçlü değildi. Henüz değil."

"Sen gittikten sonra ne olduğunu biliyor musun?" Rebecca sonra sordu uzun ve acı verici bir sessizlik.

"Anladığım kadarıyla tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı." Bay Laughlin sırayla hepimize baktı. "Anlamamış olması çok yazık."

Tobias Hawthorne'un orada durup bir adamın ölümünü izlediğini hayal ettim. Ölmesine izin vermek.

"Peki ya daha sonra?" dedi Xander alışılmadık bir şekilde sessiz bir şekilde.

Bay Laughlin sert bir tavırla, "Hiç sormadım," dedi. "Ve Bay Hawthorne bana hiç söylemedi."

Aklım yıllar boyunca hızla ilerledi, bildiğimiz her şeyin arasında geziniyordu. "Ama Toby cesedi hareket ettirdiğinde..." demeye başladım.

Bay Laughlin bakışlarını yeniden ufka kilitledi. Bir şeyi gömdüğünü biliyordum. Toby kaçıp Bay Hawthorne sorular sormaya başlayınca o şeyin ne olduğunu çok çabuk anladım."

Ve sen tek kelime etmedin, diye düşündüm.

"Gerekiyorsa onlara yeri göster Rebecca." Bay Laughlin torununun saçlarını yavaşça yüzünden uzaklaştırdı. "Ama Vincent Blake ne olduğunu sorarsa anneni koruyacaksın. Ona benim olduğumu söyle.

BÖLÜM 74

Kalıntıları bulduk.

Blake'i aramaya hazır bir şekilde telefonumu çıkardım ama ondan önce tetiği çekebilirdi, çaldı. Arayanın kimliğine baktım ve nefes almayı bıraktım.

"Alisa mı?" Akciğerlerimi tekrar çalışmaya başlamaya zorladım. "Sen-"

"Grayson Hawthorne'u öldürecek misin?" Alisa eşit bir şekilde söyledi. "Evet. Evet benim."

Sesini duymak ve ses tonunun mutlak normalliği bende bir şok dalgasının rahatlamasına neden oldu. Sanki vücudumun her hücresinde fazladan ağırlık ve baskı taşıyordum ve birdenbire tüm bu gerilim ortadan kaybolmuştu.

Daha sonra Alisa'nın söylediklerini işleme koydum .

"Grayson?" Tekrarladım, kalbim göğsümü sıkıştırıyordu.

Blake'in beni bırakmasının nedeni o. Bir takas."

Cesedi bulmak için bizimle gelmediğinde bunu anlamalıydım.

Grayson Hawthorne ve muhteşem jestleri. Hayal kırıklığı, korku ve neredeyse acı verici derecede hassas bir şey gözlerimi yaşlandırma tehdidini taşıyordu.

Jameson'a, "Kardeşin kurbanlık kuzu oynuyor," dedim, ilk duygunun geri kalanını susturmasına izin vermeye çalıştım. Xander da benim kısa açıklamamı duydu ve arkalarında Nash belirdi.

"Alisa mı?" dedi.

"O iyi," diye bildirdim. Ve bu sefer onunla biz ilgileneceğiz. "Ören, yapabilir misin? Onu içeri getirecek birisi var mı?"

Oren kısaca başını salladı ama gözlerindeki ifade onun iyi olmasına ne kadar sevindiğini gösteriyordu. "Telefonu bana ver, ben de karşılamayı koordine edeceğim."

Telefonu ona uzattım.

Jameson bana "Bu hiçbir şeyi değiştirmez" dedi. "Blake hâlâ üstün durumda."

Grayson'ı vardı . Bunda korkunç bir simetri vardı. Tobias

Hawthorne, Vincent Blake'in torununu çalmıştı ve şimdi Tobias Hawthorne'un torunu da ondaydı.

Toby'si var. Grayson'ı var. Ve oğlunun kalıntıları bende. Tek yapmam gereken Yapılması gereken Vincent Blake'e istediğini vermektir ve bu iş sona erecektir.

Ya da en azından Blake'in inanmamı istediği şey buydu.

Ancak Tobias Hawthorne'un son mesajı beni sadece Blake'in gerçeği ve kanıt için geleceği konusunda uyarmamıştı. Hayır, Tobias Hawthorne bana Blake'in benim için geleceğini, beni sıkıştıracağını, zapt edeceğini ve hiç merhamet göstermeyeceğini söylemişti. Tobias Hawthorne imparatorluğuna topyekun bir saldırı bekliyordu. Doğru projeksiyon yaptığını varsayarsak Vincent Blake sadece gerçeğin peşinde değildi.

O geliyor. Şans için. Mirasım için. Senin için Avery Kylie Grambs.

Ama Tobias Hawthorne (manipülatif, Makyavelci bir adamdı) benim de küçük bir şansım olduğunu düşünmüştü. Blake'i alt etmem gerekiyordu.

Şunu teselli olarak kabul et, benim çok riskli kumarım: Seni izledim. Seni tanımaya geldim. Kelimeler vücuduma kan gibi pompalandı, kalbim acımasız, uzlaşmaz bir ritimle atıyordu. Tobias Hawthorne, Blake'in beni hafife alacağına inanmıştı.

Telefonda bana küçük kız demişti.

Bu ne anlama geliyordu? Benden harekete geçmemi değil tepki vermemi bekliyor. Asla ileriye bakmayacağımı düşünüyor.

Kendimi durmaya, yavaşlamaya, düşünmeye zorladım. Etrafımda diğerleri bir sonraki hamle için yüksek sesle kavgaya ediyorlardı. Ama Jameson'ın, Nash'in, Xander'ın, Oren'in, herkesin sesini susturdum. Ve sonunda Vezir Gambiti'ne geri döndüm. Yönetim kurulunun kontrolünden nasıl vazgeçilmesi gerektiğini düşündüm. Bir yenilgiyi gerektiriyordu.

Ve rakibiniz bunun stratejiden ziyade çaylak hatası olduğunu düşündüğünde en iyi sonucu verdi.

Kafamda bir plan şekillendi. Kemikleşti. Ve bir arama yaptım.

BÖLÜM 75

Sen ne yaptın?" Jameson bana geceki gibi baktı

bana büyükbabalarının son bilmecesi olduğumu söylemişti, sanki bu kadar zaman geçmesine rağmen benimle ilgili, neler yapabileceğimle ilgili hâlâ onu şaşırtabilecek şeyler vardı.

Sanki hepsini bilmek istiyormuş gibi.

"Yetkilileri aradım ve Hawthorne Evi'nde insan kalıntılarının bulunduğunu bildirdim." Eğer beni duymuş olsalardı muhtemelen bu çok açık olurdu. Jameson'ın bana asıl sorduğu şey bunun nedeniydi.

Thea, "Açık olanı söylemek bana düşmez," diye sözünü kesti, "ama takas yapmak için bunu kazıp çıkarmanın anlamı yok muydu?"

Jameson'un beni okuduğunu, beyninin benimkilerdeki olasılıkları sıraladığını hissedebiliyordum.

"Yapmam gereken bir arama daha var" dedim.

"Blake'e mi?" Rebecca sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Jameson benim yerime.

Hepsine "Açıklayacak zamanım yok" dedim.

"Onunla oynuyorsun." Jameson bunu bir soru olarak ifade etmedi.

Blake cesedi ona getirmemizi ve cesedin kendisine iade edileceğini söyledi. Sonunda. Ve öyle olduğunda hiçbir yasayı ihlal etmiş olmayacağım."

Bunu satranç gibi düşünmek daha kolaydı. Rakibimin hamlelerini o yapmadan önce görmeye çalışıyorum. İstedğim hamleleri yapıyorum, saldırıları gerçekleşmeden önce engelliyorum.

Xander'ın gözleri büyüdü. "Kalıntıları ona götürmüş olsaydın, bu hareketin yasa dışı olduğunu sana söyler miydi sanıyorsun?"

"Ona daha fazla baskı uygulayamam."

"Çünkü elbette bu tamamen seninle ilgili." Thea'nın sesi tehlikeli derecede hoştu; asla iyiye işaret değildi.

"Thea," dedi Rebecca sessizce. "Bırak gitsin."

"HAYIR. Bu senin ailen Bex. Ve ne kadar çabalarsan çabala, ne kadar kızmayı başarırsan başar, bu senin için her zaman önemli olacak." Thea elini Rebecca'nın yüzünün yanına kaldırdı. "Seni orada annenle gördüm."

Rebecca, Thea'nın gözlerinde kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu ama kendine izin vermedi. "Her zaman bende bir sorun olduğunu düşünmüştüm," dedi, sesi çatallanarak. "Emily annemin dünyasıydı, ben de bir gölgeydim ve onun ben olduğumu sanıyordum."

Thea usulca, "Ama artık biliyorsun," dedi, "o asla sen değildin."

Mallory'nin travması Rebecca'nın travmasıydı; muhtemelen Emily'nin de travmasıydı.

Rebecca, "Gölgelerde yaşamaktan bıktım Thea," dedi. Bana döndü. "Işığı aç. Dünyaya gerçeği söyleyin. Yap."

Planım bu değildi; tam olarak değil. Korunmaya ihtiyacı olan insanları korumama izin verecek bir hareket vardı. Eğer uygulayabilseydim, bir sıra.

Eğer Blake bunun olacağını görmeseydi.

Cesedi ihbar etmek sadece birinci adımdı. İkinci adım kontrol etmeyi anlatı.

"Avery." Landon üçüncü çalışta çağırma cevap verdi. "Yanılıyorsam beni düzeltin yanlış ama iş ilişkimiz uzun zaman önce sona erdi."

O zamandan beri başka yayıncılarım ve medya danışmanlarım vardı ama planladığım şey için en iyisine ihtiyacım vardı. "Seninle bir ceset ve yüzyılın hikayesi hakkında konuşmam gerekiyor."

Sessizlik; telefonu yüzüme kapatıp kapatmadığını merak etmeme yetecek kadar sessizlik. Daha sonra Landon iki kelime önerdi, İngiliz aksanı netti. "Dinliyorum."

Tobias Hawthorne'u otobüsün altına attım. Tamamen ve merhametsizce.

Ölü adamlar itibarları konusunda seçici davranamazdı ve bu, beni bu şekilde kullanan ölü adamlar için iki katına çıkıyordu.

Tobias Hawthorne kırk yıl önce bir adamı öldürmüştü ve bunu örtbas etmişti. Anlattığım hikaye buydu ve çok güzel bir hikayeydi.

"Nereye gidiyorsun?" Landon'la telefonu kapattıktan sonra Jameson arkamdan seslendi.

"Kasa" diye yanıtladım. "Vincent Blake'le yüzleşmeden önce ihtiyacım olan bir şey var."

Jameson bana yetişmek için koştu. Yanımdan geçti ve tam ben vücudunu benimkine çok yaklaştıran bir adım atarken geri döndü.

"Peki kasadan çıkmak için neye ihtiyacın var?" Jameson sordu.

"Eğer sana söylersem," dedim, "beni tekrar kilitlemeye mi çalışacaksın?"

Jameson elini boynumun yanına kaldırdı. "Riskli mi?"

Başka yere bakmadım. "Aşırı boyutta."

"İyi." Yeşil gözleri yoğundu, başparmağının çenemin kenarını gezdirmesine izin verdi.

"Blake'in en iyisini yapmak için öyle olması gerekecek."

Bazı kelimeler sadece kelimelerdi, bazıları ise ateş gibiydi. İçimi kapladığını, yayıldığını, herhangi bir öpücük kadar yakıcı olduğunu hissettim. Biz döndük.

"Ve onu bir kez yendikten sonra," diye devam etti Jameson, "çünkü bunu yapacaksın ..."
Dünyada Jameson Hawthorne tarafından görülmek gibi bir his yoktu . "Her şey kelimesinin anagramına ihtiyacım olacak ."

BÖLÜM 76

Kasadan sonra, kaos üzerime çökmeden önce fuayeye kadar ulaştım.

çok sinirli bir Alisa Ortega şeklinde. "Sen ne yaptın?"

Oren kuru bir tavırla, "Tekrar hoş geldin," dedi.

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye cevap verdim.

Alisa muhtemelen sakinleştirici olması gereken bir nefes aldı. "Buraya gelmemi beklemedin çünkü sana polisi aramanın kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğimi biliyordun ."

"Bana Blake hakkında polisi aramanın kötü bir fikir olduğunu söyledin ," diye karşı çıktım. "Bu yüzden onları Blake hakkında aramadım."

Oren, "Kapıda yerel polisimiz var" dedi. "Şartlar göz önüne alındığında adamlarım onların girişini reddedemez. DPS Özel Ajanlarının çok geride olmadığından şüpheleniyorum."

Alisa şakaklarını yoğurdu. "Bunu düzeltebilirim."

Ona, "Bunu düzeltmek senin işin değil," dedim.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır," diye cevap verdim ona bakarak. " Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok.

Bir fark var." Ona her şeyi açıklayacak ne zamanım ne de isteğim vardı. Landon bana iki saatlik bir avantaj sözü vermişti ama hepsi bu. Bunu aşan herhangi bir gecikme durumunda anlatıyı kontrol etme fırsatımızı kaybedebiliriz.

Eğer çok beklersem Vincent Blake'in yeniden toparlanmak için çok fazla zamanı olacaktı.

Alisa'ya "İyi olduğuna sevindim" dedim. "Vasiyet okunduğundan beri benim için çok şey yaptın. Biliyorum ki. Ama gerçek şu ki Tobias Hawthorne'un serveti çok yakında benim elimde olacak." Bu şekilde oynamayı sevmiyordum ama başka seçeneğim yoktu. "Kendinize sormanız gereken tek soru, bu gerçekleştiğinde hâlâ bir iş sahibi olmak isteyip istemediğinizdir."

Ben bile blöf yapıp yapmadığımdan emin değildim. Bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu

Kendi başımaydım ve ondan şüphe etsem de Alisa'ya bundan sonra işe alabileceğim herhangi birinden daha çok güvenmiştim. Öte yandan, bana bir çocukmuşum gibi davranma alışkanlığı vardı; buraya geldiğimde benim olduğum gibi, gözleri iri iri açılmış, bunalmış, iki senti birbirine sürtmeyen çocuk gibi.

Vincent Blake'i alt etmek için büyümem gerekiyordu.

Alisa bana "Ben olmasam boğulurdun" dedi. "Ve bir imparatorluğu da yanında götür."

"Öyleyse beni sensiz bunu yapmaya zorlama," diye yanıt verdim.

Bakışlarını neredeyse korkutucu bir kesinlikle bana sabitleyen Alisa, başını hafifçe salladı. Ören boğazını temizledi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Koli bandı hakkında konuşmaya başlayacağın kısım burası mı?"

Bana kaşını kaldırdı. "İşimi tehdit ettiğin kısım burası mı?"

Tobias Hawthorne'un vasiyetinin okunduğu gün Ören'a güvenliğe ihtiyacım olmadığını anlatmaya çalışmışım. Hayatımın geri kalanı boyunca güvenliğe ihtiyaç duyacağımı sakın bir şekilde yanıtlamıştı. Beni koruyup korumayacağı hiçbir zaman söz konusu olmamıştı .

Ören'a "Bu senin için sadece bir iş değil" dedim çünkü ona borçlu olduğumu hissettim. bu kadar. "Hiç olmadı."

Aylar önce bana hayatını Tobias Hawthorne'a borçlu olduğunu söylemişti. Yaşlı adam Ören'a bir amaç vermiş, onu çok karanlık bir yerden çıkarmıştı. Güvenlik şefimden son isteği Ören'in beni korumasıydı.

Ören sessizce, "Asil bir şey yaptığını düşündüm," dedi, "seninle ilgilenmemi istedi."

Ören benim sürekli gölgemdi. Tobias Hawthorne'un mesajını duymuştu. Amacımın ne olduğunu biliyordu ve bu onun amacına yeni bir ışık tutmuş olmalıydı.

"Patronun senden güvenliğimi yönetmeni istedi. Benimle ilgileniyor..." ses kesildi. "Hepsi buydu."

Ören bana kısa bir gülümseme verdi, sonra geri çekilmeye izin verdi. koruma moduna alın. "Plan nedir patron?"

Cebimden Blake ailesinin mührünü çıkardım. "Bu." Avucuma düşmesine izin verdim ve parmaklarımı etrafına kapattım. Blake'in çiftliğine gidiyoruz.

Kapıları geçmek için bunu kullanacağım. Ve içeri yalnız gireceğim."

"Bu plandan hoşlanmadığımı sana söylemek mesleki bir yükümlülüğüm."

Oren'a anlayışlı bir bakış attım. "Tüm dünyanın içeride olduğumu bilmesi için kapısının önünde bir basın toplantısı yapacağımı söylesem daha mı çok hoşuna gider?"

Vincent Blake paparazziler izlerken bana dokunamazdı.

"Buna bir son verecek misin, Oren?" Nash'in ağır adımlarla bize doğru geldiği belliydi. konuşmamıza kulak misafiri oldum. "Çünkü sen yapmazsan ben yaparım."

Sanki kaostan etkilenmiş gibi, Xander da ortaya çıkmak için o anı seçti.

Nash'e, "Bu seni ilgilendirmiyor," dedim.

"İyi denemeydi evlat." Nash'in ses tonu hiçbir zaman rütbesini çektiğini belli etmiyordu ama konuşma ne kadar sıradan olursa olsun yaptığı şeyin bu olduğu her zaman yüzde yüz açıktı. "Bu gerçekleşmeyecek."

On sekiz yaşında olmam, evin sahibi olmam, aslında onun kız kardeşi olmamam ya da beni durdurmaya kalkarsa büyük bir mücadele vereceğim Nash'in umurunda değildi.

"Dördümüzü sonsuza kadar koruyamazsın" dedim ona.

"Çok iyi deneyebilirim. Beni bu konuda sınamak istemezsin, tatlım."

Tuzakları iyi bilen Jameson'a baktım.

Nash'i test ediyorum . Jameson bakışlarımla karşılaştı, ardından Xander'a baktı.

"Uçan leopar mı?" Jameson mırıldandı.

"Gizli firavun faresi!" Xander cevap verdi ve bir an sonra gerçekten etkileyici bir senkronize uçan mücadele ile Nash'e çarptı.

Bire bir dövüşte Nash ikisinden birini yenebilirdi. Ancak bir erkek kardeşiniz gövdenizdeyken ve bir başkası bacaklarınızı ve ayaklarınızı sıkıştırırken üstünlük sağlamak zordu.

"Gitmeliyiz" dedim Oren'a. Nash arkamızda fırtınaya sövüyordu.

Xander ona kardeşçe bir şiirle serenat yapmaya başladı.

"Ören!" Nash bağırdı.

Güvenlik şefim, hissetmiş olabileceği herhangi bir eğlenceyi ima bile etmedi. "Özür dilerim Nash. Hawthorne kavgasının ortasında kalmamam gerektiğini biliyorum."

"Alisa..." Nash söylemeye başladı ama ben araya girdim.

Avukatıma "Seni yanımda istiyorum" dedim. "Sen Oren'la birlikte dışarıda bekleyeceksin."

Nash, Xander'ı ayağa kaldırmaya çalışmaktan vazgeçtiği için yenilginin kokusunu almış olmalı. "Çocuk?" O çağırırdı. "Elbette kirli oynasan iyi olur."

BÖLÜM 77

Vincent Blake'in çiftliği kuzeye arabayla iki buçuk saat uzaklıktaydı.

Teksas/Oklahoma sınırı boyunca kilometrelerce uzanıyor. Helikopterle yolculuk süremizi kırk beş dakikaya indirdik, artı karadan da geçiş yaptık.

Landon üzerine düşeni yapmıştı, dolayısıyla basın benden kısa bir süre sonra geldi.

Provasını yaptığım bir konuşmada onlara "Bugün erken saatlerde" dedim, "William Blake olduğuna inandığımız bir adamın kalıntıları Hawthorne malikanesinde bulundu."

Senaryoma sadık kaldım. Landon cesetle ilgili sızıntıyı mükemmel bir şekilde zamanlamıştı; onun uydurduğu hikaye zaten ortadaydı ama onu tanımlayacak olan şey şu anda söylediklerimin görüntüleri idi. Hikayeyi sattım: Will Blake reşit olmayan bir kadına fiziksel olarak saldırdı ve Tobias Hawthorne onu korumak için müdahale etti. Kolluk kuvvetleri soruşturma yürütüyordu ancak kendi aramızda toparlayabildiğimiz bilgilere dayanarak, otopsinin Blake'in kafasına künt kuvvetle aldığı darbeden öldüğünü ortaya çıkarmasını bekliyorduk.

Tobias Hawthorne bu darbeleri vurmuştu.

Bu son kısım doğru olmayabilir ama sansasyoneldi. Bu bir hikayeydi. Ve şimdi burada kendim ve kalan Hawthorne'lar adına merhumun ailesine saygılarımı sunmak için bulunuyordum.

Soru almadım. Bunun yerine dönüp Vincent Blake'in mülkünün sınırına doğru yürüdüm. Araştırmamdan Legacy Ranch'in çeyrek milyon dönümden fazla olduğunu, yani neredeyse dört yüz mil kare olduğunu biliyordum.

Aynı derecede devasa bir duvarın parçası olan devasa bir tuğla kemerin altında durdum. Kemerli yol, altına bir otobüsün sığabileceği kadar büyüktü. Yaklaştığımda, tesisin içinden siyah bir kamyon uzun toprak bir yoldan bana doğru geldi.

Bu duvarın ötesinde seksen bin dönümden fazla aktif tarım arazisi, binden fazla verimli petrol kuyusu, dünyanın en büyük petrol kuyusu vardı.

özel mülkiyete ait çeyrek at koleksiyonu ve gerçekten önemli sayıda sığır.

Ve bu duvarın ötesinde bir yerde, bu dönümlük arazide bir ev vardı.

"Özel mülkiyete izinsiz girmek üzeresin." Salondan çıkan adamlar siyah kamyon çiftçi işçileri gibi giyinmişti ama askerler gibi hareket ediyorlardı.

Yanlış hesaplamadığımı umarak -çünkü eğer yapsaydım, tüm dünya bu yanlış hesaplamaya şahit olurdu- konuşan adama cevap verdim.

"Bunlardan birine sahip olsam bile mi?"

Parmaklarımı mührü görebilecekleri kadar açtım.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra kamyonun kabinindeydim, bilinmeyene doğru hızla ilerliyordum.

Evin görünmesine tam on dakika kalmıştı. Kesinlikle silahlı olan sürücü bana tek bir kelime bile söylememişti.

Avucumda duran mühüre baktım. "Nereden aldığımı sormadın."

Gözlerini yoldan ayırmadı. "Birinde bunlardan biri varsa sormazsın."

Hawthorne Evi bir kaleye benziyorsa, Vincent Blake'in evi de bir kaleyi akla getiriyordu. Koyu renk taştan yapılmıştı, kare çizgileri yalnızca taret şeklinde yükselen iki dev yuvarlak sütunla kesiliyordu. İkinci katın ön çevresini ferforje bir balkon kaplıyordu. Ben bir asma köprü bekliyordum ama onun yerine etrafı saran bir sundurma vardı.

Eve verandada duruyordu, kehribar rengi saçları rüzgarda uçuşuyordu.

Ona doğru yürürken Blake'in güvenliği beni takip etti. Verandaya çıktığımda Eve bana döndü; bu, beni takip etmeye zorlamak için tasarlanmış stratejik bir hareketti.

"Eğer bana istediğimi vermiş olsaydın her şey çok daha kolay olurdu" dedi.

78. BÖLÜM

Eve beni eve götürmedi. Beni arka tarafa yönlendirdi. Bir adam durdu

Orası. Güneş yanığı bir cildi ve kafa derisine kadar kesilmiş gümüş rengi saçları vardı. Seksenli yaşlarında olması gerektiğini biliyordum ama altmış beşe daha yakın görünüyordu ve sanki bir maraton koşabilirmiş gibiydi.

Elinde bir pompalı tüfek vardı.

Ben izlerken o gökyüzüne nişan aldı. Bir kuş yere düşerken atışın sesi kulakları sağır ediyordu ve kırsal alanda yankılanıyordu. Vincent Blake bir şey söyledi -ne olduğunu duymadım- ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük tazi cinayetten sonra havalandı.

Blake silahını indirdi. Yavaşça yüzünü bana çevirdi. Telefonda çok iyi tanıdığım o pürüzsüz, aristokrat sınırında ses tonuyla, "Buralarda" diye seslendi, "çektığımızı pişiririz."

Silahı uzattı ve birisi onu elinden almak için koştu. Sonra Blake bize doğru yürüdü. Devasa bir ateş çukurunun yanındaki beton duvara yerleşti ve Eve beni oraya ve ona götürdü.

"Grayson'la Toby nerede?" Bu adamın benden alacağı tek selam buydu.

"Misafirperverliğimden keyif alıyorum." Blake elimde taşıdığım büyük kutuya baktı. Hiçbir şey söylemeden açtım. Kraliyet satranç takımını almak için kasada durmuştum. Blake'in topraklarına kabul edildiğimde Oren'in bunu gizlice bana vermesini sağlamıştım.

Şimdi bunu bir çeşit teklif olarak Blake'in önüne koyuyorum.

Parçalardan birini aldı, çok sayıda parlayan siyah elmasları ve tasarımın sanatını inceledi, sonra homurdandı ve parçayı geri fırlattı. "Tobias her zaman gösterişli bir tipti." Blake sağ elini uzattı ve birisi ona bir bowie bıçağı yerleştirdi.

Kalbim boğazımda atıyordu ama bu krallığın kralının yaptığı tek şey cebinden küçük bir tahta parçası çıkardı.

"Kendi kendine oluşturduğun bir set" dedi bana, "aynı şekilde çalışıyor."

Bu bir oyma bıçağı değil. Bunu yüksek sesle söylemem için beni korkutmasına izin vermedim. Bunun yerine, onun yanına girebilmek için parlattığım mührü duvara yerleştirmek için öne doğru eğildim. "Bunun senin olduğuna inanıyorum" dedim ona. Sonra getirdiğim satranç takımını başımla işaret ettim. "Ve biz buna hediye diyeceğiz."

"Senden bana bir hediye getirmeni istemedim Avery Kylie Grambs."

Onun demir gibi sert bakışlarıyla karşılaştım. "Hiçbir şey istemedin. Bana oğlunu sana getirmemi söyledin, onu alacaksın." Şimdiye kadar Blake şüphesiz Landon'un sızdırdığı raporları duymuş olurdu. Basın konferansımı izlemiş olma ihtimali yüksekti. "Soruşturma tamamlandığında," diye devam ettim, "yetkililer onun kalıntılarını size teslim edecekler. Ne olursa olsun, kaybınız için üzgünüm."

"Ben kaybetmem Avery Kylie Grambs." Blake'in bıçağı tahtayı kazırken güneşte parladı. "Öte yandan oğlum epey bir şey kaybetmiş gibi görünüyor."

"Oğlunuz," dedim, "reşit olmayan bir kızı hamile bıraktı, sonra Tobias Hawthorne'a karşı hamle yapacak kadar yaklaşmak için onu kullandığını anlayınca yıkılma cüretinde bulununca onunla fiziksel ilişkiye girdi."

"Hımmm." Blake olması gerekenden çok daha tehditkar bir uğultu sesi çıkardı. "Tobias'la yollarımızı ayırdığımızda Will on beş yaşındaydı. Oğlan bizim tuzağa düşürülmemize çok kızmıştı. Onu bizim herhangi bir şey olduğumuz fikrinden vazgeçirmem gerekiyordu. Olanlar genç Tobias'la benim aramdaydı."

"Tobias seni yendi." Bu küçük sözlü kılıç maçımızdaki ilk hamlem buydu.

Blake bunu hissetmedi bile. "Ve bak bu onun için ne kadar iyi oldu."

Bunun Vincent Blake'i geride bırakan tek kişinin bir nesildeki en zorlu beyinlerden biri olduğu gerçeğine bir gönderme mi olduğundan emin değildim, yoksa Tobias Hawthorne'un tüm başarılarının gerçekleşeceğine dair kendinden emin bir tahmin miydi bilmiyordum. sonuçta hiçbir şey olmayacaktı.

Milyarder ölmüştü, serveti ele geçirilmeye hazırды.

"Oğlunuz ondan nefret ediyordu." Farklı bir saldırı türüyle tekrar denedim. "Ve kendini sana kanıtlamak konusunda çaresizdi."

Blake bunu inkar etmedi. Bunun yerine bowie bıçağını tahtadan uzaklaştırdı ve keskinliğini başparmağıyla test etti. "Tobias yapmalı

Will'i halletmeme izin verdin. Oğluma zarar vermenin bedelinin nasıl bir cehennem olacağını biliyordu . Seçimlerin sonuçları vardır genç bayan."

"Peki oğlunun Mallory Laughlin'e yaptığı şeyle nasıl baş ederdin?"

"O ne burada ne de orada."

"Ve oğlanlar da oğlan olacaktır," diye karşılık verdim. "Sağ?"

Blake bir an beni inceledi, sonra bıçağı bacağına koydu. "Anladığım kadarıyla kapıda birkaç arkadaşınız var."

"Bütün dünya burada olduğumu biliyor" dedim. "Oğlunuza ne olduğunu biliyorlar."

"Onlar mı?" Eve, ses tonunda bir meydan okumayla konuştu. Anlattığım hikayeyi Mallory'den sorgulayacak kadar duymuş olmalı.

"Bu kadar yeter Eva." Blake'in sesi kesildi ve Eve büyük büyükbabası ikimizin arasına bakarken yutkundu. "Bir erkeğin işini yapması için küçük bir kızı göndermemeliydim."

Küçük kız. Daha önce telefonda da bana bu şekilde hitap etmişti. Tobias Hawthorne haklıydı. Gençtim. Ben kadındım. Ve bu adam beni hafife alırdı .

"Oğlunuzun kalıntılarını size getirseydim" dedim, "kanunları çiğnediğim için bana şantaj yapardınız."

"Sana ne için şantaj yaptığını merak ediyorum?" Blake merak etmem gerektiğini kastetmişti .

Üstün olduğunu düşünmesinin benim avantajıma olduğunu biliyordum, bu yüzden şimdi dikkatli adım atmalıydim. "Grayson ve Toby buradan benimle ayrılmazlarsa, çıkarken bir röportaj daha vereceğim."

Vincent Blake gibi bir adamı tehdit etmek tehlikeliydi. Bunu biliyordum. Bunun benim oyunum olduğuna inanmasına ihtiyacım olduğunu da biliyordum . Tek oyunum.

"Görüşme?" Bu bana küçük bir uğultu daha kazandırdı. "Onlara söyler misin Sheffield Grayson hakkında mı?"

Hareketime karşı çıkacağını tahmin etmiştim ama nasıl olacağını tahmin etmemiştim ve aniden nabzımı artık sabit tutamaz hale geldim. Yüzümü tamamen boş tutamadım.

Blake, "Eve birincil görevinde başarısız olmuş olabilir" dedi, "ama o bir Blake ve biz kazanmak için oynuyoruz. Hâlâ bunu hak edip etmediğini düşünüyorum." Duvara yerleştirdiğimin aynısı olan altın bir disk salladı. "Ama döndüğünde bana getirdiği bilgi... oldukça

etkileyici."

Bilgi. Grayson'ın babasına olanlar hakkında. Hakkında düşündüm
Dosya, Eve'in telefonundaki resimler.

Eve, dudakları yukarı kıvrılarak, "Satır aralarını okudum," dedi. "Grayson'un babası kayıp
ve benim anladığım kadarıyla birisi senin hayatına kastetmeye çalıştıktan kısa bir süre sonra
kaybolmuş .

Sheffield Grayson'ın o kişi olmak için bir nedeni vardı. Elbette kanıtım yoktu ama sonra..." Eve
hafifçe omuz silkti. "Mellie'yi aradım."

Sheffield Grayson'ı vuran kişi Eve'in kız kardeşiydi. Toby'yi ve beni kurtarmak için onu
öldürmüştü. "Senin için hiçbir şey yapmayan kız kardeşin mi?"
diye sordum, boğazım kupkuruydu.

"Üvey kız kardeş." Düzeltme bana Eve'in kardeşlerine olan hisleri hakkında yalan
söylemediğini söyledi. "Çok dokunaklı bir buluşmaydı, özellikle de ona onu affettiğimi
söylediğimde ." Eve'in dudakları büküldü. "Onun için orada olduğumu.
Mellie suçluluk duygusuyla çalkalanıyor, biliyorsun. Ne yaptığı hakkında. Neyi örtbas ettiğin
hakkında ."

Sheffield Grayson'ın yanına gittiğimde depodan çıkarılmışım.
Yerdeki kan hâlâ tazeydi. "Hiçbir şeyi gizlemedim"

Blake bıçağını tahtaya geri getirdi ve yavaş, yumuşak hareketlerle yeniden oymaya
başladı. "John Oren yaptı."

Buraya bir planla gelmişim ama bunu planlamamışım. Will Blake'in kalıntılarıyla ilgili
olarak polisi arayarak babasının çok ihtiyaç duyduğu nüfuzu boşa çıkaracağımı düşünmüştüm.
Vincent Blake'in bu konuda nüfuz sahibi olacağını tahmin etmemiştim
rezerve.

"Görünüşe bakılırsa," diye yorum yaptı adam yumuşak bir sesle, "bir kez daha senden
avantajlı durumdayım."

Bundan hiçbir zaman şüphe duymamıştı.

"Ne istiyorsun?" Diye sordum. Gerçek sıkıntımı görmesine izin verdim ama içeride
beynimin mantıksal kısmı kontrolü ele aldı. Bulmacaları seven kısım.
Dünyayı katmanlar halinde gören kısım.

Buraya bir planla gelen kısım.

Blake basitçe "Senden ne istersem alırım" dedi.

"Bunun için seninle oynayacağım," dedim ona, doğaçlama yaparak ve beynimin uyum
sağlamasına izin vererek, yeni bir katman ekleyerek, doğru gitmesi gereken bir şey daha
ekleyerek. "Satranç. Eğer ben kazanırsam, Sheffield Grayson'ı unut ve Eve ile Mellie'nin de
aynısını yapmasını sağla.

Blake eğleniyormuş gibi görünüyordu ama gözlerinde eğlenceden çok daha karanlık bir şeyin parıldadığını görebiliyordum. "Ya kaybedersen?"

Bir kozum vardı ama onu oynayamazdım; henüz değil. Eğer isteseydim bile Bugün ihtiyacım olan türden bir galibiyetle ayrılabilmem için küçük bir şans.

"Bir iyilik," dedim, kalbim göğüs kafesine gaddarca çarpıyordu. "Çok yakında Hawthorne servetinin kontrolü bende olacak. Milyarlarca. Benim konumumdaki birinin iyiliğinin bir değeri olmalı."

Vincent Blake teklifimden pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. Tabii ki yapmadı çünkü Tobias Hawthorne'un servetini tek başına almak için gelme planı zaten vardı.

Ancak bir süre sonra eğlence galip geldi. "Bir oyun uygun görünüyor ama seninle oynamayacağım küçük kız. Yine de seninle oynamasına izin vereceğim ."

Başını Eve'e doğru salladı, sonra da düşünerek başını yana eğdi.

"Ve Toby."

"Toby mi?" diye bağırdım. Sesimden ve hissettiğimden nefret ediyordum. Duygularımın kontrolü ele almasına izin veremezdim. Düşünmem gerekiyordu. Planımı yeniden değiştirmek zorunda kaldım.

Blake bana "Torunum seni sordu" dedi. "Baskı noktalarını tanıma konusunda yeteneğim olduğunu söyleyebilirsin."

Vincent Blake, Toby'yi bana ulaştırmak, Eve'in Hawthorne Evi'ne girişini kazanmak için kaçırmıştı. O anda Blake'in de şüphesiz beni Toby'ye karşı kullandığını fark ettim.

"Eve," dedi, sesi hiçbir canlının veremeyeceği bir emrin ağırlığını taşıyordu. kişi itaatsizlik etmeye cesaret edebilir, "neden babanı getirmiyorsun?"

BÖLÜM 79

Toby'nin morlukları iyileşiyordu ve tıraş olması gerekiyordu. Bunlar benim ilklerimdi iki düşünce, hemen ardından ona, annem ve onu son görüşüme dair bir düzine düşünce; her düşünceye beni çökertecek bir duygu dalgası eşlik ediyordu.

"Burada olmamalısın." Toby hissettiği duyguları kontrol altında tutuyordu ama gözlerindeki yoğunluk bana bu soğukkanlılığını pamuk ipliğine bağlı tuttuğunu söylüyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladım ve ses tonumun, sadece burada olmamam gerektiğini bildiğimi söylemediğimi anlamasını sağlamasını umuyordum. Blake'in kim olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum.

Bunun işe yaraması için Toby'nin bana güvenmesine gerek yoktu ama onun önümden çekilmesine ihtiyacım vardı.

Vincent Blake, Toby'ye "Bir oyun oynayacaksın" dedi. "Üçünüz de; üç maçtan oluşan bir tür turnuva." Blake tek parmağını kaldırdı ve Toby'den Eve'e işaret etti. "Torunum ve kızı." İkinci parmak kalktı. "Torunum ve onun kızı olmayan kız ."

Toby ve ben. Ah.

"Ve..." Blake üçüncü ve son parmağını kaldırdı. "Aver ve Eve birbirlerine karşı." Adam bunu işlememiz için bize birkaç saniye verdi, sonra devam etti.

"Teşvik konusuna gelince... yani, bu işlerin bazı riskleri olmalı."

Bahisleri söyleme şekliyle ilgili bir şey omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi .

Blake, Toby'ye "İki maçı da kazanırsan gidebilirsin" dedi.

"İstediğin gibi ortadan kaybol. Benden bir daha haber alamayacaksın ve dünyanın senin öldüğüne inanmaya devam etmesine izin vereceğim. Maçlarınızdan birini kaybettiğinizde hâlâ özgürsünüz ama ölü bir adam olarak değil. Toby Hawthorne'un hayatta olduğunu tüm dünyaya doğrulayacak ve bir daha ortalıktan çıkmayacaksın."

Toby'nin rengi solmadı. Blake'in ondan bunu bekleyip beklemediğinden emin değildim.

Yaşlı adam, güvenmediğim bir şekilde dudaklarını eğerek devam etti: "İki kibritini de kaybedersen, hayata Toby Hawthorne olarak geri dönmeyeceksin. Toby Blake olarak burada kendi özgür iradenizle kalmayı kabul edeceksiniz."

"HAYIR!" İtiraz ettim. "Toby, sen..."

Toby, ifadesindeki en ufak bir değişiklikte sözümü kesti; bu bir uyarıydı. "Şartları neler?" dedesine sordu.

Blake, Toby'nin cevabını memnuniyetle içti ve ardından Eve'e döndü. "Maçlarından birini kazan" dedi ona, "ve bunu alabilirsin." Eve'e Blake ailesinin mührünü salladı. "İkisini de kaybedersen, onu senin yerine kime verirsem onun hizmetinde olursun." Hizmet söyleme tarzında derinden rahatsız edici bir şeyler vardı. "İki maçımızı da kazanacağız"

Blake ipeksi bir şekilde sözlerini tamamladı: "Ve sana beşini de vereceğim."

Beş mühürün tümü. Binanın içinden elektrik akımı geçti. Isaiah, Vincent Blake öldüğünde mühür tutan herkesin servetinin beşte birine hak kazandığını söylemişti ve bu da Blake'in Eve'e, eğer Toby'yi ve beni yenebilirse ona her şeyi vereceğine dair söz verdiği anlamına geliyordu.

Tüm güç. Tüm para. Hepsini.

"Ve sana gelince, Tobias Hawthorne'un çok riskli kumarı..." Vincent Blake gülümsedi. "İkisini de kaybedersen teklif ettiğin iyiliği kabul edeceğim; eğer istersen, benim seçtiğim bir zamanda bozdurulacak açık bir çek."

Toby bakışlarımı yakaladı. Hayır. İtirazını yüksek sesle yapmadı. Bir süre sonra bakışlarımı kaçırdım. Benim için haber olabilecek bir uyarıda bulunmadı. Vincent Blake'e bir iyilik borçlu olmak çok kötü bir fikirdi.

"En az bir oyun kazan," diye devam etti Blake, "ve Grayson Hawthorne'u sana bırakacağım ve bir daha senin koruman altındaki kimseyi misafir etmeyeceğimin garantisini vereceğim."

Konuk bunu ifade etmenin bir yoluydu ama teşvikler söz konusu olduğunda cazipti. Fazla baştan çıkarıcı. Eğer ellerini sevdiklerimden uzak tutmak istiyorsa basacak başka düğmeleri olmalı. Diğer kaldıraç biçimleri.

Her şeyi benden almak için başka bir plan.

Blake, "Her iki maç da kazan" diye söz verdi, "ve ayrıca Sheffield Grayson meselesi hakkında da gizlilik yemini edeceğim."

Toby irkildi. Açıkça görülüyor ki, kendisinin bu tür bir avantajdan haberi yoktu. biyolojik dedesi yedekte tutuyordu.

"Bu şartlar sizin için kabul edilebilir mi?" Blake, Toby'ye sordu ve sadece Toby'ye, tıpkı Eve ve benim gibi, kaçınılmaz sonuçlara vardık.

Toby dişlerini gıcırdattı. "Evet."

"Evet," dedi Eve, kendisinin tüm diğer versiyonlarını soluk ve eksik gösterecek kadar canlıydı.

Ve bana gelince...

Blake sözünü tutacak. Eğer iki maçı da kazanırsam Grayson'ın babası hakkındaki gerçek gizlenmiş olacaktı. Sevdiğim insanlar güvende olurdu.

Blake hâlâ benim için geliyor olurdu. Beni ve değer verdiğim her şeyi yok etmenin bir yolunu bulurdu ama bunu yapabilmesi sınırlıydı.

Bana hiçbir zaman izin vermemiş olmasına rağmen, "Şartlarınızı kabul ediyorum" dedim. başka bir şey yapma seçeneği.

Blake ona hediye ettiğim beş yüz bin dolarlık ısıltılı satranç takımına döndü. "İyi o zaman. Başlayalım mı?"

BÖLÜM 80

Toby ve Eve ilk önce gittiler. Bunu bilecek kadar sık Toby'ye karşı oynamıştım. Eğer isteseydi ilk on iki hamlede bitirebilirdi.

Kazanmasına izin verdi.

Blake de aynı sonuca varmış olmalı çünkü Toby'ye karşı maçım için tahta sıfırlandıktan sonra yaşlı adam bowie bıçağını aldı. "Bu oyunu da bırak," dedi Toby'ye düşünceli bir tavırla, "ve ben de Eve'den kolunu bana vermesini ve bunu bir damar açmak için kullanmasını isteyeceğim."

Eve büyük büyükbabasının kendisini keseceği imasından rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Bunun yerine kendisine verilen mührü sıkı sıkı tuttu ve gözlerini tahtadan ayırmadı.

Konumumu aldım ve Toby'nin gözleriyle buluştum. Oynadığımızdan bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ama ilk piyonumu hareket ettirdiğim anda sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Harry ve ben hemen parktaydık.

"Hareketin prenses." Toby yumruklarını savurmuyordu ama beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı, en sert oyununu oynasa bile onu daha önce yendiğimi bana hatırlatmak için elinden geleni yaptı.

"Prenses değil." Senaryomuzdaki repliğimi ona tekrarladım ve parmağımı kaydırdım. piskopos. "Hareketin, ihtiyar."

Toby gözlerini hafifçe kıstı. "Kibirlenmeyin."

"Bir Hawthorne'dan güzel sözler," diye karşılık verdim.

Ciddiyim, Avery. Kendini beğenmişlik yapma."

Benim görmediğim bir şeyi görüyor.

"Eve," dedi Vincent Blake hoş bir tavırla. "Senin kolun?"

Eve çenesini sabit tutarak ona uzattı. Blake kılıcının kenarını onun derisine dayadı. Toby'ye "Çal" dedi. "Ve artık kıza ipucu vermek yok."

Bir an -bir saniyelik- oldu ve sonra Toby kendisine söyleneni yaptı. Tahtayı inceledim ve beni neden kendini beğenmişlik yapmamam konusunda uyardığını anladım. Üç hamle sürdü ama sonra: "Kontrol et," diye kıkırdadı Toby.

Tahtayı aldım, hepsini bir anda. Sonraki üç hamlem vardı ve hepsini oynadım. Bunlardan ikisi Toby'nin sonraki beş hamlede şah mat olmasına yol açtı. Bu üçüncüye takılıp kaldığım anlamına geliyordu. Toby'nin buna nasıl karşılık vereceğini biliyordum ve o noktadan sonra önümde dört ya da beş seçenek vardı. Beynimin hızla çalışmasına, olasılıkların yavaş yavaş çözülmesine izin verdim.

Toby beni döverse Sheffield Grayson'ın ölümünün örtbas edilmesinin açığa çıkacağı gerçeğini fazla düşünmemeye çalıştım. Ya öyle, ya da Blake'e sessiz kalması için iyilikten çok daha önemli bir şey vermek zorunda kalırdım.

Adam bana sahip olacaktı.

Hayır. Bunu yapabilirim. Bir yol vardı. Benim hamlem. Onun. Benim hamlem. Onun. Tekrar tekrar, daha hızlı, daha hızlı oynadık.

Ve sonunda göğsümden bir nefes çıktı. "Kontrol etmek."

Toby'nin kurduğum tuzağı gördüğü anı tam olarak biliyordum. "Korkunç kız," diye sertçe fısıldadı ve bunu söylerken gözlerindeki şefkat neredeyse beni alt edecekti.

Onun hamlesi. Bana ait. Onun hamlesi. Bana ait.

Ve sonra, sonunda... sonunda... "Şah mat," dedim.

Vincent Blake bowie bıçağını bir süre daha Eve'in kolunda tuttu, sonra yavaşça indirdi. Torunu kaybetmişti ve bunun ne anlama geldiğinin farkına vardıkça içim burkuldu.

Toby her iki maçı da kaybetmişti. O Blake'indi.

81.BÖLÜM

Bir dahaki sefere daha iyisini bekliyorum ," dedi Vincent Blake Toby'ye. "Sen artık bir Blake'sin, ve Blakes küçük kızlara kaybetmez."

Toby'nin bakışlarını yakaladım. "Özür dilerim" dedim sessizce ve acilen.

"Olma." Toby yüzümü avuçlamak için uzandı. "Sende anneni o kadar çok görüyorum ki."

Bu fazlasıyla vedaya benziyordu. Eve, Hawthorne Evi'nin kapısına vardığı andan itibaren onu geri almaya kararlıydım .
Ve şimdi-

"Yapacak mıyım..." Kelimeler sanki soru beni rahatsız ediyormuş gibi durdu.
boğaz. "Seni görebilir miyim?" Diye sordum.

Bir kızın var, dediğimi duyabiliyordum.

İki taneye sahibim.

Blake, Toby'ye cevap verme şansı vermedi. Dikkatini Eve'e çevirdi. Sanki o güneşmiş ve kendisi yanmayan bir cilde sahipmiş gibi tadını çıkarıyordu. İlk defa ona bakıp Emily'yi görmek yerine çok farklı bir şey gördüm.

Toby'ninkine benzer bir yoğunluk. Blake'in.

"Eğer bu oyunu kazanırsam..." dedi ses tonunda çelik ve merak vardı.

Blake, "Bu senin," diye onayladı. "Hepsini. Ama başlamadan önce..." Blake parmağını kaldırdı ve güvenlik ekibinden bir üye koşarak yanımıza geldi. "Bayan Grambs'a diğer konuğumuzu getirebilir misiniz?"

Grayson. Onu görene kadar onun iyi olduğuna tam anlamıyla inanmadım ve sonra ne kazandığımı düşünmeye izin verdim; sadece onun özgürlüğünü değil, aynı zamanda değer verdiğim hiç kimsenin burada misafir bulmayacağına dair bir sözü de . Tekrar.

"Avery." Grayson'ın mavi-gri gözleri; gözbebekleri buz gibi ve aydınlıktı.
gözbebeklerinin mürekkep rengi siyahı benimkilere kilitlenmişti. "Bir planım vardı."

"Dikkatsizce fedakarlık mı?" diye karşılık verdim. "Evet, anladım." onu çektim

yaklaştı ve doğrudan kulağına konuştu. "Sana söyledim Grayson, biz bir aileyiz."

Onu bıraktım. Kurul son kez kuruldu. Havva beyazdı. Ben siyahtım. Aramızda parıldayan onbinlerce elmasın arasında, en büyük bahislerin olduğu bir oyunda karşı karşıyaydık.

Eve'in Toby'ye karşı oynadığı oyun seviyesine bakılırsa, kısa süre sonra kendimi karşı karşıya bulduğum zorluğu tahmin etmemiştim. Sanki babasına karşı oynadığım maçı izlemiş, bir düzine yeni stratejiyi içselleştirmiş ve tahtayı nasıl gördüğümü öğrenmiş gibiydi.

Kazanmak için oynuyor. Oren'ı kurtarmak için çaresizdim ve Sheffield Grayson'ın ölümünü bildirmeyerek ne kadar büyük bir suç işlediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Havva? Krallığın anahtarları için, hayal edilemeyecek zenginlik ve güç için oynuyordu.

Kabul edilmeyi çaresizce beklediği birinden kabul edilmek için.

Odanın geri kalanı, kendi bedenimin seslerinden başka bir şey duyamayana ve tahtadan başka bir şey göremeyene kadar gözden kayboldu. Beklediğimden daha uzun sürdü ama sonunda açılışımı gördüm.

Onu üç hamlede kontrol altına alabilirim, beş hamlede de şah mat edebilirim.

Vincent Blake'in bana saldırmanın çok daha az yolu olduğunu bilerek buradan Grayson'la birlikte yürüyüp gidebilirdim.

Ama yine de gelecek.

Mali çıkarlarıma yönelik saldırılar, paparazziler, oyunlar oynanması ve beni sıkıştırmaları. Gelmeye devam edecek. Bu düşünce zihnimde daha da yükseldi ve dikkatimi Eve'le olan maçımdan büyük resme kaydırıldı.

Bana göre bu nihai oyun değildi.

Kazanabilirdim ve yine de buradan, Tobias Hawthorne'un öldüğü zamanki halinden daha iyi bir durumda olmayacaktım. Hala av mevsimi olacaktı. Tobias Hawthorne'un neredeyse bir yabancıyı terk etmesinden çok korktuğu bir adamın serveti hâlâ benim peşimde olacaktı.

Şiddet olmasa bile, fiziksel güvenliğimiz garanti edilse bile Vincent Blake yine de yoluna çıkan herkesi, herkesi ve her şeyi yok etmenin bir yolunu bulurdu.

Şu anda Eve'e karşı kazandığımız bu galibiyet yeterli olmazdı.

Uzun bir oyun oynamak zorunda kaldım. Tahtanın ötesine bakmam, beş değil on hamle ileri oynamam, iki değil üç boyutlu düşünmem gerekiyordu. Eve'i yenersem, Vincent Blake beni yoluma gönderecekti ve bunu, benim zannettiğinden daha fazlası olduğumu bilerek yapacaktı. Gelecekteki beklentilerini ayarlayacaktı.

Gençsin. Tobias Hawthorne'un sesi zihnimde çınladı. Sen kadınsın. Sen hiç kimsesin, bunu kullan. Eğer Vincent Blake'e beni küçümsemeye devam etmesi için bir bahane verirsem, o da bunu yapardı.

Buraya aklımda bir planla gelirdim. Turnuva o planın bir parçası değildi ama kullanabilirdim.

Satranç oynamak sadece rakibinizin hamlelerini tahmin etmekle ilgili değildi. Bu hamleleri zihinlerine yerleştirmek, onları tuzağa düşürmekle ilgiliydi. Yaşlı adamın bizim için bıraktığı kaydı dinledikten sonra Xander, Tobias Hawthorne'un hepimizin onun ölümünden sonra ne yapacağını tam olarak öngörmüş olmasına hayret etmişti ama Hawthorne bunu sadece öngörmemişti.

Onu manipüle etmişti. Bizi manipüle etti.

Eğer Blake'i yenmek istiyorsam, ben de aynısını yapmak zorundaydım. Bu yüzden Eve'in bana verdiği açıklığı kabul etmedim. Onu beş hamlede yenemedim.

Beni on dakikada yenmesine izin verdim.

Eve'in Vincent Blake'in imparatorluğunun elinde olduğunu anladığı anı ve hemen ardından Toby'nin gözlerinin parıldadığı anı gördüm. Oyunu bozduğumdan mı şüphelendi?

Gerçek rakibim mi yaptım ?

"Aferin, Havva." Blake ona küçük, kendinden memnun bir gülümseme sundu ve Eve parladı, yüzündeki gülümseme parlıyordu. Blake bana ve Grayson'a döndü. "İkiniz gidebilirsiniz."

Adamları bize yaklaştı ve ben de paniğe kapılmış numarası yapmak zorunda kalmadım. "Beklemek!" dedim, çaresiz bir ses tonuyla ve o çaresizliği hissederek, çünkü bu hesaplanmış bir risk olmasına rağmen, yanlış hesaplamadığımı bilmemin hiçbir yolu yoktu. "Bana bir şans daha ver!"

"Biraz onurlu ol, çocuğum." Av köpeği yanına dönüp ölü bir ördeği ayağının dibine bırakırken Blake ayağa kalktı ve bana sırtını döndü.

"Kimse acıklı bir kaybedenden hoşlanmaz."

Blake'in güvenliği yaklaşmaya başlayınca, "Hâlâ bir iyilik isteyebilirsin," diye bağırdım. beni binadan çıkarın. "Son bir oyun. Ben sana karşıyım."

"Senden bir iyiliğe ihtiyacım yok kızım."

Sorun değil, kendime anlatmaya çalıştım. Başka bir seçenek daha var. Hazırlıklı geldiğim bir seçenek. Planladığım bir seçenek. Satranç takımının hediyesi, Alisa'nın beni dışarıda bekliyor olması; oynayacağım kumarın ne olacağını her zaman biliyordum.

Ne olması gerekiyordu .

"O halde bir iyilik değil," dedim, içimde yükselen derin sakinlik duygusunu görmesin diye paniğe ve çaresizliğe tutunmaya çalışarak.

"Peki ya geri kalanı?"

Grayson bana doğru keskin bir bakış attı. "Avery."

Vincent Blake elini kaldırdı ve adamlarının hepsi sessizce bir adım geri çekildi.

"Geri kalanı tam olarak ne?"

"Hawthorne'un serveti." Kelimelerin aceleyle ağızından çıkmasına izin verdim.

"Avukatım haftalardır bu evrakları imzalamam için peşimdeydi. Tobias Hawthorne mirasımı vakfa bağlamadı. McNamara, Ortega ve Jones'taki iyi insanlar dizginleri bir gencin eline alması konusunda gerginler, bu yüzden Alisa ben otuz yaşına gelene kadar her şeyi emanete bırakacak evraklar hazırladı.

"Avery." Toby'nin sesi alçak ve uyarı doluydu. Bir yanımda onun sadece bu abartılı eylemi satmama yardım ettiğine inanmak istiyordu ama muhtemelen gerçek bir uyarıda bulunuyordu.

Çok fazla riske giriyordum.

Blake'e başımı satranç tahtasına doğru sallayarak, "Benimle oynarsan" dedim, "ve kazanırsan, kağıtları imzalarım ve seni vekil yaparım."

Buraya gelirken, beni yenebileceğini düşünmesi için Blake'in egosuna güveniyordum ama kazanma şansım yüksek olduğu için satrancı özellikle nerdiğimi fark etme şansını her zaman vardı. Ama şimdi?

Beni oynarken görmüştü.

Kaybettiğimi görmüştü.

Bu teklifi sırf kaybettiğim için yaptığımı sanıyordu .

Ve yine de bana keskin gözlerle ve en şüpheci gülümsemeye baktı. "Peki, neden böyle bir şey yaptın?"

"Kimsenin Sheffield Grayson'ı öğrenmesini istemiyorum," diye ısırdım.

"Ve evrakları okudum! Güven olsaydı para hâlâ bana ait olurdu. Sadece kontrol etmezdim. Yapmak istediğim her türlü satın alma işlemine izin vereceğine, istediğim kadar parayı istediğim zaman harcamama izin vereceğine dair bana söz vermen gerekirdi. Ama harcamayacağım her şey mi?"

Nasıl yatırım yapılacağına dair kararları veren kişi siz olursunuz."

Milyonlarla milyarlar arasındaki gerçek farkın ne olduğunu biliyor musunuz?

Skye Hawthorne, çok kısa bir süre ncenin nasıl bir his olduğunu sormuştu. Çünkü bir noktada mesele para değil.

Gle ilgiliydi.

Vincent Blake, Tobias Hawthorne'un servetinin harcanmasını istemiyordu ya da buna ihtiyaç duymuyordu BT.

"Bütün bunlar iki katı karşılığında mı yoksa hiçbir şey karşılığında mı?" Blake anlamlı bir şekilde sordu. Tobias Hawthorne gibi karşımdaki adam da yedi adım ilerisini düşünüyordu. Elimde başka bir kart daha olduğunu biliyordu.

Ama umarım sadece bir tane.

Hayır, diye itiraf ettim. "Eğer kazanırsan, ben otuz yaşına gelene ya da sen altı metre aşağıya inene kadar her şeyin kontrolünü serbest ve net bir şekilde ele alırsın. Ama ben kazanırsam, Sheffield Grayson hakkındaki kötü söylentilerin gizli kalacağından emin olacaksın ve bu işin burada biteceğine dair bana söz vereceksin."

Plan buydu. Bu her zaman plandı. Tobias Hawthorne bana , benim en büyük düşmanımın -ve şimdi seninkinin- şerefine bağlı bir adam olduğunu söylemişti. Onu yenersen, galibiyeti onurlandıracaktır.

"Eğer ben kazanırsam," diye devam ettim, "Tobias Hawthorne'la yaptığınız ateşkesi bana da uzatacaksınız. Av sezonunun sonu." Ona sert bir bakış attım, bunu eğlenceli bulduğundan derinden şüpheleniyordum. "Genç Tobias Hawthorne'un gitmesine izin verdiğin gibi, beni de bıraktın."

Beni dürtüsel biri olarak görmesini, bunu kaybettiğim için çabaladığımı görmesini istedim. Ben gencim. Ben bayanım. Ben hiç kimseyim. Az önce Eve'in beni satrançta yendiğini gördün.

"Anlaşmanın üzerine düşeni yerine getireceğini nasıl bileceğim?" düşmanım sordu.

Zaferin gölgesinin bile içimde nabız gibi atmasına izin vermemek, içimdeki her şeyi aldı. "Bahsi kabul edersen," dedim, gözlerim iri iri açılmış ve kabadayı bir tavırla, "iki telefon görüşmesi yapacağız: biri senin avukatına, biri de benimkine."

BÖLÜM 82

Ne yapıyorsun lan?" Alisa tısladı.

İddiaya göre ikimiz yalnızdık ama görünürde dinleyen olmasa da Blake'e elimi uzatabilecek hiçbir şeyi açıklamak istemiyordum.

Alisa'nın kitabımda çok daha fazlasını okuyacağını umarak "Ne yapmam gerekiyor?" dedim. ton.

Bir planım var.

Bunu yapabilirim.

Bana güvenmelisin.

Alisa sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı. "Bunu kesinlikle yapmak zorunda değilsin."

Bu tartışmayı kazanamayacağım için denemedim bile. Geri adım atmadığımı anlamasını bekledim.

Bunu yaptığında Alisa alçak sesle küfretti ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Nash'le benim nişanımızı neden bozduğumuzu biliyor musun?" Hem söylediği sözlere, hem de mevcut durumumuza göre fazlasıyla sakın bir ses tonuyla sordu. "Büyükbabasının onun ya da benim iplerini eline almaması konusunda o kadar kararlıydı ki. Benim de Hawthorne'la ilgili her şeyden uzaklaşmamı bekliyordu."

"Ve sen yapamadın." Bununla nereye varacağından emin değildim.

Alisa, "Nash olağanüstü biri olarak yetiştirildi" dedi. "Ama yaşlı adamın yetiştirmede payı olan tek kişi o değildi, bu yüzden evet, kaldım." Alisa, onlara gerekenden daha fazla önem vermeyi reddederek sözcükleri kırptı. "Nash'in yapması gerekeni yaptım . Bu bana her şeye mal oldu, ama önce Bay.

Hawthorne vefat ettiğinde babama ve diğer ortaklara, seninle birlikte liderliği benim üstleneceğimi şart koştu." Aşağı baktı. "Yaşlı adamın işimde yarattığım karışıklık hakkında ne söyleyeceğini duyabiliyorum. Önce kendimin kaçırılmasına izin verdim, şimdi de bu."

Şu anda yaptığımı düşündüğü karışıklık.

"Ya da belki," dedim ona bir şekilde dikkatini çeken bir ses tonuyla.

"Seni tam olarak yapman için yetiştirdiği şeyi yaptın; tam olarak seni yapmanı seçtiği şeyi."

Onun vurgularımdan anlam çıkarmasını istedim. O sadece seni seçmedi. O da beni seçti Alisa ve belki ben de tam olarak onun beni seçtiği şeyi yapıyorum.

Yavaş yavaş koyu kahverengi gözlerindeki ifade değişti. Ona bir nedenden dolayı seçildiğime inanmasını söylediğimi biliyordu. Bunun nedeni buydu .

Bu bizim oyunumuzdu.

"Bunun ne kadar riskli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Alisa bana sordu.

"Tobias Hawthorne'un vasiyetini değiştirdiği andan itibaren hep öyle oldu" diye yanıtladım.

Bu onun ve benim çok riskli kumarımdı.

BÖLÜM 83

Blake beyaz oynamama izin verdi, bu da ilk hamlenin benim olduğu anlamına geliyordu. gittim Vezir Gambiti ile. Vincent Blake ancak bir düzine hamle sonra içgüdülerimin klasik manevraların ötesine geçtiğini fark etti. Bundan dört hamle sonra filimi aldı ve vezirini almamla sonuçlanan bir diziye uygulamama izin verdi.

Vincent Blake yavaş yavaş, hamle hamle ve kontra atakla kontra atak yaparak, beklediğinden çok daha eşit durumda olduğumuzu fark etti.

"Şimdi anlıyorum," dedi bana, "ne yaptığını."

Ne yaptığımı gördü . Şu anda karşı oynadığı genç kadın, Eve'e kaybeden kadın değildi. Onu aceleye getirmiştım ve o da bunu biliyordu; çok geç.

Dört hamlede, diye düşündüm, göğsümde acımasız ve aralıksız kalp atışlarımla onu ele geçireceğim.

İkiden sonra onu tuzağa düşürdüğümü fark etti. Ayağa kalktı, şahına bahşiş verdi ve kibriti kabul etti. Parça mücevherlerle kaplı tahtaya çarptığında beyaz altın takırdadı, siyah elmaslı kral güneşte parlıyordu.

Vincent Blake tehlikeli bir adamdı, zengin bir adamdı, zorlu bir rakipti ve beni hafife almıştı.

"Satranç takımı sende kalabilir" dedim ona.

Bir an Blake'in kendisiyle kavga ettiğini hissettim. Avukatlar pazarlığın bana düşen kısmını garanti altına almak için oradaydı, onunki değil. Söz veriyorum, seni yavaşça ve stratejik bir şekilde yok etmeyeceğim, yasal olarak uygulanabilir bir terim değildi. Her şeyimi Tobias Hawthorne'un bana verdiği tek gerçek güvenceye bahse girerim.

Eğer Blake'i yenersem, galibiyeti onurlandırır.

"Burada ne oldu?" diye sordu Havva.

Vincent Blake bana son bir kez sert bir bakış attı ve ardından topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "O kazandı."

BÖLÜM 84

Vincent Blake bahsimizi onurlandırırđı ama beni asla görmek istemedi. yine onun malı. Adamlarına, "Avery, Grayson ve Bayan Ortega'ya kapıya kadar eşlik edin," diye emretti. "Basın oraya varmadan dağılsın."

Bir el önkoluma kilitlendi ve tam olarak nasıl bir "eskort" bekleyebileceğimi gösteriyordu. Ama sonradan bildiğim şey, beni yakalayan adamın yerde olduğu ve Toby'nin de onun başında durduğuydu. "Ben onlara eşlik edeceğim" dedi.

Blake'in adamları patronlarına baktılar.

Vincent Blake, Toby'ye önsezili bir gülümsemeye karşılık verdi. "Nasıl istersen Tobias Blake."

İsim çok keskin bir hatırlatmaydı: Ben bahsimi kazanabilirdim ama Toby kendi bahsini kaybetmişti. Bir elini sırtıma koyarak beni evin arkasına götürdü.

Arkamızdan bir ses konuştuğunda neredeyse garaj yoluna ulaşmıştık. "Durmak."

Eve'i görmezden gelmek istedim ama yapamadım. Grayson'ın aynı şeyi yapmak için hissedebileceğđ her türlü dürtü üzerinde katı bir kontrol uyguladığının farkında olarak yavaşça ona doğru döndüm.

"Kazanmama izin verdin," dedi Eve. Bu öfkeli ve alçakça bir suçlamaydı. Bakışları Toby'ye kaydı. "Bizim oyunumuzu da mı attın?" diye sordu ona, sesi titreyerek. Toby cevap vermeyince Eve bana döndü. "Öyle mi yaptı?" diye sordu.

"Önemli mi?" Diye sordum. "İsteddiğini aldın."

Eve beş mührün hepsini kazanmıştı. Artık Blake'in imparatorluğunun tek varisiydi.

"İstedim," diye fısıldadı Eve, sesi alçak ama vahşice şiddetliydi, "hayatımda bir kez olsun, birine yeterince iyi olduğumu kanıtlamak." Grayson'a doğru giden gözleri ona ihanet etti ama Gray arkasına dönmedi. "Blake'in görmesini istedim

ben," diye devam etti Eve, bakışları yeniden benimkine dönerek, "ama artık bana baktığında göreceği tek şey sensin ."

Blake'i yenmek için Eve'i kullanmıştım ve o haklıydı; o bunu asla unutmazdı.

"Seni gördüm Eva." Grayson'ın sesi duygusuzdu, bedeni hareketsizdi. "Bizden biri olabilirdin."

Eve'in ifadesi dalgalandı ve çok kısa bir an için madalyondaki küçük kızı hatırladım. Sonra karşımdaki kişi doğruldu, kibirli bir bakış yüz hatlarına porselen bir maske gibi yerleşti. Grayson'a "Tanıdığın kız bir yalandı" dedi.

Bunun Grayson Davenport Hawthorne'u harekete geçireceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

"Onları buradan çıkarın." Eve başını Toby'ye doğru salladı. "Şimdi."

"Eve..." Toby konuşmaya başladı.

"Git dedim." Zümrüt gözlerinde sert ve acımasız bir zafer kıvılcımı parlıyordu. "Geri geleceksin."

Bu kalbime doğrultulmuş bir ok gibiydi. Toby'nin başka seçeneği yok.

Hiç çekinmeden beni kızından uzaklaştırdı ve o, Alisa, Grayson ve ben kamyonu ulaşana kadar konuşacağız.

Toby bana "Orada Blake'le yaptığın şey çok riskliydi" dedi. yarı kınama, yarı övgü.

Omuz silktim. "İsmimi seçen sensin." Avery Kylie Grambs. Çok riskli bir kumar. Toby benim dünyaya gelmeme yardım etmişti. Bana adını vermişti. Annem öldüğünde yanıma geldi. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunda beni kurtarmıştı.

Ve şimdi onu tekrar kaybediyordum.

"Şimdi ne olacak?" Ona sordum, gözlerim yanmaya başladı, boğazım düğümlendi.

"Ben Tobias Blake oluyorum." Toby kendi soyu hakkındaki gerçeği yirmi yıldır biliyordu. Eğer bu hayatı isteseydi çoktan yaşıyor olurdu.

Çitin altındaki odaya yazdığı sözleri düşündüm. Labirent. Hiçbir zaman Hawthorne olmadım. Asla Blake olmayacağım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." dedim ona. "Kaçabilirsin. Yıllarca Tobias Hawthorne'dan kaçmayı başardın. Artık aynı şeyi Blake için de yapabilirsin."

"Peki o adama seninle yaptığı anlaşmadan cayması için gerekçe verecek misin?" Alisa araya girdi. "Bir setteki bahislerden birini geçersiz sayarsanız, o da kolaylıkla hepsini geçersiz kıldığınızı iddia edebilir."

Toby dikkatle, "Bu sefer kaçmıyorum," dedi. Bakışlarını, yine verandada duran, kehribar rengi saçları rüzgarda uçuşan, bir tür dünya dışı, fetheden kraliçe gibi tüm dünyayı arayan Eve'e kadar takip ettim.

"Onun için kalıyorsun ." Bunun bir ihanet suçlaması gibi görünmesini istememiştim.

Toby, "İkiniz için de kalıyorum," diye yanıtladı ve bir an için ikimizi görebildim, yaptığımız son konuşmayı duyabildim.

Senin bir kızın var.

İki taneye sahibim.

"Blake'in seni kaçırmasına yardım etti," dedim sertçe. "Beni kullandı, hepimizi kullandı."

Toby yolcu kapısını açarak, "Ve ben onun yaşındayken," diye yanıtladı. kamyona binmem için işaret ederek, "Annenin kız kardeşini öldürdüm."

Eve benzin dökmüş olsa bile ateşi yakmadığını söyleyerek itiraz etmek istedim ama bana bu şansı vermedi.

"Hannah benim kurtarılabilir olduğumu düşünüyordu." Bunca yıldan sonra bile Toby, duyguları onu ele geçirmeden anneme referans veremezdi. "Gerçekten Eve'den uzaklaşmamı isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bir yerlerde bir hıçkırığın yakalandığını hissettim. "Bana söyleyebilirdin," dedim, sesim boğazımı tırmalıyordu. "Blake hakkında. Vücut hakkında. Neden gölgede kalmaya bu kadar kararlı olduğun hakkında."

Toby elini yüzümün yanına kaldırdı ve saçımı şakağımdan geriye doğru taradı. "Bu hayatı yeniden yaşayabilseydim, farklı yapacağım birçok şey var."

Jameson'a kader, kader ve seçim hakkında söylediklerimi düşündüm . Tobias Hawthorne'un neden beni seçtiğini biliyordum. Bunun hiçbir zaman benimle ilgili olmadığını biliyordum . Ama Toby'nin aksine hiç pişman olmadım. Her şeyi - hepsini - yeniden yapardım.

Tobias Hawthorne'un oyunu beni olağanüstü kılmamıştı. Bana zaten öyle olduğumu göstermişti.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" Toby'ye sordum, sesim titriyordu.

"Blake beni kilit altında tutmayacak." Toby bekledi

Alisa ve Grayson arkamdan binip yolcu kapısını kapattılar ve kamyonun diğer tarafına geçtiler. Tekrar konuştuğunda, sürücü koltuğundan konuşuyordu. "Ve Teksas aslında o kadar da büyük değil; özellikle de zirvede."

Para. Güç. Durum. Benim yolum ve Vincent Blake'in yolu muhtemelen tekrar karşıya geçtim; benim ve Toby'ninki de öyle. Benim ve Eve'inki.

"Burada." Toby başlarken elime küçük bir tahta küp koydu. kamyon. "Sana bir şey yaptım, korkunç kız."

Bu sevgi neredeyse beni mahvediyordu. "Nedir?"

"Blake bana kendimi eğlendirecek pek bir şey vermedi; yalnızca tahta ve bıçak."

"Peki bıçağı kullanmadın?" Grayson yanımda sordu. Onun tonu onaylayacağı kullanım türlerini çok açık bir şekilde ortaya koydu .

Toby, "Eğer seni esir alan kişinin Avery'ye ulaşabileceğini düşünseydin, bunu yapar mıydın?" diye karşı çıktı.

Toby beni korumuştı. Benim için bir şeyler yapmıştı.

Senin bir kızın var.

İki taneye sahibim.

Elimdeki tahta küpe baktım, annemi, bu adamı, hepimizi şu ana getiren onlarca yılı, trajedileri ve küçük anları düşündüm.

Blake'in mülkünün sınırı görüldüğünde Toby, Grayson'a "Ona dikkat et" dedi. "Birbirinize dikkat edin." Basın boşaltılmıştı ama Oren ve adamları hâlâ orada bekliyordu; Jameson Winchester Hawthorne da öyle.

Grayson kardeşinin orada durduğunu gördü ve kendisi adına cevap verdi. Bunların her ikisi de. "Yapacağız."

85. BÖLÜM

Şövalye, genç kızla birlikte geri dönüyor," diye açıkladı Jameson, ben ona doğru yol aldım. Grayson'a baktı. "Sen genç kızsın."

Grayson, "Düşündüm," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Jameson'a sordum ama gerçek şu ki onun neden geldiği umurumda değildi; yalnızca burada olması umurumdaydı. Kazanmıştım - her şeye rağmen kazanmıştım - ve Jameson gezegende planımın işe yarayacağını fark ettiğim anın nasıl bir his olduğunu tam olarak anlayabilen tek kişiydi.

Acele. Heyecan. Adrenalin yüklü hayranlık.

Zaferin elimde olduğu an, dünyanın en güçlü şelalesinin kenarında durmak gibiydi, anın kükremesi diğer her şeyi engelliyordu.

Bir uçurumdan atlayıp uçabildiğini öğrenmek gibiydi.

Jameson ve ben ve Jameson ve ben gibiydik ve ben bunu yaşamak istedim her şey yeniden onunla.

Jameson bana, "Eve kadar arabayla gidebilirsin diye düşündüm" dedi. McLaren'ı, Bugatti'lerden birini ya da Aston Martin Valkyrie'yi görmeyi umarak onun arkasına baktım ama bunun yerine bakışlarım bir helikoptere takıldı; Oren'in buraya uçtuğu helikopterden daha küçüktü.

Grayson kardeşine, "Oraya helikopter indirmenize izin verilmediğinden eminim" dedi.

"İzin ve bağışlama hakkında ne derler bilirsin," diye yanıtladı Jameson, sonra tanıdık bir bakışla tekrar bana odaklandı; sana eşit derecede cesaret ediyorum ve seni asla bırakmayacağım. "Uçmayı öğrenmek ister misin?"

O gece Toby'nin bana verdiği küpü ellerime çevirdim. Benim

Parmağım bir kenara takıldı ve bunun birbirine kenetlenen parçalardan oluştuğunu fark ettim. Yavaş çalışarak bulmacayı çözdüm, küpü parçalara ayırdım ve parçaları önüme serdim.

Her birinin üstüne bir kelime kazımişti.

Sende

Anneni

Çok

Görüyorum Ve bunu Blake'i yendiğim andan çok daha fazla anladığım zamandı.

Ertesi sabah kimse uyanmadan Büyük Oda'ya gittim ve devasa şöminede ateş yaktım. Bunu kendi odamda -ya da Hawthorne Evi'ndeki diğer düzinelerce şömineden herhangi birinde- yapabilirdim ama vasiyetin okunduğu odaya dönmek bana doğru geldi. Burada neredeyse hayaletleri görebiliyordum: o anda hepimiz.

Ben, birkaç bin doları miras almanın hayatımı nasıl değiştireceğini düşünüyorum.

Yaşlı adamın servetlerini bana bıraktığını öğrenen Hawthorne'lar.

Şöminedeki alevler giderek daha da yükseliyordu ve ben de ona bakıyordum. elimdeki kağıtlara baktım: Alisa'nın hazırladığı güven evrakları.

"Ne yapıyorsun?" Libby tabut şeklindeki ev ayakkabıları ve esnemesini bastırarak bana doğru yürüyordu.

Kağıtları havaya kaldırdım. "Eğer bunu imzalarsam, varlıklarım en azından bir süreliğine bir emanete bağlanacak."

Bütün bu para. Bütün bu güç.

Libby benden şömineye baktı. "Eh," dedi, diğer I YEMEK SABAH İNSANLARI gömleğini giyen herkesin duyabileceği kadar neşeli bir sesle, "ne bekliyorsun?"

Vakıf evraklarına, yukarıya, şömineye baktım ve onu fırlattım

Alevler sayfaları yalayıp hukuk dilini ve bununla birlikte bana verilen güç ve sorumluluğu başkalarına yükleme seçeneğini yok ederken, içimde bir şeyin, tıpkı bir kitabın yaprakları gibi gevşemeye başladığını hissettim. en ufak bir çiçeklenmeye açılan bir lale.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapardım.

Geçen yıl herhangi bir sınav olsaydı, hazırdım.

Grayson'ın bana verdiği deri defteri her yere götürmeye başladım. Planlarımı yapmak için bir yılım yoktu. Günlerim vardı. Ve evet, kendime zaman kazanmak istersem destek alabileceğim mali danışmanlar, hukuk ekibi ve statüko vardı ama istediğim bu değildi.

Plan bu değildi.

Derinlerde ne yapmak istediğimi biliyordum. Ne yapmam gerekiyordu. Ve Teksas eyaletindeki tüm avukatlar, mali müşavirler ve güçlü oyuncular bundan pek hoşlanmayacaklardı.

BÖLÜM 86

Hayatımın en büyük gecesinde boy aynasının karşısında durdum bir kraliçeye yakışan koyu kırmızı bir balo elbisesi giyiyor. Rengi dayanılmaz derecede zengindi, yakuttan daha koyu ama bir o kadar da parlaktı. Altın iplik ve narin mücevherler bir araya gelerek eteğin tamamına doğru kıvrılan ve kıvrılan sade sarmaşıklar oluşturdu. Korsaj sadeydi, vücuduma özel olarak oturuyordu ve bileklerimi öpecek havadar, yarı saydam kırmızı kollara sahipti.

Boynuma tek bir gözyaşı damlası pırlanta taktım.

Bitime beş saat on iki dakika kaldı. Beklenti içimde oluştu. Yakında Hawthorne House'taki yılın dolacaktı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Xander'ın seni bu partiye ikna etmesine izin verdiğin için pişman mısın?"

Aynamdan Jameson'un beyaz smokini giymiş olduğu kapı aralığına doğru döndüm; bu kez elbisemle aynı koyu renkte kırmızı bir yelek giymişti. Ceketinin düğmeleri açıktı, boynundaki siyah papyon biraz çarpık ve biraz gevşekti.

Ona katılmak için yürürken dudaklarımda bir gülümseme belirerek, "Hawthornes'un smokinli olmasına pişman olmak zor," dedim. "Ve bu gece benim tarzımda bir ilişki olacak."

Biz buna Geri Sayım Partisi diyorduk. Yılbaşı gecesine gibi demişti Xander, şenlikler için konuşmasını yaparken ama gece yarısı sen bir milyardersin!

Jameson avucu yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Onu aldım, parmaklarımız birbirine kenetlendi, işaret parmağımın ucu onun iç kısmındaki küçük bir yara izine değiyordu.

"Önce nereye gitmeli, Mirasçı?"

Sırıttım. İçeride dönük balodan farklı olarak, bu gece benim tasarımımdı; Hawthorne House'un beş farklı yerinde birer saat geçireceğimiz ve gece yarısına kadar yolumuzu sayacağımız dönüşümlü bir parti. Davetli listesi küçüktü; olağan şüpheliler hariç, Max

üniversite ve partinin sonuna doğru görüntülü görüşme yoluyla katılacaktı. "Heykel bahçesi."

Jameson'ın yeşil gözleri yüzümü inceledi. "Peki heykel bahçesinde ne yapacağız?" diye sordu, ses tonunda uygun miktarda şüphe vardı.

Gülümsedim. "Tahmin etmek."

"Oyunun adı Saklan ve Git Soak." Kırmızı halıya aitmiş gibi görünen parlak mavi bir smokin giyen ve elinde dünyanın en büyük su tabancası olması gereken silahı tutan Xander, gerçekten kendine hakimdi. "Hedef: mutlak su hakimiyeti."

Beş dakika sonra Theseus ve Minotaur'un bronz heykelinin arkasına saklandım. Libby çoktan oraya dönmüştü, yere çömelmişti, 1950'lerden kalma vintage elbisesi kalçalarının etrafında toplanmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Libby sesini alçak tutarak bana sordu. "Büyük gece."

Minotaur'un kalçalarının arasından dışarı baktım ve tekrar geri çekildim. "Şu anda avlandığımı hissediyorum ." Sırıttım. "Nasılsın?"

"Hazır." Libby her iki elinde tuttuğu su balonlarına ve ikiz dövmelerine baktı: Bir bileğinde SURVIVOR , diğesinde...
GÜVEN.

Ayak sesleri. Nash, Theseus'a tırmanıp, elimde erimiş su tabancasına benzeyen bir şeyle Libby ile benim aramıza indiğinde kendimi hazırladım .

"Jamie ve Gray güçlerini birleştirdi. Xander'ın kaynak makinesi var. Bu asla iyi bir şey değil." Nash bana baktı. "Hala silahlısın. İyi. Sakin ve sakin ol evlat.

Merhamet yok."

Libby gözlerimi yakalamak için Nash'e doğru eğildi. "Unutma" dedi bana, gözleri dans ediyor, "kazanırsan kirli dövüşmek diye bir şey yoktur."

Su balonuyla onu kremalarken su tabancamı Nash'e doğru çevirdim.

Saat sekizde grup içerideki tırmanma duvarına taşındı. Jameson yanıma yaklaştı. "Balo elbisesinin içinde sırlıslıkam sırlıslıkam," diye mırıldandı. "Bu bir meydan okuma olabilir."

Saçlarımı sıkıp ona doğru su fışkırttım. "Bunun için uygunum."

Dokuzda bowling salonuna doğru yola çıktık. Saat onda çömlekçiliğe doğru yola çıktık; çömlekçilik çarkları ve fırının olduğu bir odaya.

Saat on bir olduğunda ve Hawthorne Evi'nin labirentvari koridorlarından pasaja doğru yol aldığımızda, elbiselerimiz ve smokinlerimiz sıırıslam olmuş, yırtılmış ve çamura bulanmıştı. Yorgundum, ağırıyordum ve tarif edilemeyecek bir neşeyle doluydum.

Bu oydu.

Bu geceydi .

Bu her şeydi.

Bu bizdik.

Atari salonunda dört özel şef bizi karşıladı ve her birinin sunacağı özel yemekler vardı. Yavaş yavaş kızartılmış sığır eti çorbası, domuz çöreğiyle servis ediliyor, o kadar yumuşak ki yasa dışı olmalı. Istakoz Risotto. İlk iki yemek neredeyse beni mahvediyordu ve bu, son şefin tatlımızı ateşe vermesiyle birlikte, sanat eseri gibi görünen bir suşi rulosunu ısırmamdan önceydi.

Ören'e baktım. Özel aşçılara izin veren oydu.

bu gece buraya gel. "Bunu denemelisin" dedim ona. "Hepsini."

Oren'in teslim olup domuz çöreğinin tadına bakmasını izledim ve sonra başka birinin beni izlediğini hissettim. Grayson keskin, köşeli hatlara sahip, papyonsuz, gömleğinin düğmelerini ilikleyen gümüş rengi bir smokin giyiyordu.

Mesafesini koruyacağını düşünmüştüm ama o bana doğru yürüdü, ifadesinde değerlendirme vardı. "Bir planın var," diye yorum yaptı, sesi alçak, pürüzsüz ve kendinden emindi.

Kalp atışlarım hızlandı. Sadece bir planım yoktu. Bir Planım vardı . "Yazdığım aşığı," dedim Grayson'a. "Sonra tekrar tekrar yazdım."

Bunu yaparken en çok düşündüğüm Hawthorne'du. tepkisini en azından tahmin edebildiğim kişi.

Grayson bana yavaş ve kasıtlı bir şekilde, "Onun sen olduğuna sevindim" dedi. Bir adım geri atarak Jameson'ın yan tarafa kayması için yolu açtı. Ben.

Jameson bana, "Henüz karar vermedin mi?" diye sordu, "bu yıl Hawthorne Evi'ne hangi odayı ekleyeceksin?"

Beklentilerimi hissedip hissetmediğini, ne yapacağımıza dair bir fikri olup olmadığını merak ettim. için geri sayım yapıyordu . "Birçok karar verdim" dedim.

Alisa henüz gelmemişti ama yakında burada olacaktı.

"Kara Orman'ın güney yakasında ölüme meydan okuyan bir engelli parkur inşa etmeyi planlıyorsan," dedi Xander, Skee-Ball zaferinin zirvesinde ayağa fırlayarak, "beni de dahil et! Makul fiyatlı, iki katlı, sallanan bir evi nereden alabileceğimize dair bir ipucum var."

Sırıttım. Jameson'a "Bir oda ekleydin ne yapardın?" diye sordum.

Jameson bedenimi kendisine doğru çekti. "Tırmanma duvarının tabanındaki gizli bir geçitten erişilebilen kapalı paraşütle atlama kompleksi. Dört katlı, dışarıdan başka bir kuleye benziyor."

"Lütfen." Thea elinde bilardo sopasıyla geziniyordu. Bronz teninin geniş şeritlerini sergileyen ve kalçasına kadar uzanan uzun, gümüş rengi bir elbise giyiyordu. "Doğru cevap açıkça balo salonu."

"Fuaye balo salonu kadar büyük," diye belirttim. "On yıllardır bu şekilde kullanıldığına eminim."

"Yine de," diye karşı çıktı Thea, "burası bir balo salonu değil." Rebecca ile Libby ve Nash'in karşı karşıya geldiği bilardo masasına döndü. Bex masanın üzerine eğildi, imkansız gibi görünen bir atış yaptı, yeşil kadife smokini göğsüne doğru çekiliyordu, koyu kırmızı saçları bir tarafa taranmış ve yüzüne düşüyordu Dünya Will Blake'in ölümüyle ilgili açıklamamı kabul

etmişti. Suç doğrudan Tobias Hawthorne'a atfedildi. Ancak Toby mucizevi bir şekilde canlı olarak ortaya çıkıp adını Tobias Blake olarak değiştireceğini açıkladıktan sonra basın onun Will'in oğlu olduğu konusunda fikir sahibi olması ya da Toby'nin biyolojik annesinin kim olduğu hakkında spekülasyon yapmaya başlaması çok uzun sürmedi.

Rebecca ışığa adım attığı için hala pişman olmadığını açıkça belirtmişti.

Atışını batırdı ve Thea ona doğru yürüyerek Nash'e kötü kötü baktı. "Hâlâ kendini beğenmiş hissediyor musun, kovboy?"

Nash, "Her zaman," diye geveledi.

"Bu," dedi Libby, gözleri onunkine dikilerek, "yetersiz bir ifade."

Nash gülümsedi. "Susuz?" kız kardeşime sordu.

Libby onun göğsünden dürttü. "Buzdolabında kovboy şapkası var değil mi?"

Bileklerine baktı, sonra buzdolabına doğru ilerleyerek pembe bir gazoz ve siyah kadife bir kovboy şapkası çıkardı. "Bu şapkayı takacağım"

Nash'e " tırnaklarını siyaha boyasan" dedi .

Nash ona ancak kovboy olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle baktı. "El parmakları mı yoksa ayak parmakları mı?"

Arkamdan gelen bir ses kapıya doğru dönmemi sağladı. Alisa elinde çok hareketli bir köpek yavrusuyla orada duruyordu. "Onu galeride buldum," diye bana kuru bir şekilde bilgi verdi. "Monet'ye havlamak."

Xander yavru köpeği alıp onu havaya kaldırdı ve ona mırıldandı. Bebek gibi konuştu: "Monet yemek yok." "Kötü Tiramisu." Ona dünyanın en büyük, en şapşal gülümsemesini verdi. "Kötü köpek. Sırf bunun için... Grayson'a sarılmalısın."

Xander yavru köpeği kardeşinin üzerine attı.

"Bunun için hazır mısın?" Grayson yavru köpeğin burnunu yalamasına izin verirken ve kardeşlerine köpek yavrusunu tut tilt oyunu oynamaya davet ederken Alisa yanımda sordu.

"Her zaman olabileceğim kadar hazırım."

Gitmeye otuz dakika kaldı. Yirmi. On. Bilardoda, hava hokeyinde ya da langırtta ne kadar kazanmak ya da kaybetmek, ne kadar köpek yavrusu langırtı ya da bir düzine farklı atari oyununda yüksek puanı geçmeye çalışmak beni saatin ilerlemesinden alıkoyamazdı.

Üç dakika.

Jameson, "İyi bir poker yüzünün sırrı," diye mırıldandı, "yüzünü boş tutmamaktır. Kartlarınızın dışında bir şeyi düşünmektir; her zaman aynı şeyi." Jameson Winchester Hawthorne bana yardım teklif etti ve o gece ikinci kez elini tuttum. Beni müzik gerektirmeyen yavaş bir dansa çekti. "Artık poker suratını takınmışsın Mirasçı."

Bir yarış pistinde uçmayı, çatının kenarında durmayı, motosikletinin arkasına binmeyi, kumsalda çıplak ayakla dans etmeyi düşündüm.

"H Kuşağı gerçekliği" dedim.

Jameson kaşını kaldırdı. "Bizden çok daha yaşlı insanlar için nesiller arası gerçek gibi mi?"

"Bu senin anagramın," dedim ona, " her şey için."

O cevap veremedi telefonum çaldı; Max'ten bir görüntülü arama geldi. Cevap verdim.

"Geri sayıma yetişebildim mi?" ne diye bağırarak sordu çok yüksek sesli müzik olduğu ortaya çıktı.

"Şampanyanız var mı?" Diye sordum.

Bir flüt salladı. Tam o sırada Alisa yanımda belirdi.
aynısından bir tepsi. Bir bardak alıp gözleriyle buluştum. Neredeyse zamanı geldi.
"Piotr," dedi Max karamsar bir tavırla, "görevdeyken bir bardak içmeyi kesinlikle reddediyor. Ancak bir koruma tema şarkısı seçti. Onu gösteri melodileriyle tehdit ettim.

"İşte benim kızım!" diye bağırdı Xander.
"Kadın," diye düzeltti Max.
"İşte benim kadını! Kesinlikle sahiplenici olmayan ve kesinlikle ataerkil olmayan bir şekilde!
Max ona kadeh kaldırmak için kadehini kaldırdı. "Elf evet."
"Zamanı geldi." dedi Jameson. Diğerleri kalabalıklaştırmaya ona doğru eğildim.
etrafında. "On... dokuz... sekiz..."

Jameson, Grayson, Xander ve Nash.
Libby, Thea ve Rebecca.
Ben.
Alisa bir kadeh şampanya tuttu ama gruptan uzak durdu. O idi
ne olacağını bilen tek kişi.
"Üç iki bir."

"Mutlu yıllar!" diye bağırdı. Bir sonraki bildiğim şey, her yerde konfeti uçuşuyordu.
Xander'ın konfetiye nereden bulunduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe bakılırsa
birdenbire konfeti üretmeye devam etti.

"Mutlu yeni hayat," diye düzeltti Jameson. Beni yılbaşı gecesiymiş gibi öptü ve ben de
bunun tadını çıkardım.

Hawthorne Evi'nde bir yıl hayatta kalmıştım. Tobias Hawthorne'un vasiyetinin şartlarını
yerine getirmiştım. Ben bir milyarderdim. Gezegendeki en zengin, en güçlü insanlardan biri.

Ve Bir Planım vardı .
"Yapmalı mıyım?" Alisa bana sordu. Nash'in gözleri kısıldı. Onu tanıyordu ve
bu onun bir şeyin peşinde olduğunu gayet iyi bildiği anlamına geliyordu.
"Yap şunu" dedim Alisa'ya.

Düz ekran televizyonu açıp yirmi dört saat yayın yapan finans kanalını açtı. Bir iki dakika
sürdü ama sonra ekranda SON DAKİKA HABER ışığı yanıp söndü.

"Tam olarak ne tür bir son dakika haberi?" Grayson bana sordu.

Muhabirin benim yerime cevap vermesine izin verdim. "Hawthorne'un mirasçısı Avery Grambs'ın merhum Tobias Hawthorne'dan kendisine kalan milyarları resmen miras aldığı haberini aldık. Emlak vergileri ve geçtiğimiz yıldaki değer artışları da dikkate alındığında mirasın bugünkü değerinin otuz milyar doları aştığı tahmin ediliyor. Bayan Grambs açıkladı —"

Muhabir sözünü kesti, kelimeler boğazında ölüyordu.

Hayatımda ikinci kez odadaki her çift gözün bana döndüğünü hissettim. Bu an ile Bay Ortega'nın Tobias Hawthorne'un vasiyetinin son şartlarını okumasından hemen önceki an arasında ürkütücü bir simetri vardı.

"Hanım. Muhabir tekrar boğuk bir sesle, "Grambs, gece yarısı itibarıyla, mirasının yüzde doksan dördünü önümüzdeki beş yıl içinde tamamı dağıtılmak üzere bir hayır kurumuna aktaracak evrakları imzaladığını duyurdu."

Yapıldı. Yasaldı. İstesem bile bunu geri alamazdım.

Sessizliği bozan ilk kişi Thea oldu. "Ne oluyor be?"

Nash eski nişanlısına döndü. "O kadar parayı vermesine yardım mı ettin?"

Alisa çenesini kaldırdı. "Firmanın ortakları bilmiyordu bile."

Nash kısık bir kahkaha attı. "Çok kovuluyorsun."

Alisa gülümsedi; normalde kullandığı o sıkı, profesyonel gülümseme değildi ama gerçekte. "İş güvenliği her şey değildir." Omuz silkti. "Ve öyle oldu ki, bir hayır kurumunda yeni bir pozisyonu kabul ettim."

Kendimi Jameson'a bakmaya ikna edemedim. Veya Grayson'ı. Hatta Xander veya Nash bile. Onlardan izin istememiştim. Ben de af dilemeyecektim. Bunun yerine Alisa'nın yaptığı gibi çenemi öne doğru uzattım. "Hepiniz yakında Hannah The Same Backward as Forward Vakfı'nın yönetim kuruluna katılma davetlerinizi alacaksınız."

Sessizlik.

Bu sefer bozan Grayson oldu. "Onu vermene yardım etmemizi ister misin?"

Gözleriyle karşılaştım. "En iyi fikirleri ve bunları nasıl başkalarına vereceğime karar vermem için en iyi insanları bulmama yardım etmenizi istiyorum."

Libby kaşlarını çatı. "Peki ya Hawthorne Vakfı?" Tobias Hawthorne'un servetinin yanı sıra, onun hayır kurumunun kontrolünü de devralmışım.

"Ben meşgulken Zara birkaç yıl daha kalmayı kabul etti."
Cevap verdim. Hawthorne Vakfı'nın, her yıl bağışlanabilecek varlıkların minimum ve maksimum yüzdesini belirleyen kendi tüzüğü vardı. Onu boşaltamazdım ama vakfımın farklı kurallara sahip olduğundan emin olabilirdim.

Mirasımın uzun süre hayır kurumlarına tahsis edilmeyeceğini.

Sırtarak Libby'ye bir kağıt verdim.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bu seni kaydettirdiğim bir düzine farklı web sitesinin hesap bilgileri" dedim ona.
"Çoğunlukla karşılıklı yardım ve gelişmekte olan ülkelerdeki kadın girişimcilere mikro krediler. Yeni vakıf resmi hayırseverlik işleriyle ilgilenecek ama ikimiz de yardıma ihtiyaç duymanın ve gidecek hiçbir yerimizin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Senin için yılda on milyon ayırdım, bunun için."

Cevap veremeden Nash'e bir şey fırlattım. O zaman yakaladı
ona attığım şeyi inceledi. Anahtarlar.

"Bu ne?" tüm bu olaylar karşısında alaycı bir tavırla alaycı bir tavırla konuştu.

"Bunlar" dedim ona, "kız kardeşimin yeni kek kamyonunun anahtarları."

Libby bana baktı, gözleri yuvarlaktı, dudakları O şeklini almıştı. "Bunu kabul edemem, Ave."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Bu yüzden anahtarları Nash'e verdim."

Başka bir şey söyleyemeden Jameson önüme çıktı.

"Onu başkalarına veriyorsun," dedi, ifadesi benim için tanıştığımız günkü kadar gizemliydi.
"Yaşlı adamın sana bıraktığı neredeyse her şey, seni bunun için seçtiği her şey ..."

"Hawthorne Evi bende kalıyor," dedim ona. "Ve bunu sürdürmek için fazlasıyla yeterli para. Hatta hepsini gördükten sonra bir veya iki tatil evi bile tutabilirim.

Hepsini gördükten sonra .

Thea, "Eğer Tobias Hawthorne burada olsaydı, onu kaybederdi " dedi.

Bütün bu para. Bütün bu güç. Bir daha kimsenin onu kontrol edemeyeceği bir yere dağılmış.

"Sanırım olan bu," dedi Jameson, gözleri hiç ayrılmadan
dudakları yukarı doğru kıvrılırken benimkiler, "çok riskli bir kumar oynadığında."

BİR YIL SONRA...

Bugün Avery Grambs'la birlikteyim. Mirasçı. Hayırsever. Dünya değiştirici -ve yalnızca on dokuz yaşındaydı. Avery, söyle bize, bu kadar genç yaşta senin durumunda olmak nasıl bir şey?"

Bu soruya ve görüşmecinin sorabileceği her soruya hazırlıklıydım. Geçtiğimiz yıl röportaj verdiğim tek kişi oydu; adı bilgi ve başarı ile eşanlamalı olan bir medya ustasıydı ve daha da önemlisi kendisi de yardımseverdi.

"Eğlence?" Cevap verdim, o da kıkırdadı. "Şövalye gibi görünmek istemem" dedim hissettiğim samimiyeti yansıtarak. "Gezegendeki hemen hemen en şanslı insan olduğumun tamamen farkındayım."

Landon bana, neredeyse benim kadar ilgi çekici olan bir röportajcıyla yapılan bu tür samimi, merakla beklenen bir röportajın sanatının, bunu bir sohbet gibi kılmak, izleyiciye sanki bizmişiz gibi hissettirmek olduğunu söylemişti. sadece iki kadın konuşuyordu. Dürüst. Açık.

"Ve sorun şu ki," diye devam ettim, sesimdeki hayranlık röportajın yapıldığı Hawthorne House'daki odada yankılanıyordu, "bu hiçbir zaman gerçekten normal olmuyor. Sadece alışmakla kalmıyorsun."

Burada, personelin Nook'u çağırdığı bu odada hayranlık duymak kolaydı. Nook, Hawthorne House standartlarına göre küçüktü ama yeniden tasarlanmış ahşap zeminlerden gülünç derecede rahat okuma sandalyelerine kadar her yönü benim izimi taşıyordu.

Görüşmeci, sesimdeki huşuya sessizce uyum sağlayarak, "Her yere gidebilirsin," dedi. "Birşeyler yap."

"Ve bende de var" dedim. Nook'un duvarları yerleşik raflarla kaplıydı. Gittiğim her yerde bir hatıra, orada yaşadığım maceraların bir hatırlatıcısını buldum. Sanat, yerel dilde bir kitap, yerden bir taş, benimle konuşan bir şey.

"Her yere gittin, her şeyi yaptın..." Görüşmeci gülümsedi

bilerek. "Jameson Hawthorne'la."

Jameson Winchester Hawthorne.

"Gülüyorsun" dedi bana.

"Jameson'ı tanısaydın sen de yapardın" dedim. O tam olarak her zaman olduğu gibi biriydi; heyecan peşinde koşan, heyecan arayan, risk alan biriydi ve çok daha fazlasıydı.

"Ailenin servetinin bu kadar büyük bir kısmını bağışladığını öğrendiğinde nasıl tepki verdi?"

"İlk başta şok oldu" diye itiraf ettim. "Fakat bundan sonra bu, hepsi için bir oyuna dönüştü."

"Bütün Hawthorne'lar mı?"

Bu sefer çok fazla gülümsememeye çalıştım. "Tüm oğlanlar."

"Çocuklar, Hawthorne kardeşlerde olduğu gibi. Dünyanın yarısı onlara aşık; şimdi her zamankinden daha fazla."

Bu bir soru değildi o yüzden cevap vermedim.

"Kararınızın şoku geçtikten sonra parayı vermenin Hawthorne kardeşler için bir oyun haline geldiğini mi söylediniz?"

Her şey bir oyun, Avery Grambs. Bu hayatta karar verebileceğimiz tek şey kazanmak için oynayıp oynayamayacağımızdır. "Paranın verileceği doğru nedenleri ve doğru kuruluşları bulmak için zamana karşı yarışıyoruz" diye açıkladım.

"Vakfınızı, paranın tamamının beş yıl içinde gitmesi gerekiyordu. Neden?"

Bu onun düşündüğünden daha çok beyzbol sorusuydu. "Büyük değişiklikler büyük eylemler gerektirir" dedim. "Parayı istiflemek ve zaman içinde yavaş yavaş dağıtmak hiçbir zaman doğru karar gibi gelmedi."

"Demek uzmanlara çağrı yaptınız. "

"Uzmanlar," diye onayladım. "Akademisyenler, yerde duran insanlar ve hatta sadece büyük fikirleri olan insanlar. Yönetim kurulundaki kadrolar için açık başvurularımız vardı ve şu anda vakıfta yüzden fazla kişi çalışıyor. Ekibimiz, Nobel Ödülü ve MacArthur dahi ödülü kazananlardan insani yardım liderlerine, tıp uzmanlarına, aile içi şiddetten kurtulanlara, hapsedilen kişilere ve on sekiz yaşın altındaki bir düzine aktiviste kadar herkesi içeriyor. Eylem planlarını oluşturmak ve değerlendirmek için birlikte çalışıyoruz."

"Ve teklifleri gözden geçir." Röportajı yapan kişi aynı düşünceli ses tonunu korudu.
"Herkes Hannah the Same Backward'a teklif sunabilir

İleri Vakfı.

"Herkes" diye onayladım. "En iyi fikirleri ve en iyi insanları istiyoruz. Her yerden, herkes olabilirsiniz. Hiç kimse değilmişsin gibi hissedebilirsin. Senden duymak istiyoruz."

"Vakfın adını nereden aldınız?"

Toby'yi ve annemi düşündüm. "Bu," dedim tüm dünyayı izleyenlere, "bu bir gizem."

"Ve gizemlerden bahsetmişken..." Ses tonundaki değişim bana ciddileşmek üzere olduğumuzu gösterdi. "Neden?"

Görüşmeyi yapan kişi bu sorunun havada kalmasına izin verdi ve devam etti.

"Neden dünyanın en büyük servetlerinden biri bırakılmışken, neredeyse tamamını başkalarına mı veriyorsun? Sen bir aziz misin?"

Milyonlarca kişinin izlediği bir ortamda bu pek de hoş bir görüntü değildi, ama elimde değildi. "Eğer bir aziz olsaydım" dedim, "gerçekten iki milyar doları kendime ayıracağımı mı sanıyorsun?" Başımı salladım, saçlarım omuzlarımın arkasından kaçarken. "Bunun ne kadar para olduğunu anlıyor musun?"

Hırçın değildim ve ses tonumun bunu açıkça ortaya koymasını umuyordum.

"Yılda yüz milyon dolar harcayabilirim" diye açıkladım, "hayatımın geri kalanı boyunca her yıl ve öldüğümde şu anda sahip olduğumdan daha fazla paraya sahip olma ihtimalim hala yüksek."

Para parayı getirir; ne kadar çok paraya sahip olursanız, oran da o kadar yüksek olur.
geri dönmek.

"Ve açıkçası," dedim, "yılda yüz milyon dolar harcayamam . Kelimenin tam anlamıyla yapamam! Yani hayır, ben bir aziz değilim. Eğer gerçekten düşünürsen oldukça bencilim."

Bencilce, diye tekrarladı. "Yirmi sekiz milyar doları bağışlamak mı? Tüm varlıklarınızın yüzde doksan dördü ve sizce insanların neden daha fazlasını yapmadığınızı sormaları gerekir mi?"

"Neden?" Söyledim. "Biri bana bir keresinde bunun gibi bir servetin belli bir noktada parayla ilgili olmadığını, çünkü denesenez bile milyarlarca dolar harcayamayacağınızı söylemişti. Bu güçle ilgili." Aşağıya baktım. "Ve kimsenin böyle bir güce sahip olması gerektiğini düşünmüyorum, özellikle de benim."

Vincent Blake'in mi yoksa Eve'in mi yoksa diğerlerinden herhangi birinin mi izlediğini merak ettim. Mirastan beri tanıştığım yüksek paralı kişiler.

"Peki Hawthorne ailesi bunu gerçekten kabul etti mi?" Röportajcı, gazeteci

diye sordu. O da kavgacı değildi. Sadece meraklı ve derinden empatik.

"Erkekler? Grayson Hawthorne Harvard'dan ayrıldı. Jameson Hawthorne'un son altı ayda en az üç kıtada yasalara aykırı olduğu görüldü. Yakın zamanda Xander Hawthorne'un tamirci olarak çalıştığı bildirildi."

Xander, Isaiah ile hem dükkanında hem de kendilerini çok heyecanlandıran birkaç yeni teknoloji üzerinde çalışıyordu. Grayson, aklını tüm gücüyle parayı dağıtma projesine yöneltmek için Harvard'dan ayrılmıştı. Ve Jameson'un bu kadar çok kez tutuklanmasının -ya da neredeyse tutuklanmasının- tek nedeni, onun bu cesareti geri çevirememesiydi.

Özellikle benimki.

Benzer manşetlere çıkmamamın tek nedeni yakalanmama konusunda daha iyi olmamdı.

"Nash'i unuttun," dedim rahatlıkla. "Barla ilgileniyor ve garson olarak çalışıyor hafta sonları kek tadımcısı.

Artık gülümsüyordum, bir insanın taklit edemeyeceği türden bir tatmin duygusu -eğlenceden bahsetmiyorum bile- yayılıyordum. Hawthorne kardeşler onun önerdiği gibi raydan çıkmıyorlardı. Hepsi -hepsi- tam olarak olmaları gereken yerdeydiler.

Bunlar Tobias Hawthorne tarafından milyarderin elleriyle şekillendirilmiş ve dövülmüştü. Olağanüstüydüler ve hayatlarında ilk kez onun beklentilerinin ağırlığı altında yaşamıyorlardı.

Röportajı yapan kişi gülümsememi yakaladı ve konuyu biraz değiştirdi. "Nash Hawthorne'un kız kardeşiyle nişanlandığına dair söylentiler hakkında herhangi bir yorumun var mı?"

İfadesiz bir yüzle, "Söylentilere pek dikkat etmiyorum" diyebildim.

"Sırada ne var Avery? Sizin de belirttiğiniz gibi hâlâ inanılmaz derecede büyük bir servete sahipsiniz. Herhangi bir plan?"

"Seyahat" diye cevap verdim hemen. Etrafımızdaki duvarlarda en az otuz hediyelik eşya vardı ama hâlâ gitmediğim pek çok yer vardı.

Jameson'ın henüz tavsiye edilemeyecek bir cesarete kalkışmadığı yerler.

Uçabileceğimiz yerler.

"Ve" diye devam ettim, "bir veya iki yıllık bir aradan sonra, öğrenci olarak kaydolacağım. UConn'da aktüerya bilimi uzmanı."

"Aktüeryal bilim?" Kaşları havaya kalktı. "UConn'da."

"İstatistiksel risk değerlendirmesi," dedim. Mali müşavirlerimin tavsiyelerine kulak veren, modeller ve algoritmalar geliştiren insanlar vardı. Riskleri tek başıma yönetmeye başlamadan önce öğrenmem gereken çok şey vardı.

Ayrıca UConn dedğim anda Jameson konuşmaya başlamıştı. Yale'le ilgili. Gizli topluluklarının Hawthorne'u kullanabileceğini mi sanıyorsun?

"Tamam, seyahat et. Kolej. Başka ne?" Röportajı yapan kişi sırtıttı. Artık eğleniyordu. "Eğlenceli bir şey için planların olmalı. Bu nihai Cinderella hikayesiydi. Bize çoğu insanın ancak hayal edebileceği türden bir savurganlığın tadına bakın."

İzleyen insanlar muhtemelen yatlardan, mücevherlerden ya da özel uçaklardan, hatta özel adalardan bahsetmemi bekliyorlardı. Ama başka planlarım vardı. "Aslında" dedim, içimde heyecan yükselirken ses tonumun değiştiğinin farkında olarak, "eğlenceli bir fikrim var."

Bu röportajı kabul etmemin nedeni buydu. Elimi yavaşça sandalyemin kenarına, üzerine çok karmaşık bir desen kazınmış altın bir kartı sıkıştırdığım yere daldırdım.

"İki milyar doların yılda kazandığı tüm parayı harcamanın benim için zor olacağını sana zaten söylemiştim," dedim, "ama sana söylemediğim şey şu ki, servetimi büyötmeye hiç niyetim yok. Her yıl, gider tablomu dengeledikten, net varlığımıdaki değişiklikleri hesapladıktan ve farkı hesapladıktan sonra, geri kalanını dağıtılmak üzere ayırıyorum.

"Daha fazla hayırseverlik mi?"

"Geleceğimde çok daha fazla hayır işi olacağına eminim ama bu eğlence için." Satın almak istediğim pek bir şey yoktu. Deneyimler istiyordum. Hawthorne House'a katkıda bulunmaya devam etmek, onu korumak ve personelin istihdamda kalmasını sağlamak istedim. Sevdiğim kimsenin hiçbir şey istemediğinden emin olmak istedim.

Ve bunu istedim .

"Tobias Hawthorne iyi bir adam değildi," dedim ciddi bir şekilde, "ama onun insani bir yanı da vardı. Bulmacaları, bilmeceleri ve oyunları severdi. Her cumartesi sabahı torunlarına bir meydan okuma sunuyordu: çözölmesi gereken ipuçları, kurulması gereken bağlantılar, çözölmesi gereken karmaşık, çok aşamalı bir bulmaca. Oyun çocukları Hawthorne House'un her yerine götürecek."

Onları şimdi hayal edebildiğim kadar kolaylıkla çocuk olarak hayal edebiliyordum. Jameson. Grayson. Xander. Nash. Tobias Hawthorne gerçek bir eserdi. Kazanmak için oynamıştı, asla geçilmemesi gereken çizgileri aşmıştı.

beklenen mükemmellik.

Peki oyunlar? Oğlanların büyürken oynadıkları mı, benim oynadıklarım mı? Bu oyunlar bizi olağanüstü kılmamıştı .

Bize zaten öyle olduğumuzu göstermişlerdi.

"Hawthorne'ların bana öğrettiği bir şey varsa" dedim, "o da

Ben meydan okumayı seviyorum. Oynamayı seviyorum ."

Jameson'un bir zamanlar söylediği gibi, her zaman çözülecek daha fazla gizem olacaktı. çözmüştüm ama içimden yaşlı adamın son oyununu oynadığımı biliyordum.

Artık kendimden birini planlıyordum. "Her yıl önemli, hayat değiştirecek para ödülü olan bir yarışmaya ev sahipliği yapacağım. Bazı yıllarda oyun genel halka açık olacak. Diğerleri... yani belki de kendinizi dünyanın en özel davetinin alıcı tarafında bulacaksınız."

Bu, parayı harcamanın en sorumlu yolu değildi ama bir kez aklıma geldi mi, onu bırakamadım ve bunu Jameson'a anlattıktan sonra geri dönüş yoktu.

"Bu oyun." Röportajı yapan kişinin gözleri parlıyordu. "Bu bulmacalar. Bunlar senin eserin mi olacak?"

Gülümsedim. "Yardım alacağım." Sadece oğlanlar değil. Alisa büyürken bazen Tobias Hawthorne'un oyunlarına katılmıştı. Oren benim için lojistik işleri yürütüyordu. Rebecca ve Thea, güç birliği yaparak benim En Büyük Oyun adını verdiğim şeye yaptıkları katkılarda düpedüz şeytani davrandılar.

"İlk oyun ne zaman başlayacak?" diye sordu karşımdaki kadın.

İşte beklediğim soru buydu. Altın kartımı cebimde tuttum elini tuttu ve kameraya doğru salladı; tasarladı.

"Oyun," dedim, sesim vaat dolu bir tavrıyla, "şu anda başlıyor."

TEŞEKKÜRLER

The Inheritance Games ve The Hawthorne Legacy'yi yazdığım da , üçüncü bir kitabın yayınlanmasını haklı çıkaracak kadar büyük bir okuyucu kitlesi bulup bulmayacaklarından emin değildim. Avery'yi beklediğini bildiğim değişimleri ve dönüşleri paylaşabilmeyi umuyordum ve planlamıştım - ÇOK PLANLAMA - ancak Son Gambit yalnızca ilk iki kitabın yayın ekibimden, kitapçılardan ve kütüphanecilerden aldığı inanılmaz destek sayesinde var oldu. ve okuyucular. Bu kitabı mümkün kılan herkese gerçekten minnettarım.

Editörüm Lisa Yoskowitz, The Inheritance Games'i ilk okuduğu andan itibaren bu kitapların yorulmak bilmeyen bir savunucusu oldu. Editöryal görüşlerinin ne kadar değerli olduğunu anlatmak zor. The Final Gambit'in en sevdiğim bölümlerinin çoğu, Lisa'nın bir hikayenin neye ihtiyacı olduğuna dair inanılmaz içgüdülerinin ve karakterleri, olay örgüsünü ve dünyayı bir sonraki seviyeye taşımak için elimden gelen her şeyi yapma konusunda bana ilham verme yeteneğinin doğrudan sonucudur. Dahası, yaratıcı işbirliğimiz için minnettar olduğum kadar, Lisa'nın yayınlama sürecinin her aşamasında sunduğu nezaket, anlayış ve destek için de aynı derecede minnettarım. Bu kitabı yeni bebeğimin hayatının ilk yılında, bir salgının ortasında, sivilceli çocuk bakımıyla uğraşırken yazdım. Lisa, sen olmasaydın bunu yapamazdım!

Menajerim Elizabeth Harding, ben de ergenlikten yeni çıkmış olduğumdan beri kitaplarımın şampiyonu oldu. On sekiz yıl ve yirmi üç kitaptan sonra, benim ve kitaplarım için yaptığı ve yapmaya devam ettiği her şey için kendisine çok minnettarım. Elizabeth, seninle çalışmak bir zevk.

Little, Brown Books for Young Readers'daki harika ekibime büyük bir şükran borçluyum. Bu seriyi bu kadar çok kişiye ulaştırmak için harcanan yaratıcılığa, vizyona ve çalışmaya kesinlikle hayranlık duyuyorum!

Kapak tasarımcısı Karina Granda ve sanatçı Katt Phatt'a The Final Gambit'in muhteşem kapağını oluşturdukları için teşekkür ederiz . Bu kitabı o kadar mükemmel bir şekilde yakalamışsınız ki, sonuç kesinlikle büyüleyici! Bir diğer

Bana kitapla ihtiyacım olduğu kadar fazla zaman ayırarak programımızda sihirli bir şekilde çalışmamıza yardımcı olan yapım süperstarı Marisa Finkelstein'a çok teşekkür ederim. Marisa, kitabın olması gerektiği zamanda ve sıkı bir program altında olmasını sağlamak için yaptığın tüm çalışmaları takdir ediyorum!

Bu seriye verdikleri inanılmaz destek için Megan Tingley ve Jackie Engel'e de teşekkür ederiz; Shawn Foster, Danielle Cantarella, Celeste Risko, Anna Herling, Katie Tucker, Claire Gamble, Leah Collins Lipsett ve Karen Torres'e bu kitabı her yerdeki okuyucuların önüne sundukları için ; kütüphaneleri ve genç okuyucuları seriye bağlamak için yaptıkları her şeyden dolayı Victoria Stapleton, Christie Michel ve Amber Mercado'ya; bu kitapları bu kadar uzun süre görünür hale getirip sakladıkları için Cheryl Lew, Savannah Kennelly, Emilie Polster ve Bill Grace'e; The Final Gambit'in okuyucuya hazır hale getirilmesindeki yardımlarından dolayı Virginia Lawther, Olivia Davis, Jody Corbett, Barbara Bakowski, Su Wu ve Erin Slonaker'a ; sürecin her aşamasındaki yardımlarından dolayı Caitlyn Averett'e; serinin sesli kitapları üzerindeki çalışmalarından dolayı Lisa Cahn ve Christie Moreau'ya; ve dizi için harika bir Birleşik Krallık evi buldukları için Janelle DeLuise ve Hannah Koerner'a teşekkür ederiz! Ayrıca Penguin Random House'daki Birleşik Krallık yayıncılık ekibime, özellikle de Anthea Townsend, Phoebe Williams, Jane Griffiths ve Kat McKenna'ya teşekkür ederim.

Curtis Brown'daki inanılmaz ekibim Miras Oyunları serisi için hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaptı! Miras Oyunları serisinin dünyanın her yerindeki okuyuculara ulaştırılmasına yardımcı olduğu için Sarah Perillo'ya ve sihrini televizyon cephesinde sergilediği için Holly Frederick'e çok teşekkür ederiz! Ayrıca Mahalaleel M.'nin yardımına da inanılmaz derecede minnettarım. Clinton, Michaela Glover ve Maddie Tavis.

Beş yaşımdan beri yazar olmak istiyordum ve bu hayali yaşamamın en inanılmaz yanlarından biri de genç-yetişkin yazarlardan oluşan inanılmaz bir topluluğun parçası olmaktı. Bu serinin başlatılmasına yardımcı olan sanal etkinliklerde hoş sohbet ortakları oldukları için Ally Carter, Maureen Johnson, E. Lockhart ve Karen M. McManus'a teşekkür ederiz. Kitabın tam olarak çözemediğim bir kısmını konuşmam gerektiğinde Rachel Vincent her zaman oradadır ve haftalık yazı günlerimiz için inanılmaz derecede minnettarım! Diğer tüm yazar arkadaşlarıma da teşekkür ederim; çoğunuzu şahsen görmeyeli uzun zaman oldu ama bunun nedeni hepinizsiniz.

Yazarken bulduğum topluluk evimdeymiş gibi hissettiriyor.

Son olarak aileme teşekkür ederim. Yıllarca, zorlu bir günlük işi, yazmayı ve üç küçük çocuğun annesi olmayı dengelerken, insanlar şunu sorardı: Hepsini nasıl yapıyorsun? Ve cevap her zaman şuydu : Bunu tek başıma yapmıyorum; Çok fazla yardım ve desteğim var. Bir insanın isteyebileceği en iyi ebeveynler oldukları için ebeveynlerime teşekkür ederim. Onlar benim en büyük hayranlarım, inanılmaz bir destek kaynağım ve gün içinde yeterli saat olmadığında arabaya binip iki saat boyunca çocuklarıma bakacak ve bana yemek getirecek kişiler. Babam Bill Barnes da bu kitabın düzeltmelerinin yapılmasına yardımcı oldu ve her iki ebeveynim de çok çeşitli konularda tonlarca soruyu yanıtlayarak Hawthorne'ların yaşadığı dünyayı yaratmamda bana yardımcı oldu!

Kelimenin her anlamıyla ortağım olan kocam Anthony'ye teşekkür ederim. Daha iyi bir koca veya baba hayal edemiyorum ve yaptığınız her şey için çok minnettarım. Son olarak, bu kitabı yazmaya başladığımda en büyüğü beş yaşında olan üç küçük çocuğuma kucaklaşmaları, bazen kendi kendine eğlenmeyi öğrenmeleri ve hayatıma bu kadar çok neşe katmaları için teşekkür ederim.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlarla ilgili kısa bilgiler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY
BOOKS FOR YOUNG READERS

Seni seviyorum? NOVL Nation'a katılın:
theNOVL.com/enewsletter

Tüm hafta boyunca rezervasyon yapıldı.

theNOVL.com

Instagram.com/TheNovl

TikTok.com/@TheNovl

Twitter.com/TheNovl

Facebook.com/TheNovl

Kim Haynes Fotoğrafçılık

JENNIFER LYNN BARNES , Miras Oyunları

üçlemesi, Küçük Beyaz Yalanlar, Ölümcül Küçük Skandallar, Güzel ve Kayıp ve Naturals serisi: The Naturals dahil olmak üzere yirmiden fazla beğenilen genç yetişkin romanının New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır. Killer Instinct, All In, Bad Blood ve e-kısa roman Twelve.

Jen aynı zamanda psikoloji, psikiyatri ve bilişsel bilim alanlarında ileri derecelere sahip bir Fulbright Burslusudur. Doktora derecesini 2012 yılında Yale Üniversitesi'nden aldı ve uzun yıllar psikoloji ve profesyonel yazarlık profesörü olarak çalıştı. Sizi onu çevrimiçi olarak

jenniferlynnbarnes.com adresinde bulmaya veya Twitter'da @jenlynnbarnes'da takip

AYRICA JENNIFER LYNN BARNES'IN YAZDIĞI

MİRAS OYUNLARI _

Miras Oyunları

Hawthorne Mirası

Son Gambit

DOĞALLAR _

Doğallar

Öldürme içgüdüsü

Hepsi içinde

Kötü kan

On İki: Bir E-Novella

DEBUTANLAR _

Küçük beyaz Yalanlar

Ölümcül Küçük Skandallar

Güzel ve Kayıp